Bắt Được Anh Rồi Nhé

Contents

Bắt Được Anh Rồi Nhé **1**
1. Chương 1 . . . 2
2. Chương 2 . . . 10
3. Chương 3 . . . 17
4. Chương 4 . . . 23
5. Chương 5 . . . 28
6. Chương 6 . . . 35
7. Chương 7 . . . 42
8. Chương 8 . . . 46
9. Chương 9 . . . 51
10. Chương 10 . . . 57
11. Chương 11 . . . 62
12. Chương 12 . . . 70
13. Chương 13 . . . 74
14. Chương 14 . . . 81
15. Chương 15 . . . 89
16. Chương 16 . . . 96
17. Chương 17 . . . 102
18. Chương 18 . . . 108
19. Chương 19 . . . 112
20. Chương 20 . . . 118
21. Chương 21 . . . 123
22. Chương 22 . . . 127
23. Chương 23 . . . 133
24. Chương 24 . . . 137
25. Chương 25 . . . 142
26. Chương 26 . . . 147
27. Chương 27 . . . 152
28. Chương 28 . . . 159
29. Chương 29 . . . 166
30. Chương 30 . . . 171
31. Chương 31 . . . 177
32. Chương 32 . . . 183
33. Chương 33 . . . 189
34. Chương 34 . . . 196
35. Chương 35 . . . 200

Bắt Được Anh Rồi Nhé

Giới thiệu
Một cuốn sách khiến những phụ nữ từng cương quyết nói "không" với đàn ông phải suy nghĩ lại. Mac

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/bat-duoc-anh-roi-nhe

1. Chương 1

"Này, cậu là thằng khốn may mắn đấy nhé."

Đang ngồi sau bàn làm việc, trung uý Jake Baldwin ngước lên nhìn thấy Mark Donaldson, tay thanh tra mới của phòng và đôi khi còn là cộng sự của anh, thò đầu qua cửa văn phòng nhìn vào

"Sao lại may mắn chứ?" Jake tựa hẳn người vào lưng ghế hỏi lại.

Donaldson tinh quái cười ngoác miệng. "Nàng bảo nàng cần cậu, và phải là cậu mới được." Cậu ta nhìn ra hành lang, rồi phấn mất như bị ma đuổi

"Ơ kìa, cậu bảo ai cần…?" Câu hỏi trên môi Jake vuột mất khi một cô gái tóc vàng, một phiên bản của Marilyn Monroe những năm nữ minh tinh này đẫy đà nhất, đong đưa đi vào văn phòng của anh. Cô ta không bước vào. Cô ta đong đưa đi vào

Khi còn cách bàn làm việc của anh chừng một bước chân cô ta thôi không chuyển động nữa, nhưng cơ thể cô ta thì vẫn. Bộ ngực cô ta, bị bó nhét vào chiếc áo dây màu đỏ cổ khoét sâu, tiếp tục nhún nhảy. Lên. Xuống. Lên. Sau lưng cô, hai sĩ quan cảnh sát Houston đứng im, lưỡi dài lòng thòng như lưỡi chó săn. Lưỡi của Jake thì vẫn nằm yên trong miệng. Anh chưa bao giờ là fan của Monroe

Vị khách của anh cúi xuống kéo ghế ngồi, làm anh nhác thấy vun ngực cô nàng - khiến Jake nhận ra một điều có lẽ ta không cần phải là một fan cuồng nhiệt lắm lắm ta vẫn có quyền tán thưởng một vẻ đẹp giống như in. Anh liếc sang hướng khác. Nhìn chằm chằm thì thật thô thiển. Với lại, đã từ lâu anh đã thôi không tỏ ra cho phụ nữ biết là họ đang nắm cán. Tất nhiên, họ vẫn nắm quyền ấy. Suy cho cùng, anh cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt, nhưng anh cố gắng không tạo đà cho họ một khi họ biết được điều này. Cô gái từng là hôn thê, và hiện là em dâu của Jake, đã dạy cho anh bài học ấy

"Tôi có thể giúp gì được cho cô?" Miệng hỏi thế, nhưng trí não đàn ông của anh đang cân nhắc vài lựa chọn đối phó rồi. Cô ta hai mươi, nhỉ? Ở tuổi ba mươi mốt, Jake thôi không còn muốn hẹn hò những em còn tin trên đời có ông già Noel

Nàng Monroe mở miệng định nói, và Jake chờ nghe giọng nữ trầm ngọt ngào cuả cô ta lan tỏa trong anh, một hiệu ứng âm thanh làm đẹp thêm những giấc mơ êm đềm nhất định anh sẽ có sau buổi gặp gỡ. Những mơ mộng của anh chẳng có vấn đề gì với một em hai mươi tuổi. Mà dạo gần đây, anh chỉ có biết đến mơ mộng vẩn vơ

"Em tên là Ellie Chandler." Giọng cô gái, có người sẽ gọi đấy là giọng phim hoạt hình - loại hoạt hình dở kinh – the thé phát ra ở ngưỡng cao hơn tiếng phấn trắng miết trên bảng đen những hai quãng tám. "Anh là Jake Baldwin, phaaaải không ạ?"

Jake giật nảy mình, làm đổ cả ly cà phê. Lạy Chúa cứu con. Vừa chộp ly tránh cho đống giấy tờ bày trên bàn bị vấy nước, Jake nhủ thầm, mà không, xin Chúa hãy cứu cô ta. Chả trách đấng Tạo hóa ban cho cô ta tấm thân ấy, Ngài đã cố đền bù cho giọng nói ấy mà

Cô nàng tiếp tục nói, còn Jake đã sẵn sàng làm hầu như bất cứ điều gì để cô ta ngậm miệng lại. Bất cứ việc gì ngoài việc tỏ ra thô lỗ. Đối với con trai của mục sư dòng đạo Baptist, sự thô lỗ không được là một lựa chọn, thậm chí đối với cả con chiên không ngoan đạo như anh. Anh đan chặt mười đâu ngón tay vào nhau đặt trước mặt mình và buộc mình hướng sự chú ý vào cô ta. Mỗi âm tiết phát ra đều như một vết da mổ ruột kết

"Em đến để tố cáo một vụ giết người."

Anh thở dài. "Nếu vậy cô cần trình bày với ban Hình sự Án mạng. Tôi phụ trách bên Cướp giật." Lạy Chúa, xin cho mọi chuyện dễ dàng như thế

Chúa không nghe tiếng anh cầu khẩn

"Nhưng em muốn nói với anh cơ."

"Tại sao cứ phải là tôi?" Jake hỏi câu ấy cho cả cô nàng tóc vàng lẫn Thượng đế

"Bởi vì anh biết con người hắn như thế nào rồi. Anh là người đã bắt hắn mà."

"Bắt ai cơ?"

"David Tanks. Bạn trai cũ của em."

Anh nhớ gã Tanks này rồi. Xăm trổ đầy mình. Một gã buôn ma túy vừa đê tiện vừa nghiện ngập có cỡ

"Và bởi vì bây giờ em yêu anh Billy nên David đang dọa sẽ giết anh ấy. Hắn thậm chí còn dọa cả chị của Billy. Hắn gọi chị ấy là một quỷ cái chết chắc."

Jake lắc đầu rũ bỏ giọng nói cô ta ra khỏi tai mình. "Tanks vẫn chưa mãn hạn tù, phải chưa nào."

"Phải." Ellie Chandler gật đầu lia lịa, khiến chiếc áo dây phải căng ra đỡ lấy cái núng nính của cô ta. Lên. Xuống. Jake phải cố không để cho ánh mắt nhìn xuống thêm nữa

"Như thế thì, vụ giết người mà cô định báo cáo ấy… Chưa xảy ra, đúng không? Chưa có ai thiệt mạng chứ gì?"

"Hắn chặt phăng đầu nạn nhân cơ mà. Theo em thì như thế đã giết chết nạn nhân rồi."

Jake cứng người. "Đầu ai cơ?"

"Em không biết."

"Chuyện xảy ra ở đâu?"

"Em có ở đó đâu," đôi mắt xanh của cô ta đảo tròn, "vậy làm sao mà em biết chứ?"

Thế đấy. Cô ta nói năng chẳng nghĩa lý gì cho lắm, nhưng anh vẫn cố thêm một lần nữa vậy. "Vụ án mạng xảy ra khi nào?"

"Em đoán là mới năm ngoái thôi. Chính David uống rượu say rồi huênh hoang kể hết. Em muốn các anh buộc tội hắn rồi chuyển hắn sang khu biệt giam dành cho phạm nhân nguy hiểm – tránh xa những phạm nhân tốt."

Phạm nhân tốt? Jake thôi đan ngón tay vào nhau, mà áp lòng bàn tay lên mặt bàn. Thốt nhiên, những mảnh ghép trong câu chuyện của cô gái bắt đầu khớp lại với nhau. "Thế bây giờ Billy đang ở đâu?"

"Anh ấy ở trong tù với David. Nhưng chẳng phải những kẻ sát nhân bị di dời khỏi những người chỉ tình cờ cướp cửa hàng tạp hóa ư?"

"Chỉ tình cờ ăn cướp một cửa hàng hử?" Jake cố giữ cho giọng mình không lộ vẻ coi thường.

Cô ta lại bắt đầu huyên thuyên, còn Jake ngồi lắng nghe. Màng nhĩ anh nhức nhối. Cuối cùng hai với tay lấy sổ ghi chép bìa vàng ghi lại mọi thông tin liên lạc của cô ta. Sau đó anh ghi chú thêm: Tanks - dọa giết chị gái của Billy. Anh nhìn thẳng vào cô ta, và chỉ để tỏ vẻ lịch sự, anh lên tiếng, "Cô Chandler này, tôi rất mừng vì cô đến đây." Đôi khi con trai mục sư dòng Baptist cũng nói dối, nhưng chỉ khi nào phép lịch sự đang bị đe dọa phá sản thôi.

Cô gái chớp mắt, và một thứ gì đó gần với sự thông minh thoáng qua trong đôi mắt màu xanh lục của cô ta. "Anh sẽ không động tĩnh gì sất phải không?"

Được rồi, anh sẽ cố nói lý với cô ta thêm lần nữa. "Nói thật nhé, cô cần khai báo với bên Hình sự Án mạng cơ." Thế là anh ngồi nhìn cô gái vùng vằng bỏ đi.

Dù cạnh này nhìn đẹp đấy, ánh mắt anh vẫn quay lại với cuốn sở ghi chép. Tanks - dọa giết chị gái của Billy. Buồn thay, nếu một cảnh sát cứ phải nhảy dựng lên mỗi khi một phạm nhân đe dọa sẽ làm hại mẹ hay chị em gái của bản cùng xà lim, thì chắc cả ngành cảnh sát cứ phải bận rộn nhảy như ếch quanh năm suốt tháng mất

****

"Con là chị nó cơ mà."

"Không!" Dứt lời, Macy Tucker buông ngay chiếc bánh burger chay xuống đĩa. Đáng lẽ ngay từ đầu cô phải đoán được có trò gì đây khi mẹ cô dọn món đầu tiên của bữa trưa không có thịt. Macy ăn chay từ khi mười sáu tuổi. Cho đến bây giờ sau mười hai năm, mẹ cô vẫn cho rằng ăn chay chỉ la mốt chóng tàn. Tất nhiên mẹ cô, đôi khi không hiểu vì đâu, cũng vẫn đợi có một ngày cha cô sẽ lại bước qua ngưỡng cửa kia và oang oang, "Tôi về rồi đây. Mang ngay chai bia ra cho tôi nào." Mẹ cô vẫn đợi, không màng đến một sự thật là ông đã bỏ mẹ con cô đi biền biệt suốt mười bốn năm qua. Riêng Macy thì chẳng muốn ông quay về.

"Chị em trong nhà thì phải…"

"Mẹ, không có chuyện đó đâu ạ."

Ngực cô đau thắt khi thấy đôi mắt xnah biếc của mẹ rơm rớm nước. Chẳng phải là chuyện bà Faye Moore khóc lóc sẽ làm ai ngạc nhiên. Ba năm qua, bà coi những cơn kích động như việc làm bán thời gian và đang biến nó thành sự nghiệp lâu dài của mình. Hàng trăm cây xanh bị đốn ngã chỉ để làm nguyên liệu sản xuất khăn giấy giúp lau khô nước mắt cho mẹ cô. Bác sĩ bảo đó là chứng tiền mãn kinh. Macy thì biết chắc đó là chứng thiếu đàn ông. Cô hoàn toàn thông cảm cho mẹ, bởi suýt chút nữa chính cô cũng bị cái chứng quái ác ấy hạ gục.

"Nó bảo nó muốn gặp con đấy."

"Con không còn là cô tiên hàn gắn cho nó rồi." Nói thế nhưng ngực Macy nhói đau khi thấy mẹ gạt nước mắt. Khóc lóc là bệnh rất dễ lây.

"Từ trước đến nay con vẫn quan tâm giúp đỡ em cơ mà."

Mẹ cô rút thêm khăn giấy trong hộp đặt trên kệ và bắt đầu làm tình làm tội nó

"Chắc đó chính là sai lầm của con mẹ ạ. Nếu nó sớm phải đối mặt với hậu quả…"

"Cả mấy tháng nay con có nhìn mặt em đâu." Mấy miếng khăn giấy bẩn được nhét vào túi

"Con bận mà mẹ. Vừa phải đi làm, đi học, và hầu tòa xử ly hôn nữa, thế cũng đủ hết thời gian rồi." Với lại cái suy nghĩ phải nhìn em trai mình phải ngồi sau song sắt nhà tù thật là kinh hãi.

"Chỉ tại vì con…" sụt sịt.

Mẹ cô lại liếc qua hộp khăn giấy Kleenex. Macy liếc ra cửa. Hai miếng khăn giấy là giới hạn của cô. Nếu còn phải nghe tiếng thổn thức não lòng như vậy, chính cô cũng sẽ phải ngồi ôm một hộp khăn riêng để lau nước mắt.

Bà Faye kể lể, "Chỉ vì con phát điên lên với chồng mình, không có nghĩa là con có thể trút hết lên đầu em mình."

"Hắn là chồng cũ của con, và con không có phát điên với hắn," Những gì Macy đang cảm nhận đã vượt quá ngưỡng bực dọc rồi.

"Em con nghĩ con xấu hổ vì nó đấy." Mẹ cô gợi ý.

"À, khi cha Luis hỏi thằng Billy đang làm gì, còn trả lời là 'Giảm từ năm xuống ba năm tù giam', lúc ấy con chẳng tự hào rạng rỡ là mấy."

"Thôi đi Mace. Con đừng thế nữa mà."

"Thế là thế nào hở mẹ?" Sự tự chủ cô cố duy trì khi ở bên mẹ đang cạn dần. Cô mệt mỏi vì cứ phải tô vẽ mọi chuyện cho đẹp đẽ. Cách ấy chẳng có tác dụng gì cả. Cô đã tìm đủ mọi cách để mẹ đừng khóc, kiềm chế để không thốt ra những lời cay đắng, nhưng đều không hiệu quả. Mà dạo gần đây, Macy lại mệt mỏi với những thất bại.

Mẹ cô thở dài sườn sượt. "Em nó thương con lắm đấy."

Lẽ ra nó đã phải nghĩ đến điều đó trước khi mượn xe con đến cướp đồ ở cửa hàng Shop & Go. Sau đó làm hỏng tan tành chiếc xe cũng chẳng cải thiện được gì. "Con thương em nhưng trong chuyện này con không làm gì được đâu."

"Nó gởi lời xin lỗi con đấy." Gương mặt mẹ cô chan chứa tình cảm dạt dào.

Cơn giận về những hành động ích kỷ của Billy cùng bao nhiệu hậu quả theo sau đó bùng cháy dữ đội trong cô. Macy đón nhận nó, bởi vì thà giận dữ còn hơn phải cay đắng với cảm giác mình vô dụng. Nhưng đến khi mẹ cô với tay rút miếng khăn giấy thứ ba, Macy với lấy túi xách. Cô không đợi miếng khăn giấy thứ ba đâu! "Con phải đi đây. Cảm ơn mẹ cho con ăn trưa nhé." Hôn nhanh lên bên má ướt đẫm của mẹ, Macy bỏ chạy khỏi căn bếp của bà ngoại cô.

Giọng mẹ cô còn nói với theo khi cô băng qua phòng khách. "Mace! Con đâu có được nuôi dạy để quay lưng lại với người thân đâu con."

Macy vẫn cứ bước. "Đó gọi là thương cho roi cho vọt đấy mẹ à." Đích đến của Macy là cửa chính, và không khóc là mục tiêu trước mắt cả ôc. Còn cố không biến thành như mẹ ư? Là thách thức cả đời của cô đấy

Mẹ cô bẻ lại, "Không có tình yêu nào là dễ dàng hết." Đoạn: "Cả đàn ông nữa."

"Phải. Vì thế phái đẹp nên biến thành đồng tính nữ hết đi," Macy phản biện. Và cô chẳng hề ngoái đầu nhìn lại khi xòe tay đẩy cánh cửa ra vào sơn màu xanh lá cây.

Tuy nhiên, mắt cô vẫn ngấn nước. Con đâu có được nuôi dạy để quay lưng lại với người thân đâu con. Cổ họng Macy nghẹn lại khi bước về phía xe của mình. Macy đúng là không được nuôi dạy như thế, nhưng hình như mọi người đàn ông trong đời cô đều được dạy như thế thì phải. Thoạt tiên là bố cô – không, người đầu tiên phải kể đến là ông ngoại cô, rồi mới đến bố già yêu quý của cô. Tiếp đến là chồng, và giờ là Billy. Trong tất cả những chuyện ngu xuẩn, rồ dại nhất nên làm, thì thằng em trai cô yêu hơn cả kẹo sôcô-la, thằng em mà cô đã thề sẽ bảo bọc, lại tự chui đầu vào nhà đá. Giờ thì Macy làm sao chăm sóc được nó cơ chứ? Cô không thể, và cô mệt mỏi vì cứ phải gắng sức mãi rồi.

Không, nói đúng ra gắng sức không thành vấn đề. Nhưng càng gắng sức càng thất bại mới làm cô đau khổ. Rõ ràng cô đã thất bại với Billy, thất bại vì không dạy bảo em đến nơi đến chốn.

Cô sắp mở được cửa chiếc xe hiệu Saturn màu xanh lá cây thì cô nghe có tiếng đằng hắng quen thuộc ngay sau lưng. Macy nhấp nháy mắt khỏa lệ đi, quay lại sẵn sàng nghe chê trách.

Hiện thân của sự chê trách mặc quần thể thao tập xe đạp và áo thun màu cam có in dòng chữ BITE ME (Mặc xác tôi) ngay trước ngực. Là bà ngoại của Macy, người giơ tay sỉ nhục quan niệm của thế gian về những công dân cao tuổi. Không ghế đu, không đồ bộ trong nhà đứng đắn hay lối sống lặng lẽ khép kín trong bốn bức tường gì cả. Ở tuổi sáu mươi tám, bà vẫn đạp xe hơn mười cây số một ngày, dạy người khác tập yoga, và mới đây Macy phát hiện bà còn làm vài việc khác nữa cơ, có lẽ cũng trong vài tư thế yoga cơ bản.

"Mẹ con cũng có lý đấy." Bà đang đứng cạnh chiếc xe đạp leo núi mới

Macy nhướn một bên mày. “Mẹ có lý lẽ thì chẳng sao. Chỉ khi mẹ chọc cái lý lẽ ấy vào cháu thì cháu mới cáu.”

“Nó là em cháu. Cháu vào thăm nó một tí thì đã sao nào?”

“Có sao chứ ạ.” Cứ nghĩ đến Billy ngồi sau chấn song nhà tù là cổ họng cô lại nghẹn đắng. Chẳng lẽ không ai hiểu là việc nổi đóa lên còn dễ dàng hơn sao? Cô không thể khơi lên cảm giác thương hại em. Việc đó làm cô đau lòng lắm

Nụ cười thông cảm làm những nếp nhăn khi cười trên mặt bà hằn sâu thêm. “Cháu sẽ biết nên làm như thế nào cho đúng mà. Cháu trước nay vẫn thế.”

“Cháu sẽ không đi đâu.” Macy chợt nhớ gói đồ trong túi xách. Cô lục túi lấy ra một gói ni lông nhỏ và nói, “Bà cầm lấy này. Mà bà có thể tự đi mua cũng được mà. Chẳng phải hàng phi pháp gì đâu.”

Nụ cười trên môi bà biến mất. “Bà… thế này thì… ngượng lắm.”

“Ngượng á?” Macy đi nhanh đến chỗ chiếc xe và mở cửa. Mùi xúc xích pizza ám trong xe từ hôm qua xộc lên – đó là một trong những điểm bất lợi của việc giao pizza kiếm sống. Nhưng việc ghi danh học toàn thời gian trong đại học luật đã không còn cho cô nhiều lựa chọn việc làm nữa. Đừng mơ là đáng lẽ, Tom, chồng cũ của cô phải chu cấp cho cô cho đến khi học đến hết đại học, như trước kia trong suốt những năm đầu của cuộc hôn nhân cô đã làm thế cho anh ta.

Bà ngoại nhìn vào túi ni lông. “Cháu còn trẻ. Ai cũng biết cháu có làm chuyện ấy mà.”

“Hai năm rồi cháu không có làm chuyện ấy đâu bà ạ.” Quay lưng lại với đàn ông cũng có nghĩa là quay lưng lại với tình dục.

Bà cười. “Ông Jacobs có đứa cháu trai…”

“Và ông ấy cứ tự nhiên mà giữ lấy cậu ấy.” Với một chân đã bước lên xe, Macy quay lại ôm hôn bà ngoại. “Cháu yêu bà lắm.” cô nói. Và cô cũng nói thật lòng. Dù năng động khác thường trong đời sống tình dục, bà ngoại cô vẫn là thứ keo dính bền chặt giúp gia đình cô gắn kết với nhau kể từ ngày bố cô bỏ vợ con mà đi. Bà như cái kén bao bọc, quấn mẹ con cô vào cuộc sống cuồng nhiệt của bà. Bà không có lỗi khi chất keo gắn của bà không đủ chắc. Thứ gì gắn kết được những gia đình như gia đình cô cơ chứ? Macy tự hỏi. Cô đã buông xuôi cho gia đình tan vỡ chỉ sau gần năm năm. Buồn thế cơ chứ. Quỷ thật, ngay cả mẹ còn duy trì hôn nhân với bố cô được những mười bốn năm

“Bà biết cháu yêu bà,” bà đáp. “Cũng nhiều như cháu yêu Billy vậy.”

Macy lập tức leo lên ngồi sau vô lăng của chiếc saturn, đóng sầm cửa lại. Lái bỏ đi. “Mình sẽ không đi đâu,” cô lẩm bẩm. “Không đi đâu.”

****

Dù ghét tự chứng minh mình sai, hôm sau Macy vẫn ngồi sau tay lái chiếc Saturn ám mùi pizza, giảm xóc móp méo, và từng là xe-cướp-tiệm-tạp-hóa, chạy về hướng nhà tù. Bài thuyết giảng “con không được quay lưng với người thân” đúng của bà ngoại đã làm cô xiêu lòng. Tuy nhiên, cô phải chờ đến hôm nay mới đi vì cô không biết nên ăn mặc như thế nào cho hợp với người đi thăm nuôi phạm nhân. Cứ tưởng tượng cả khu giam giữ toàn đàn ông vừa hau háu nhìn mình vừa đập bát sắt vào chấn song rầm rầm khiến cô gai cả người. Không phải là cô mẫu người đi đến đâu là tiếng gõ bát sắt đến đấy. Đàn ông thích con gái tóc vàng thân hình núng nính. Macy tóc nâu, vòng một cúp B của cô sẽ không núng nính nếu không có sự trợ giúp của loại áo nâng ngực, đẩy cao, tạo hiệu ứng núng na núng nính theo nhịp bước – mà cô đã đốt hết mấy cái áo lót kiểu ấy trong cái ngày bắt gặp chồng mình lên giường cùng cô thư ký tóc vàng núng nính của anh ta – tuy nhiên mấy tù nhân nam thì thèm khát tuyệt vọng lắm

Rốt cuộc, cô quyết định mặc đồng phục của nhân viên giao bánh pizza, bộ quần áo bằng vải dù rẻ tiền của hiệu bánh Papa’s Pizza thì khêu gợi thế nào mới được chứ? Với lại sau đó, cô còn phải mau mau quay về Houston, đến thư viện tìm tư liệu trước khi chạy thẳng đến chỗ bánh đang chờ giao ngoài tiệm. Rồi còn phải học bài chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới.

Tối nay chẳng có thời gian mà ngồi khóc cho cái thảm họa xúc cảm mà cuộc viếng thăm này chắc chắn sẽ mang lại. Không. Không phải tối nay. Hình ảnh Billy bíu tay vào song sắt nhà tù lại hiện lên trong tâm trí. Bụng cô đau thắt lại

Nhìn thấy biển báo ngạo nghễ thông báo về nhà tù, cô vừa chạy xe vào bãi vừa thầm lên kế hoạch cho buổi họp mặt thảm hại dự định sẽ tổ chức trong tuần này. Nhưng nhớ là chỉ có hai miếng khăn giấy thôi đấy. Ngỗng mẹ cần chừng nào thì chừng nấy cũng đủ cho… ngỗng con

Ôi trời, cô không muốn làm việc này tí nào

Nhưng thực chất, làm gì mới được chứ? Tại sao Billy cứ khăng khăng đòi cô vào thăm nó? Cả đêm việc Macy trằn trọc chắc chắn đã làm cho cái nệm lò xo phát mệt, và cô nửa tỉnh nửa mê, mơ thấy cậu em trai mình van vỉ, Macy ơi, chị phải giúp em vượt ngục thôi

Ngực cô nhói lên khi mở cửa xe bước ra ngoài. Cô bới cao mái tóc dài ương bướng dưới vành mũ lưỡi trai của nhân vên giao hàng, đến gần tòa nhà biệt lập nơi sẽ là chốn ra vào của em cô trong ba năm tới. Nó được giảm án từ năm năm xuống ba năm nhờ viên luật sư tài giỏi cô đã thuê để bào chữa cho Billy,đấy nghĩa là một thẻ tín dụng được rút hết hạn mức trong một thời gian dài đây

Giống như mẹ mình, Macy những muốn đổ lỗi việc Billy tha hóa cho đám bạn xấu của nó, cho thực tế là Billy lớn lên không có cha. Nhưng nỗi đau khổ đã buộc cô phải sáng suốt chui đầu ra khỏi tư tưởng nhảm nhí ấy. Billy đã tự gây ra việc này cho đời mình. Nó đã gây ra việc này cho mẹ cô và cả cho bà. Và cuối cùng, Chúa tha thứ cho cô vì đã giận dữ, nó cũng đã gây ra chuyện này cho cô nữa

Cô ngẩng cao đầu bước vào nhà tù. Không bát sắt cũng chẳng chấn song. Ấn tượng duy nhất với cô là sự giản tiện đến tẻ ngắt: Mọi thứ đều vuông thành sắc cạnh và cứng nhắc, khô khan. Thứ duy nhất làm khung cảm ấm áp lên là những bức tường cũ kỹ xây bằng gạch đỏ

Một tay nhân viên an ninh giật túi xách trên tay cô và cho vào tủ khoá lại, một nhân viên khác cầm thanh dụng cụ kiểm tra vũ khí rà soát người, rồi một ông già nét mặt nhiêm khắc dẫn cô vào phòng giống tập thể dục để ngồi đợi. Sau vài phút sốt ruột ngồi gõ đầu ngón tay lên bàn sắt, cửa bật mở và phạm nhân túa vào phòng

Mắt cô cay xè khi thấy em trai bước đến gần. Macy biết mình quá xúc động nhưng lúc ấy, cô không thấy một Billy mười chín tuổi. Cô chỉ trông thấy một thằng bé lên năm với đôi mắt to xanh biếc ẩn sau cặp mi dài đen nhánh, thằng bé ôm gấu bông nửa đêm lẻn vào phòng cô vì sợ yêu tinh nấp dưới gầm giường nó. Trông Billy bây giờ cũng hoảng hốt. Cơn giận của cô tan nhanh như khói. Và khi không còn giận dỗi, thì nỗi dằn vặt vì biết mình đã thất bại trong việc dạy dỗ em xé nát tim cô

"A chị." Giọng Billy run run khi nó ngồi xuống ghế đối diện cô. Vừa ngồi xuống nó đã rụt rè chạm vào tay cô như thể sợ cô co tay về

Liệu Billy có biết cô yêu thương em bằng cả trái tim mình? Liệu nó có biết rằng cô phải chờ đến tận hôm nay mới vào thăm là vì chuện này sẽ giết cô chết mất, và có lẽ cách duy nhất để dạy dỗ nó đối mặt với rắc rối nó đã tự gây ra là cho nó thời gian ngồi một mình suy ngẫm? Yêu cho roi cho vọt chẳng dễ dàng gì. Cả cho người yêu lẫn người được yêu. Cô cảm nhận được vài giọt lệ chảy dài trên má. Cuộc vào thăm này có lẽ cần đến ba miếng khăn giấy.

"Ừ em". Cơn đau trong cổ họng dâng lên gấp bội khi cô lật bàn tay đan những ngón tay mình vào tay em

"Trông chị khỏe ra đấy. Mẹ nói cuối cùng chị cũng ly dị xong rồi."

Ừ. Và chị chắc chắn cho hắn sáng mắt ra. Chị được phần lớn thu nhập của hắn" Cô nuốt nước mắt vào trong, lấy lại tự chủ. Billy rõ là đã thấy đủ nước mắt từ mẹ rồi. "Em sao rồi?"

"Em… chịu được mà." Billy ngó quanh quất trước khi nhìn vào mắt cô. "Em biết chị rất giận," nó thì thầm. "Chị giận là đúng thôi. Nhưng em… Có gặp rắc rối đây."

Macy chuẩn bị tinh thần nghe em yêu cầu mình giúp nó vượt ngục. Cuộc viếng thăm này dứt khoát cần ba miếng khăn giấy rồi

Billy ghé sát lại. "Em cần chị giúp."

Cô cũng thì thầm đáp trả, “Chị giúp em cách nào đây?”

“Có tên này. Hắn cực kỳ xấu xa chị ạ.” Đôi mắt xanh của Billy mở lớn: “Hắn dám chặt đầu một tên kia. Bây giờ hắn muốn giết cả em, với lại…”

“Nhưng tại sao?” Macy thất kinh. “Tại sao hắn muốn giết em?”

“À, đại khái là em cướp người yêu của hắn.”

Macy há hốc. “Em làm gì cơ?”

“Lá thư cô ấy gởi cho hắn lại kẹp trong cuốn tạp chí của em ngoài phòng nhận thư. Em tưởng thư ấy gửi cho em… em tưởng chị, hay bà, hay mẹ viết thư cho em mà.” Nó lại liếc quanh. “Đúng là thư không viết cho em, nhưng… Cô ấy làm thơ về bà của mình, chị ạ, mà thơ hay ghê lắm. Em bèn viết thư cho cô ấy, nói là em vô tình bóc thư của cô ấy ra xem, và khen bài thơ của cô ấy rất hay. Em không bao giờ dám mơ cô ấy hồi âm cho em đâu nhưng cô ấy lại viết thư trả lời em, thế rồi… chúng em phải lòng nhau.”

“Em cướp bạn gái của tên giết nười ư? Sao em không, chị không biết nữa, không tán bạn gái của mấy tên trốn chu cấp cho vợ con ấy? Hay là ai đó ít bạo lực hơn, như là đám tội phạm trí thức ấy?”

Billy nhăn nhó. “Em nói nghiêm chỉnh đấy.”

“Thế em tưởng chị đang đùa chắc? Em nghĩ gì mà làm vậy, hả Billy? Em không được đi cướp bạn gái của kẻ sát nhân. Ở trường người ta không dạy gì hết à?”

“Em đâu có biết hắn là kẻ giết người đâu.”

“Em nghe chị nói đã.” Macy giơ một bàn tay lên. “Chị không cần phải biết những chuyện này đâu. Bởi vì cị chẳng thể làm gì giúp em cả. Ý là, nếu em nghĩ cái tên này từng cứa cổ người ta lại chịu nghe lời chị, tại sao chứ, thì chị sẽ vui vẻ đọc cho hắn nghe luật về bạo động, nhưng có điều mách cho chị biết là…”

“Em không muốn chị đến gần thằng quái đản ấy đâu. Em chỉ muốn chị nói chuyện với Ellie thôi.”

“Ellie nào?”

Billy cắn môi, “Là bạn gái em đó.”

Macy chớp mắt. “Là con bé từng yêu thằng sát nhân à?”

Thấy Billy gật đầu, Macy chán nản gục đầu xuống bàn. Chiếc mũ trong bộ dồng phục của nhân viên giao bánh pizza lật ra khiến tóc cô bung xõa. Mặt bàn lạnh buốt có vẻ rất thật, còn lại mọi thứ khác trở nên hoang đường. Khỉ thật, làm như đau khổ đến mức ấy còn chưa đủ. Vụ này chắc tốn đến bốn miếng khăn giấy mất.

Billy đặt một tay lên vai cô. “Nếu hợp sức lại, biết đâu chị và cô ấy sẽ giải quyết được vụ này.”

Macy ngẩng đầu lên. “Giải quyết cái gì?”

“Có lẽ hai chị em đi báo cảnh sát. Cảnh sát nào cũng được trừ tay Jake Baldwin - đừng tìm đến hắn. Biết đâu họ sẽ lắng nghe chị. Ellie khác chị. Cô ấy quá đẹp. Đàn ông không nghe cô ấy nói đâu.”

Thốt nhiên Macy thấy khả năng tự tay cô giết người chỉ là trong gang tấc. “Ý em là họ sẽ chị nghe người tầm thường như chị chứ gì?”

“Em không có ý đó. Chỉ là cô ấy tóc vàng và …”

“Và ngực to chứ gì?” Sẽ là một vụ giết người với lý do chính đáng đây

“Đúng đấy ạ.” Em cô cười toe toét nhưng lại nhíu mày khi nhìn xuống cô. “Ý em là đàn ông con trai sẽ không cho là cô ấy thông minh.”

“Hẳn rồi, con bé phải là, gì nhỉ, là siêu thông minh, đúng không? Có thế mới gian díu với thằng từng cứa cổ người ta chứ.” Macy tự biết mình đang ăn nói đanh đá, đàn bà con gái chịu đựng được đến đâu đây chứ?

“Không như chị nghĩ đâu.Cô ấy kẹt với hắn vì thằng anh ngu đần của cô ấy thôi.”

À, tại thằng anh ngu đần của cô ta hử? Vâng, đấy là lời bào chữa cô có thể thông cảm được. Macy lại guc đầu xuống bàn.

Thậm chí cô còn đập đầu cái rầm

"Bạn gái em không ngu đâu. Tất nhiên cô ấy không thông minh bằng chị…" Em cô nâng đầu Macy lên. "Em biết chị tưởng em yêu cô ấy vì cô ấy xinh, nhưng em có được nhìn thấy Ellie đâu. Em phải lòng cô ấy qua thư từ đấy chứ. Chúng em viết cho nhau mỗi ngày - giờ vẫn còn – và cô ấy vào thăm em những bốn lần một tuần đấy."

Nếu không nhìn thấy vẻ sợ hãi trong mắt Billy thì Macy đã chộp lấy chiếc mũ giao pizza và lê cái mông xấu xí của mình về nhà rồi. Hoặc đấy là do ký ức về cái lần Billy không biết sợ là gì níu cô ngồi lại chăng? Hồi mới bốn tuổi đầu và vẫn còn ôm khư khư con gấu bông trên tay, nó đã đứng về phía cô khi quanh cô không có ai. Bố không được đánh chị. Macy vẫn còn nghe thấy giọng nói non nớt của đứa em trai thốt lên câu ấy. Vẫn còn vang lên tiếng nắm tay của bố cô thoi Billy bay vèo qua phòng

Thêm một giọt nước mắt lăn dài trên má cô. "Em cần phải báo ai đó ở đây. Nếu họ biết…"

Billy không để cô nói hết câu. "Họ sẽ chẳng làm quái gì sất. Ngay cả nhân viên an ninh còn phải sợ hắn cơ mà. Nhiều người còn… hắn phục vụ họ mà. Với lại, hắn còn có tay chân bên ngoài nữa. Hắn là đầu sỏ của một băng nhóm lớn đấy.

Em còn nghe họ nói nhiều cảnh sát chịu chạy công việc cho hắn. Thậm chí Ellie còn nghi tay cảnh sát tên Baldwin ấy, người tự tay bắt David, giờ đã bị hắn mua chuộc rồi. Khi bạn em đến tố cáo vụ giết người, Anh ta có thèm nghe đâu."

"Báo với ai cấp cao hơn quản giáo ấy," Macy đề nghĩ. Cô phải làm gì đây cơ chứ?

"Em xin chị đấy, Mace. Người yêu em tên là Ellie Chandler nhé. Nhà cô ấy cách nhà chị hai, ba cây số gì đó thôi. Em đã cho cô ấy số điện thoại của chị rồi. Hãy hứa với em chị sẽ gặp cô ấy đi. Em lo cho Ellie lắm. Nhưng không chỉ cho cô ấy không đâu. Chị này, lý do chính khiến em cần gặp chị là… em lo cho cả chị nữa."

"Cho chị ư?" Máu trong người cô như đông lại

"Em có viết thư cho chị, ngoài phong bì còn ghi đầy đủ họ tên và địa chỉ của chị. Em nói rằng em rất xin lỗi về chuyện chiếc xe và mọi chuyện." Vẻ tội lỗi sa sầm trong mắt Billy. "Nhưng em chưa kịp gởi thì lá thư đã không cánh mà bay. Hôm sau, thằng Tanks bảo hắn biết người thân của em sống ở đâu rồi. Hắn có đàn em bện ngoài và… hắn có địa chỉ của chị nữa. Giờ chị với Ellie phải dựa và nhau thôi. Cô ấy sẽ giải thích cho chị." Billy luồn mảnh giấy vào tay Macy. "Đây là thông tin của Ellie. Hãy nói chị sẽ gọi cho Ellie đi, Mace. Hứa với em đi."

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ thăm phạm nhân đã hết. Macy không hứa gì với Billy nhưng cô nhận lấy mảnh giấy em trai vừa đưa cho mình

Sau khi chị gái đi rồi, Billy ngồi xuống trong xà lim chờ quản giáo đến áp giải mình ra ngoài thi hành phận sự. Nếu ngày xưa có người bảo cậu là sẽ có ngày cậu thích đi nhổ cỏ, cậu sẽ chửi bọn đấy là bọn khốn dối trá. Nhưng bây giờ quả đúng như vậy. Cậu mong mỏi có cơ hội được thoát khỏi bốn bức tường trại giam. Đó là dư vị nhỏ nhoi của tự do

"Mày sắp đi làm vườn trong giờ lao động công ích à?" Pablo tay cùng xà lim hỏi, hắn đang ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, mặt giấu sau cuốn sách

"Ừ." Billy ngồi phịch xuống giường. Có nhiều ngày, cậu tưởng mình sắp phát điên trong nhà tù này. Nhưng sau đó cậu biết mình đáng phải chịu như vậy

Pablo hạ cuốn sách xuống. "Chị mày vừa đến thăm mày đấy à?"

Billy chỉ lẳng lặng gật đầu, không muốn nói năng gì hơn

Không biết bao nhiêu lần chị Mace cảnh báo rằng cậu sẽ gặp rắc rối to nếu không chịu cân nhắc kỹ càng về việc mình làm?

Vậy mà Billy làm chị thất vọng, Mace không đáng phải chịu như vậy. Chính vì thế, Billy quyết định mình phải sống khác đi.

Cậu chưa kể cho chị nghe về mấy lớp cao đẳng: cậu muốn tặng Mace điều bất ngờ thú vị khi mình mãn hạn tù. Billy muốn cho Mace, bà, và mẹ mình thấy mình hay ho hơn ông già mình. Và cậu sẽ hay ho hơn mà

"Tao nghe nói chị mày xinh lắm," Pablo dai dẳng.

"Quên đi." Billy nhắm nghiền mắt

Điều thật đau lòng là Mace thất vọng về cậu. Thêm lần nữa. Nhưng Billy không cho là Ellie là một sai lầm khác trong đời mình. Cô ấy thật dễ thương, quá tốt bụng, à phải rồi, thật quá xinh đẹp nữa nên chẳng thể nào là một sai lầm. Tất nhiên, Billy hối hận vì đã kéo Mace vào chuyện này, nhưng cậu đã không cố tình mà

Ngoài hành lang có tiếng ai đó vừa ho và âm thanh ấy dội vào những bức tường bê tông xám. Billy ghét cay ghét đắng tiếng vọng trong nhà tù này. Chúa ơi, cậu cầu trời cho chị Mace làm theo lời cậu mà nói chuyện với Ellie. Dù người yêu cậu không thông minh như chị, nhưng cô ấy giỏi đối phó với chuyện ngoài đường ngoài chợ. Nếu Tanks tìm cách hại chị gái cậu, Ellie sẽ biết cách bảo vệ Mace.

Billy nghe thấy tiếng bước chân và nhớ đến giờ lao động công ích. Háo hức vì sắp được ra khỏi phòng giam bé tí tẹo, cậu ngồi bật dậy. Cậu gần như có thể ngửi thấy mùi không khí trong lành ngoài kia

"Sẵn sàng chưa?" Hal, một thành viên trong đội quản giáo làm việc ban ngày, hỏi. Cửa phòng giam lạch xạch mở ra

"Rồi ạ," Billy đáp.

Trong tất cả thành viên đội quản giáo ở đây. Hal là người Billy quý nhất. Ở tuổi năm mươi, ông gợi cho cậu nhớ mọi phẩm chất một người cha đáng ra phải có. Có lần, ông Hal còn cho Billy xem hình cháu ông nữa kìa. Billy tự hỏi người thân của ông có biết ơn những gì ông làm cho họ hay không, hay họ cũng coi là chuyện đương nhiên kiểu như những gì Billy đã đối xử với Mace. Tuy nhiên, từ giờ cậu sẽ không thế nữa. Bằng cách nào đó cậu sẽ làm chị gái tự hào về mình.

Ông Hal nhìn đống sách chất đầy trong phòng. "Việc học hành ổn chứ hả?" ông hỏi

"Tốt ạ," Billy trả lời nhát gừng.

Cậu và Hal đi dọc dãy hành lang nhà tù, gót giày họ nện trên nền đất vang vọng. cảm giác hào hứng được ở ngoài trời vài tiếng đồng hồ của Billy còn mãi cho đến khi cậu chui lên xe bít bùng và trông thấy môt cánh tay xăm trổ nhằng nhịt gác lên lưng ghế tựaa. David Tanks liếc qua vai nhìn Billy. Nụ cười khinh khỉnh của hắn tràn ngập vẻ độc địa.

"Nghe nói hôm nay chị mày đến trại," tên sát nhân thì thhầm. "Chúng nó bảo con bé cực kỳ xinh nữa. Tao háo hức muốn xem nó xinh đến mức nào. Tao sẽ hiếp nát bấy con chị mày, nhóc Billy à – ngay trước khi tao cắt cổ nó."

2. Chương 2

Đã năm giờ chiều ngày thứ Ba và Jack đang ngồi sau bàn làm việc giải quyết đống giấy tờ. Anh nhác thấy mẩu giấy ghi chép thông tin liên lạc của Ellie Chandler. Suốt ngày hôm nay, anh vẫn chưa đụng vào việc ấy. Phải, anh đã bảo cô ta sang báo cáo với ban Hình sự Án mạng, nhưng linh tính báo cho anh hay là cô ta không làm theo lời anh. Thế có nghĩa anh sẽ phải theo vụ này.

Anh cầm di động lên bấm số. Anh xé luôn mẩu giấu ném vào thùng rác. Anh sẽ không tìm hiểu thông tin gì cả, nhưng vì lương tâm nên anh sẽ thực hiện cuộc gọi này. Gọi xong, anh có thể yên tâm quên đi.

"Trung úy Anders nghe," anh bạn của anh bên ban Án mạng trả lời điện thoại.

“Stan đấy à? Jake đây. Nghe này, vụ bắt giữ Tanks, thêm chút lời nhận xét giữa đàn ông với nhau, bao gồm, “xinh lắm cậu ạ. Vòng một ngoại cỡ né. Nhưng cái giọng thì!”

Stan bật cười. “Tớ thấy chẳng vấn đề gì. Cứ nhét lưỡi cậu vào miệng cô ta hay làm mồm cô nàng bận rộn thì xong chứ gì.”

Jake cười nhăn nhở, kể nốt câu chuyện, và hỏi thăm bên Stan có phát hiện ra cái xác nào bị chặt đầu không.

“Cậu không nghe về vụ xác nam khuyết danh à?” Stan hỏi, sự khôi hài trước đó biến mất khỏi giọng Stan.

“Đừng có choc điên tớ chứ.” Jake tựa hẳn vào lưng ghế.

“Không phải chọc điên đâu. Khoảng sáu tháng trước có một cái xác dạt vào kênh Houston Ship. Bên đồn Clear Lake đảm trách vụ ấy. Họ vẫn chưa nhận dạng được nạn nhân. Thi thể đã rữa ra rồi.”

“Hay nhỉ.” Jake lục thùng rác lấy lại mẩu giấy bị anh vo viên lúc nãy. Chắc anh với cô nàng Lảnh lót định mệnh buộc phải gặp lại nhau rồi. Bực ghê. Chắc anh cũng nợ cô gái một lời xin lỗi nữa. Con trai mục sư dòng Baptist luôn phải xin lỗi nếu họ phạm sai lầm mà.

“Baldwin!” Donaldson lao vào phòng anh, nét mặt căng cứng.

“Tớ gọi lại cho cậu sau nhé, Stan,” Jake nói và cúp máy. Anh quay sang anh bạn đồng nghiệp.”Có chuyện gì thế?”

“Xảy ra vượt ngục rồi cậu ạ. Một quản giáo và một phạm nhân bị bắn đấy. Tình trạng sức khỏe của cả hai đều xấu. Ba phạm nhân khác vượt ngục. Đồn trưởng bảo cậu biết một tên trong số chúng đấy – là David Tanks.”

Jake thở dài. Thôi phải rồi. Anh nhất định phải tái ngộ với cô nàng Lảnh lót mất rồi.

******

Rời thư viện, Macy biết ngày hôm nay rồi sẽ tội tệ hơn. Vì quên túi đựng tiền ở nhà, nên cô phải tạt qua nhà để lấy. Thế thì cô sẽ đến chỗ làm muộn năm phút, đồng nghĩa với việc tay trợ lý cửa hàng trưởng, ông Prack – đám nhân viên đề cập đến ông ta như một thứ đó khôi hài hơn, nếu không muốn nói hơi quá hiển hiện – sẽ cho cô biết tay. Nhân viên trong cửa hàng luôn bảo ông ta tức cười và cô hoàn toàn không phản đối. Từ sau lần cô từ chối không uống bia và cùng ông ta lên giường, ông ta đặc biệt khó chịu với cô. Tất nhiên, cô hoàn toàn có quyền kiện ông ta tội quấy rối tình dục nhưng làm thế đồng nghĩa với khả năng sẽ mất việc – một công việc gần nhà với giờ giấc rất thích hợp. Miễn là tay dê xồm này không mó máy tay chân, thì những lời nói ghê gớm của gã không đáng để cô manh động.

Tất nhiên, Prack chưa phải là mối lo hàng đầu của cô. Cả com tim và khối óc cô đang bế tắc vì Billy. Bế tắc vì cô không có khả năng thay đổi hoàn cảnh cho em mình.

Cô mở khóa cửa, bước vào trong nhà. Một tiếng “thịch” nho nhỏ. Cô dừng chân, lắng nghe âm thanh u u rờn rợn của căn nhà cũ. “Elvis?” Giọng cô rung động trong bức màn im lặng lạ lùng. “Lại đây nào, mèo cưng.” Cô dấn bước sau hơn vào phòng khách, nhưng sự âm lặng vẫn còn quá sâu lắng. Đó cũng là lúc cô thấy nó. “Elvis?”

Con mèo mướp lông xám nhà cô đang đứng cạnh sofa, gần bàn nước. Chiếc đĩa đựng kẹo ngọt và kẹo bạc hà nằm sát chân nó trên sàn nhà. Macy hay nằm lăn trên ghế, ôm mèo, khóc vật vã. Và kẹo bạc hà.

Ánh đèn trên máy ghi âm tự động của điện thoại chớp nháy đập vào mắt cô. Cô gãi lưng con mèo, liếc nhìn đồng hồ đeo tay và nhấn nút PLAY.

“Chào chị, em là Ellie Chandler đây,” một giọng nói the thé rít lên.

Elvis kêu meo một tiếng phóng vọt ra ngoài. Mace co người lại, nhưng vì một lý do khác hơn là sợ giọng nói cao vút như xoáy vào màng nhĩ này. Cô còn chưa quyết định là không biết có nên gọi lại cô gái này hay không. Chắc toàn bộ cuộc nói chuyện về nguy hiểm chỉ là tưởng tượng thái quá của Billy thôi chứ gì? Nhưng mà rồi, có lẽ cô định ngày mai sẽ gọi điện cho giám đốc trại giam. Chỉ để cảnh báo trước cho ông ta thôi.

Giọng Ellie nói tiếp. "Billy bảo em gọi cho chị. Em đoán David lại có âm mưu mới. Em đã đến gặp tay cảnh sát tên Jake Baldwin ấy. Anh ta là tay đã tống cổ David vào tù. Em tưởng hắn sẽ giúp, nhưng hóa ra hắn để ý ngực em nhiều hơn để ý lời em nói. Em sẽ không ngạc nhiên nếu quả thật hắn làm việc cho David. Thằng đểu. Không bằng một góc của Billy." Cô ta dừng nói giây lát. "Em biết chị không nghe Billy kể về em, và chắc chắc chị thấy lạ khi em yêu Billy, chị ạ. Rất yêu."

Trên đời này, loại con gái nào yêu thằng tù chứ? Macy tự hỏi. Bản thân cô từng mắc vài sai lầm trong đời, nhưng chẳng có sai lầm nào như thế này cả.

Lấy vội túi tiền, cô đi nhanh ra cửa và đến chỗ làm. Mọi nỗi lo khác đành gác lại. Giờ không có thời gian cho việc lo lắng.

Đêm đó, phải rất khuya Macy mới có thời gian ngồi thở nhưng cả tối cô đã phải lo lắng. Cô đậu chiếc Satum sau cửa hàng Pappa's Pizza, ngồi nghe đoạn cuối băng ghi âm giáo sư giảng bài, và ghi chú về luật lập hiến. Nghe băng ghi âm lúc đi giao bánh pizza đã đứng cứu mạng cô trong những kỳ thi cuối khóa. Tuy nhiên, đêm nay cô không còn đầu óc đâu mà nghe băng. Cô bận tâm về Billy, về nỗi sợ hãi đã nhìn thấy trong mắt em trai. Đầu óc cô cứ quay đi quay lại hình ảnh lúc cô ôm cậu em bốn tuổi và lòng, miệng không ngớt an ủi, "Billy, làm gì có yêu tinh hả em. Thực mà, yêu tinh không tồn tại mà. Em không việc gì phải sợ." Nhưng phải chăng cô đã lầm.

Có tiếng gõ lên cửa kính xe khiến Macy giật mình. Sandy, cô nhân viên giao hàng giống cô, mỉm cười ngõ vào cửa kính. Macy ra khỏi xe.

"Sao, tớ nói có đúng không?"

Sandy, bà mẹ đơn thân kiêm sinh viên đại học, lúc nào cũng tươi cười. Nếu Macy có thời gian, chắc họ đã thành bạn thân, nhưng giữa việc học hành, công việc, lo cho gia đình, và còn vài giờ tình nguyện chăm sóc vườn cây cho nhà thờ nữa, thì thời gian làm gì còn hiện hữu nữa.

"Đúng, cậu ạ. Anh ta boa hậu lắm. Những mười đô cơ." Macy chỉnh lại mũ lưỡi trai, chiếc mũ lưỡi trai, chiếc quảng cáo cho Papa's Pizza.

Sandy huých vai cô. "Tớ đã bảo cô. Cậu có kéo trễ nút áo như tớ bảo không?"

"Không. Nhưng tớ có chớp chớp mắt lúc nhìn anh ta," Macy chỉ đùa. Thực sự thì, cô chẳng biết chuyện tán tỉnh ai lúc này, dù có được tiền boa nhiều bao nhiêu đi chăng nữa. Họ cùng đi vào cửa chính của quán Papa's Pizza, quán thơm lừng mùi của yến mạch và sốt cà chua cay xè.

"Macy!" có tiếng gọi lớn.

"Chim cu báo động," Sandy lẩm bẩm.

Macy buông túi giữ ấm pizza lên quầy. "Có chuyện gì vậy, ông Prack?"

"Mẹ cô gọi đến sáu lần và bảo cô nhất định phải gọi lại đấy."

Macy nhớ ra di động cô tạm thời bị cắt. Không có tiền, không nối mạng.

"Với lại có cô gì giọng khó nghe lắm cũng gọi đến," viên quản lý gắt gỏng. "Bảy cuộc gọi tất cả đấy – mà cô cũng biết chúng ta không cho phép gọi điện vì chuyện riêng."

"Tôi xin lỗi," Macy đáp lại. Nàng quay sang đầu bếp chính đang dỡ bánh lên kệ cho nguội. "Bây giờ tôi giao bánh đến địa chỉ nào đây?"

Ông Prack xía vào. "Chẳng đến đâu. Cô nộp tiền hàng rồi nghỉ đi. Nhớ gọi cho mẹ cô trong giờ không phải làm việc đấy. Với lại, chỉnh tóc tai lại đi, tóc gì cứ xõa ra mãi. Nếu muốn gợi cảm trong làm việc, vào quán rượu mà làm đi nhé."

Macy nghiến răng. Càng nghĩ cô càng thấy, có lẽ công việc này không đáng để chịu đựng như thế.

Sandy lên tiếng, "Tôi nghĩ chắc tôi về trước đây. Nhưng nếu còn việc, tôi sẵn sàng ở lại." Giao bánh trong lúc khuya có thể kiếm thêm nhiều tiền, làm mẹ đơn thân nên Sandy cũng khó khăn lắm.

"Nếu cậu quyết định ở lại, tớ cũng vui vẻ thôi." Macy bảo.

Vừa thu dọn đồ dùng cá nhân, cô vừa nghĩ đến chuyện gọi điện cho mẹ. Hoặc không gọi cho bà. Chắc mẹ cô muốn nghe kể lại cuộc viếng thăm Billy trong tù, nhưng Macy chữa nghĩ ra phải tiết lộ ra đến đâu. Tất cả những gì bà cần là lại thêm cớ để khóc thôi.

Vừa khi cô sắp ra khỏi cửa hàng, bếp trưởng Anthony nói lớn, "Macy này, tôi có hai bánh Pizza phô mai phải làm lại. Cô có muốn mang về không?"

"Cảm ơn ạ," Macy đáp. Vì chưa ăn tối nên cô xách hai hộp bánh ra về. Có khi về nhà sớm lại hay. Bởi vì biết đây, cô kịp xem bản tin thời sự tối trên ti vi. Hoặc biết đâu cô có thể ngủ bù cho tối qua cô bị mất ngủ.

Nhưng khi vào xe hơi, cô thấy mảnh giấy bị bỏ quên bên ghế, trên đó ghi địa chỉ của Ellie.

"Mình có hứa là sẽ đến đó đâu nhỉ," cô lẩm bẩm, siết lấy vô lăng. Nhưng rồi, có lỗ lã gì đâu nếu nói chuyện với cô ta vài câu? Có khi Ellie còn cho cô biết thêm vài chi tiết có ích cho cuộc trao đổi với giám đốc trại vào ngày mai cũng nên. À phải, cô đã quyết định dứt khoát phải nói chuyện với giám đốc trại giam.

Khi cô vừa lái xe khỏi bãi đậu, hai cảnh sát cũng vừa trờ tới. Macy ước đó là cảnh sát xử phạt người thô lỗ và họ đến để còng tay ông Prack mang đi.

Chỉ lát sau, cô đã đậu xe trước căn nhà gỗ cũ kỹ của bạn gái Billy. Nơi này trông cũng tầm "giá hợp lý" như căn nhà Macy thuê. Đó là căn nhà cũ trong tình trạng không quá tốt, nằm trong khu dân cứ không quá an ninh, nơi vài điều không quá hay ho xảy đến cho người tốt. Hít thở một hơi thật sâu, Macy nhớ lại giọng nói chanh chua trong điện thoại nhà mình.

"Billy, em nợ chị ngập đầu rồi đấy nhé," cô lẩm bẩm.

Lúc bước xuống xe, cô thấy hai hộp bánh ở hàng ghế sau. Một ý tưởng nảy ra, nếu giọng Ellie trở nên không chịu nổi, một trong hai cái bánh kia có thể làm cô ta câm mồm.

Màn đêm như dầy đặc hơn khi Macy bước lên cửa trước nhà. Cô thầm nhớ lời em trai. Em lo cho Ellie –và cho cả chị nữa. Tóc cô sau gáy dựng lên. Macy cố gạt đi cảm giác sợ hãi, và gõ cửa. Không có tiếng trả lời.

Macy đến bên cửa sổ hé mắt nhìn vào nhà. Từ căn phòng trong cùng có ánh đèn rọi ra. Trong thấy ánh đèn, cô theo đấy mà bước mà bước xuống mấy bậc cấp đi ra sau nhà. Đêm tối như mực gợi Macy nhớ đến mọi phim kinh dị đã từng xem. Chân cô lỡ đá vào thùng rác bằng sắt, làm cho mùi trái cây thối xộc lên nồng nặc. Từ bụi cây nhà bên có tiếng mèo ngao lên rùng rợn. Tiếng chó sủa. Nỗi sợ hãi cồn cào gan ruột cô.

Macy cắn môi khi đi vòng qua mấy chậu hoa. "Có gì đâu mà sợ," cô lẩm bẩm. Một tay giữ hộp bánh cân bằng, cô bước từng bước nhỏ. Tóc tai sau cổ lại dựng đứng lên lần nữa. Bản hòa âm đáng sợ lại tấu lên, càng lớn hơn. Mèo ngoao. Chó sủa. Tiếng gì đấy như thùng rác bị đã. Và… có phải cô vừa nghe thấy tiếng đàn ông giữa âm thanh hỗn loạn chăng?

Cô phóng vội lên thềm sau nhà. Tiếng chân người rầm rập vang lên sau lưng. Ngay sát sau lưng, Macy kêu thét lên. Hộp bánh pizza tung lên trời. Cô giật cùi chỏ ra sau đập vào hạ bộ rắn rỏi nhưng không cương cứng của một người đàn ông. Nhưng cô đánh khá mạnh đến nỗi một luồng hơi oái sợt qua gáy cô. Macy sởn sống lưng. Cô nhảy xuống thềm và bỏ chạy.

Chân cô chưa kịp chạm đất thì đã có người túm được cánh tay cô. Tiếng thét thứ hai của cô xé toạc màn đêm đen. Không còn xa lạ gì với chỗ hiểm của đàn ông, cô thúc mạnh đầu gối. Lần này chỗ cô vừa hạ gối không rắn rỏi cho lắm.

"Chó đ…" Nắm tay của tên tấn công cô lỏng ra.

Macy giằng khỏi tay hắn và mũ cô rơi xuống. Bàn tay tên tấn công túm ngay ngực áo cô. Cô nghe thấy tiếng nút áo đồng phục của mình đứt tung. Macy co gối ra đòn hiểm thêm một lần nữa.

Tên kia bàu nhàu câu gì không nghe rõ và khuỵu xuống. Nhưng hắn không ngã một mình, hắn kéo cô cùng lăn ra đất. Rất mạnh. Và trước khi kịp phản ứng, tên kia đã lăn qua, lấy người hắn đè nghiến người cô xuống đất.

"Cảnh sát đây!" Có tiếng hô lớn bên hông vườn. "Tất cả nằm yên."

Ơn chúa! "Lôi hắn ra khỏi người tôi với." Macy gào tướng. Sức ấn và thể trọng của kẻ tấn công tiếp tục làm cô ngộp thở.

"Nằm yên." kẻ tấn công cô rít lên đầy uy quyền khó hiểu.

Cô thôi không vùng vẫy và há miệng thở. Người đàn ông đang nằm đè lên cô chỗng hai khuỷu tay xuống đất, nâng người lên cho cô có chỗ để thở. Cô căng mắt nhìn cho kỹ khuôn mặt nhăn nhó của hắn cho đến khi ánh đèn pin loang loáng chiếu thẳng vào mắt. Khi quầng sáng đèn pin chiếu xuống dưới, tên tấn công cô nhìn xuống theo. Hướng nhìn của Macy cũng chuyển đi, và cô thấy thứ làm hắn chú ý. Ngực áo sơ mi của cô phanh ra, áo lót màu xanh dương và toàn vùng ngực phơi bày lồ lộ. Cô giật bắn mình và ngồi ngay dậy.

Lập tức một tay hắn ấn cô nằm xuống đất. "Thề đấy, cô mà đá tôi lần nữa thì…"

"Hai người có sao không?" anh chàng vừa tự xưng là cảnh sát hỏi. Anh ta bước đến chỗ hai người.

Anh này mù chắc? Tất nhiên là cô có sao chứ. "Hắn ta tấn công tôi." Macy om sòm. Cô nhìn quanh từ đầu đến chân anh chàng vừa tự nhận mình là cảnh sát. Anh ta tóc vàng, cao hơn 1m8. Không mặc đồng phục cảnh sát nhưng anh ta lại cô súng và xách theo chiếc đèn pin chuyên dụng. Thế nhưng, cả súng lẫn đèn pin đều không chiếu vào tên tấn công cô.

Không hề. Chúng chĩa cả vào cô.

"Tớ không sao," gã vùa lăn dưới đất cùng cô lẩm bẩm. Sau đó hắn ngồi thẳng dậy.

Macy vừa đưa tay lên khép vạt áo thì nghe viên cảnh sát quát nạt. "Cấm nhúc nhích."

Kẻ tấn công cô, người mà cô bắt đầu tin có lẽ cũng là cảnh sát, nhích lên, kéo hai vạt áo vào nhau cho cô. Dù cử chỉ ấy không hề tỏ ra thù địch, hay gợi tình, giọng anh ta không thể gọi là thân thiện. "Cô có mang vũ khí không? Có mang kim tiêm chích không?"

Cô cố the thé ra một tiếng không.

Hai bàn tay hộ phá của anh ta vuốt xuống chiếc quần bằng vải dù mày đen của cô để tìm vũ khí. "Cô này không mang gì."

Ánh đèn pin thôi rọi vào mắt cô. Macy hết nhìn chàng tóc vàng cầm súng lại quay sang người tóc sẫm màu vừa bị cô đá vào chỗ hiểm đến hai lần. Vẫn còn nhăn nhó vì đau, anh ta chìa phù hiệu ra. Cô nhìn lướt qua.

"Tôi không biết. Anh túm lấy tôi nên tôi…"

"Tôi đã hô, 'Cảnh sát đây' rồi cơ mà." Anh ta nói qua kẽ răng.

"Chắc có lẽ tiếng anh lần với tiếng chó sủa và mèo ngoao." Cô định ngồi dậy.

"Chưa được, nằm yên đó!" Anh ta ấn một tay lên chân cô. "Tôi chưa đứng lên thì cô không được động đậy."

Hơi ấm từ bàn tay đặt trên đùi cô lan tỏa khắp người Macy và thốt nhiên cô thấy nghẹn giọng. Một cơn gió mát tháng Tư thổi thốc vào ngực, khiến cô nhận ra ngực áo cô lại mở phanh. Bất chấp mệnh lệnh của cảnh sát, cô tùm khép vạt áo lại.

"Cô là ai?" Bàn tay anh ta rời chân cô, và mắt anh quay sang ngó chiếc mũ lưỡi trai lăn lóc dưới đất. Anh nhặt nó lên, ngắm nghía một hồi, rồi chuyển sang nhìn bộ đồng phục trên người cô. Anh ta gắt, "Tôi hỏi cô đấy."

"Macy Tucker." Là con ngốc vừa tấn công cảnh sát. Tôi nghĩ chắc bây giờ trong gia đình tôi không chỉ có một mình em trai tôi là tội phạm nữa rồi.

Khi Macy ngồi dậy, viên cảnh sát tóc vàng bước đến gần hơn, hai bàn tay vẫn lăm lăm súng và đèn pin. "Cậu không sao chứ, Baldwin?" anh ta hỏi.

Baldwin ư?Lời nhắn của Ellie vang lên trong đầu Macy. Chắc có lẽ không phải là Jake Baldwin đâu nhỉ?

"Cô giao pizza đến địa chỉ này à?" Anh chàng tóc sẫm hỏi.

Cơn hoảng loạn của Macy tăng lên một bậc. Phải chăng Ellie gặp chuyện gì rồi? Tại sao cảnh sát lại ở đây. "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Tôi mới là người đặt câu hỏi," anh ta đáp. "Tại sao cô lại lén lút…?"

"Tôi không lén lút đâu nhé." Nhưng tim cô đập dồn dập.

Anh ta nhìn xuống mũ cô. "Vậy là cô đi giao pizza phải không?"

Cô ngần ngừ. Cô cần thêm chút thời gian suynghĩ, và tính toán thấu đáo. Em sẽ không ngạc nhiên nếu hắn làm việc cho David. Ellie đã nói về Baldwin như thế. Giả như cô ta và em trai Macy không điên thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tay này là cớm bẩn?

"Có bánh pizza rơi phía đằng này đấy," viên cảnh sát tóc vàng vừa nói vừa hươ đèn pin loang loáng trên mặt đất.

Baldwin đưa mắt nhìn cô. "Giờ này đi giao bánh chẳng phải muộn lắm rồi ư? "

Tay vẫn nắm chặt ngực áo, Macy cân nhắc liệu cô có nên nói dối cảnh sát. "Cửa hàng chúng tôi mở cửa đến tận nửa đêm." Cô trả lời, đó không phải là lời nói dối.

"Thế cũng lạ vì không có ai ở nhà đâu. Ai kêu người mang bánh tới nào?"

"Tôi.." có cái gì trong mắt anh ta làm cô khó nghĩ. Mắt anh ta hoặc màu nâu đen hoặc màu xanh đen, cô không thể biết chính xác, nhưng cô không thích cách đôi mắt ấy phân tích cô cũng như ánh mắt anh ta lâu lâu lại nhìn xuống ngực áo cô. Và cô vẫn nhớ cảm giác thân hình anh ta đè cô xuống nền đất cứng, khiến cho thứ gì đó rạo rực dù từ lâu rồi nó đã không rạo rực, một lời nhắc không được khéo cho lắm là đã từ lâu cô không ở gần đàn ông. Cô hoàn toàn không thích chuyện này và càng không thích làm sóng rạo rực kia.

Lại còn lúng túng hơn cả là cô buột miệng tuyên bố sự thật khác. "Tôi chẳng làm gì sai cả."

"Thế à? Cô nhắc lại tên mình xem nào?"

"Macy Tucker. Thế tên anh là gì?" Đừng có nói là…

"Trung úy Jake Baldwin." Vừa nói, viên cảnh sát vừa chống nắm tay lên đùi.

Hy vọng của Macy tan như bong bóng xà phòng, và tim cô đập dồn với bao phân vân, lưỡng lự. Nói thật hết với anh ta đi. À mà không, đừng nói. Lỡ anh ta là cớm bẩn thì sao?

"Tôi chắc là cô có mang theo giấy tờ tùy thân chứ hả?"

"Tôi để ngoài xe rồi." Ánh mắt cô thoáng quay lại nhìn căn nhà. "Xảy ra chuyện gì ở đây à?"

"Sao cô không đi lấy thẻ căn cước cho tôi xem nhỉ?" Viên cảnh sát đứng dậy và ra hiệu cho cô làm theo. Hoặc cô đã không ra đòn đích đáng cho lắm,hoặc là "bi" của anh ta bằng thép.

Tay vẫn nắm chặt ngực áo cô, cô đứng dậy và đi đến bên xe hơi của mình. Tại xe cô dùng tay phải lục túi xách lấy ví. Tay trái vẫn năm ngực áo. Viên cảnh sát tóc vàng đứng ngay trong quãng sáng của đèn đường, không rời mắt khỏi cô, trong khi Baldwin, tay cầm mũ của cô, vòng ra sau xe và nhìn biển số. Anh ta đi lên cửa xe cạnh chỗ ngồi của tài xế lấy bằng lái của Macy.

"Cô gái pizza này, sao lúc nãy cô định chạy trốn thế?" Anh ta xem xét tấm bằng rồi đưa trả cho cô.

"Bởi vì anh làm tôi sợ chết khiếp chứ sao."

"Nhưng tôi đã bảo tôi là cảnh sát rồi cơ mà."

"Tôi cũng đã giải thích rồi, tôi không nghe anh xưng danh. Tôi nghe thấy tiếng mèo kêu, chó sủa, tiếng thùng rác bị đá đổ. Anh không nghe thấy mớ âm thanh náo loạn đó hay sao?"

"Hình như là có." Anh ta đội mũ lên đầu cho cô và tinh nghịch xoay nhẹ vành mũ. Cử chỉ ấy kèm với anh mắt đột nhiên tinh nghịch của anh ta.

Thôi rồi. Cô không thích tinh nghịch với đàn ông, dù cơ thể cô phản ứng với sự gần gũi của anh ta ra sao cũng mặc. Ném ví vào xe, cô chỉnh ngay ngắn vành mũ xuống trán và hỏi, "Thế tôi đi được chưa?"

Thay vì trả lời, anh ta lại thò đầu vào xe ngó nghiêng, nhìn hộp bánh pizza còn lại, và ngửi ngửi như thể mình vừa phát hiện ra mùi bánh ám trong xe. Rồi anh chui đầu ra nhìn thẳng vào mắt cô. "Có vẻ như, tôi thấy cô chắc là nói thật. Xin thứ lỗi vì đã làm cô sợ. Cô không sao chứ?"

"Không sao."

Câu xin lỗi của anh ta nghe có vẻ chân thật. Cô có thể tin anh ta được không? Cô muốn chứ, nhưng Billy không, Ellie lại càng không.Lỡ hai đứa nói đúng thì sao?

Quay lại nhìn căn nhà lần nữa, cô hỏi. "Xảy ra chuyện gì vậy ạ?" Cô hy vọng anh ta cho cô lý do để tin anh. Cô chỉ cần một lý do thôi. Thời gian cô nghiên cứu triết lý pháp lý đã cho cô hay rằng cảnh sát vẫn có người vi phạm pháp luật như thường.Thời gian cô tồn tại trong thế giới này đã dạy cho cô tin tưởng đàn ông để thiệt vào thân.

"Sao cô hỏi thế, chuyện gì đã xảy ra?" Anh ta đột nhiên nhíu mày nghi ngờ. "Mà sao trong bụng tôi thấy ngồ ngộ về cô nhỉ?" Anh gác một cánh tay lên móc xe hơi. Ngực áo mào xanh dương của anh ta căng len giữa đôi vai rộng.

"Chắc tại lúc nãy tôi đã lên gối với anh." chợt nhận ra bây giờ không phải lúc trình diễn duyên trả treo của mình, cô vội nói thêm. "Ồ, mà xin lỗi vì đã làm thế." Mắt cô gặp mắt anh. Đôi mắt màu xanh. Xanh thẳm. Mà thay vì vẻ tức giận như cô tưởng, đôi mắt ấy lại như đang cười vui. Macy choáng ngợp và lại hỏi. "Tôi đi được chưa?"

Anh ta gật đầu. "Nếu cần cô, tôi biết phải tìm cô ở đâu rồi, cô gái pizza ạ."

"Nhưng anh sẽ chẳng đến đâu." cô buột miệng.

"Sẽ chẳng cần gì?"

Cô ngần ngừ. "Cần tôi."

Mắt anh ta lấp lánh như cười. "Biết đâu được. Tôi thích pizza lắm."

Không trả lời anh ta, cô lên xe phóng đi. Chẳng quay đầu nhìn lại. Thôi được, cô đã có liếc qua gương chiếu hậu một lần. Nhưng không phải vì anh là phái mạnh, không phải anh đẹp trai, cũng không phải vì cô còn nhớ bàn tay anh đặt trên đùi mình ra sao, người anh đè lên người cô thế nào. Cô nhìn lại chỉ bởi vì… bởi vì cô muốn nhìn, thế thôi.

Xe chưa đi hết một dãy nhà, cô đã nhớ ánh mắt như cười của anh ta rồi. Macy mở radio trong xe để xua đi ý nghĩ ấy. Suy nghĩ kỳ cục quá. Đẹp đến nao lòng…

Tiếng cô phát thanh viên rành rọt. "Tiếp tục bản tin chúng tôi mới nhận được, ba phạm nhân vượt ngục khỏi nhà tù Hundsville."

Macy sửng sốt và ngay lập tức cho xe chạy chậm lại.

"Trong lúc xảy ra cuộc vượt ngục, một nhân viên an ninh và một phạm nhân đã bị trúng đạn," phát thanh viên nói tiếp. "Cả hai đều trong tình trạng nguy kịch. Cảnh sát… xin quý vị chờ một phút. Chúng tôi vừa nhận được báo cáo mới. Phạm nhân bị thương đã chết rồi.."

Phạm nhân chết ư?

Chết? Chết thật rồi sao? Macy tự an ủi rằng đó không phải là Billy, nhưng những gì cô có thể nghe thấy là lời cậu em đang nói. Và giờ hắn muốn giết em.

Chợt cô nhớ ra mẹ mình có gọi đến chỗ làm. Cô nhớ ra hai chiếc xe cảnh sát đỗ xịch trước tiệm Papa's Pizza.

Đạp mạnh chân thắng, cô quay đầu xe chạy thẳng đến nhà bà ngoại.

3. Chương 3

Macy đứng thắng két ngay trước cửa nhà bà ngoại. Hai má cô đầm đìa nước mắt. Cô vượt mức hai miếng khăn giấy khi còn cách xe nhà bốn ngã tư phải dừng xe rồi, nhưng chuyện ấy giờ không quan trọng nữa. Không có gì quan trọng ngoài Billy. Cô cần biết em trai cô vẫn bình an vô sự.

Lao ra khỏi xe, cô chạy như bay lên bậc tam cấp. Vì đầu óc cô chỉ chăm chăm muốn nói chuyện với mẹ nên cô không giật mình khi có người chộp cánh tay mình. Vừa quay phắt lại, cô đã đối mặt với một viên cảnh sát mặc sắc phục của phòng cảnh sát hạt Harris. Macy không còn thở được nữa.

"Từ từ nào," anh ta ra lệnh. "Cô là …?" Mắt anh ta trợn lên.

Không thêm để ý cái nắm tay như ra lệnh, không màng đến nét mặt luýnh quýnh của anh ta, cô giật mở cửa. "Mẹ ơi? Bà ơi?"

"Macy hả?" mẹ cô từ trong nhà hỏi với ra.

Viên cảnh sát buông tay cô nhưng anh ta theo cô vào trong. Trong nhà, một người đàn ông nữa, mặc vest, đứng cạnh người mẹ đang khóc ròng cua cô. Bà ngoại bật dậy từ ghế sofa màu xanh lá cây. Nét mặt đau khổ của bà ngoại làm tiếng nấc bị chặn ngang trong ngực Macy.

"Nói cho con nghe là không phải nó đi! Nói đi chứ!" Cô nắm chặt hai bàn tay thành nắm đấm. Móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay cô.

Ngoại vội đến bên đặt hai tay lên vai Macy, nhưng bà không nói một lời. Nỗi đau bùng lên, cào xé ruột gan cô.

"Không." Cô khuỵu xuống sàn nhà, gục đầu xuống hai đầu gối co trước ngực. "Không."

Với hai mắt nhắm nghiền, cô trong thấy hình ảnh em trai bé bỏng ôm chặt gối bông vào ngực đứng cạnh chân giường cô. "Em sợ bố lại về lắm, chị ạ." Cô nghe như tiếng em thì thào và lần này Macy nghĩ cô đã vĩnh viễn thất bại khi không thể che chở cho em.

Mẹ cô đến bên, ngồi xuống mặt thảm sát bên cô. "Khóc đi con," bà bảo.

"Ôi Mace." Ngoại cũng quỳ xuống cạnh cô cháu gái. "Rồi sẽ ổn thôi mà." Giọng bà lạc đi vì đau khổ, mà ngoại chẳng bao giờ xúc động đến thế. Bà luôn mạnh mẽ, tự chủ, là hiện thân của tất cả những gì Macy muốn nhưng không làm được. Như là đã không bảo vệ được Billy.

Hình ảnh em trai ngồi đối diện cô trong nhà tù thoáng qua trong tâm trí Macy. Lúc ấy nó đã sợ run. Tại sao cô đã không làm gì chứ nhỉ? Lỗi ở cô mà. Nó đã kêu cứu nhưng cô đã chẳng làm gì sất. Hai tay nắm lớp lông dày trên tấm thảm xanh lá cây đã bạc màu, cô lắc lư qua lại. "Không."

"Này con." Ngoại vuốt vuốt lưng cô. "Billy không hẳn là phải đứa ngu ngốc đâu. Thế nào nó cũng ra đầu thú mà."

Macy nức nở ngước lên nhìn bà. "Nó còn sống ư?"

"Cho đến giờ này thì đúng như vậy," ai đó đỡ lời. "Chắc hẳn cô đây là chị của Billy?"

Macy nhìn lên và thấy người đàn ông trạc tuổi trung niên mặc đồ vest. "Vâng."

"Ôi trời ạ, hóa ra cháu tưởng là …" Ngoại ngưng ngưng hấp tấp nói tiếp. "Nó bình an vô sợ cháu ạ. Tất nhiên là sau khi chuyện này giải quyết xong, chúng ta sẽ cho nó một trận."

Nhận định ra tình hình làm Macy nhẹ hết cả người, nhưng lại nặng nè. Billy không chết, nhưng nó đã vượt ngục sao? Tại sao lúc gặp em, cô không nhìn ra nó đã tuyệt vọng, đã sợ hãi đến nhường nào? Giờ thì cảnh sát sẽ săn lùng nó, bắn chết nếu nó có hành động nào rồ dại. Mà Billy lạ nổi tiếng vì chuyện làm chuyện dại khờ. Ngoại nói đúng. Ngay khi họ đưa được nó bình an trở về nhà tù. Macy sẽ mắng nó một trận ra trò.

Cô hết nhìn mẹ ủ rũ trong tấm áo choàng mặc ở nhà màu hồng đã bạc, lại nhìn sang ngoại đầy nghị lực trong bộ đồ ngủ công chúa màu tía. Lạy chúa, cô thương hai người vô hạn. Và cả Billy nữa. Cô yêu thằng em – vẫn còn sống. Còn sống.

Macy lại nấc lên, ôm chầm lấy mẹ. Ngoại nhập hội, thế là thành một hội ôm ấp. “Con xin lỗi đã không gọi điện cho mẹ ngay,” Macy thổn thức. “Con tưởng mẹ chỉ muốn nghe con kể chuyện con vào thăm em thôi.”

Có tiếng đàn ông đằng hắng khiến Macy phải ngẩng lên nhìn.

“Xin tự giới thiệu tôi là Peter James, đặc vụ FBI,” là ông trung niên mặc đồ vest lúc nãy vừa lên tiếng. Vẻ mặt ông ta như thể muốn nói rằng những khóa đào tạo của ông đã không huấn luyện đối phó với những tình huống đám phụ nữ ôm nhau đang ngồi bệt giữa sàn nhà khóc ỉ ôi. A phải rồi, giờ thì Macy thuộc vào loại ấy rồi. Mặc, cô chẳng màng những gì ông ta nghĩ.

Macy đứng lên và chìa tay kéo và Ngoại đứng dậy. Cô thở run rẩy và lại ôm choàng lấy mẹ. “Con yêu mẹ,” cô thủ thỉ. Đoạn cô quay sang nhoẻn nụ cười đẫm nước mắt với bà.

“ Sao vậy Mace?” Mắt Ngoại ngạc nhiên mở lớn.

“Cháu không sao đâu ạ,” cô trả lời. Rồi, những mong lấy lại nghị lực, Macy đến bên bàn nước rút miếng khăn giấy. Cô đã bình tĩnh hơn, lấy lại óc hài hước và xì mũi ồn ã. Mắt mũi khô ráo, lòng tự trọng được bảo tồn, cô ngẩng cao đầu quay sang hai nhân viên thi hành pháp luật. “Tôi muốn được biết mọi chuyện. Trước tiên, sao FBI lại liên quan đến việc này?”

Phải đến khi bốn con mắt đàn ông nhìn xuống ngực cô thì Macy mới nhớ ra tình trạng áo quần của mình. Cô vội vàng túm chặt ngực áo che áo lót màu xanh, và nhận ra có lẽ mình phải mất nhiều hơn vài phút để lấy lại tư thế đường hoàng. Nhưng chuyện này chẳng sao – Billy vẫn còn sông. Giờ cô chỉ cần tìm cách để em cô vẫn còn sống.

****

Bóng tối như bưng khi Billy dò dẫm đi trong phòng khách của căn nhà từ xe moóc , khó chịu với quần áo đi mượn và khẩu sung giắt trong cạp quần. Cậu đảo mắt ra cửa sổ ngóng xe của Ellie. Andy Canton, thằng bé mười sáu tuổi vừa cho cậu quá giang, giờ đang ngồi đó ôm túi snack khoai tây trong lòng. Con chó tai chụp màu đen của Andy nằm ngay cạnh chủ trên ghế sofa xiên vẹo vì bị gãy mất một chân.

Lúc nãy, khi thằng bé tấp xe vào lề và hỏi Billy có muốn đi nhờ xe không, cậu tưởng Andy phê thuốc hoặc thuộc loại không bình thường. Nhưng thằng bé chẳng có vẻ gì là thế. Chẳng quan trọng. Billy leo ngay lên xe.

Khi Andy hỏi cậu muốn đi đâu, Billy hỏi lại nó là nó có quần áo dư không cho cậu mượn một bộ. Lúc đầu, Billy tưởng thằng bé sẽ từ chối, nhưng không ngờ Andy gật đầu và bảo sẽ đưa cậu về nhà nó – chỗ đó chỉ có mình nó ở.

“Anh nghĩ bạn gái anh sẽ đến à?” Andy nhét cả nắm khoai tây chiên vào miệng. Con chó hít hít quần jean thằng bé đánh hơi lấy vụn khoai.

Billy nhìn quanh ngôi nhà – nếu nơi này có thể gọi được là nhà. Mấy hộp thức ăn mang về và tờ rơi vương vãi khắp sàn. Billy từng nghe đến cụm từ người vất vưởng, và cậu đoán đây là ví dụ điển hình. Không phải cậu chê bai gì Andy. Không hề. Cậu không thể trách Andy được. Khi nãy Andy đã giải thích rằng một ngày nọ bố mẹ nó chỉ phủi tay bỏ đi. Việc này khó có thể chấp nhận được. Đúng, các ông bố hay thích bỏ nhà đi – bố Billy cũng đã làm thế mà – nhưng các bà mẹ thì không nên làm thế. Phải, mẹ cậu có hơi dở người một tí, nhưng chắc chắn bà không bao giờ bỏ cậu. Thật tội nghiệp cho Andy vì nó không có chị như Mace, cũng không có bà ngoại như Ngoại. Hẳn họ sẽ quan tâm chăm sóc cho thằng nhỏ. Tất nhiên, Andy bảo có chẳng cần ai hết. Nó làm trong tiệm bán đồ ăn nhanh và được bao ăn trong giờ làm, hết giờ làm người ta lại cho nó tất cả bánh hỏng trong bếp mang về. Niềm tự hào ngời lên trong mắt thằng bé tuổi teen khi nó tuyên bố nó kiếm đủ tiền trang trải điện nước, tiền điện thoại di động, và mua thứ ăn cho chó có Spike.

Tại sao Andy đã cho cậu đi nhờ xe chứ? Câu hỏi ấy cứ nhảy nhót trong cái đầu đang rối như tơ vò của Billy. Nếu là vì tiền, chưa thấy thằng bé đả động gì đến chuyện của tiền nong. Có lẽ chỉ là thằng bé thấy cô đơn. Chắc quá đi chứ vì cả cuộc đời thằng nhỏ nó chẳng quen ai khác. Vả lại, có lẽ vì nó nghĩ cứu được một tên tù vượt ngục là rất ngầu. Hồi bé, chính Billy cũng có lần nghĩ như vậy. Nhưng lúc này, chuyện này chẳng có gì đáng gọi là ngầu cả. Và khi Andy hỏi tại sao cậu phải ngồi tù, Billy trả lời gọn lỏn. “Vì anh trót mắc sai lầm.”

Con chó ngọ nguậy bên cạnh Andy. "Từ lúc anh gọi chị ấy đến giờ đã bốn tiếng đồng hồ rồi đấy."

"Chị ấy nhất định sẽ đến mà." Billy không muốn nghĩ rằng đã có chuyện trắc trở xảy đến. Lúc cậu báo Tanks đã vượt ngục, Ellie đã vô cùng hoảng sợ. Chẳng biết làm thế nào, nhưng Billy đã xoay sở để khuyên Ellie bình tâm và chỉ vẽ cho cô những việc cần làm. Ít ra cậu đã không làm hỏng việc ấy. Cậu gần như thấy sao mình giống chị Mace thế: đảm nhận mọi tình huống, bảo người khác việc gì cần làm. Nhưng không phải là Mace đã từng chui đầu vào tình cảnh khó gỡ như thế này. Tại sao lúc nào cậu cũng phải đảo lộn mọi thứ lên cơ chứ?

Billy muốn gọi cho Mace để xem Ellie đã đến chỗ chị chưa, nhưng cậu e là cảnh sát đã nghe lén điện thoại nhà chị ấy mất rồi. Mà dù là muốn gặp chị, cậu cũng biết thế nào chị cũng khuyên cậu ra đầu thú. Chuyện đó chưa thể xảy ra, cho đến khi cậu chưa giải quyết xong vụ này.

Billy cắn môi vượt qua đống quần áo bẩn. Cậu gần như là nghe thấy Mace đang nói, 'Chớ có cắn môi mạnh quá –kẻo sau này bị đau đấy'. Chị nói đúng thật.

Từ bé tới giờ toàn là chị chăm sóc cho cậu. Nhưng bây giờ đến lượt cậu bảo vệ chị mình. Nhất là khi đây là lỗi của cậu. Cậu sẽ không để Tanks làm hại Mace hay Ellie đâu.

Billy nghĩ đến ông Hal. Viên quản giáo còn sống không? Hình ảnh người đàn ông nằm trên đất, máu hộc ra từ ngực, lóe qua trí óc Billy. Rồi cậu nhìn thấy Bradon , một bạn tù của mình, bộ quần áo tù đẫm máu đỏ loét. Billy chỉ muốn nôn thốc.

Khẩu súng giắt trong cạp quần nặng trĩu và lạnh ngắt áp vào hông cậu. Billy nửa muốn quẳng súng đi, nhưng nửa kia không cho cậu làm thế. Cậu đã gây nên cơ sự. Cậu sẽ không tiếp tục làm thằng hèn nữa. David Tanks phải được ngăn chặn, và bây giờ chuyện gì xảy ra cho Billy không còn quan trọng nữa. chẳng phải Mace luôn miệng bảo em là phải trưởng thành lên, đừng nghĩ đến mình nữa mà hãy nghĩ đến người khác đó hay sao?

Có tia sáng nhảy nhót xuyên qua lớp màn cửa, theo sau là tiếng xe hơi lạo xạo chạy trên lối đi trải sỏi. Billy chạy đến bên cửa sổ, cầu mong đó là Ellie vừa chở Mace đến. Nhưng chiếc xe bỏ đi, đèn hậu màu đỏ nhấp nháy sáng trong đêm.

"Hàng xóm nhà em đó", Andy bảo. "Ông ấy làm ca tối… nếu có làm. Chủ yếu là ông ấy trốn mấy bà vợ cũ ấy mà"

Billy cắn môi mạnh đến nỗi cậu nếm thấy vị máu.

****

Khi Jake lái xe vào bãi đậu của đồn cảnh sát thì đã đến nửa đêm. Anh quay sang bảo Donaldson đang ngồi ghế bên cạnh. "Cậu về được rồi đấy." Anh mở cửa xe nhưng chưa muốn ra ngay, anh vẫn còn đau sau cú va chạm với đầu gối của cô gái tóc nâu nào đó. "Tớ sẽ vào xem coi những báo cáo về vụ vượt ngục mà tớ đã yêu cầu đã được fax tới chưa."

"Cậu có muốn tớ cùng vào xem qua với cậu không?"

"Không cần đâu. Tớ sẽ mang về nhà xem mà."

Hàm răng đã được chỉnh thẳng tắp của Donaldson sáng lóa trong đêm. "Chờ coi sau khi tớ kể cho anh em chuyện cậu bị cô gái giao pizza hạ đo ván nhé."

"Chờ coi sau khi tớ kể cho mọi người chuyện cậu đi tẩy lông mông nhé."

Tuy Jake chỉ hơn Donaldson một năm thâm niên trong ngành, nhưng có cảm giác như Jake kinh nghiệm hơn nhiều. Có lẽ là do xuất thân của Donaldson. Bố Donaldson là nhân vật có máu mặt ở Washington. Là con một. Donalson từ nhỏ đã bay khắp thế giới – trên khoang hạng nhất, còn phải hỏi. Chẳng phải là Jake ác cảm gì với tầng lớp người giàu, nhưng anh và anh chàng này đến từ hai thế giới khác nhau. Tất nhiên, vì anh chẳng bà con gì với Donaldson, nên anh càng lúc càng tôn trọng cậu ta. Mặc cho đơn vị có dè bỉu đến cỡ nào đi nữa về việc mình là cậu bé vàng có ô dù ở Washington, viên thanh tra mới vào nghề này vẫn cắn răng chịu đựng và tiếp tục chứng tỏ cậu ấy có tâm huyết với nghề.

"Mông tớ chưa bao giờ được tẩy nhé." Donaldson bật cười. Nhưng nếu cậu chịu đãi tớ bữa sáng thì tớ sẽ không nói với ai đâu."

"Bữa sáng của cậu sẽ là gì nhỉ, trứng cá muối chăng?" Cha mẹ đã nuôi hai anh em Jake lớn khôn bằng đồng lương mục sư ít ỏi. Tuy hai an hem chưa bao giờ thiếu ăn, thiếu mặc, nhưng quần áo bính và món hầm không thịt là chuyện thường ngày. Tuy nhiên, anh chưa bao giờ cho rằng mình nghèo khó cho đến khi cha anh mắc bệnh ung thư và bảo hiểm chỉ chi trả một phần nhỏ trong chi phí chữa bệnh. Anh đoán Donaldson chưa bao giờ phải kinh qua những kiểu sa cơ ấy.

"Trứng ốp la với thịt hun khói là được rồi – với món phụ là trứng cá muối." Donaldson tặc lưỡi và đẩy cửa bước ra.

Jake, với bi bầm tím và đau nhức, cũng ra theo. Anh nói như rên lên. "Thế bánh Tart nhân kem nhé?"

Donaldson gặng hỏi, "Cậu vẫn còn đau à?"

"Không, đau là đau thế nào."

Donaldson cười tủm tỉm. "Cậu là chúa hay sĩ diện."

Jake bước lên trước một bước. Đây không phải là lần đầu tiên anh bị phê phán là hay sợ mất thể diện, nhưng có nhiều chuyện khó mà quên được. Như nỗi xấu hổ đứng trông giáo dân bỏ tiền vào thùng công đức Baldwin mỗi ngày chủ nhật. Chẳng phải anh không biết ơn sự giúp đỡ, nhưng anh ghét phải sống nhờ vào lòng thương hại của người khác.

Donaldson lấy chìa khóa chiếc Mustang Cobra trong túi ra tung lên rồi bắt lấy ngay. "Tớ thích bánh tart nhân kem có phủ đường."

Jake vừa đi ra ngoài vừa ngoái đầu lại. "Hẹn mai gặp lại."

Sau khi tập tễnh vào phòng làm việc, Jake thấy trang tài liệu trên máy fax. Anh mang tài liệu ra bàn, cất súng và công sổ vào ngăn kéo, rón rén ngồi xuống ghế, đưa tay xoa xoa giữa hai đùi. Anh phải công nhận cô gái pizza rất biết cách đánh đấm. Chắc chắn anh đã nổi xung lên nếu không thấu hiểu chẳng qua cô giá đang hoảng loạn nên mới chống trả quyết liệt như thế.

"Macy Tucker". Anh đã ghi nhớ họ tên, địa chỉ, và đặc điểm nhận dạng của cô ghi trên bằng lái. Và dĩ nhiên là còn cả hình ảnh dò xét bằng mắt và cú va chạm cơ thể của hai người nữa. Hai mươi tám tuổi, 1m6, tóc nâu, mắt xah. Ngực cúp B lớn hoặc cúp C nhỏ. Và dù anh cá là cô gái không nặng quá 48kg kể cả khi mang giày ướt,những gì thiếu hụt nơi thân hình được cô ấy bù đắp bằng sự gan dạ và .. mái tóc. Anh nhớ lúc đè cô xuống đất anh đã vùi mũi vào mái tóc ấy. Người cô có mùi pizza. Anh thích Pizza. Cứ cho anh một chiếc pizza phủ nhiều thịt, kèm với ly bia, và …

Anh nhắm mắt định vẽ bức tranh tưởng tượng mô tả chiếc bánh tròn phủ thật nhiều xúc xích xắt. Nhưng thay vào đấy, tâm trí anh lại hiện lên hình ảnh Macy Tucker, với mái tóc dày màu nâu sẫm tung bay và ngực áo sơ mi hé mở. Chết tiệt, nào giờ anh vẫn đắm đuối với đồ lót màu. Cô ấy mặc quần lót tiệp màu với áo ngực không nhỉ? Hay có lẽ quần dây, hay quần ren?

Anh rên rỉ khi nhận ra đầu óc mình đang dẫn tới đâu. Khỉ thật, cô nàng lên gối trúng hạ bộ anh, những hai lần, thế mà anh vẫ ham muốn cô ư? Anh thật sự cần quan tâm hơn đến đời sống cá nhân của mình rồi. Nói thế có nghĩa, anh cần được xả.

Lục ngăn kéo một hồi, Jake tìm được cuốn sổ ghi địa chỉ mới tinh. Anh dành vài phút nắn nót ghi thông tin liên lạc của cô vào đó, hy vọng sau khi làm thế anh sẽ cho qua chuyện này. Kế đến, anh cố tình đẩy hình bóng cô khỏi tâm trí, tập trung vào bản báo cáo của nhà tù.

Toàn bộ thông tin họ có được trước khi viên quản giáo chìm vào hôn mê là một khẩu súng được chôn trong bồn hoa nơi tù nhân đang lao động, cộng thêm vài dấu đế giày cao cổ không khớp với giày của phạm nhân. CSI đã chụp hình đầy đủ. Họ sẽ cung cấp toàn bộ thông tin ngay khi thu thập được, tuy nhiên rõ ràng là nhóm tù vượt ngục có sự giúp đỡ từ bên ngoài. Chắc chắn phải có người đến đón chúng hoặc để sẵn xe hơi cho chúng tẩu thoát.

Jake gõ cục tẩy lên bàn. Liệu có phải chuyện Ellie Chandler đến văn phòng anh ngày hôm qua là ngẫu nhiên không? Không là cái chắc, Jake đã học được rằng không nên tin vào sự trùng hợp ngẫu nhiên. Như là cái sự ngẫu nhiên mà vị cựu hôm thê của anh tuyên bố đính hôn với em trai của Jake sau đúng sáu tháng sau ngày họ chia tay nhau. Phải rồi, ngẫu nhiên thật nhỉ.

Tại sao tự nhiên anh nghĩ đến chuyện ấy trong lúc này? Câu trả lời cán qua tâm trí anh như chiếc xe tải hạng nặng phì phò. Mẹ anh muốn anh về dự buổi lễ do bà đứng ra tổ chức mừng ông ngoại anh tròn một trăm tuổi. Năm ngoái anh đã không thò mặt về cả năm, cố gắng tránh mặt hai kẻ mới cưới. Nhưng lần này mẹ anh đã rành rọt tuyên bố: Con sẽ có mặt ở đây.

Anh nghiến răng đẩy ghế ra sau và tập trung vào công việc. Anh đang có mấy tay phạm nhân vừa vượt ngục và một tình huống ngẫu hiên hóc búa cần giải quyết. Chẳng phải đây là vụ của anh nhưng vì anh có liên quan đến David Tanks nên đồn trưởng nhất định sẽ chờ anh đóng góp công sức điều tra. Jake tự hào vì anh luôn vượt quá kỳ vọng của mọi người.

Chống hai khuỷu tay hai bên lề bản báo cáo, anh chăm chú đọc. Phải chăng Tanks tự lên kế hoạch vượt ngục một mình, hay hắn có sự tiếp tay của các phạm nhân khác? Có vẻ như viên đạn cướp đi mạng sống của phạm nhân thứ tư là từ khẩu chín li đã bắn viên quản giáo.

Đọc lướt trang giấy, Jake nghiền ngẫm thông tin anh đọc được về phạm nhân bị giết hại: Brandon Stafford, trùm ăn cắp xe hơi, bị kết án bảy năm tù và đã thụ án được năm năm.

"Brandon, vì sao mày bị giết thế?"

Những suy nghĩ về viên quản giáo, Hal Klein, ùa qua tâm trí Jake. Báo cáo mới nhất đưa tin rằng ông vẫn còn trong phòng mổ. Bác sỹ không lạc quan cho lắm, và điều đó đồng nghĩa với việc mọi nhân viên hành pháp trong bang Texas này sẽ phải đổ xô ra ngoài tìm bọn vượt ngục. Jake nhìn chăm chăm vào tên của viên quản giáo, nhớ ra mình đã từng nghe rằng Klein là một người cha và là một người ông.

Cố lên nhé, ông bạn già!

Trang kế tiếp đầy kín dữ liệu về Tanks và hai phạm nhân vượt ngục cùng hắn. Chase Roberts và Billy Moore. Mắt anh dán vào cái tên thứ hai, và những lời của Ellie Chandler vang vọng trong tâm trí anh. Giờ thì em yêu anh Billy.

Không phải là thế chứ nhỉ?

Lật qua mấy trang báo cáo, anh rà soát xem thứ mình có được danh sách những người thường đến thăm gần đây nhất của các phạm nhân vượt ngục hay không. Và anh tìm ra. Danh sách đi ngược lại những ba năm trước, và những cái tên rất dễ dàng nhận diện. Faye Moore, mẹ ruột. Bo Gomez, bạn. Ellie Chandler…

Tệ thật. Là cùng một gã.

Nhưng nếu hai phạm nhân này bất hòa vì tranh nhau một cô gái, tại sao chúng còn vượt ngục với nhau? Có cái gì đó không hợp lý ở đây. Jake sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều anh tìm được cái cô Chandler này. Cô ta đang ở đâu nhỉ? Hồi tối trước khi đến nhà cô ta, anh đã gọi vào cả số điện thoại bàn lẫn di động của cô ta. Anh còn để lại lời nhắn nói anh muốn giúp đỡ. Cô ta đã không gọi lại.

Anh lướt lại mấy trang báo cáo. Ellie đên thăm Billy ít nhất bốn lần một tuần. Chợt tia nhìn của Jake bắt gặp cái tên cuối cùng trong bản danh sách: Macy Tucker, chị gái.

Cô gái Pizza.

"Thật chó m… Con quỷ nhỏ dối trá!"

Lúc ấy linh tính đã cố mách bảo cho anh. Làm thế quái nào mà anh lại không nghe theo nhỉ?

Tại vì mày đang bận rộn lắng nghe bằng nửa dưới chứ sao.

Anh chộp lấy khẩu súng và còng số tám rồi đi nhanh ra xe.

****

Đột nhiên tỉnh lại, Hal Klein không nghĩ được gì hơn ngoài cảm giác đau nhói trong ngực. Nhồi máu cơ tim à? Ông cố nhớ lại mọi chi tiết, nhất là những chi tiết quan trọng, chẳng hạn chuyện gì đã xảy ra. Phải rồi, có gì đó đã đổ xuống. Nhưng đó là cái gì mới được? Hay nó vẫn còn đang diễn ra? Ông cố mở mắt, nhưng hai mí mắt ông cứ dính chặt vào nhau – hoặc có thể chỉ là mi mắt ông quá nặng nề.

"Bố ơi?"

Là tiếng của Melissa con gái ông. Nhưng Hal không sao tập trung được.

Hiểm họa. Nỗi sợ hãi. Bao cảm xúc hỗn loạn đan xen trong tâm trí ông những mảng rời rạc của giấc mơ hoặc có lẽ là của thực tại. Cơn đau làm ông không thể suy nghĩ rạch ròi.Ông cố hết sức hơn nữa để giương mí lên. Không thể. Câu chữ đã hình thành trên lưỡi, nhưng ông không thốt được thành lời. Ông cố nuốt xuống nhưng cổ họng ông khô khốc.

Ông nghe có tiếng ai đó khẽ nức nở. Tiếng con gái ông. Có chuyện gì không hay cho Melissa à? Cảm giác nguy hiểm trĩu nặng trong tâm trí ông. Có kẻ nào định làm hại con gái ông chăng? Ông phải giúp con ngay, nhưng…

"Bố đừng nói gì cả," Melissa khẽ khàng. "Bác sỹ bảo bố sẽ khỏe lại thôi. Anh Steve cũng đến thăm bố này."

Lúc đầu Hal tưởng hắn nhìn thấy rắn, bởi tên tù nhân di chuyển rất nhanh. Đáng lẽ ông phải cảnh giác hơn. Tanks tiến tới chỗ ông, chẳng còn thời gian mà vồ lấy khẩu súng trong tay hắn. Viên đạn găm vào người Hal, Hal ngã lăn ra đất. Ông gần như lịm đi nhưng vẫn cố gắng gượng. Nếu đây là những phút cuối cùng của đời ông, ông nhất định phải dành lấy nó. Nằm ngửa trên đất, ông thấy Tanks lại giương súng lên, Hal cố rút súng của mình ra, nhưng tay ông nặng trĩu.

Đúng lúc ấy, thằng bé – Billy – lao vào Tanks. Hai phạm nhân lăn lộn vật nhau trên đất. Hal gần chạm được vào khẩu súng, nhưng phạm nhân Robert gật phắt khẩu súng còn nằm trong bao và chạy biến đi. Lại thêm một tiếng súng nổ. Không phải là từ Robert, mà là từ khẩu súng Tanks và Billy đang giằng co để chiếm lấy. Phạm nhân thứ tư, Brandon Stanfford, đổ gục xuống bãi cỏ.

Billy vùng ra được. tay nắm súng. Thằng bé nhìn ông, rồi lại nhìn Stanfford đang quằn quại rên la. "Tôi không có bắn," thằng bé bảo. "tôi không có bắn anh ta."

Tanks đứng dậy là tiến lên trước, Billy giương súng lên.

"Đừng nha," Billy ra lệnh, nhưng giọng thằng bé lạc đi.

Hal không phải là người duy nhất nhận ra. Tanks cười khả ố. "Mày không dám bắn đâu. Mày là thằng hèn."

Đúng lúc ấy, một chiếc xe hơi phanh ken két ngay bên cạnh chúng. Gã trong xe quát, "Lên xe!"

Tanks nói với người ngồi sau vô lăng, "Đưa tao khẩu súng."

Nhưng gã kia bảo chúng phải đi ngay, Tanks gào lên đe dọa Billy với đủ trò tục tĩu dâm ô hắn định làm với chị thằng bé, sau đó chiếc xe phóng vọt đi.

"Bố! Bố ơi!" Tiếng Melissa dồn dập. Cơn đau trong ngực Hal càng tệ thêm. Ông nghe tiếng máy bíp bíp cùng tiếng nhiều người nói lao xao.

"Các anh chị phải ra ngoài thôi," ai đó ra lệnh.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Melissa hỏi, sợ hãi hoảng loạn chất chứa trong giọng nói.

Hal muốn nói gì đó, điều gì đó cho con gái biết mình không sao, nhưng ông không thể nói được. Nghĩ cũng chẳng ra, nếu không phải là đau, rồi ánh sáng khỉ gió chói lòa. "Đem cô ấy ra khỏi đây! Chúng ta đang mất dần ông ấy! Mất…"

4. Chương 4

Mãi đến hai giờ sáng, Macy mới về đến ngõ nhà mình. Mệt bã người, cô vơ nhanh túi xách và hộp pizza còn lại rồi loạng choạng bò ra khỏi chiếc Saturn. Cô hoàn toàn mù tịt, không biết phải tìm Billy rồi đưa nó về trại an toàn bằng cách nào.

Cô hy vọng ngày mai mình sẽ tỉnh táo hơn và tìm ra phương án.

Khi đi qua bãi cỏ trước nhà, một chiếc xe thùng màu xanh dương phóng qua. Phải Billy không nhỉ? Hy vọng dâng lên trong lòng cô, nhưng chiếc xe vẫn chạy tiếp.

Nhìn về phía nhà mình, cô tự hỏi Billy có gọi điện đến không. Nóng lòng muốn kiểm tra tin nhắn, cô rảo bước nhanh hơn.

Lúc lên đến bậc thềm và đã rút sẵn chìa khoá, cô nghe có tiếng bước chân.

Không phải nữa chứ.

"Bắt được rồi nhé!" Một bàn tay đặt trên vai cô. "Cảnh sát đây." Một bờ má ghé vào thật gần, một bóng người đổ xuống làm cô sởn cả da, và một giọng nói vang lên, "RTi nhắc lại nhé, cảnh sát đây, thưa Cô Pizza. Lần này cô có nghe thấy tôi không? Nếu cô huých khuỷu tay ra sau, hoặc làm trò với đầu gối, thì tôi bập còng vào cổ tay cô trong hai giây ngay đấy."

Đầu óc Macy lóa lên hình ảnh ánh mắt như đang cười của viên cảnh sát. Dù không rõ vì sao nhưng cô nghĩ giờ thì anh đang không cười. Nhưng khi cảm giác gai người vì sợ hãi dịu dần đi, thì nỗi nghi ngờ lại dâng lên. Liệu những gì Ellie nhận định về Baldwin có đúng không nhỉ? Sau bao biến cố trong ngày, Macy không còn biết đặt lòng tin vào đâu nữa. Tất cả những gì cô biết là cô đã khai đi khai lại hàng tá lần với nhân viên FBI rằng: Vâng, Billy đã gây nên chuyện, nhưng nó không phải là kẻ sát nhân. Nó không bao giờ giết ai cả.

Cô đứng thẳng, tay nắm chặt hộp pizza nguội ngắt, cố gắng giữ giọng bình tĩnh. "Anh đến đây làm gì thế?"

"Tôi không thích bị người khác nói dối." Tay của trung úy Baldwin vẫn đặt trên vai cô.

Cô quay lại đối diện với anh. "Tôi không bao giờ nói dối." Cô giữ hộp bánh giữa hai người.

Anh nhích lên, gạt hộp bánh sang bên. "Thế, cô Chandler có đặt pizza tối nay à? Cô nghĩ tôi ngu chắc?"

Macy hếch cằm lên. "Tôi đâu dám đánh giá trí thông minh của anh. Với câu hỏi đầu tiên của anh, anh nói đúng là Ellie không hề đặt pizza. Nhưng tôi không hề nói là cô ta đã đặt bánh. Tự anh suy diễn thôi"

Anh rướn người tới trước, mặt anh chỉ cách mặt cô vài phân. " Cô đã nói…"

"Tôi đã nói, Chúng tôi mở cửa đến mười hai giờ đêm. Tôi chẳng hề bảo là mình giao bánh pizza đến đấy. Việc anh tác nghiệp dở tệ không phải lỗi của tôi." Chết tiệt. Lẽ ra cô đã không nên nói thế. Cô nghiến răng, và thề rằng phải giữ mồm giữ miệng.

Anh nghiêm mặt nhưng không nói gì. Không phải là cô đế ý đến điều đó. Cô chỉ quay ngược tâm trí, cố gắng suy nghĩ để lựa lời sao cho hợp tình hợp lý. Nhưng làm thế quả thật không dễ. Cuối cùng cô bảo, "Hôm nay tôi có một ngày không vui. Tôi chỉ muốn đi ngủ thôi." Cô tra chìa vào ổ khóa ngoài cửa chính.

"Ấy, chưa được đâu. Cô còn phải giải thích nhiều đấy, quý cô." Tay viên cảnh sát tóm lấy khuỷu tay cô.

Macy cố ép mình bình tĩnh thốt lên. "Tôi đã dùng hết chỉ tiêu giải thích cho tối nay rồi. Mai quay lại đi."

"Cô chưa giải thích cóc khô gì hết," anh cự lại.

"Đúng là với anh thì chưa. Suốt một giờ đồng hồ qua tôi ở cùng FBI."

"Tìm lời khác đi," anh gầm ghè. "FBI đời nào nhúng tay vào mấy vụ vượt ngục tại trại giam của bang."

"Tôi biết chứ," cô thở dài đáp. "Mà họ có cho biết lý do họ có mặt ở đó đâu. Nhưng họ đã ở đó, thế nên vượt thẩm quyền của anh rồi, và tôi cũng mệt lắm."

"Mệt ư? Nếu thế ta giải quyết cho xong cho rồi." Anh hất đầu về phía cửa như thể cả hai sẽ cùng vào nhà cô vậy.

"Không được." cô giật lùi. Tôi biết quyền của tôi, và tôi có nhớ đã từng mời anh vào nhà đâu."

Anh quắc mắt. "Để tôi nói cho cô rõ trình tự. Hoặc là cô có thể mời tôi vào nhà, để tôi xem xét một vòng coi có chắc là cô không giấu em trai trong nhà không, rồi cô có thể giải thích chuyện gì đang xảy ra, hay là," anh rút di động ra, "tôi gọi một cuộc gọi thôi, ba xe cảnh sát đi tuần sẽ ập đến đây trong vòng năm phút. Chúng tôi sẽ xới tung nhà cô lên trong khi cô sẽ ngồi trong một trong những chiếc xe ấy với cái tay bị còng, chờ được áp giải xuống phố cho cái mặt xinh xắn của cô được chụp hình."

Xinh xắn ư?

Cô nghiến răng rồi đốp lại, "Thứ nhất, anh cần lệnh khám nhà. Thứ hai, anh không bắt tôi được. Tôi đã làm gì đâu."

"Thứ nhất, tôi không cần lệnh khám nhà khi tôi có nguyên nhân chính đáng để tin rằng rất có thể một tội phạm vượt ngục đang trốn trong nhà cô và đe dọa mạng sống của dân lành trong khu phố. Thứ hai, cô đã nói dối và tấn công người…"

"Tôi không nói dối. Với lại vụ tấn công chỉ là vì…"

"Không dài dòng nữa." Anh ve vẩy điện thoại trong tay. Giờ tôi có phải gọi hay không đây?"

Anh ta không đùa – cô thấy được điều đó trong mắt anh ta. "Tôi đã khai hết với FBI rồi mà," cô than vãn

"Và bây giờ đến lượt cô khai với tôi."

"Về chuyện gì?"

"Về nguyên nhân sao tối nay cô đã không thẳng thắn với tôi. Sao cô cứ nhất định không cho tôi vào nhà." Chân mày bên phải anh ta nhướn lên. "Cô có tiếp tay cho em trai vượt nguc không? Hắn có ở đây không?"

"Không."

"Vậy thì chúng mình đi. Cho tôi vào." Anh trợn mắt nhìn cô và lại vẫy di động. "Gọi, hay không gọi?"

"Được thôi. Anh vào đi vậy." Tranh cãi với anh ta chỉ thêm rắc rối chẳng đáng. Cô vùng vằng qua cửa và vào thẳng phòng khách. Đèn đỏ chớp nháy trên máy ghi âm lời nhắn của điện thoại khiến tim cô đập dồn. Cô thả túi xách lên trên điện thoại, đặt hộp pizza lên bàn nước. Hai nhân mỏi rã rời, cô ngồi phịch xuống sofa.

"Anh cứ việc xem khắp nhà," cô đề nghị. "Anh sẽ chẳng thấy ai ở đây. Hỏi gì thì cứ hỏi, nhưng đừng mong tôi sẽ trả lời dài dòng đấy. Tôi đã kể chi tiết với FBI rồi."

Viên cảnh sát vẫn nấn ná bên ngoài rõ ràng là thận trọng. Cuối cùng, anh ta bước vào và đóng cửa trước lại. Anh nhìn bao quát căn phòng.

"Cô sống một mình à?"

"Với Elvis." Cô nhìn quanh tìm con mèo mướp

Ánh mắt sắc lạnh của anh chiếu vào cô. "Elvis ư? Miệng lưỡi cô có bao giờ chịu ngừng không?"

Có tiếng thịch nho nhỏ ngay sau lưng anh. Viên cảnh sát quay phắt lại, tay phải thò vào trong áo như thể tìm lấy súng. Thế rồi mắt anh nhìn thấy nguyên do gây ra tiếng động. Elvis, nằm trên nền nhà trước mặt anh, thản nhiên kêu gừ gừ và vẫy vẫy hai tai.

Macy tràn ngập hả hê. Cô sẽ phải thưởng cho con mèo vì đã hành động rất đúng lúc. "Trung úy Baldwin, mời làm quen với Elvis."

Baldwin lừ mắt nhìn cô, Macy phải cố nén cười. Chợt cô thấy đuôi chú mèo ve vẩy vẻ bực dọc.

"Elvis không thích người lạ đâu," cô bảo. Con mèo vểnh hai tai nhọn, xù bộ lông xám nhạt lên. Nó co người lại, phun phì phì, hai con mắt vàng khè trợn ngược. Macy biết chuyện gì sắp xảy đến; vấn đề là cô có nên cảnh báo Baldwin hay không?

Anh không đáng phải bị thế. Vả lại, Macy thực sự không thích cảnh đổ máu.

"Nếu là anh, tôi sẽ lùi lại ngay. Bởi vì chỉ hai giây nữa thôi Elvis sẽ nhảy lên đấy. Mà tôi lại chưa cho nó," con mèo phóng lên không trung, "cắt móng."

"Chết tiệt!" Baldwin kêu lên khi còn mèo nhảy phốc lên vai anh rồi dùng viên cảnh sát làm bàn đạp để nhảy tiếp lên kệ sách. Giây lát sau, nó nhảy xuống và chạy biến vào hành lang.

"Tôi đã cảnh báo rồi mà." Macy cuộn người lên sofa, cố gắng nghiêm túc.

Một tay nắm chặt vai bên kia, Baldwin quay phắt lại. Macy chờ anh ta trút giận, thề thốt là sẽ thủ tiêu hay đánh cho con mèo bầm dập. Không đời nào anh ta có thể làm thế. Cô biết luật, tự nhiên cô vẫn chờ xem tay này thử bắt nạt mình. Macy chờ được đếm đến mười, nhưng anh không chịu chứng minh là cô đúng. Thôi được, vậy có lẽ anh ta không thuộc loại người hung hăng đến thế.

"Tôi đang chảy máu." Anh giật giật vai áo.

"Có lẽ anh nên đi khám đi. Sốt vì mèo cào có thể mất mạng đấy."

Ánh nhìn biếc xanh cuả anh khóa chặt vào vai cô. "Cô sẽ không bao giờ từ tốn hết, nhỉ?"

"Tôi mệt. Tôi đã có một ngày địa ngục." Với lại thêm chứng PMS (Pre-menstrual syndrome: hội chứng khó chịu tiền kinh nguyệt) nữa, nhưng cô không nói ra. Cô đảo mắt về phía máy ghi âm điện thoại đang được túi xách của cô che chắn. Và một thằng em đang cần tôi

Mắt anh quét xuống hành làng. "Thế này, tôi sẽ đi kiểm tra một vòng."

"Cứ tự nhiên," Macy đáp, mong rằng anh ta sẽ nhanh nhanh cho.

"Liệu Elvis có tấn công nữa không?" anh vừa dợm bước đã hỏi.

"Tôi sẽ không khuyên anh chui đầu xuống gầm giường. Nhưng tất nhiên, có thể ai đó nấp dưới ấy. Nên có lẽ anh nên vậy."

Ngạc nhiên chưa. Macy có thể thề là mình nghe thấy anh ta cười. Cô cúi xuống, vuốt vuốt ngực áo. Mấy chiếc kim băng cuả Ngoại giờ thành nút áo của cô.

Nhắm nghiền hai mắt, Macy chợt nhận ra rằng nỗi sợ hại về Baldwin, và thậm chí cả mối nghi ngờ, đã biến đâu. Chẳng có lâu gì lắm. Nhưng cô nhớ ra anh ta đã dọa sẽ gọi thêm cảnh sát đến. Nếu anh ta đang làm việc cho David Tanks, anh ta có làm thế hay không? Chắc là không đâu. Tất nhiên, trong vụ này chẳng có gì là hợp lý cả. Tại sao Billy vượt ngục với kẻ đã đọa sẽ giết cô? Tại sao FBI lại tham gia phá vụ án này?

****

Tiếng bước chân của Baldwin vang lên trong hành lang. Khi Macy mở mắt ra, anh đã đi qua phòng khách và vào bếp rồi.

Macy lại nhắm mắt, tựa đầu ra sau. Billy ơi, em ở đâu?

Baldwin hắng giọng, Macy mở bừng mắt nhìn thấy anh đứng ngay trước mặt cô.

"Xong chưa?"

"Mới bắt đầu thôi."

Viên cảnh sát mặc áo sơ mi dài tay màu xanh đậm và không cài nút. Bên trong là áo thun cổ tròn màu trắng. Chiếc quần jean sờn cũ và bạc màu ôm sát chân khi anh ngồi xuống chiếc ghế bành màu xanh lá có lưng ghế có thể điều chỉnh độ nghiêng ra sau dễ dàng. Thật là lạ, Macy lại so sánh cái cách anh ngồi vào ghế với chồng cũ cô. Thân hình rắn chắc, đôi vai rộng và cặp chân dài của Baldwin làm chiếc ghế như nhỏ lại. Cô đoán anh ta phải cao hơn chiều cao 1m8 của chồng cũ, Baldwin chắc là cân nặng khoảng – cô thầm khen cái bụng phẳng và cơ bắp săn chắc bó chặt trong vải quần jean của anh ta – 90 ký.

Macy lập tức thôi không tán thưởng cơ thể của người đàn ông khi mắt cô gặp mắt anh, ánh mắt ấy dường như đang thấy sự rà soát của cô khá là thú vị

"Tôi mệt," cô bảo. Cô ước là anh đi về ngay đi. Cô đang thấy bồn chồn, cảm giác đó lại ngày một tăng khi anh từ từ nhìn khắp phòng khách.

“Điện thoại của cô đâu?” anh hỏi, xoa xoa vai.

Cô cố kìm sự căng thẳng trong giọng nói. “Dùng điện thoại của anh đi.”

“Điện thoại của cô đâu?”

Cô đấu tranh tư tưởng, không biết nên nói dối hay nói thật, nhưng cô lại biết khi nào thì mình bại lộ. Ừ cô gần như là biết rồi. Đầu hàng không bao giờ dễ dàng cả. “Anh gọi cho FBI không được à?”

“Ở đâu hả Macy?”

Không hiểu sao nghe cái cách anh gọi tên mình, cô càng thêm sốt ruột, muốn tống khứ anh đi ngay lập tức. Chấp nhận thua cuộc, cô giật lấy túi xách khỏi điện thoại ở cuối bàn.

Anh đứng đó đưa mắt nhìn đèn đỏ nhấp nháy trên máy. “Thế cô tưởng tôi sẽ không hỏi đến nó à?”

Cô nhún vai. “Thực ra là có.”

Anh chỉ vào túi xách của cô, “Còn di động thì sao?”

“Không dùng được. Hết hạn gọi. Hết tiền.”

“Đúng lúc thế,” anh nói như thể không tin cô.

Cô bèn lục túi lấy di động ra và ném cho anh

Anh bắt lấy. Nghi hoặc đưa mắt nhìn cô, anh mở máy, nhấn vài nút rồi ném trả lại. Xong xuôi, anh quay lại ánh đèn chớp nháy trên máy ghi âm

Mặt anh lạnh lùng như đá tảng. “Trước khi tôi mở máy lên nghe, cô có gì muốn nói với tôi không? Tôi sẽ báo cáo là cô tự nguyện cung cấp thông tin.”

“Tự nguyện ư?” cô đang người dưới cái nhìn soi thấu của anh. “Tôi không biết Billy đang ở đâu hay là ai gọi đến. Tôi không có lỗi gì ngoài mỗi tội yêu thương em trai của mình.”

Anh ngồi xuống ghế sofa, chắn giữa cô và điện thoại. Cô dịch ra xa, ngoài tầm ảnh hưởng của hơi ấm tỏa ra từ cơ thể anh. Macy tưởng Jake sẽ nhấn ngay nút PLAY, nhưng anh chỉ thoải mái dựa hẳn lưng vào ghế và quan sát cô lúng túng không yên

“Tại sao hồi tối cô đến nhà Ellie Chandler?”

“Tôi đến tìm cô ta nói chuyện, nhưng lúc ấy tôi chưa biết Billy đã đào thoát. Sáng nay tôi đến thăm nó. Billy van xin tôi đến gặp Ellie. Và… tôi đã khai hết với FBI như thế.”

“Cả chiều nay cô đã ở những đâu?”

“Ca làm việc của tôi bắt đầu lúc 5 giờ 30. Tôi đến thẳng chỗ làm. Mãi đến khi rời nhà Ellie tôi mới nghe tin về vụ vượt ngục. Lúc tối, mẹ tôi gọi đến chỗ làm mấy lần liền, và có lẽ giọng bà trong máy ghi âm đó. Tôi đã không gọi lại cho bà, và nghe tin…” Cô nghẹn ngào. “Khi nghe tin một phạm nhân bị bắn chết, tôi tưởng người đó là Billy.”

“Tại sao cô lại kết luận như thế? Phải chăng hắn đã tiết lộ với cô rằng hắn định vượt ngục? Nhờ cô giúp đỡ?” vẻ hồ nghi chất chứa trong giọng nói của viên cảnh sát

“Không! Nó chỉ bảo là trong trại có phạm nhân muốn nó phải chết thôi. Nó còn nói quản giáo trong trại rất sợ cái tên David Tanks ấy. Nó bảo Tanks có tai mắt bên ngoài, họ chạy công chạy việc cho quản giáo trong tù, với lại…”

“Chạy việc gì?” Viên cảnh sát ngắt ngang

Macy nhún vai, “Nó chẳng nói. Và rồi Ellie bảo…”

“Cô đã nói chuyện với Ellie à?” Baldwin chồm tới trước. “Cô nói chuyện với cô ta khi nào?”

“Không hẳn là tôi nói chuyện với cô ta. Hôm nay lúc tôi về nhà, cô ta có để lại lời nhắn trên điện thoại thôi.”

“Tôi tưởng cô đi thẳng đến chỗ làm cơ mà.” Một lần nữa sự hồ nghi lại căng lên trong giọng anh

“Tôi về nhà lấy tiền hàng thôi. Trước đó tôi có đến thư viện nữa.”

Anh gật đầu nhưng Macy không thể biết anh có tin cô hay không. “Thế Ellie nói gì?”

“Cô ta nói cô ta e là Tanks đang mưu tính chuyện gì đó.”

Cặp lông mày của trung úy Baldwin nhíu lại. “Thế cô có từng nghĩ mình phải báo thông tin như thế cho cảnh sát không?”

“Lẽ ra là tôi đã đi, nếu Ellie đã không thử trước rồi, nhưng cô ta bảo cảnh sát chỉ bận bịu săm soi ngực của cô ta thôi nên chẳng nghe cô ta nói gì. Chắc anh chẳng phải là tay dê xồm ấy chứ nhỉ? Tay tên Jake gì đó.”

Macy biết Jake chột dạ, nhưng anh không đưa nhận xét gì cả. “Và đấy là những gì cô biết à? Tôi sẽ không biết thêm gì mới từ đoạn băng này chứ? Người ta sẽ nhẹ tay với cô nếu…”

Macy bực mình gắt, “Tôi biết có chừng đó thôi.”

Anh quay sang nhìn điện thoại bàn. Ánh mắt anh hạ thấp dần và dừng sững lại. Anh cúi xuống, cầm đôi giày cao cổ làm vườn từ dưới bàn kê góc. Anh lật giày lên. Một cục đất nhỏ từ trong vườn nhà thờ rơi xuống thảm. Anh nhìn mãi.

Cô nhíu mày, không hiểu gì cả. “Đừng nói anh mê giày nhé?”

Viên cảnh sát nhìn cô trân trân. “Cô có đi giày này vào thăm em trai hôm nay không?”

“Không”

“Người ta tìm thấy dấu giày cao cổ ở trại giam, gần luống hoa nơi khẩu súng được giấu. Nếu tôi mang giày này đi kiểm định, nhân viên phòng giám định sẽ biết đế giày có khớp với dấu chân hiện trường hay không,” anh cảnh báo.

Macy nghiến răng và nổi cơn lôi đình dù cô không biết tại sao sự nghi ngờ của anh lại làm cô quá tức giận đến mức ấy. Giây lát sau, cô chợt hiểu: chính cô mới có cớ để nghi ngờ anh ta nhưng nãy giờ cô không tính đến những lý do đó. Còn anh ta có lý do gì nghi ngờ cô không? Không .

Macy vùng vằng, “Vậy thì anh cứ việc mang giày đi mà kiểm định. Nhưng nếu đôi giày cỡ số 6 ấy không trùng với đất giày các anh, tôi có thể hứa là…”

Tiếng gõ cửa rất mạnh vọng vào khiến cả hai giật bắn khỏi sofa.

Baldwin trợn mắt nhìn cô. “Đang chờ ai à?” tay anh luồng tay vào vạt áo và rút súng ra.

“Đừng!” Cô vội lao ra, đứng chắn giữa anh và cánh cửa. “Anh cất ngay súng đi.”

“Tránh ra,” anh ra lệnh. Mắt vẫn chăm chăm vào cánh cửa.

“Tôi không để anh bắn em trai tôi đâu.”

“Tôi sẽ không bắn trừ khi…”

“Đừng!” Lại thế, nước mắt nữa rồi. Cứ như là mẹ. Cô ghét điều này. “Để tôi mở cửa cho. Anh cứ đứng ngay cạnh tôi đi. Tôi chỉ… Tôi chỉ không muốn Billy bị thương thôi mà. Nó không hư đâu. Dù nó đã làm gì sao chăng nữa, nó…”

Tiếng gõ cửa lặp lại

Cô van vỉ, “Cho tôi xin.”

Viên cảnh sát phẩy tay. “Hỏi xem ai ngoài đó đã.”

Macy bước đến gần cửa hơn

“Khoan đã!” Anh kéo ngược cô từ hành lang vào lại trong phòng khách và thì thầm. “Ellie có khai là Tanks dọa sẽ giết chị gái Billy. Là cô đấy. Đấy có thể là Tanks.”

“Nhưng cũng có thể là Billy,” cô gắt. Cô định vùng tay ra nhưng anh không cho. “Để tôi ra mở cửa.”

“Bình tĩnh nào,” anh thì thầm vào tai cô. “Cứ hỏi ai ngoài đó đi.”

Cô hít một hơi thật sâu. “Ai đấy?” cô hỏi lớn. Tiếng gõ dồn dập hơn. “Hắn không thể nghe thấy tôi. “Cô quay nhìn ra cửa.

“Ai đấy?” cô la lên, và cầu trời cho thằng em trả lời - cầu cho Baldwin đừng bắn chết em cô

Tiếng gõ cửa ngừng bặt. Baldwin buông tay cô ra. Quả nắm cửa lắc liên hồi và cô thoáng thấy trung úy cảnh sát Baldwin giương súng lên

“Đừng mà!” cô gào lên.

“Mace hả?” một giọng trầm trầm gọi từ bên ngoài cánh cửa.

m sắc của giọng ấy lọt vào tai Macy. Nó đánh động hết mọi thứ - quen thuộc, nhưng không phải là Billy.

“Phải em cô không?” Baldwin hỏi

“Không.” Đầu óc cô bấn loạn nên nhất thời cô không nhớ đó là tiếng ai.

“Mace à?” người đàn ông ngoài cửa lại gọi vào. “Anh đã nghe chuyện đó rồi.” Nhận thức bừng tỉnh. Bừng tỉnh với một tiếng thịch nặng nề. Cũng không phải tiếng thịch hay ho gì, mà là tiếng chồng cũ, tiếng của con người tệ bạc, lừa dối và đáng khinh. Cô quay lại nhìn Baldwin đang lăm lăm khẩu súng trong tay: “Khỉ thật. Anh cứ việc bắn đi.”

5. Chương 5

Bắn ư? Anh có nghe nhầm không nhỉ? Jake vòng tay ôm ngang eo Macy Tucker đoạn gầm ghè, “Ai thế?”

Cô ngước lên. “Chồng tôi.”

Anh rụt phắt tay về. “Cô có chồng rồi à?” Dù anh không định coi cái ôm đó như chuyện riêng tư, nhưng đột nhiên nó lại quá riêng tư – ít ra là như vậy đối với một phụ nữ có chồng.

“Chúng tôi li dị rồi,” cô gọn lỏn.

Anh thở phào nhẹ nhõm. “Thế thì tôi nghĩ biệt ngữ chính xác phải là chồng cũ.”

“Không phải tôi đã nói thế sao?” Cô nhìn ra cửa.

Jake lắc đầu. “Không. Cô đã không nói thế.” Anh hoàn toàn không hiểu vì sao cái ý tưởng rằng cô đã có chồng làm mình nao núng, nhưng… À, thật chết dẫm, anh có biết vì sao. Macy Tucker, cô gái đá trúng hạ bộ của anh đồng thời là cô nàng ẩm ương che giấu tội phạm, đã làm anh phải chú ý ngay từ phút đầu khi anh mới chạm mặt cô. Thèm muốn ngay từ cái nhìn đầu tiên. Đã lâu lắm rồi anh chưa thèm muốn ai cả. Đã lâu lắm rồi anh chưa khao khát…

Tiếng gõ cửa càng lớn hơn nữa.

“Mace?” giọng nói lại lên tiếng. “Anh nghĩ em cần có người bầu bạn.”

Jake quan sát cô gái đang đứng trước mặt mình. “Nếu cô mà nói dối tôi thì…”

Cô chán nản nhìn lên trần nhà. “Tôi không nói dối. Đó là Tom, chồng cũ của tôi.”

Anh nhìn sâu vào đôi mắt xanh nhạt của cô, và chỉ nhìn thế thôi, là anh đã tin cô. Anh tin người đàn ông ngoài kia là chồng cũ của cô, tin cô không tiếp tay cho Billy đào tẩu, và tin đôi ủng kia không phải là giày để lại dấu ở hiện trường. Tay nắm cửa lại rung lắc mạnh, nhưng lần này còn kèm theo tiếng chìa khóa lanh canh và tiếng ổ khóa đánh cách. Jake nhét vội khẩu súng trong vạt áo đúng lúc chồng cũ của Macy bước vào.

Chồng cũ có chìa khóa vào nhà vợ. Điều ấy nói lên chuyện gì từ quan hệ của họ nhỉ?

Anh chợt nhận ra Macy đang nhìn chằm chằm vào chùm chìa khóa trong tay người đàn ông. Còn người từng là chồng của Macy lại sửng sốt nhìn anh.

"Sao anh vẫn còn giữ…?" Cô đưa tay định lấy lại chùm chìa khóa nhưng anh ta lại giơ tay định ôm lấy cô. Macy bước giật lùi quá vội khiến cô đâm sầm vào Jake.

"Anh là ai?" tay chồng cũ hỏi anh.

Jake chỉ tủm tỉm cười quan sát Macy.

Bao cảm xúc lóe qua ánh mắt cô, nhưng không phải cảm xúc tốt đẹp gì. Thực ra, đó là sự đau khổ thì đúng hơn. Có lẽ anh đã đọc tâm trí cô quá sâu hơn mức cần thiết. Có lẽ những vấn đề của chính anh đang tác động tới anh. Hoặc cũng có thể không. Dù thế nào thì những bản năng bảo-vệ-và-phục-vụ của anh đang trỗi dậy. Anh vòng tay ôm ngang eo cô.

Cảm giác có cô trong tay mới dễ chịu làm sao. Lần này, cái đụng chạm của anh thật sự rất riêng tư, hay ít nhất nó có vẻ thân mật. Hay có lẽ động tác này không dành cho trình diễn.

Macy do dự rồi và tránh xa anh vài bước. Sau đó, cô bực bội nhìn thẳng vào chồng cũ, như thể nhận ra rằng làm thế thì cô vừa bước đến gần hắn hơn, thế là cô cau có. Cô bèn chia đều khoảng cách, di chuyển sao cho mình đứng vào đúng chính giữa hai người đàn ông. Dù cho anh thấy có vẻ thật điên rồ, nhưng Jake lại hy vọng cô lùi lại gần anh hơn.

Một bước thôi. Coi nào, Cô gái Pizza.

"Anh đang làm gì ở đây thế?" cô hỏi chồng cũ.

"Anh có nghe tin về Billy." Người đàn ông cau mày nhìn Jake. "Nhưng hóa ra em có bạn rồi."

Cô đã làm thế. Cô bước một bước về phía Jake, làm anh không thể không mỉm cười.

"Đáng lẽ anh nên gọi điện trước," cô bảo. "Sao anh biết tin…?"

"Đừng mất lịch sự thế, Mace," Người cũ nài nỉ. "Giới thiệu tụi anh với nhau đã chứ."

Macy quay lại nhìn Jake như thể đang giằng co là nên nói gì.

Không nghĩ ngợi nhiều, Jake quyết định thay cho cô. Anh vuốt lọn tóc ra sau vai cho Macy. "Có gì đâu mà phải giới thiệu. Tôi biết anh mà. Anh là Tom chứ gì."

Tom gườm gườm nhìn anh, "Còn giá như mà tôi biết anh là ai…"

"Tôi là Jake Baldwin." Anh nháy mắt với Macy. Cô hé môi định nói, nhưng lại không thốt nên lời.

"Rồi anh đang làm gì ở đây với vợ tôi thế?"

"Tôi nghĩ là vợ cũ chứ nhỉ," Jake đáp.

"Thôi được, để tôi nói lại cho đúng nhé. Anh đang làm gì ở đây với vợ cũ tôi thế?"

Jake lại cười tươi. "Macy mời tôi đến."

Đôi mắt Macy mở lớn.

Chồng cũ nhìn cô. "Anh gặp em một phút thôi, được không Macy? Gặp riêng ấy?"

Jake nhún vai. "Đừng để ý đến tôi," anh bảo. "Hai người cứ tự nhiên. Cứ coi như tôi không có ở đây."

Thái độ Tom hùng hổ, nhưng hắn ta dường như biết kiềm chế. "Vậy ra em đưa đàn ông về nhà rồi cơ à?"

Trông Macy thật sự sốc khi nghe hỏi, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, "A, tôi tưởng là anh không phiền chứ, chẳng phải anh đã lôi gái về nhà từ lúc chúng ta còn kết hôn sao?"

Jake bật cười, khiến hai người quay lại nhìn anh như thể anh là thằng điên. Anh nói thẳng suy nghĩ cuả mình. "Cô ấy rõ là miệng lưỡi nhỉ?" Đoạn anh giơ tay. "Ồ, cứ nói chuyện tiếp đi. Xin lỗi."

Macy quay sau nhìn anh. "Anh cho chúng em một phút nhé?"

Jake thấy Tom cười khẩy, nhưng nếu như nét mặt của Macy đã biểu lộ điều gì, thì lẽ ra anh chớ nên mừng vội. Jake nháy mắt với Macy. "Em muốn sao, anh chiều hết. Anh sẽ vào phòng ngủ đợi em. Cùng với Elvis."

Macy nhìn theo trung úy cảnh sát Baldwin thong thả đi ra phía sau nhà cô, nhưng điều gì đó mách bảo cô rằng anh sẽ không đến tận phòng ngủ cuả cô.

Phòng ngủ ư? Câu nói của anh đầy ngụ ý. Phải chăng anh ta đã cố tình thản nhiên nói thế chỉ để Tom hiểu lầm? Chẳng lẽ anh ta quá táo tợn, tự mãn, đến nỗi thực sự cố gạt chồng cũ của cô để hắn tin rằng…?

Ôi quỷ tha ma bắt, giờ cô chẳng có thời gian mà ngưỡng mộ hay biết ơn anh chàng cảnh sát ấy đâu. Cô lại tập trung vào Tom.

"Anh biết chuyện Billy bằng cách nào thế? Macy cố gắng giữ cho giọng mình bình thản, bởi cô hơi cảm động khi chồng cũ quan tâm đến cô. Tất nhiên, cô không cảm động nhiều đến nỗi mà chấp nhận lời đề nghị "bầu bạn" của hắn. Bờ vai an ủi của hắn chắc chắn là có giá phải trả. Giá ngửa – như là trong câu, cô nằm ngửa ra đấy cô nghe nói là cô bồ đã đá đít hắn rồi.

"Một người hàng xóm của bà em gọi điện cho mẹ anh. Khi biết chuyện, anh hiểu em lo lắm, thế nên anh đến để…"

"Cảm ơn anh đã quan tâm." Một góc nhỏ trong cô có biết ơn hắn ta thật. Nhưng rồi, cô hẳn sẽ biết ơn hơn nhiều hơn nữa nếu hắn đã không lăng nhăng với thư ký riêng, nhất là đã không làm thế trên chính giường của cô. "Nhưng chúng ta đã ly dị rồi. Anh nên về nhà đi."

"Có thật là em đang hẹn hò với thằng hề đó không vậy?" hắn ta rít lên

Cô nhún vai, không muốn nói dối. "Gì cơ? Anh không ưa tính khôi hài của anh ấy à?"

"Anh cho là em có ưa. Lạy Chúa tôi, mình vừa ly dị có mấy tuần!"

Lời nói của hắn ta chạm thật đau vào tim cô – trái tim hôm nay đã phải hứng chịu nhiều đòn đau đớn tê tái, hầu hết là nhờ ơn phước của Tom.

"Nếu anh chịu ký đơn thì ta đã ly dị xong từ hai năm trước."

Tom dần lên một bước. "Em đừng cứng đầu quá như vậy. Bảo hắn đi khỏi đây ngay đi. Anh sẽ pha cho em ly sô-cô-la nóng, giống như mọi khi em vẫn thích ấy." Hắn ta dang rộng vòng tay như thể tin chắc cô sẽ mềm người trong tay mình và sẽ hân hoan vì hắn còn nhớ loại thức uống cô yêu thích nhất vậy.

Cô không lao vào vòng tay chồng cũ. Sô-cô-la nóng nghe có vẻ hay ho đấy, nhưng vòng tay của Tom không còn hấp dẫn nữa. Một chút cũng không. Việc này cũng làm cô thấy hay ra phết.

Tom thở dài sườn sượt. "Coi nào Macy, hoặc hắn hoặc anh."

Xong rồi nhé. "Anh ấy."

"Em lại chọn…?"

"Nhất định rồi". Trực giác cô luôn mách bảo rằng Tom là gã đần, và đến giờ phút này thì cô biết chính xác. Cô chỉ tay ra cửa. "Anh đi đi."

Cặp mắt xanh lam của hắn ta mở lớn. "Rõ là em buồn bực quá. Em đang không suy nghĩ sáng suốt rồi."

"Anh nói đúng là tôi đang rất buồn. Tôi lo cho em trai tôi. Còn về chuyện tôi sáng suốt hay không thì…?" Cô ấn ngón tay vào thái dương. "Có vẻ vẫn sáng suốt." Cô mở cửa chính ra. "Tạm biệt, Tom."

Tom không nhút nhích. Cô có thể nhận thấy từ vẻ mặt hắn ta rằng Tom đang chật vật tìm phương án khác. Việc này tác động chút ít đến cái tôi của cô. Ngoài chuyện làm tất cả để trì hoãn vụ ly dị, Tom không hề một lần tỏ ra tiếc nuối việc họ chia tay. Tai sao bây giờ anh ta lại thế?

Câu trả lời vụt qua đầu cô: tại Baldwin. Tom đâu có cần cô. Về lâu dài thì không. Nhưng hắn cũng không muốn người khác có được cô. Nhất là khi hắn ta chưa có ai. Tên khốn

Nhưng vậy vẫn vui như thường. Có người phụ nữ nào lại không muốn một tên đàn ông hối hận về những sai lầm của hắn cơ chứ?

Cô nhác thấy ánh đèn đỏ nhấp nháy trên máy ghi âm điện thoại. “Cửa mở rồi đó,” cô nói, “Chào nhé.”

“Em này,” hắn ta nài nỉ. “Đúng là anh đã sai khi dính đến Tammy, nhưng anh đã xin lỗi rồi mà.”

Lời nói của hắn ta kéo cơn giận của cô quay trở lại. “Không, những gì anh đã nói là, ‘Sao ta không quên chuyện này đi nhỉ?’ Và tôi còn nhớ đã trả lời anh rằng tôi chỉ sẽ quên khi mà địa ngục biến thành xứ sở thần tiên tuyết trắng khiến ông già Noel đưa nơi đó lên danh sách mười điểm đầu tiên ông ấy muốn ghé thăm.” Macy nghĩ mình nghe thấy tiếng cười lục khục từ phía hành lang.

“Được rồi, rõ là chúng ta cần nói chuyện.” Tom sa sầm mặt giận dữ. “Bảo cái thằng kia đi ngay.” Hắn chộp lấy cô.

Cô trừng mắt nhìn bàn tay hắn ta đang nắm tay mình. “Thả tôi ra!” Tom chưa bao giờ đánh cô, nhưng hắn có thói quen xấu là hay chộp lấy cô mà lắc. Cô không còn là thứ cho hắn lắc nữa. Liếc xuống hạ bộ của hắn một cái. Cô dứt khoát quyết định mục tiêu.

Cô không có cơ hội tấn công. Baldwin rảo bước ra sảnh kéo cô về phía mình. “Đủ rồi đấy,” anh bảo.

Nếu là lúc khác, cô sẽ bất mãn với cái ngụ ý rằng cô không đủ sức tự vệ, nhưng nỗi bất mãn ấy lại không đến. Hành động bộc phát của viên cảnh sát thật dễ thương. Đại loại thế .

Một tay vẫn ôm ngang eo cô, Baldwin nói, “Tôi đã đếm có đến bốn lần cô ấy bảo anh nên đi đi ấy, anh Tom à. Theo tôi, bốn lần là quá nhiều, bởi lẽ ngay từ đầu anh đã không nên đến đây. Vậy nên anh hãy thương lấy bản thân mà đi đi.”

“Còn nếu tao không đi thì sao?” Tom vặc lại. “Mày sẽ đánh tao chắc? Mày là ai cơ chứ, ngon lắm sao?”

Cơ thể Baldwin căng lên sát người cô. Khẩu súng lạnh ngắt áp vào mạng sườn Macy. Cơn giận dường như bùng lên trong anh, mặc dù bề ngoài anh lại sáng suốt kiềm chế. Cô có thể nhận biết anh thuộc túyp người ưa dùng óc khôn ngoan trước khi động thủ - nhưng cô ghét phải nhìn thấy những gì anh ta sẽ làm với Tom bằng nắm đấm.

“Đánh anh ư? Ồ không. Tôi chỉ cần xùy con mèo Elvis ra cào anh thôi.” Vòng tay anh ôm cô chặt hơn một chút và anh mỉm cười, dù không có lấy một thoáng ôn tồn nào hiện lên trên mặt anh.

“Ôi trời,” Tom rít lên, “Tôi đi đây.”

“Khoan đã,” Baldwin gọi giật lại. “Macy định hỏi anh một chuyện đấy.”

“Em có à?” Cô ngạc nhiên nhìn anh

“Em bảo anh phải nhớ nhắc em lấy chùm khìa khóa cơ mà.”

“À phải rồi.” cô chìa tay ra trước mặt Tom. Cái nhận thức rằng mình phải tránh xa ra khỏi Baldwin đang tàn phá sự minh mẫn của cô, nhưng sức mạnh từ vòng tay anh, cảm giác được anh che chở, lại dụ dỗ cô nán lại thêm vài giây nữa.

“Tôi sẽ gửi nó qua đường bưu điện.” Tom bỏ đi, sập mạnh cửa trước mặt họ.

Bàn tay Baldwin rơi xuống dưới xa hơn trên đường cong eo cô. “Cô có muốn tôi lấy chì khóa cho cô không?”

Không, cô cần phải tự giải quyết chuyện riêng của mình. “Tôi sẽ lấy lại sau.”

Vòng tay anh thật vững chãi khi quấn quanh cô, và đụng chạm vào anh nhắc cô nhớ rằng cô là đàn bà, mà lẽ thường đa số đàn bà bị hấp dẫn bởi người khác phái. Nhưng vì cô không muốn làm một lẽ thường, nên cô vùng khỏi tay anh và đi nhanh vào phòng khách. Ngồi phịch xuống sofa. Cô thở dài, vơ chiếc gối ôm vào lòng, cố tình không nhìn bóng đèn đỏ chớp liên tục trên điện thoại biết đâu cô lại gặp may và Baldwin sẽ ra khỏi nhà thì sao.

Jake Baldwin đứng đó, ngắm cô thật kỹ, như thể anh ta chờ cô nói gì với mình. Nhưng, nói gì mới được chứ?

“Cô không cần cảm ơn đâu,”, cuối cùng anh cũng mở lời. Anh cúi xuống, lật mở hộp pizza, bẻ một miếng, “Chỉ có mỗi phô mai thôi à?” anh cằn nhằn.

“ Tôi đâu có nói cảm ơn đâu,” cô gắt. Cô nhìn anh ăn ngon lành. Cô cũng có mời anh ta ăn bánh đâu.

Anh nói khi miệng còn đầy thức ăn. “Ừ, nhưng tôi biết cô có nghĩ đến chuyện đó. Cô muốn hắn ra khỏi nhà.”

Cô không phủ nhận điều đó. Tuy nhiên, sự thật là anh chàng lạ mặt này lại có thể nhìn thấy tâm can cô một cách dễ dàng làm cô khó chịu.

Co hai đầu gối trước ngực, cô nhìn anh gần như nuốt chửng miếng bánh. “Cám ơn,” cô nói, thừa nhận là mình chỉ hàm ơn anh có chừng ấy. Anh nháy mắt với cô. Theo cảm xúc thì cô cảm nhận cái nháy mắt ấy xốn xang trong lòng – cái loại xốn xang thường khiến phái đẹp lao đầu vào rắc rối. “Anh nên về đi thôi,” cô bảo

Anh lấy thêm miếng bánh nữa. “Tôi chưa nghe tin nhắn trong điện thoại.”

Nghĩ đến chuyện sắp nghe tiếng Billy, và Jake Baldwin cũng nghe cùng, khiến cô lo thắt ruột. Cô hỏi một chuyện mà nhất định cô phải biết. “Nếu trong máy có tin nhắn của Billy và nó báo cho tôi biết nó đang ở đâu, anh sẽ làm gì?”

“Làm chuyện duy nhất tôi có thể làm. Đến đón nó về trại.”

Một cục nghẹn thắt lại trong cổ cô. “Anh sẽ không làm nó đau…?”

“Tôi sẽ chẳng làm đau ai cả đâu, Cô gái Pizza ạ.”

Baldwin không đưa ra lời đảm bảo nào. Macy biết anh sẽ không hứa đâu. Rồi cô nhớ lại cách anh kiềm chế mình với Tom lúc nãy, một phần trong cô nhận thấy mình tin anh.

Với tay qua thành ghế sofa, cô nhấn nút PLAY của máy ghi âm, tự động. Máy ghi âm bắt đầu bằng giọng đều đều được lập trình bằng vi tính . “Bạn có mười tin nhắn.” Ngưng trong giây lát và rồi: “Thứ Ba, 4:48 pm”

Macy ghì hai đầu gối vào ngực, căng thẳng chờ tin nhắn đầu tiên.

“Mace. Mẹ đây con. Mẹ chỉ” - sụt sịt, sụt sịt – “… muốn biết con vào thăm em thế nào thôi.”

“Thứ Ba, 4:57pm”

“Macy, Cha Luis đây. Xơ Beth có nói với ta rằng con đang lưỡng lự về chuyện tham gia công việc ở nhà thờ toàn thời gian. Yêu cầu như vậy là nhiều, nhưng con thuộc về nơi này. Đấy là những việc để phụng sự Chúa. Ta biết con là người quyết định. Tháng sau xơ Beth sẽ chuyển đi nơi khác. Chúng ta rất cần người đảm nhiệm vị trí của Xơ ấy.”

Baldwin sém sặc ra miếng pizza. “Vị trí gì cơ?”

Macy chỉ nhướn một bên chân mày

Các tin nhắn lại tiếp tục. Tất cả đều của mẹ cô, rồi thời gian, hết lần này đến lần khác. “Mace, con ơi, gọi lại cho mẹ nhé.” Và thật lắm tiếng nức nở. Rồi mẹ cô cúp máy. Rốt cuộc họ cũng đến tin nhắn cuối cùng. Macy không biết có nên hy vọng đó là Billy hay không.

“Thứ Tư, 12:03 am”

“Chào, con quỷ cái.”

Macy chần chừ. Trung úy Baldwin nhích lại gần hơn. Tin nhắn phát tiếp.

“Tao gọi để báo cho mày biết tao đang nghĩ về mày đấy. Nếu có nói chuyện với thằng em mày, bảo nó rằng David Tanks này đã hứa là làm. Tao với mày sẽ vui vẻ lắm đây. Mày thích sướng lắm mà, phải không?” Sau đó, có tiếng cúp máy.

Im lặng bao trùm căn phòng. Macy ngồi chết cứng, trân trối nhìn điện thoại.

Chợt điện thoại đổ dồn

Baldwin hỏi hối hả, “Cô có loa ngoài không?”

"Có."

"Sử dụng nó đi."

Macy nuốt đánh ực, nhấn nút loa. "A lô?" cô run rẩy

"Cũng mừng là cuối cùng mày về nhà rồi đấy à, con quỷ. Sửa soạn đi rồi ngồi đó chờ tao. Có thể là đêm nay hoặc ngày mai, nhưng tao sẽ đến đấy."

Đoạn tên tội phạm đào thoát cúp máy

****

Khoảng một giờ trước đó, lòng kiên nhẫn của Billy tiêu tán. Có dễ đến chục lần cậu cầm điện thoại của Andy lên và tính bấm số của chị Mace hoặc thử gọi Ellie, nhưng cuối cùng lại không dám gọi. Chương trình nào về cảnh sát cũng đều nhắc đến chuyện lần theo điện thoại. Cậu không muốn cảnh sát lần ra mình, nhưng khỉ thật, hai người ấy đang ở đâu cơ chứ?

Đến gần 4 giờ sáng thì lại có đèn pha xe hơi rọi vào cửa sổ. Billy vội hất tấm chăn bẩn, thầm cầu trời cho đó là Ellie. Nhưng thay vào đó, một chiếc xe thùng màu xanh dương thắng lại và đậu trước xe moóc của Andy. Ellie không lái xe thùng.

****

Điện thoại di động của Jake, đang ở chế độ rung, rung lên bần bật làm anh bừng mắt. Anh ngồi bật dậy, suýt chút nữa ngã khỏi ghế. Phần gác chân lên chiếc ghế màu xanh lá này đã bật lên. Dưới ánh sáng tràn qua cửa, anh trông thấy cô gái tóc nâu nằm cuộn mình trên sofa bên cạnh chú mèo. Không phải sofa của anh. Cô gái tóc nâu và con mèo cũng không phải của anh nốt. Anh đang ở quái đâu thế này?

Tai con mèo dựng ngược lên. Nó khè khè vào anh, rồi phóng khỏi sofa biến mất vào hành lang. Trí nhớ của Jake trở lại.

Anh đứng lên, rút nhanh điện thoại và nhẹ chân vào bếp. Nhìn số gọi đến, anh thấy đó là Donaldson. Khi áp điện thoại lên tai, anh nhìn đồng hồ treo tường. Chết thật. Anh muộn mất hai giờ làm việc.

"Tớ đang trên đường tới," anh bỏ qua màn chào hỏi và nói ngay

"Tốt," Donaldson trả lời. "Mọi chuyện có vẻ thối hoắc lên rồi đây. Cảnh sát liên bang đang tìm cậu."

Jake lùa tay qua tóc. Đáng lẽ đêm qua anh phải gọi điện về đồn, báo cáo về cú điện thoại nhưng khỉ thật, anh biết chuyện gì sẽ đến. Họ sẽ cử người tới, gửi cho anh tập hồ sơ, tạm đưa Macy về đồn, nhưng sau đó họ chẳng làm gì cả và đợi đến sáng mới bắt đầu điều tra. "Cảnh sát liên bang ư? Chắc là về tên Tanks rồi. Tớ chỉ không hiểu tại sao…"

"Tại sao bên IA (Internal Affairs: thanh tra nội bộ liên ngành hành pháp Hoa Kỳ) lại đi cùng họ chứ gì?" Donaldson hỏi. "Tớ cũng chẳng hiểu."

Bàn tay Jake nắm chặt gáy. "IA đi cùng họ à?" Chuyện này ngạc nhiên đây."

"Ừ."

Đêm qua, anh đã nghe toàn bộ tin nhắn có trong máy Macy, gồm cả tin hồi sớm khi Ellie chụp mũ rằng anh làm tay chân cho Tanks. Anh băn khoăn tự hỏi không biết bên IA có nghe được thông tin gì tương tự chăng, và nếu có, ai là người đã báo với họ. Anh liếc nhanh vào phòng khách và bảo Donaldson, "Tớ đang trên đường đến."

Anh gập điện thoại, đi vào phòng khách, lấy khẩu súng anh đặt dưới đất cạnh ghế gập. Macy đang vươn vai. Cô chống khuỷu tay nằm nghiêng và tròn mắt nhìn anh

"Hóa ra cô có nói với FBI về tôi à?" Anh tra súng vào bao

Cô thả chân xuống thảm và dùng hai tay túm tóc ra sau. "Chúc anh một ngày tốt lành." Tiếng cô hơi khàn do còn ngái ngủ

Quỷ thật, nhưng anh thích cô. Anh chẳng hiểu vì sao. Chưa đầy hai mươi bốn giờ đồng hồ, mà cô nàng đã phạm hai tội tày đình mà một phụ nữ có thể phạm để chống lại đàn ông: can thiệp vào công việc của anh và quấy rối vật quý của dòng họ nhà anh. Thật ra vật quý của đàn ông cũng có thể và cũng nên được quấy rối, nhưng nhè nhẹ thôi. Trong một thoáng tích tắc tâm trí anh hiện lên hình ảnh họ cùng trần truồng bên nhau và…

"Tôi chỉ nói cho họ những gì Ellie nói thôi." Cô nhíu mày

Nếu vậy cô có lỗi không nhỉ? Ôi, ngay cả cái nhăn mặt cuả cô trông rất ngộ nghĩnh và khêu gợi. "Chắc là cô cũng không còn cách nào khác," anh thú thật. "Nhưng bây giờ cô nên nhanh nhanh lên." Anh lôi cuộn băng trong máy ghi âm điện thoại ra. "Chúng ra sẽ đi trong năm phút nữa."

Cặp mắt ngái ngủ của cô nhìn mãi vào ti vi. Màn hình 10 inch vẫn đang mở, không bật tiếng. Anh đã tắt tiếng tối qua sau khi cô thiếp đi. Anh thì không sao ngủ được. Anh ngồi trên ghế ngắm cô, rồi đến khoảng 4 giờ sáng anh đi đến phán quyết là cô quá đẹp. Chính xác là không đẹp rực rỡ theo kiểu chân dài đến cổ, và ngực ngà đồ sộ. Nhưng cô xinh đẹp hơn cái kiểu giản dị xinh xắn. Cô có kiểu khuôn mặt mà người ta chỉ muốn ngắm hoài ngắm mãi. Còn thân hình ấy à? Phải rồi, đến 4 giờ 30 sáng, anh quyết định đưa cơ hội ngắm cô kỷ hơn lên hang đầu danh sách những việc anh muốn làm

Hình ảnh tên Tanks xăm trổ đầy mình vụt khiến lên trong tâm trí anh. Có thể anh bị Macy hấp dẫn, có thể anh thấy mình có lỗi vì đã không chịu nghe Ellie Chandler, nhưng Jake cảm thấy cá nhân mình phải chịu trách nhiêm với mớ hổ lốn này

Anh giục cô, "Coi nào. Dậy đi chứ. Sửa soạn đi."

"Sửa soạn ư? Để làm gì?"

"Cô sẽ đi với tôi. Năm phút nữa."

"Tại sao?"

"Thứ nhất, bởi có tên tù vượt ngục đang truy lùng cô và tôi không muốn bỏ cô lại một mình. Thứ hai, bởi tôi tin chắc cảnh sát liên bang đang muốn nói chuyện với cô."

"Tôi đã nói chuyện với họ rồi mà." Cô làu bàu

"Phải. Nhưng đó là trước khi họ biết Tanks có ý đồ đối bại với cô… à, đó là khi cô đã mô tả tôi như người xấu."

"Thế anh tưởng bây giờ tôi đã nghĩ khác à?"

"Cô đã chọn tôi chứ không phải chồng cũ."

"Anh đã nghe lõm ư?" Cô nhíu mày. "Tôi không có thời gian…" Mắt cô nhìn bắn lên đồng hồ. "Kỳ thi của tôi!" cô vùi mặt vào tay. "Ôi tiêu rồi! Sao tôi có thể quên kỳ thi của mình chứ?"

Jake nhún vai. "Năm phút. Nghiêm chỉnh đấy."

****

Macy kéo dài thời gian đến 30 phút. Năm phút là để đề nghị lịch sự rằng cô có thể gặp anh ta tại đồn ngay sau khi cô lại người, nhưng lịch sự thì không có tác dụng, mà cô thì lại chẳng có thừa kiên nhẫn buổi sớm. Hai mươi lăm phút còn lại cho tắm táp, đánh răng, chải đầu và lục tìm miếng vệ sinh cuối cùng dưới bồn rửa. Cứ mỗi lần nghe tiếng anh hét lên ngoài cửa buồng tắm, cô lại tự cho phép mình rề rà thêm năm phút nữa. Cô không phải tù nhân, cũng không phải vợ hay người yêu gì của anh ta. Và cho dù cô không thích gì việc tỏ ra đanh đá hẹp hòi, cô cũng không tin là hành vi xấu xa đáng được tưởng thưởng.

Đập cửa rầm rầm trong lúc đàn bà con gái đang thay băng vệ sinh ư? Nhất định việc đó phải rơi vào danh mục hành vi xấu.

Ồ, khi anh quát tháo om sòm, Cô đang làm gì trong ấy thế?, cô chực buột miệng nói thật luôn việc mình đang làm. Chắc nghe xong, anh ta phải im miệng ngay, nhưng cô đã bắt đầu cảm nhận nhiều điều khác về người đàn ông này, không chỉ là thấy khó chịu.

Nhìn vào bóng mình trong gương, Macy cố tỏ vẻ hiên ngang tự thú nhận lòng mình như một cách đáng ra là sẽ giúp làm giải tỏa tâm trạng. "Xin chào, mình là Macy Tucker, và anh chàng Jake Baldwin làm mình sợ. Mình mê anh ta mất rồi. Ở bên anh ta chẳng khác nào lúc đạp xe mép mỏm đá cheo leo." Một mỏm đá có quang cảnh mê hồn, dĩ nhiên rồi. Nhưng Chúa rủ lòng thương, cô không bao giờ nghĩ trên đời còn có người đàn ông có thể làm cho cô muốn liều lĩnh nhảy khỏi mỏm đá ấy nữa. Chẳng phải cô đã rơi rất nhiều lần rồi sao, chỉ để thấy mình bầm tím, dập nát, vụn vỡ?

Cô chớp mắt nhìn bóng mình trong gương chờ lời tự thú mang đến cho mình chút nhẹ lòng. Chẳng cảm thấy gì cả.

Cô lại nhìn cái bóng ấy từ đầu đến chân. "Mày trông như con chó ghẻ trong đợt rụng lông vậy." Tất cả đều thể hiện trên mặt cô: thiếu ngủ này, căng thẳng vì lo cho Billy này, lỡ mất kỳ thi của ông thầy đã thề sẽ không bao giờ cho thi lại này, một tên tù vượt ngục dọa sẽ hiếp mày này, và sự ý thức được rằng mình vẫn còn điểm yếu dành cho một đôi vai rộng và nụ cười hấp dẫn. Lại còn thêm PMS nữa chứ, thế là thế giới không sẵn sàng cho cô.

"Cô có thôm một phút. Rồi tôi sẽ xông vào." Baldwin la lối

Cô quắc mắt nhìn cánh cửa. "Nếu là anh tôi sẽ không làm thế đâu."

Nếu cả thế giới chưa sẵn sàng cho cô, thì rõ mười mươi Jake Baldwin lại càng không.

6. Chương 6

Billy tỉnh giấc khi Andy nhón chân đi qua phòng khách để thả con chó ra ngoài đi vệ sinh. Dù thằng bé cố tình quay mặt đi, nhưng Billy vẫn kéo chăn che cho Ellie đang nằm cạnh mình trên sofa xiên xẹo.

Cậu nhớ lại nỗi sợ hãi tối qua khi thấy chiếc xe thùng màu xanh dừng lại trước xe mooc, nhưng rồi Ellie chui ra khỏi xe. Cô giải thích rằng mình đã cho người khác mướn xe còn mình thì lái chiếc xe tải của họ. Rồi cô kể cho cậu nghe mình đã nhìn thấy cảnh sát Jake Baldwin ấy có đến nhà chị Mace. Ellie đã đậu xe ngoài đường cái, chờ gã đi ra, nhưng cô chờ mãi chẳng thấy nên cô hé mắt nhìn qua cửa sổ nhà Mace và thấy hai người họ đang ngồi cạnh nhau trên ghế sofa.

"Chắc em hiểu lầm anh ta rồi," Ellie bảo. "Theo em, anh ta không làm việc cho David đâu. Thậm chí anh ấy còn gọi cho em và nhắ lại là anh ấy muốn giúp đỡ cho em nữa."

Billy vẫn không thể vui nổi. Cậu phải biết là Mace bình an vô sợ mới được.

Andy trở vào với con chó quấn quýt bên chân nó, và cả hai nhanh chóng biến mất sau cánh của phòng ngủ duy nhất trong xe moóc.

Cặp mông tròn của Ellie áp sát vào giữa hai đùi Billy khiến cậu cương cứng. Đêm qua cô đã bảo cô sẵn sàng trao thân cho cậu nếu cậu muốn. Chúa ơi, cậu muốn chứ, và thật là khổ sở khi phải nằm cạnh tấm thân mềm mại của cô. Nhưng lần đầu mà ân ái với Ellie trên sofa gãy chân, không chút riêng tư và xung quanh đây rác rến, hình như là không được đúng đắn cho lắm, vậy nên Billy chỉ hôn cô và bảo cô chờ đến khi nào hai đứa được ở một mình. Tuy chưa bao giờ tâm sự với Mace về chuyện ấy, cậu vẫn chắc là Mace sẽ khen cậu vừa làm việc tốt. Billy nghĩ đến việc chị gái tự hào về mình.

Ellie trở mình. "Chào buổi sáng," cô nũng nịu bằng giọng eo éo.

Cậu hôn lên mũi người yêu. Chắc hẳn người ta có chòng ghẹo Ellie vì giọng nói của cô. Nhưng khi Ellie đi với cậu thì đừng hòng. Nếu người ta không biết bỏ qua giọng nói của cô mà nhận thức được vẻ đẹp của cô ấy, thế thì họ thật ngốc tất. Mà Billy không chỉ nói đến vẻ bề ngoài. Rất nhiều đức tính của Ellie nhắc cậu nhớ đến Mace. Cũng như Macy, khi yêu ai Ellie cũng yêu bằng cả trái tim mình. Cô đã yêu cậu như thế, và cũng hết lòng lo lắng cho bà, người đã nuôi mình từ tấm bé. Thậm chí Ellie còn xin vào viện dưỡng lão

làm việc để được ở bên chăm sóc cho bà. Bà đã mất, nhưng cô vẫn không bỏ quên những bệnh nhân khác, dù cô có thể kiếm nhiều tiền hơn bằng nghề phục vụ bàn.

Trong những lá thư gửi cho cậu, Ellie kể về những ông bà mà cô đã có dịp chăm sóc. Cũng có vài chuyện tiếu lâm. Tuy nhiên cũng có cả chuyện buồn, chẳng hạn nhiều người không bao giờ được con cháu ghé thăm. Ellie làm nhiều việc cho những bệnh nhân ấy – chẳng hạn cô cắt hình ảnh vui mắt từ tạp chí cũ rồi dán lên tường phía trên giường họ. Thỉnh thoảng cô còn lén mang kẹo hoặc thuốc lá cho những người còn ăn được hoặc hút thuốc được.

Ellie ngẩng lên nhìn quanh căn nhà tạm dưới ánh sáng ban ngày. Cô cau mày. "Thằng bé ở một mình thật à?"

Billy ngồi thẳng dậy, lấy chân đá khẩu súng vào gầm ghế sofa. "Tội nghiệp nó, em nhỉ?"

"Ừ." Cô che miếng ngáp.

Billy chăm chú nhìn nhìn yêu lúc không trang điểm. Cậu biết Ellie thích trang điểm, nhưng thực ra cô chẳng cần phấn son làm gì. Da Ellie mới mịn màng làm sao. Billy không biết cô bao nhiêu tuổi – chắc lớn hơn cậu một hai tuổi gì đó chăng? Cậu chẳng màng.

Cặp mắt lục bảo của người yêu bắt gặp ánh mắt cậu. "Hôm nay ta sẽ làm gì hả anh?" Giọng cô không giấu nổi lo lắng.

"Anh phải tìm mọi cách nói chuyện được với Mace để biết chắc chị ấy vẫn bình an." Billy có nghe radio và biết ông Hal còn sống. Brandon thì không được may mắn như thế. Billy nhớ lúc ấy mình đã cuối xuống và ghé sát mặt Brandon hỏi lớn, "chúng nó đi đến đâu vậy? Nói cho tôi biết đi." Địa chỉ mà người bạn tù cho cậu lúc hấp hối là manh mối duy nhất, nên cậu chỉ còn biết hy vọng địa chỉ là chính xác.

Billy rùng mình. Cảnh tượng Brandon tuyệt vọng chờ chết trên vũng máu thật đáng sợ. Đến giờ này, Billy vẫn không chắc có phải mình đã bắn viên đạn giết chết Brandon hay không. Nếu đúng, thì đó là tai nạn mà thôi. Nhưng không phải vì thế mà sau này cậu không hối hận.

Ellie sốt ruột cựa mình bên cạnh cậu. "Rồi sau đó mình làm gì?"

"Anh cũng … không biết nữa," cậu đáp. Cậu không thể nói sự thật cho Ellie. Cô ấy chắc chắn không thích đâu, nhưng quả thật cậu không tìm được cách nào khác để thoát khỏi mớ bòng bong này. Ngày hôm qua cậu đúng là thằng hèn. Nhưng hôm nay thì không. Ngay sau khi cậu biết Mace bình an vô sự, cậu sẽ làm cái việc đáng lẽ phải làm từ hôm qua. Cậu sẽ truy tìm và giết David Tanks.

Jack và Macy đến đồn cảnh sát muộn hơn một giờ so với dự tính của anh.

"Họ đang chờ trong phòng đồn trưởng đấy." Donaldson bảo.

Jake huých Macr về phía Donalson, "Canh chừng cô ấy hộ tớ." Dù cho bắt đầu thấy mến Mace, Jake buộc phải xét lại sức hấp dẫn của mình. Sáng nay, đụng chuyện gì cô ấy cũng cãi cho bằng được – nào chuyện nhanh chóng sửa soạn đến đồn, nào là chuyện công dân, hay về món xúc xích và bánh giòn anh mua trên đường đi. À mà không, cô không cãi lý về món ấy. Cơ bản là cô nhất định không ăn. Jake nhìn túi đựng đồ ăn của cô.

"Tôi không cần người trông trẻ," Mace phản đối.

"Vào đây nào," Donaldson hất đầy chỉ Macy về phía phòng làm việc của Jake, rồi theo Jake ra hành lang. "Chuyện gì đang xảy ra thế?".

"Cô gái pizza chính là chị ruột của Billy Moore đấy. Hắn…"

"Là một trong những tên tù vượt ngục," Donaldson tiếp lời. "Chết tiệt thật!"

"Ừ, mà này, tớ nói nghiêm chỉnh đấy – canh chừng cô ấy chặt chẽ vào. Cô ấy thích lỉnh đi lắm."

"Cậu có nghĩ là cô ta tiếp tay cho chúng vượt ngục không?"

Sau cái thái độ bất hợp tác của Mace sáng nay, đúng là Jake đã cân nhắc đến khả năng ấy nhưng.. "Không, tớ không nghĩ thế. Nhưng cô ấy không thích đến đây. Điều này, theo cách nghĩ của cô ấy, có nghĩa là cô ấy có quyền đi về."

Jake nhớ lúc trên xe, Macy thao thao bất tuyệt về quyền công dân và anh không biết cô gái này lấy thông tin từ đâu. Đó chẳng phải là loại thông tin mà cô góp nhặt từ các chương trình truyền hình, ngược lại cô nàng hùng hồn như thế một luật sư sành sỏi. Ai cũng biết cảnh sát chẳng bao giờ ưa luật sư cứng cỏi cả.

Anh bất giác đưa tay lên vuốt tóc. Macy Tucker quả rất bí ẩn. Cô vừa hấp dẫn anh vừa làm anh tức cành hông. Anh nhìn cô đang di đến cửa sổ phòng làm việc của anh và nhìn ra ngoài.

Ánh mắt anh nán ná nhìn cặp mông gần giống hình trái tim trong lớp vải quần jean bạc màu của cô. Quả thật, anh lúc nào cũng thích những điều bí ẩn hay ho. Bực dọc một chút thì có sao? Nhất là khi cho rằng thái độ như sáng nay của cô xuất phát từ việc lo lắng cho em trai. Anh có thể tưởng tượng ra mình cảm thấy thế nào nếu ở trong hoàn cảnh đó. À mà này, bản thân anh cũng có vấn đề với em trai đấy thôi.

Donaldon tặc lưỡi. "Tốt nhất là cô ta đừng có nhắm vào hạ bộ của tớ."

"Thôi canh chừng cô ấy đi." Jake đi xuống hành lang chuẩn bị đối mặt với cả cảnh sát liên bang lẫn đám IA.

Jake, FBI và nhóm thanh tra ngồi bàn thảo những hơn hai mươi phút và thi thoảng lại im lặng một cách khó chịu.

"Tôi đã không hề gặp lại Tanks từ khi tôi làm chứng trong phiên tòa xử hắn." Jake nhún vai. Tuy cực kỳ khó chịu khi phải ngồi đây lúc này, nhưng nếu anh để cho họ biết thì anh chết chắc. Chẳng phải anh không muốn nói cho họ nghe những gì anh biết, mà anh chỉ bực mình vì có thanh tra liên ngành dính vào vụ này. Tuy hàng năm ròng kiên nhẫn ngồi ở hàng ghế đâu trong nhà thờ và giả vờ nghe như nuốt từng lời thuyết giảng đã giúp anh sẵn sàng đón nhận bất cứ câu hỏi gì thanh tra sắp nêu ra.

Ngồi một bên bàn là đặc vụ James, nhân viên FBI. Bên bàn đối diện là sỹ quan Clayton. Clayton, viên sỹ quan ranh ma của IA, người nói từ đầu đến cuôi. "Nói thế có nghĩa là anh không biết tí gì về vụ vượt ngục à?" Clayton hỏi.

"Tôi chỉ biết những thông tin có trong báo cáo mà thôi." Jake ngả ghế ra sau cho ghế chỉ đứng bằng hai chân, hy vọng anh làm họ khó chịu theo cách hồi bé anh từng làm mẹ anh khó chịu. Sau đó, anh thả ghế xuống và dang rộng hai tay lên bàn trong tư thế hoàn toàn thoải mái. Anh có thể nhận thấy cái vẻ không lấy gì làm lo lắng của mình có khiến cho Clayton khó chịu, nhưng chẳng hề hấn gì đến đặc vụ James.

Anh liếc qua đại diện của FBI. "Tại sao FBI tham gia vào vụ này thế?"

Jame gấp tập hồ sơ mình đang đọc lại. "Chúng tôi nghe nói trong trại giam có tham nhũng . Hình như vài viên chức của trại giam đã nhận hối lộ từ phạm nhân để ưu tiên cho chúng vài đặc quyền đặc lơi. Ma túy và gái gọi. Tên anh có được nhắc đến."

"Hay nhỉ," Jake bảo.

"Hay á?" Clayton gắt. "Anh chỉ có thể nói được từng ấy thôi sao?"

Jake ngoài người ra trước và nói rành rọt. "Thứ thuốc duy nhất thi thoảng tôi mới dùng là aspirin. Còn gái gọi thì.. Này, tôi chưa bao giờ mua dâm cả. Vậy nên, các anh cứ việc ra ngoài mà điều tra. Còn nữa, chính tôi tống David vào tù cơ mà. Vậy làm sao tôi lại ưu tiên cho hắn được chứ?" Anh lại quay sang đặc vụ James. "Huntsville không phải là nhà tù liên bang, tại sao các anh lại quan tâm đến vụ vượt ngục này thế?"

Đặc vụ James không hề nao núng khi nghe câu hỏi ấy. "Chúng tôi đến điều tra Tanks bởi hắn liên quan đến một nhân viên FBI bị sát hại. Bởi tính chất nghiêm trọng của vụ này, hôm nay tôi chính thwucs được bổ nhiệm làm thành viên của lực lượng phòng chống bạo lực Gulf Coast. Chúng ta sẽ cùng điều tra vụ này đấy."

Nhận thấy sự chân thật trong giọng nói của anh ta, Jake quyết định anh cũng sẽ không giấu diếm, Anh lấy cuộn băng trong túi áo sơ mi và đặt lên bàn.

"Cái gì đây?" Clayton quạu cọ.

Jake nói trực tiếp với đặc vụ James. "Tôi không trách anh đã tra hỏi tôi. Tôi trách anh đã để cho IA liên can vào trước khi anh nói chuyện với tôi. Về việc tên tôi có dính líu, Macy Tucker chỉ là …"

"Sao anh biết chúng tôi đã gặp Macy Tucker?" Tay FBI nhíu mày.

Jake kể từ đầu cho đặc vụ FBI nghe: chuyện Ellie đến báo cảnh sát, chuyện cái xác không đầu, và chuyện anh nhìn thấy tên cô trong báo cáo. Anh bỏ qua chuyện bi bị hành.

Anh chỉ vào cuộn băng lấy từ máy ghi âm tự động. "Anh sẽ nghe thấy hai tin nhắn quan trọng trong này. Một từ Ellie Chandler. Tôi không chắc tại sao cô ta lại dính vào vụ việc này, nhưng hình như chuyện cô ta sợ David Tanks là có thật. Tin nhắn kia là của Tanks – đe dọa cô Tucker."

"Đêm qua cô ấy không nhắc đến cú điện thoại của Tanks," Jame bảo.

"Vì lúc cô ấy gặp anh, cô ấy vẫn chưa nghe đoạn băng.." Jake bỏ qua luôn chi tiết anh cũng có mặt ở đấy khi Tanks gọi lại. Chẳng có lý gì phải trút thêm phẫn nộ lên mình.

"Tôi cần nói chuyện với cô này." Jame có vẻ khó chịu khi thấy Jake biết nhiều thông tin hơn mình, nhưng đồng thời cũng có chút tôn trọng thoáng đố kỵ trong giọng nói anh ta.

"Cô ấy đang ở đây." Nhưng Jake không muốn họ nặng lời với cô. "Cô ấy chỉ là nạn nhân của toàn bộ chuyện này thôi."

"Anh có vẻ tin chắc quá nhỉ?" Đặc vụ James nhận xét.

"Đúng vậy."

"Nếu vậy, cô ấy không có gì phải lo lắng cả."

James bấm số điện thoại và bắt đầu đưa ra một loạt mệnh lệnh cho ai đó yêu cầu cung cấp thông tin đầy đủ về Macy và bản liệt kê mọi cuộc gọi đến và gọi đi từ điện thoại nhà Macy trong 48 giờ qua. Macy Tucker có thể vô can nhưng điều đó không ngăn được FBI làm đảo lộn cuộc sống của cô. Chuyện này chẳng có gì hay ho. Một đợt sóng thông cảm lẫn tội lỗi ùa vào trong Jake.

"Xem chừng hai anh chị gắn kết với nhau quá nhỉ," Clayton nói kháy.

"Nếu anh muốn nói về việc tôi không muốn Tanks làm hại Macy Tucker thì vâng, đúng là chúng tôi có 'gắn kết' với nhau trong chuyện này," Jake đáp.

James cúp máy và quay sang Clayton. "Anh Baldwin nói đúng. Tôi đã vội vàng khi đưa IA vào vụ này."

Vẻ mặt Clayton quê độ. "Chúng ta không thể để cảnh sát phạm lỗi…"

"Việc này không liên quan gì đến anh Baldwin. Nếu anh ấy là bạn của cô Tucker, tôi cho rằng đấy là chuyện riêng của anh ấy." Tay FBI quay sang Jake. "Tôi định hỏi cô ấy vài chuyện nhưng tôi đoán rwangf anh sẽ tiếp tục để mắt đến Macy Tucker chứ?"

Nàng sẽ không thích đâu, nhưng.. "Vâng, tôi cũng định thế rồi. Tôi sẽ làm hết sức có thể." Vừa dứt lời, anh biết mình đã tự hứa với lòng. Anh chưa biết sự tận tâm này sẽ làm anh và Macy gần gũi đến mức nào, nhưng một lẽ trong đợi đã xẹt qua người anh xuống tận hai viên bi đang bầm tím. Sự trông đợi mà anh chưa từng có suốt mấy năm qua.

Sau khi rời cuộc họp, cảm giác dễ chịu của anh chỉ kéo dài thêm vài phút ngắn ngủ. Khi đến gần phòng làm việc của mình, anh nghe thấy tiếng cười vọng ra – giọng cười trầm khàn của Donaldson kéo theo tiếng con gái khúc khích vui vẻ. Vừa đến phòng, anh thấy Donaldson gác chân lên bàn ngả đâu ra sau và mặt mày hớn hở. Cô gái Pizza ngồi trên ghế tưa đối diện va co cả hai chân lêc trước ngực, tay vòng ngang ống chân.

Chúa ôi, cô thật đẹp khi cô cười. Và Jake không phải là người duy nhất nhận ra điều đó. Cậu bé vàng của đồn nghiêng đầu nhìn mái tóc dày dặn xõa xuống vai cô và Jake biết cậu ta đang ngắm nhìn tất thảy: Ngắm khóe miệng cong lên khi nhoẻn cười, ngắm mái tóc sẫm màu ôm lấy khuôn mặt, ngắm cặp mắt xanh ánh lên vẻ thông minh nhưng cũng rất dữ dội. Bất chợt, Jake cảm nhận được một tâm tình quá – đỗi – quen – thuộc nhưng hết sức xấu xa đớp lấy mình – sự ghen tuông. Anh nhớ đến bức hình cưới bay trang trọng

trên mặt lò sưởi trong nhà mẹ anh. Trong hình, anh trai bảnh bao của anh trong bộ tuxedo vòng tay ôm cô dâu vào sát mình. Lisa, vị hôn thê cũ của anh, mặc váy trắng muốt đang ngước nhìn lên âu yếm. Nỗi đau ấy vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Một tiếng cười giòn tan nữ tính đưa anh về thực tại. Anh trừng mắt nhìn Donaldson, cậu này thì cứ dán mắt vào Macy không rời. "Có chuyện gì vui thế, hai người?"

Cả Macy và Donaldson cùng quay lại nhìn anh.

Jake bước vào, ngồi ghé lên mép bàn đồng thời huých mũi giày của Donaldson. Hai chân cậu chàng rơi xuống đất đánh huỵch. "Thế tên này có mời cô uống nước chưa vậy?"

Macy nâng lon nước cam lên. "Anh ấy nhiệt tình lắm. Cảm ơn." Tuy nhiên nụ cười mấy phút trước của cô tắt dần.

Chó thật, Jake có cảm giác như vừa bị phụ tình. Thôi được, cứ cho là sáng nay nó không có sự khởi đầu tốt đẹp đi nhưng vì cô là người đầu tiên khiến anh chú ý sau hai năm dài nên anh quyết định anh phải cứu lấy tình thế. "Tôi có thể lấy thêm gì cho cô không?"

"Giấy phép để tôi ra khỏi đây."

Jake nhún vai thay cho lời xin lỗi. "Được thôi, muốn gì thì cứ làm cho hết đi."

Cô đứng bật dậy. Gấu áo len ngắn co lên để lộ khoảng da bụng mịn màng. Miệng Jake khô khốc. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là luồn một tay vào khoảng da trần ấy, rồi vuốt lên trên – hình ảnh chiếc áo lót màu xanh thoáng hiện trong tâm trí anh.

Anh mỉm cười nhìn khuôn mặt không thể gọi là hài lòng của cô. Được rồi, thuyết phục cô không phải là chuyện dễ nhưng Jake chưa bao giờ ngại thách thức cả. Anh giữ giọng nói của mình sao cho thật điềm tĩnh. "Đặc vụ James đang bận gọi điện thoại, và …"

Cô nhướn mày. "Tôi không có ở không cả ngày."

Jake cũng nhướn mày đáp trả, rồi lên tiếng thật nhã nhặn. "Sẽ không lâu đâu."

Cô mỉm cười. "Đấy thật là …"

"Ý tưởng không hay," Jake cắt ngang.

Macy đành ngồi xuống và bắt chéo chân. Đây là khoảng lần thứ một trăm trong ngay kể từ lúc cô từ nhà tắm bước ra đến giờ, Jake thầm khen chiếc quần Jean của cô quá vừa vặn. Bộ đồng phục của nhân viên cửa hàng pizza đã che mất nhiều bí ẩn thú vị. Những đường cong. Những khoảng trễ. Những nơi thú vụ mà đàn ông khao khát khám phá. Bàn chân cô đung đưa nhịp nhàng. Những móng chân sơn màu hồng lấp ló dưới quai mép xăng đan màu trắng. Thậm chí ngón chân cô cũng quyến rũ.

"Chờ mất bao lâu đây?" cô hỏi, kéo Jake chú ý trở lại. Mắt họ gặp nhau và nhìn nhau mãi đấy. Anh lại cảm thấy- cảm thấy sự quyến rũ tận trong tâm khảm, nỗi mong chờ khao khát bỏng cháy.

"Khoảng một tiếng đồng hồ là cùng. Chắc là cô cần tôi xuống nhà ăn lấy món gì đó cho cô dùng tạm nhé."

"Không cần,nhưng tôi cần chạy đi mua mấy thứ."

"Để chi?"

Cô cắn môi dưới. "Aspirin. Tôi đang nhức đầu quá thể."

"Tôi có sẵn mấy viên đây." Jake xoay Donaldson, cả ghế cùng người, sang chỗ khác – cách xa Macy – và mở ngăn kéo bàn. Anh cầm lọ thuốc, nhoài người qua bàn và đặt nó vào tay cô.

Donaldson đứng lên. "Để tôi lấy cho cô ly nước."

Jake lừ mắt nhìn cậu ta. "Cô ấy có nước cam rồi mà."

Macy nhìn chằm chằm vào lọ thuốc trong tay, đoạn ngẩng đầu lên bảo. "Tôi thích nhãn hiệu tôi hay dùng cơ."

“Tôi có thể chạy đi mua giùm cô vậy.” Donaldson rút ngay chùm chìa khóa trong túi. “Nhân tiện tôi cũng có việc phải ra ngoài. Thế nhãn hiệu cô…”

“Để tôi làm,” Jake khăng khăng, khó chịu khi thấy Donaldson làm bộ quan tâm tới Macy. Chính xác là Donaldon chỉ giả vờ thật để lấy lòng Macy mà thôi.

Anh đăm đăm nhìn cậu ta. Thốt nhiên cậu bé Vàng trông giống một đối thủ cạnh tranh hơn chứ không còn là một chú nhóc con nữa. Jake trịch thượng lừ mắt như muốn bảo cậu ta tránh ra chỗ khác. Quỷ thật, anh mới là người bị cô gái này thúc gối vào hạ bô cơ mà. Anh phải được ưu tiên chứ.

Rõ ràng Donaldson hiểu cái nhìn ấy. “À, vậy tôi sẽ .. đi giải quyết vài việc ngay đây.”

Jake chờ cậu bé Vàng đi ra và quay sang Macy. “Bây giờ cô nói xem cô cần loại thuốc đau đầu gì nào. Cô cho tôi tên đi, tôi sẽ mua về ngay.”

“Nhưng tôi muốn tự mua cơ.”

“Đặc vụ James có yêu cầu đặc biệt là cô phải đợi ở đây. Nhưng tôi có thể chạy nhanh ra mua.” Anh đang ân cần hết sức đây. Trời ạ, anh là con trai mục sư mà. Anh biết cách tỏ ra nhã nhặn. Anh được dạy bảo phải cư xử lịch sự, nhã nhặn từ trước khi được tập cho ngồi bô kia.

Ánh mắt cô nhìn anh như muốn nói cô không cần anh lịch sự. Cô không cần lịch sự hay nhã nhặn. Cô muốn đối đầu.

Anh khoanh tay trước ngực. “Cô đang cố tình làm khó đấy à?”

Cô không chối nhưng không nói gì thêm.

“Cứ nói thẳng ra cô cần gì đi,” anh gặng hỏi.

“Anh không thể cố tình giữ chân tôi bất chấp mong muốn của tôi,” cô gắt.

Anh lắc đầu. “Tôi chẳng cố tình gì cả - Đừng có mà cứng đâu thế. Cứ nói cô muốn gì đi, tôi sẽ mua về cho cô.”

Cô ngửa đầu ra sau, và cùng với một tia mà Jake thề là tia bất khuất trong mắt , cô mỉm cười. “Được thôi.”

Jake nhẹ cả người. “Thấy chưa, có gì khó lắm đâu?”

“Không hề.”

Giọng cô là lạ khiến anh phải cảnh giác. Nhưng muộn mất rồi.

“Tôi cần mua băng vệ sinh dạng que,” cô bắt đầu – nó thật to đủ để cho ai đi ngang qua cũng nghe thấy được. “Loại trong ống thụt bằng nhựa ấy. Chúng được bán trong hộp màu hồng. Trong siêu thị, anh sẽ thấy chúng được trưng bày ở dãy kệ mà đàn ông hay tránh không đi qua, bên cạnh kệ thuốc nhiễm trùng phụ khoa và sản phẩm khử mùi của phụ nữ ấy. Mà này, anh đừng mua loại băng trong ống thụt bằng bìa cứng nhé. Loại ấy chẳng có dễ chịu gì đâu. Phụ nữa đã phải bị chướng bụng trong mấy ngày của tháng rồi. Chúng tôi không muốn lại bị khó chịu nữa.”

Anh hả họng định nói, nhưng quỷ sứ thật, nói gì được bây giờ chứ?

“Còn nữa, anh phải nhớ mua gói băng có nhiều độ thấm hút khác nhau. À, phải rồi, nhân tiện mua cho tôi ít băng mỏng nữa. Anh cũng biết là mấy ngày này hay bị dây bẩn lắm mà. Tôi thích loại có cánh ấy.”

Macy ước mình có máy chụp hình. Vẻ mặt trung úy cảnh sát Jake Baldwon lúc này thật đúng là đáng giá ngàn vàng. Nhưng cô chưa xong chuyện với anh. Cô mở túi xách lấy ví và đưa cho anh tờ 10 đô la.

“Chừng này là đủ rồi. Nhưng hượm đã. Tôi có tem phiếu đây.” Cô lục lọi một hồi, rồi thả một phiếu giảm giá băng vệ sinh vào tay anh. Theo kinh nghiệm của cô, đàn ông ghét dùng phiếu giảm giá không kém gì bàn luận về sản phẩm phụ khoa. Ôi, ghét cả phải tự tay mua chúng nữa.

Cô thoải mái tựa hẳn lưng vào ghế và mỉm cười. “Tôi sẽ ngồi ngay đây đợi anh quay lại.”

Macy giả vờ sửng sốt khi anh chộp khuỷu tay cô và cơ bản là lôi cô đứng dậy. Khi đi qua bàn tiếp tân ngoài cửa. anh nói với cô trực điện thoại. "Nếu đặc vụ James có hỏi, em bảo tụi anh sẽ về ngay nhé."

Trên đường từ đó đến cửa hàng, Macy cứ cười toe. Đưa mắt nhìn theo Jake đi dọc kệ bán sản phẩm phụ khoa, cô không thể nhớ ra lần cuối mình được vui như thế là khi nào. Suốt dọc đường đi, Jake lầm lì không nói lấy một tiếng. Không một tiếng nào.

Thế rồi, giữa lúc hả hê nhìn theo anh bị trừng phạt trong câm lặng và cô đến quầy trả tiền và cảm giác dễ c hịu chòng ghẹo được Jake Baldwin phai nhạt dần. Cô quay lại đối mặt với thực tế. Tính mạng em trai cô như ngàn cân treo sợi tóc. Tuy chưa biết bằng cách nào nhưng cô nhất định phải tìm cách giúp Billy, tìm cách đưa em trở về trại trước khi nó gục chết ngoài đường phố. Dù cô thích hay không thích, đấu khẩu với Jake Baldwin không giúp cô giải quyết việc ấy được. Cô phải thực hiện xong cuộc thẩm vấn với FBI và quay về lo cuộc sống của mình.

Hóa ra cuộc thẩm vấn kéo dài hơn cô tưởng. Gần đến hai giờ chiều trung úy Baldwin mới lái xe đưa cô về. Cuộc thẩm vấn với đặc vụ James là một kinh nghiệm khó chịu. Anh ta hỏi đi hỏi lại một 4 hoặc 5 câu theo hàng chục cách khác nhau – rõ ràng là để bóc mẽ nếu cô nói dối. Cô cố gắng bình tĩnh trả lời từng câu một mà không nổi nóng bảo anh ta sao không leo lên mông voi mà ngồi. Trớ trêu thay, người đàn ông diu nhất là cô dường như không thể kiểm soát được miệng lưỡi của mình hôm nay lại chính là người đang ngồi ngay cạnh cô. Cô liếc trộm anh và quyết định đổ hết lỗi cho chứng PMS.

Khi cuộc thẩm vấn gần kết thúc, Baldwin mang cà phê vào phòng cho cả cô lẫn đặc vụ FBI.Không hiểu sao, đặc vụ James có vẻ tôn trọng Jake. Tất nhiên, Macy nhớ cách anh nói chuyện với chồng cũ mình, và nhớ dù cô khó chịu đến đâu , anh vẫn tử tế - và rất bảo bọc cô. Điều này cũng gây nên chút ít tôn trọng cô dành cho anh, bất kể những tình cảm khác mà anh đã gợi lên trong cô. Nghĩ đến đó, cô thấy nghèn nghẹn trong ngực. Chắc có lẽ tại cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào đáng để tôn trọng, ngoại trừ cha Luis. Nhưng cha là thầy dòng nên cô không tính.

"Tôi biết mọi chuyện không dễ chịu gì cho cô," Baldwin nói khi anh chạy xe vào ngõ nhà cô. Vẻ lầm lì của anh biến mất ngay sau chuyến đi mua băng vệ sinh. Một phần trong cô thấy hối hận vì đã trêu trọc anh.

"Tôi sẽ không sao."

Cô biết mình sẽ ổn thôi. Jake Baldwin chìa tay giúp đỡ - nhiều lúc đến là cáu tiết – cho cô trong suốt mười tám tiếng qua nhưng đã đến lúc cô phải tự lo rồi. Bên cạnh đó, ngay cả đồng sự của Jake còn cho rằng có thể tên Tanks đang trên đường trốn sang Mexico. Xe chưa kịp dừng hẳn thì cô đã mở cửa nhảy ra ngoài. Đứng trên ngõ nhà mình, cô quay người chúi đầu vào trong xe và nói với anh. "Cảm ơn anh về … tất cả nhé."

Anh nhìn cô như thể chưa muốn rời đi. "Cứ cách khoảng vài tiếng sẽ có một cảnh sát lái xe ngang qua nhà. Cô cũng có số điện thoại của tôi rồi." Anh chỉ vào túi xách của cô. Lúc này anh bỏ danh thiếp của mình vào đấy. "Nếu cần gì, cô cứ gọi cho tôi."

"Tôi sẽ chẳng cần làm gì cả," cô đáp, rất vững dạ rằng Tanks đã đi xa lắm rồi.

Anh thở dài. "Tôi chỉ muốn giúp thôi Macy ạ."

"Anh đã giúp rất nhiều rồi." Nhưng chuyện gì cũng phải có hồi kết. Và hồi kết ấy là đây. Sayonara. Adios.

Ánh mắt nghiêm nghị của anh chợt thay đổi và lấp lánh tia tinh nghịch. "Tôi muốn giúp nhiều hơn thế. Nhưng nếu cô lại định kể lể về sản phẩm phụ khoa nữa thì thôi, tôi biến đây."

Cô mỉm cười. Ánh mắt họ gặp nhau , nhìn sững trong một hai giây. Cô đúng là rất tôn trọng anh.

Hai giây. Cô mến anh chàng này. Cô thực lòng quý mến anh.

Ba giây. Bực quá. Chuyện này không phải lỗi của PMS rồi.

Cô không thể quay mặt. Nụ cười của anh làm bao cảm xúc của cô dâng trào, đan xen vào nhau và vây chặt lấy con tim cô.

Đủ rồi đấy. Cô không cần dựa dẫm vào đàn ông để cho mình cảm thấy hạnh phúc hơn. Chẳng phải những người tưng đi qua đời cô đã chứng minh hùng hồn cho điều ấy rồi ư? Cầu trời phù hộ cô vì mỏm đá của tình duyên trắc trở đã đến gần lắm rồi. Cô phải chạy trốn trước khi Jake đến gần hơn nữa.

"Hay chúng ăn tối cùng nhau vậy," Jake đề nghị. "Đến nơi nào dễ thương tí. Tôi có thể .."

"Không." Cô sập mạnh cửa xe và hi vọng anh sẽ bỏ đi. Nhưng không, anh tắt máy, mở cửa bước ra và đi vòng sang phía cô.

"Cô không thể đuổi tôi đi dễ dàng thế đâu."

Cô lùi một bước và giơ bàn tay lên. "Có đấy, tôi đuổi đấy."

Anh tiếp tục đến gần, như một người đàn ông biết mình muốn gì và quyết tâm phải có được thứ mình muốn. Phong thái đầy nam tính của anh chuyển động lại gần mang theo thêm nhiều cảm xúc bùng lên trong tim cô. Ôi phổi cô: Cô không thể thở được. Tâm trí cô, cô không thể suy nghĩ được gì. Mọi dầu dây thần kinh trên người đều đáp lại nụ cười của anh.

Cô dợm bước lùi quanh chiếc xe, miệng khô đắng, cố gắng thốt lên. " Anh làm gì vậy? Ừm, … nếu tôi làm anh hiểu lầm thì cho tôi xin lỗi, nhưng tôi không hề quan tâm đến bất cứ …"

"Em nói dối."

Anh dừng lại đúng lúc anh sắp xô vào cô và tự nhiên cô nghĩ đến một chuyên điên rồ nhất trần đời rằng anh đang thực sự định hôn cô. Bao tiếng nói nội tâm đang gào lên. Chạy đi, nhưng một phần trong cô lại khát khao nó, mong mỏi nó. Cần có nó.

"Tôi nói thật đấy. Tôi không…"

Anh nhìn sâu vào mắt cô. và Macy có thể thề là anh đã nhìn thấu những điều mà cô định không bao giờ để cho một người đàn ông nào khác nhìn ra. Rằng cô là một cô gái đang cần bàn tay vuốt ve của đàn ông. Một người phụ nữ đang mong ước được tựa vào một ai đó.. Một…

Một người giống hệt mẹ già yêu dấu của cô. "Ý tôi là, nếu anh tưởng là…"

Anh chạm nhẹ mọt ngón tay vào môi cô. "Anh chỉ biết rằng em là cô gái đang hoảng sợ. Một người bướng bỉnh đến mức khó chịu đựng nổi. Nhưng anh nghĩ em xứng đáng được chịu đựng, và anh nghĩ…" anh thôi không nhìn cô mà nhìn vào một điểm đằng sau vai trái của cô và mặt anh đanh lại. Cô định ngoái đầu xem cái gì khiến anh thay đổi nhanh đến như vậy nhưng anh đã chộp lấy cánh tay cô.

"Vào xe ngày."

"Cái gì cơ?"

Anh rút súng ra. "Em trở vào xe. Đừng cãi anh nữa.

Anh đẩy cô ra sau lưng mình và rút nhanh điện thoại từ túi quần, lật nắp và nhấn nút. "Tôi là Baldwin. Tôi đang ở số nhà 417 phố Jackson. Tôi cần hỗ trợ."

7. Chương 7

"Tôi nghĩ ông ấy sẽ khỏe thôi mà, phải không ông Klein?"

Hal gật đầu nhìn bác sỹ và con gái ông đang đứng cuối giường. Thực ra, ông lại có cảm giác mình như con chồn cây bị cán chết trên đường. Hai mươi bốn tiếng đồng hồ rời khỏi phòng mổ, người ông vẫn còn gắn đủ loại ống nhựa ở những nơi không nên có. Đó là chưa kể cái áo choàng bệnh nhân quỷ quái xẻ sau lưng. Cứ mỗi khi ông nhúc nhích để nằm cho thoái mái hơn,thì rốt cuộc là ông giơ mông cho người ta nhìn. Đã năm mươi sáu tuổi đầu, ông chắc không ai còn thích nhìn mông của mình nữa. Cái cậu FBI khéo miệng, đặc vụ James ấy, người mười phút trước vừa ra khỏi phòng sau khi thu thập vài thông tin quan trọng từ

ông, dường như không mấy phấn khích khi nhìn thấy mông ông. Nhưng dù vẫn đau đớn và khó chịu vì tác dụng của đủ loại thuốc, Hal vẫn lạc quan.

Bác sỹ chạm vào chân ông. "Tô sẽ cho ông chuyển khỏi khu chăm sóc đặc biệt."

"Cảm ơn bác sỹ." Hal nhìn theo bác sỹ đi khỏi rồi quay lại bảo con gái. "Chắc con mang cho bố mấy bộ pyjama nhé."

Lần đầu tiên trong ngày, ông thấy con gái cười. "Hồi con còn bé bố cũng đã thấy con không mặc quần rồi. Bây giờ con thấy bố như vậy cũng công bằng thôi."

Hal nhướng mày nói đùa." Nếu mẹ con còn sống, bà ấy sẽ mắng con cho mà xem."

Mắt con gái ông ầng ậc nước. "Con sợ quá. Con không muốn thành đứa mồ côi đâu."

"Trời, nhảm nhí quá đi cô. Lì như bố cô thì còn lâu mới chết được.

Melissa cuối xuống hôn trán ông. "Con yêu bố lắm."

"Bố cũng yêu con." Ông chạm vào tay con. "Thôi con về chăm sóc các cháu của bố đi."

Melissa bỏ ra ngoài nhưng ông tin chắc con bé lại ra phòng đợi chứ chưa chịu về ngay. Ông nhắm mắt lại, biết rằng lì hay không lì, ông đã đến rất gần cửa tử. Ký ức vẫn còn lảng vảng trong đầu ông. Ông nhìn thấy bà Judy vợ mình đứng trước cánh cửa dẫn vào hành lang sáng chói. "Ông vẫn chưa đến lúc đâu, ông bạn già," vợ ông nói. Bà đã gọi ông là bạn già từ lúc ông chớm năm mươi. Vậy mà khi ông năm mốt, bà mới là người đi vào thiên cổ. Căn bệnh ung thư quái ác đến thế là cùng.

"Quay lại và tiếp tục sống đi Hal," bà bảo ông. "Tôi bảo là sống đấy.:

"Nhưng tôi không biết sống làm sao khi đời tôi thiếu vắng mình," ông thì thầm. Đã bốn năm sau ngày bà qua đời, ông không còn gì khác ngoài niềm vui trong công việc.

Đầu óc quay lại vụ vượt ngục lúc ông chạm vào khuôn ngực quấn băng trắng xóa. Ông nghe nói thằng nhóc Billy Moore đã chạy trốn. Ông bảo đặc vụ FBI và nhân viên trại giam rằng mình nghĩ Billy chạy trốn vì Tanks dọa sẽ làm hại chị nó. Thằng bé đã cứu mạng ông ,Hal cũng nói thật với FBI. Tuy nhiên, thế cũng chẳng có ý nghĩa quái gì cả. Lần này Billy Moore gặp rắc rối to rồi. Chỉ có phép màu mới giúp họ tìm được nó còn sống và đưa về trại.

Thuốc giảm đau ngấm vào máu khiến Hal mơ màng. Ông thở dài, co đầu gối lên khiến ống thông tiểu của ông bị lệch. Hal nhăn nhó. Từ khóe mắt ông thoáng thấy có người đi qua. "Y tá à?" Ông gọi lớn, bằng tất cả nỗi bực bội khi người đàn ông đang bị một cái ống nhét vào vật quý.

Một phụ nữ xuất hiện ngay ngưỡng cửa. Hal giằng chăn ra nhưng vô tình ông hất cả vạt áo choàng. "Tôi muốn cắt bỏ cái này ngay."

Người mới vào nhìn ông sửng sốt.

"Tôi nói là cái ông kìa." Ông rờ rẫm tìm vạt áo để che bụng dưới nhưng nếu muốn tìm, ông phải ngẩng lên trước đã. Khổ nỗi ngẩng lên thì lại đau, thế là ông đành nằm đó, vật quý gắn ống nhựa bày ra cho cả thiên hạ cùng chiêm ngưỡng.

Mặt bà kia đỏ như gấc. "Tôi … tôi chỉ là tình nguyện viên thôi mà. Có người kêu tôi đem đá chườm đến." Bà ta sụt sịt như sắp khóc đến nơi.

Dù ngấm thuốc, nhưng ông Hal không mù. Ông đã làm người thiếu phụ kia ngượng đến chín mặt. Nếu ông không đang lơ mơ thì Hal đã phá lên cười, dù cười có làm ông đau đến đâu chăng nữa. Có thể nói đã rất lâu rồi, ông chưa được thấy phụ nữ đẹp đỏ mặt thẹn thùng như hôm nay.Ông thấy điều này làm ông khỏe ra.

"Tôi xin lỗi." Bà rút khăn giấy trong túi áo đồng phục của bênh viện và chấm chấm mắt.

Một nữ y tá từ ngoài vào bên người phụ nữa tình nguyện. "Xin lỗi chị Faye nhé. Hình như hôm nay ông Klein thấy đỡ nhiều hơn rồi đây này."

Mắt vẫn còn rơm rớm, bà Faye bất giác lùi lại. "Tên ông ấy .. là Klein đấy ư?"

"Vâng," nữ y tá trực trả lời. "Và khi bệnh nhân đã bắt đầu biết kêu ca, thì đó là lúc họ sắp được chuyển khỏi khu chăm sóc đặc biệt. Tôi sẽ đi tìm bác sĩ để xin lệnh chuyển." Chị quay lại nói với tình nguyện viên. "Chị giúp tôi thu dọn đồ đạc của ông ấy nhé."

******

Jake nhìn qua vai Macy vào phía cửa chính nhà cô. Mấy chữ 'Con khốn, may phải chết' màu đỏ to tướng được biết đầy cửa.

Macy ngoái đầu nhìn. "Có phải là … máu không hả?"

Anh kéo tay cô. "Anh đã bảo em vào xe ngay cơ mà."

"Elvis đâu?" cô thều thào, mắt tràn ngập nỗi kinh hoàng.

Ồ, cô tỏ ra gai góc … nhưng anh đã thấu hiểu cô. Macy đã dùng miệng lưỡi sắc sảo và tài nhanh trí để che đậy lắm nỗi đau khổ và sự yếu đuối. Ai đó đã từng làm cô tổn thương. Có thể là nhiều người, Jake nhớ lại gã chồng cũ của cô tối qua, và anh lấy làm tiếc là tối qua anh đã không theo hắn ra ngoài và dạy cho hắn một bài học.

"Để anh tìm mèo cho." Anh mở cửa xe và đẩy nhanh cô vào trong. "Em vào trong này và ngồi yên đó cho anh."

Có tiếng còi xa cảnh sát từ xa vọng tới, chắc quanh đây cũng có vài đơn vị đi tuần. Anh nghe tiếng xe chạy vào con đường sau lưng. Macy nhoài người ra và mở miệng định cãi. Jake không thể giải thích lý do cho phản ứng ngay sau đó của anh, anh cũng không biết tại sao mình tin chắc cách ấy có hiệu quả, nhưng anh chỉ cuối xuống hôn phớt lên môi cô. Cô ngồi ngay xuống, chạm tay vào môi, rồi sập cửa đánh rầm.

Theo tiêu chuẩn của Jake, đó chưa phải nụ hôn. Quỷ thật, bây giờ không phải lúc thích hợp để nghĩ đến hôn hít. Hai phút trước đó, anh những muốn kéo sát cô vào mình, quên hết bả thân và cả thế thới xung quanh trong một cái hôn say đắm. Anh những muốn được vào bên trong cặp môi hé mở và đầy đặn của cô để nếm, để tận hưởng, để vượt qua mọi rào cản mà dương như cô đã dựng lên quanh mình. Nhưng bây giờ thì chưa được. Chết tiệt, không phải lúc này.

Anh liếc xéo cảnh cáo cô phải ngồi yên.Cái quắc mắt của cô như muốn nói sau này anh sẽ phải trả giá cho cái hôn nửa vời ấy, nhưng nếu cái hôn giữ cô trong xe cho đến khi anh biết cô được an toàn, cho đếnkhi anh biết được tình trạng trong nhà xấu đến mức nào, thì Jake sẵn sàng chấp nhận mọi giá phải trả.

Anh lại tập trung vào cửa chính. Mấy chứ kia đúng là trông rất giống máu . Jake không hẳn quý mến gì Elvis, nhưng vì Macy, anh tha thiết mong mỏi máu ấy không phải là máu của con mèo.

****

Billy và Ellie ngồi ôm ấp nhau trên ghế sô pha và trò chuyện. Trước đó, cô bé đã mang bánh quy và pho mát cô để trong xe tải vào. Cả hai cùng ăn. Bây giờ, dù không muốn chút nào, Billy vẫn biết đã đến lúc phải đi. Cậu cầm chùm chìa khóa xem trên bàn nước lên.

"Sao em không thể đi cùng?" Ellie nhìn lên hỏi. "Biết đâu hắn chịu nghe lời em thì sao?"

"Anh không muốn em đến gần hắn đâu." Cậu đã dối, cậu bảo cô là mình đi tìm Tanks để cảnh báo tên này tránh xa khỏi cô lần chị gái mình.

"Thế lỡ hắn đánh anh thì sao? Tanks không giống anh đâu. Hắn ghê gớm lắm."

Hai hàng mi cô đã giàn dụa nước. Đôi mắt đẫm lệ ấy nhắc Billy nhớ đến mẹ mình. Billy chắc giờ này bà đã khóc cạn nước mắt.

"Trong tình thế bắt buộc, anh cũng ghê gớm không kém đâu." Và cậu phải thế thật.

"Em sợ lắm." Cô gái úp mặt vào vai cậu.

"Anh cũng sợ, em ạ," cậu thú thật. Ngực cậu nhói đau, một cảm giác cậu chưa bao giờ có. Cậu yêu Ellie, yêu nhiều vô kể. Trong mấy tháng qua, cô gái là cầu nối cho cậu được tỉnh táo và sáng suốt. Những lá thư và những lần cô vào thăm đã giúp cậu không chìm vào những góc tối ám nhất của tâm hồn.

"Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà." Cậu thì thầm lời nói dối với suối tóc vàng óng của người yêu. Cậu biết sẽ chẳng có gì ổn cả. Sáng nay, lúc thấy Ellie dọn dẹp căn nhà tạm của Andy, Billy buộc mình phải suy tính cho kỹ. Ngay cả khi mọi sự diễn ra đúng như cậu dự đoán, ngay cả khi cậu hạ được tên Tanks và yên tâm tên cặn bã ấy sẽ không bao giờ động đến một sợi tóc của Ellie và Mace, ngay cả khi ấy mọi chuyện vẫn chẳng ổn gì. Cảnh sát sẽ săn đuổi cậu. Họ không ngần ngại mà bắn. Và nếu cậu đưa Ellie đi chung với mình thì…

Lúc mới đề nghị Ellie giúp đỡ, Billy không tính đến hậu quả gì sẽ giáng xuống người yêu. Từ nhỏ tới giờ, đã bao lần Mace trách cậu không chịu siu nghĩ kỹ trước khi hành động rồi? Đã có một khoảnh khắc Billy nghĩ đến chuyện đưa Ellie trốn sang Mexico. Nhưng cậu không thể thản nhiên bỏ đi mặc Tanks làm hại chị gái mình được. Còn nữa, cậu sẽ cho Ellie một cuộc sống như thế nào chứ? Cả đời chui lủi, cả đời nơm nớp.

Tự thú là việc làm đúng đắn, và lúc ấy cậu cũng sẽ không nói dối chuyện đã giết Tanks. Chuyện ấy có còn quan trọng gì đâu. Chắc người ta đã kết luận cậu giết cả Brandon cũng nên. Mà biết đâu cậu đã giết thật.

"Em yêu anh," Ellie nói lảnh lót, đúng bằng giọng nói rất thật của mình.

"Anh biết," Billy nói, nhưng cậu không đáp lại bằng lời mình cũng yêu cô. Bởi vì sau khi chuyện này kết thúc, cậu phải thuyết phục cô đừng yêu mình nữa. Lúc trước, khi nghĩ người yêu chỉ phải chờ mình hai năm rưỡi là cùng, Billy không thấy khổ sở cho lắm. Giờ thì cậu sẽ phải ngồi tù rất lâu. Ellie không đáng phải phí cả cuộc đời khi yêu một kẻ sống gần hết đời mình trong trại giam.

Sáng nay, cậu suýt nữa đã bảo Ellie nên về đi. Có lẽ là ích kỷ thật, nhưng cuối cùng cậu không đủ can đảm để khuyên người yêu như thế. Từ giờ cho đến lúc hạ được tên Tanks, Billy muốn cô ở đây, không đi đâu hết. Khi chuyện này kết thúc, cậu sẽ nghĩ cách làm cô phải quên mình.

"Anh phải đi rồi. Anh hứa khi nào xong việc anh sẽ về ngay với em." Billy buông cô ra. "Em có số điện thoại của anh cảnh sát đó chưa?" Sau khi tính hết nước làm thế nào để đảm bảo Mace vẫn ổn mà mình không bị bắt, cậu quyết định tin vào trực giác của Ellie khi nhận định về Jake Baldwin sẽ khai với anh ta là Tanks đe dọa chị gái mình. Hi vọng anh ta sẽ để ý coi chừng Mace.

"Rồi ạ. Anh ấy gọi cho em mà." Ellie lục túi xách tìm điện thoại, tìm số của Jake và ghi vào mảnh giấy.

Billy vuốt má người yêu. "Nhớ nhé, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, em nhớ khai với họ là anh ép em phải giúp anh. Với lại, em đừng dùng di động vì họ có thể lần ra em đấy."

"Em sẽ không nói dối đâu." Cái miệng đẹp mê hồn của Ellie phụng phịu. "Em yêu anh, người ta biết hay không cũng mặc."

Ngực Billy đau đớn vì bực bội. "Nếu họ biết em tự ý giúp anh, em sẽ bị đi tù."

"Nhưng anh vượt ngục vì anh lo David sẽ hại em và chị Mace chứ bộ. Nếu anh nói thật với họ, họ sẽ thông cảm thôi."

Ellie có thể tin như thế nhưng Billy thì biết rõ hơn. Đôi khi làm việc đúng đắn cũng phải trả giá như thường.

"Thôi, anh đi đây."

****

Jake giơ phù hiệu lên khi bốn cảnh sát mặc đồng phục xuất hiện bên cạnh anh.

"Các cậu này, một người nên ở đây canh chừng cô gái," Jake ra lệnh. "Hai cậu kia, các cậu ra sau nhà và đảm trách của hậu cho tôi." Anh chỉ vào hai viên cảnh sát. "Chúng ta sẽ xông vào bằng cửa trước," anh quay sang người cuối cùng. "Tôi chưa thấy có dấu hiệu chưng tỏ có người còn ở trong nhà, nhưng nếu hắn là người tôi nghĩ, và còn ở trong đó, thì hắn liều mạng lắm đấy."

Vừa lúc ấy, Jake nghe tiếng người mở cửa xe hơi . Anh xỉa tay vào Macy vừa ló đầu ra. "Đừng!"

Cô gái giận dữ nhìn anh nhưng cũng chịu hạ mông xuống ghế.

"Coi chừng cô ấy đấy." Anh nhắc viên cảnh sát chịu trách nhiệm bảo vệ Macy. "Nếu thấy cần, cậu cứ còng tay cô ấy vào vô lăng cho tôi."

"Tôi sẽ cẩn thận với cô ta," viên cảnh sát đáp.

Jake tiến về phía cửa trước. Hai cảnh sát phụ trách cửa hậu đi vòng ra sau nhà, tay lăm lăm hai khẩu Glock.

Khi tiến lại gần, Jake đưa mắt nhìn mấy chữ 'Con Khốn, Mày Phải Chết' và ngửi thấy mùi sơn. Jake như cất được gánh nặng. Nỗi lo phải tìm thấy con mèo cưng của Macy nằm trong vũng máu giảm dần. Nhưng mùi sơn đồng thời lại đánh động về một ảo giác ngờ ngợ.

"Cảnh sát thành phố Houston đây! Yêu cầu bỏ ngay vũ khí xuống!" Anh giơ chân đẩy cánh cửa khép hờ trước khi anh và viên cảnh sát yểm đi sau hộ xông vào nhà.

Dòng chữ 'Muốn Chơi Không?' được xịt sơn ngang bức tường. Jake nghiến răng, tay vẫn giơ cao súng, anh nhanh nhẹn ngoặt vào phòng khách.

Anh đưa mắt nhìn trái, nhìn phải. Thêm nhiều câu tục tĩu nữa. Kính cửa sổ sau nhà bị đập vỡ và mảnh thủy tinh nhọn văng đầy mặt thảm màu nâu. Anh nghe tiếng chân của viên cảnh sát đi sau yểm hộ. Môt tiếng thịch nho nhỏ vang lên bên tay phải anh.

Lượng adrenaline trong máu anh tăng vọt. Jake quay phắt sang phía có tiếng động và ngón tay sẵn sàng đặt lên cò súng.

Elvis! Anh nín thở. Con mèo mướp co người lại, cặp mắt vàng khè sáng lên và đuôi phe phẩy. Jake sực nhớ ra trong tích tắc và anh ngồi thụp xuống. Elvis phóng lên không trung.

Tay vẫn nắm chắc khẩu súng, Jake vẫy tay ra hiệu cho viên cánh sát đi sau anh vào bếp trong lúc anh theo con mèo ra hành lang.

Khi ngang qua phòng tắm, Elvis chạy biến đâu mất, Jake đi ngang qua phòng vi tính. Thêm nhiều câu tục tĩu sơn dọc tường hanh lang. Mùi sơn xịt nức cả mũi anh. Jake nhăn mặt, cho chân đẩy cánh cửa đúng lúc anh nghe có tiếng động. Không phải tiếng mèo nhảy. Mà là tiếng xịt sơn xì xì. Anh vội vàng lùi lại, áp lưng vào tường hành lang, và lắng nghe để định vị kẻ đột nhập, đoạn lao ngay vào trong.

8. Chương 8

Đôi bàn chân xỏ xăng đan trắng của Macy sốt ruột gõ nhịp trên sàn xe hơi của Jake. Cô nhắm mắt và dòng chữ đỏ sẫm trên cánh cửa chạy ngang qua đầu. Trông màu ấy giống máu quá. Có phải tên Tanks đột nhập vào nhà và giết con Elvis rồi chăng? Nỗi kinh hoàng xen lẫn uất hận làm bụng cô quặn thắt. Loại người đang tâm giết một con vật không khả năng tự vệ chứ? Tất nhiên là loại cắt cổ người không ghê tay. Người định làm hại Billy… nhưng Billy lại cùng vượt ngục với hắn ư? Thật vô lý quá.

Chưa bao giờ cô thích bị người khác bắt phải ngồi yên - quỷ tha ma bắt cái tay Baldwin ấy đi - cô thu hai bàn tay trong lòng, chăm chú nhìn viên cảnh sát mặc đồng phục đứng ngoài xe. Tay lăm lăm súng ở tư thế sẵn sàng nhả đạn, anh ta hết nhìn căn nhà lại nhìn cô. Macy bèn quay mặt đi.

Đấy là lúc cô trông thấy nó - chiếc xe đạp leo núi dựng ở mé trong của thềm nhà.

"Ngoại!" Macy lao ngay ra khỏi xe. Viên cảnh sát có súng bám sát gót cô.

****

Ngón tay Jake đã đặt vào cò súng nhưng anh dừng ngay lại đúng lúc nhìn thấy nghi can là một bà già. Người phụ nữ đứng tuổi quay phắt lại, lon sơn otay vẫn giơ cao, và xịt ngang qua ngực áo của anh

"Cảnh sát đây!"

Bà ta sửng sốt nhìn anh.

Mái tóc bạc của bà được cột thành đuôi gà, bà mặc áo thun màu cam in chữ BIKER CHIC (Gái đạp xe) trước ngực. Jake nhìn lên tường và thấy chữ F to tướng đứng đầu cụm chữ cái FUCK đã bị sơn đè lên. Anh

nhất định không hạ súng. Bà cũng nhất định không hạ bình xịt. Nhưng ít ra bà đã thôi không xịt sơn vào người anh nữa.

Đã không ít lần Jake rơi vào tình thế bên tám lạng người nửa cân, nhưng chưa lần nào giống như lần này cả. "Bà đang làm gì thế?"

"Ta không muốn cháu ngoại ta phải nhìn thấy chữ này."

"Cháu ngoại ư?" Anh hạ súng và nhìn xuống vệt sơn đỏ chạy ngang ngực áo.

"Ngoại!" tiếng Macy hoảng hốt gọi vang vọng cả nhà.

"Trong này này," bà nói với ra. "Đừng có đọc mấy chữ trên tường đấy."

Macy, một cổ tay vẫn còn đeo còng, chạy như bay sượt qua Jake và lao đến ôm lấy bà mình. "Ôi, cháu chỉ sợ..."

Viên cảnh sát ngoài bếp cũng chạy vào phòng ngủ. "Suýt nữa tôi bắn cô ấy rồi!"

"Còn tôi vẫn đang cân nhắc xem có nên bắn cô ta hay không đây," chàng cảnh sát nhận lệnh gác ngoài xe lên tiếng. Mặt co rúm vì đau và bàn tay khum khum che giữa hai đùi đã nói lên tất cả. Chắc chắn Macy phải nhìn kỹ mục tiêu trước khi ra đòn lên gối thật chuẩn xác.

Giờ thì Jake tin chắc mỗi khi dùng đầu gối tấn công, Macy không bao giờ nghĩ đến chỗ nào khác ngoại trừ chỗ ấy.

****

Một tiếng đồng hồ sau, cô cùng bà ngoại ngồi trên ghế sofa. "Đừng nói cho mẹ cháu biết chuyện này." Macy vơ chiếc gối gần đó và ôm trước ngực. "Mẹ đang ở đâu thế ạ?"

Ngoại nhíu mày. "Mẹ cháu định ở nhà và khóc cả ngày hôm nay, nhưng bà khuyên mẹ nên đến bệnh viện. Đến đấy muốn khóc cỡ nào cũng được." Khi thấy Macy chán nản ngồi rũ trên ghế, bà vỗ nhẹ vào chân cô. "Mẹ cháu sẽ ổn thôi. Bà ấy chỉ cần khóc ra cho hết ấy mà."

"Thế ư? Nhưng mẹ khóc cả mười năm rồi bà ạ."

"Ừ. Bà cũng thấy là mẹ cháu nên thôi khóc lóc đi là vừa."

Vẫn ghì chiếc gối vào ngực, Macy nhìn toán cảnh sát lượn vòng quanh nhà như mấy con gián. Họ ở khắp nơi, nhiều loại cảnh sát với đồng phục khác nhau, có vài người còn mặc thường phục. Cứ cách vài phút,một trong những con gián ấy - cái người có vệt sơn đỉ trên ngực áo - lại nháy mắt với cô. Tại sao anh ta lại làm thế? Và tại sao lúc trước anh ta hôn cô? Phải chăng cô có cử chỉ nào gợi ý cho anh ta làm thế?

Mark Donaldson ngồi phịch xuống ghế sofa cạnh cô. Sau khi chào và tự giới thiệu với Ngoại, anh ta quay sang hỏi Macy, "Cô không sao chứ?"

"Rất khỏe," Macy gượng cười. Macy có vẻ thật đáng mến và không hiểu sao nàng cảm giác người này vô hại. Ít nhất Mark Donaldson vô hại nếu đem so với Jake Baldwin và những cảm xúc anh khơi dậy trong cô.

Cô giơ cổ tay lên, chiếc còng số tám lắc lư trước mặt. "Anh có mang theo cưa sắt không?"

Donaldson tặc lưỡi. "Họ đang nghĩ đến việc liệt kê đòn lên gối của cô là vũ khí chết người và đang yêu cầu cô đăng ký xin giấy phép sử dụng nó đấy."

Macy nhăn nhó nhìn mấy chữ trên tường: Hiếp và Chết. Nỗi kinh khiếp lại gặm nhấm tâm hồn cô.

Nhưng khi Baldwin xuất hiện, nỗi sợ hãi biến mất, hay thực ra là nó đổi nhịp. Macy tự thú với lòng là người này làm cô lo sợ.

Jake giục Donaldson tránh ra - không phải xô đẩy gì, mà chỉ bằng ánh mắt. Viên cảnh sát tóc vàng chuyển sang ghế khác, còn thân hình cao lớn trên 1m8 của Jake ngồi xuống cạnh Macy. Một bên đùi săn chắc và ấm sực sau lớp vải quần jean của anh áp vào đùi cô. Macy vội vàng xích lại gần Ngoại.

"Đưa tay cho anh," Jake bảo.

“Để làm gì?”

Anh lắc lắc chìa khóa trước mặt cô. “Anh nói mãi Thompson mới chịu bỏ qua cho em đấy.”

“Anh ấy yếu quá đi. Tôi đá anh ấy mạnh không bằng nửa tôi đá anh.”

“Ăn nói cho cẩn thận nào,” Ngoại cảnh cáo. “Đưa tay cho cậu ấy đi.” Bà nhìn sang Jake. “Cứ lúc nào hoảng lên là con bé lại ăn nói linh tinh thế đấy.”

“Cháu cũng đang đoán thế.” Anh nháy mắt với Ngoại. Nụ cười của anh rất dễ mến khiến bà lập tức cười đáp lễ.

Hay thật. Giờ thì cậu đang tán tỉnh cháu gái bà.

Bà hơi nghiêng người ra trước. “Trò thúc bi có lẽ là lỗi của ta. Chính ta dạy con bé đòn ấy.”

“Bà là huấn luyện viên giỏi đấy ạ.” Lại một nụ cười tràn ngập trong đôi mắt xanh của Baldwin. Anh tháo còng và nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay cô.

Macy giật phắt tay về và ngước lên nhìn đồng hồ. “Phải bao lâu nữa các anh mới khám xét xong?”

Jake nhìn quanh. “Anh nghĩ chắc cũng sắp xong rồi. Anh chưa bao giờ thấy CSI đến nhanh như vừa rồi.”

Donaldson chêm vào. “Chắc do có sự can thiệp của FBI đấy.”

Macy quay lại nhìn Jake. “Khoảng một giờ nữa, tôi có việc phải đi.”

Baldwin nhíu mày. “Em đi đâu thế?”

Macy cáu kỉnh. “Tôi đi đâu cũng phải báo cáo anh ư?”

“Bởi có tên tù vượt ngục định giết hại em nên, đúng vậy, em phải nói với anh.” Giọng anh nghiêm trọng.

Cửa trước bật mở và hai nam giới mặc vest tự nhiên bước qua cửa nhà như thể họ là chủ nhân của nơi này. Macy nhận ra một trong hai người. “Cái gì thế này? Không lẽ nhà tôi không có chuông cửa à?”

“Phải phép chút đi,” Baldwin gắt.

Đặc vụ James nhìn khắp mặt tường trước khi quay sang Jake. Ánh mắt tay nhân viên FBI nói lên tin chẳng lành. “Tôi gặp riêng anh một phút được không, Jake?” anh ta hỏi.

Baldwin nhổm dậy khỏi ghế sofa. Macy vội đứng lên cùng. Ngoại máy móc làm theo.

Ngoại và Macy cùng đồng thanh hỏi, “Billy không sao chứ?”

****

Ông Hal vừa yên vị trong phòng bệnh mới và thoát được đoạn ống thông tiểu chết tiệt thì tự nhiên ông mắc tiểu. Ông tính gọi y tá nhưng lại không thích tỏ ra mình vô dụng. Ông gượng ngồi dậy và thả được hai chân xuống thành giường, nhích từng tí trên mặt nệm, kiểm tra khả năng đi đứng, và thấy tuy mình còn run rẩy nhưng vẫn chuyển động được. Một tay nắm đầu giường, ông vịn tay kia vào thanh sắt có móc chai nước biển.

Gió lạnh thổi thốc vào cặp mông trần đúng lúc cửa kẹt mở và có người kêu lên khe khẽ. Mình lại vừa chìa mông vào mặt một nạn nhân nữa rồi.

“Bực mình chết được!” Ông ngoái đầu xem ai vừa đi vào. Là thiếu phụ tình nguyện ban nãy trong phòng chăm sóc đặc biệt đang đứng ngay vào lối vào, mắt bà nhìn sững vào mông ông. Tự nhiên, đầu gối ông yếu hẳn. “Chị giúp tôi một tay được không? Tôi sắp ngã dập mông rồi đây này,” ông càu nhàu.

Thiếu phụ vội vàng đến bên quàng tay ngang lưng ông. Eo lưng ông lại trợ trụi không manh áo. Bà định dìu ông lại giường.

“Tôi không có đi vào,” ông gắt. “Tôi định đi ra cơ mà.”

Bà ta sụt sịt. Ông nhìn lên. Thiếu phụ mắt ươn ướt. Lại nữa rồi.

“Tôi biết mông tôi không đẹp nhưng tôi không nghĩ phụ nữ phải phát khóc khi nhìn thấy nó đâu.”

Bà chớp mắt nhìn ông. “Anh phải về giường thôi.”

“Tôi cần đi vệ sinh cơ mà.”

Bà thổn thức. “Vậy tôi sẽ lấy bô cho anh nhé.”

“Tôi không dùng cái bô chết tiệt ấy đâu. Chị giúp tôi vào toilet đi.”

“Nhưng tôi có phải y tá đâu,” bà cãi.

“Đâu phải là mổ xẻ gì đâu,” ông nói lý, “Tôi chỉ cần đi tiểu thôi mà.”

Bà lại sụt sịt nhưng vẫn dìu ông vào nhà tắm. “Anh không nên gàn bướng thế này.”

“Tôi xin lỗi nhé,” ông cáu tiết. “Nhưng bị thằng tù khốn nạn bắn bị thương khiến tôi bứt rứt quá.” Nghe tiếng thiếu phụ thở gấp, ông quay lại nhìn kỹ bà lần nữa. “Ta có quen nhau không nhỉ?”

Bà mở cửa phòng tắm. “Anh tự vào được không?” Giọng bà run run.

Ông vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt xinh đẹp và có nhiều nét rất quen của bà. Đến lúc ấy, ông mới nhớ tay ông đang ôm ngang eo bà, và vòng tay mềm mại của bà vẫn chưa rời hông ông. Hông trần trụi của ông. Đã lâu lắm rồi ông chưa chạm và được chạm vào người khác phái, quỷ thật đấy, bụng dưới của ông lại xốn xang. Ông định rút phắt tay về, nhưng nếu làm thế ông biết mình sẽ ngã sấp mặt và phô cặp mông trần lên trên. Vậy nên ông nắm chặt khung cửa. “Được mà.”

Ông đóng cửa lại và đẩy thanh truyền nước biển lại gần toilet. Hai chân ông vẫn còn yếu, chưa thể đứng ở tư thế bình thường nên ông bèn ngồi xuống. Ngồi thì dễ. Đứng lên sẽ làm ông đau khủng khiếp. Ông nghe cửa phòng ngoài kẹt lên và hình như thiếu phụ vừa bỏ đi thì phải. Hay hớm thật. Giờ ông sẽ kẹt trong này cho đến khi có người vào kiếm. Hoặc ông sẽ tuyệt vọng đến mức nhấn nút kêu họ giúp ông ra khỏi đây.

Một cô y tá ló đầu qua cánh cửa và rầy la ông. “Đáng lẽ ông phải gọi người giúp chứ.”

“Tôi có nhờ một người, nhưng chị ấy chạy mất rồi.”

Và tôi đang mong chị ấy quay lại đây. Hal không hiểu vì sao ông có suy nghĩ ấy, nhưng đó là ước nguyện từ đáy lòng ông. Ông muốn gặp lại người thiếu phụ kia, muốn hỏi xem có phải ông đã gặp bà ta ở đâu rồi không. Ông còn muốn tìm hiểu xem sao tay bà chạm vào người ông lại khơi dậy những cảm giác ông tưởng sẽ không bao giờ tìm lại được nữa.

Cô y tá mím môi. “Ông rồi sẽ rắc rối lắm đây nhỉ?”

Hal ngẫm nghĩ rồi trả lời. “Cũng có thể.”

****

Điệp vụ James hất đầu ra cửa và ngoắc tay về phía Jake. “Baldwin này?”

Bà ngoại của Macy chộp lấy cánh tay nhân viên FBI. “Billy không sao chứ cậu?”

“Cho đến giờ thì chưa ạ,” anh này đáp.

Jake nhẹ nhàng gỡ tay bà. “Cháu sẽ quay lại ngay.” Anh nhìn Macy như muốn nói anh sẽ giải thích sau.

Jake theo đặc vụ James ra ngoài. “Có chuyện gì nào?”

James nhìn cánh cửa đầy sơn đỏ. “Tên này phải bị bắt thôi.”

“Sao không nói chuyện gì tôi chưa biết ấy? Các anh tiếp quản hiện trường à?”

James phẩy tay đuổi ruồi. “Thôi cứ gọi là chúng tôi sẽ canh chừng cho hạt Haris.” Anh ta tì người lên gót. “Anh bảo rằng khi Ellie Chandler đến tìm anh, cô ta có vẻ sợ Tanks, phải không?”

“Phải.”

“Và anh tin cô ta?”

Jake nghiền ngẫm câu hỏi. "Thế anh không nghe tin nhắn trong băng ghi âm từ điện thoại nhà Macy à?"

James trao cuốn băng lại cho anh. "Chúng tôi sao băng rồi." Anh ta ngưng một lát. "Anh nghĩ cô Chandler nói thật à?"

"Đúng vậy." Jake im lặng. "Sao thế?"

"Chúng tôi đã nói chuyện với Hal Klein, viên quản giáo."

"Ông ấy tỉnh rồi ư? Ông ấy sẽ qua khỏi chứ?" Jake hỏi

"Chắc thế. Anh đã đúng khi nhận định về Moore. Ông Klein cũng bảo Moore và Tanks không rủ nhau vượt ngục. Chính Moore còn ngăn không cho Tanks bắn ông Hal hai lần nữa kìa. Hai tên ấy có đánh nhau. Khẩu súng cướp cò trong lúc vật lộn. Đấy là vì sao Brandon dính đạn."

"Vậy ra đó là lý do khiến Billy chạy trốn. Hắn sợ."

"Theo ông Klein thì Tanks có vẻ đe dọa sẽ làm hại chị của Moore. Ông ấy tin rằng Moore bỏ trại vì muốn bảo bệ cô ấy."

"Tôi tin là thế." Chính Jake cũng đang choáng ngợp bởi nỗi khao khát được che chở cho cô.

Nét mặt của James lộ vẻ hồ nghi. "Hoặc có thể hắn chỉ lợi dụng cơ hội. Hắn vẫn chưa liên lạc với Macy, đúng không?"

"Chưa." Jake quan sát ngôi nhà đầy những dòng chữ sơn đỏ. "Linh tính mách bảo tôi tay này không phải ngươì xấu. Tôi có đọc hồ sơ của Billy rồi. Trước khi xảy ra vụ cướp cửa hàng thực phẩm, lý lịch Billy không có tì vết gì nghiêm trọng, hắn còn thề sống thề chết là mình không biết nhóm bạn sẽ cướp của hàng ấy."

"Thế anh không thấy là tên nào lái xe đón bạn đi ăn cướp cũng đều nói thế hay sao?" James hỏi lại.

"Có thể, nhưng có lẽ Billy nói thật." Jake phẩy tay đuổi con ruồi vo ve gần mình. "Sao lại hỏi về Ellie Chandler thế?"

"Cô ta rút hết tiền trong tài khoản ngân hàng và không đến chỗ làm từ hai ngày trước rồi."

Jake khoanh tay trước ngực. "Tôi cho là cô ta đang ở chỗ Billy. Có lẽ hắn ta liên lạc với cô ta sau khi…"

"Lúc đầu, chúng tôi cũng nghĩ thế. Nhưng chúng tôi đã kiểm tra những cuộc gọi gần nhất của Tanks trong tù. Tuần rồi, số của cô ấy hiện trong danh sách của hắn những sáu lần. Theo lời viên quản giáo Hal, chiếc xe đón Tanks là xe hiệu Cavalier màu vàng. Đặc điểm ấy trùng với mô tả chi tiết xe của Chandler."

Thông tin vừa rồi cứ nhảy nhót trong đầu Jake. Anh đăm chiêu. "Không có lý gì lại thế."

Thêm một con ruồi vo ve trước mặt James. "Cả cái chi tiết dấu giày cao cổ chúng tôi tìm thấy trong nhà cô ta trùng với dấu giày cạnh luống hoa chôn khẩu súng của Tanks cũng không hợp lý nữa."

"Cô ta tiếp tay cho bọn chủ mưu vượt ngục ư?" Jake sửng sốt

"Có vẻ như thế," James đáp. "Thế mới chết chứ."

Jake nhớ lần Ellie ghé qua đồn. Lúc ấy anh chỉ nhận xét cô gái không thông minh cho lắm, nhưng anh không nghĩ cô ta có thể làm được chuyện này. "Không hợp lý gì cả."

"Đôi khi hiếm hoi lắm cũng có khi hợp lý." James sốt ruột đổi chân.

Dòng chữ viết bậy trên cửa đập vào mắt Jake. Ruột gan anh thắt lại. "Cậu sẽ cho người theo sát cô ấy chứ?"

"Nếu ta biết Chandler ở đâu thì…"

"Không phải Ellie. Tôi đang nói đến Macy Tucker kìa."

James nhíu mày băn khoăn. "Chúng ta không đủ nhân lực để bảo vệ cô ấy 24.24 đâu. Tôi tưởng anh nói sẽ bảo vệ cô ấy cơ mà. Anh và đồn của mình có thể…"

"Tôi không ở đây suốt ngày được. Với lại Tanks đang nhắm vào Macy. Và thỉnh thoảng cho người đánh xe chạy qua hỏi thêm không thể…"

"Hắn chỉ là đã từng nhắm vào cô ấy thôi. Hắn phải biết rằng vụ này luật pháp sẽ không tha cho hắn. Nếu trí khôn của hắn chỉ bằng nửa người bình thường, hắn sẽ cuốn gói trốn khỏi Hoa Kỳ ngay. Lúc này, tôi đã điều động gần hết quân số đến biên giới rồi."

"Thằng này còn tàn bạo hơn là thông minh đấy." Jake bảo.

Đặc vụ James lại phẩy tay đuổi ruồi. "Chúng tôi sẽ làm hết khả năng cho phép. Nhưng ưu tiên hàng đầu của ta là bắt Tanks không phải bảo vệ cô Tucker. Nếu anh có thể bảo vệ cô ấy, tôi sẽ ủng hộ cả hai tay. Nhưng tôi tin hắn không ngu đến mức còn lảng vảng đến đây lần nữa."

"Sáng nay, mọi người đều tin như anh đấy."

"Nếu vậy, hãy coi như Macy là vụ riêng của anh đi. Tôi không thể làm gì hơn được đâu."

9. Chương 9

Macy bước vào buồng tắm. Cô thấy hoang mang hơn khi đọc lại những dòng chữ thô bỉ trên tường. Trong lúc cuống cuồng chà bông tắm lên những con chữ ấy, cơn hoảng loạn làm tai cô ỳ đặc. Nước và xà phòng chẳng làm được gì. Nhưng khi cảm giác sợ hãi bò lên lưng cô như đàn nhện độc, cô biết rằng nếu cô để cho mình bị nỗi sợ hãi khống chế nghĩa là cô để tên khốn ấy thắng. Như vậy thà nổi điên còn hơn. Hắn sẽ không thể thắng được.

Cô điều chỉnh nhiệt độ của nước tắm, đứng dưới làn nước nóng và mong chờ mình được thư giãn – mong chờ rằng mình sẽ tin là Billy đang bình an vô sự. Liệu bây giờ nó có ở cùng Ellie không? Ngộ nhỡ đặc vụ James nhận xét đúng thì sao? Ngộ nhỡ Ellie đã tiếp tay cho tên Tanks trốn trại thì thế nào?

"Chẳng có lý nào," cô đã bảo Baldwin.

"Anh cũng nghĩ thế," anh nói, rồi lại đưa ra hàng loạt lý do thuyết phục cô không nên đi làm. Cô cũng đã nêu một loạt lý do cho cô thấy cô không đi không được.

"Lúc nào em cũng bướng bỉnh thế à?" Anh gắt.

"Không. Vì cuối tuần tôi còn cứng đầu hơn cơ."

Anh thần mặt như thể không biết làm thế nào để đối phó với cô. Thật lòng mà nói, Macy cũng không biết làm thế nào để đối phó với anh. Cô còn không hiểu vì sao Baldwin lại quan tâm đến cô làm gì. Cô sửng sốt khi anh kể hết với cô cuộc trao đổi giữa anh và James. Jake tin cô từ bao giờ vậy nhỉ?

Chẳng phải cô phàn nàn gì, nhưng – thôi được, cô đang phàn nàn đấy. Cô không muốn quý mến người đàn ông này, nhưng khổ nỗi cô thích anh mất rồi. Nếu anh bắt đầu tin cô, thì cô chỉ còn chút xíu xíu nữa thôi là cô sẽ tin anh mất. Và tin tưởng một người sẽ dẫn đến phụ thuộc vào người đó. Cô đã cay đắng học được rằng phụ thuộc vào đàn ông là tự đưa mình vào thế giới khổ đau. Cứ nhìn mẹ cô thì biết ngay thôi.

Mười lăm phút sau, tươi tỉnh sau khi tắm táp và quyết định tránh cả tên sát nhân lẫn viên cảnh sát to cao đẹp trai, cô mặc bộ đồng phục cửa hàng Papa's Pizza rồi vào phòng khách. Baldwin đang ngồi trên ghế bành vội đứng lên.

"Em sẽ làm thế thật à?"

"Nếu 'làm thế' có nghĩa là đi cướp nhà băng thì không đâu, tôi đã cân nhắc kỹ rồi. Tôi thấy mình không thạo trong việc đối phó với cảnh sát cho lắm."

Anh nhíu mày không hiểu.

Cô cũng cau màu nhìn lại anh. "Tôi phải đi làm đây."

“Nghỉ làm tối nay đi.” Jake nghiến răng nói.

“Thế còn ngày mai, tối mai thì sao? Thế lỡ tháng này các anh vẫn chưa bắt được hắn thì sao nào?” Cô nghĩ đến chuyện bị ông Prack cho nghỉ việc, rồi hết tiền trang trải cuộc sống hàng ngày, rồi khóc hết nước mắt và cuối cùng là dọn về ở với Ngoại. Suy cho cùng con gái nào cũng giống mẹ nên chuyện hai mẹ con ôm nhau sụt sịt suốt ngày không còn là viễn cảnh quá xa vời. “Tôi sẽ không sao đâu mà. Với lại, tôi nghe đặc vụ FBI ấy có bảo ai đó rằng anh ta cá là Tanks đã cuốn gói khỏi Hoa Kỳ rồi.”

“Lỡ James đoán sai thì sao? Em đã đọc những thông điệp hắn sơn đầy nhà em chưa? Đó chẳng phải thơ tình đâu nhé.”

“Đó chỉ là từ ngữ thôi mà,” Macy đáp. Can đảm giả tạo còn hơn chẳng còn chút can đảm nào. “Tôi cảm ơn anh vì thứ này,” cô khoát tay chỉ tấm ván ép anh đóng ốp lên cửa kính vỡ,” và vì anh đã ở đây đêm qua. Mà xin nói thêm là tôi không hề nhờ anh làm.”

Anh véo véo sống mũi mình. “Bên CSI muốn quay lại đây lần nữa để lấy dấu vân tay. Anh bảo họ là sẽ có người ở nhà.”

“À, cái người mà anh nói ấy cũng phải đi làm chứ. Thôi, anh cứ tự nhiên như ở nhà nhé.” Cô chỉ vào bếp. “Trong tủ lạnh có bia đấy.” Cô chỉ tay ra cửa. “Làm ơn khóa cửa rồi hẵng về. Tạm biệt.”

Cô sắp ra khỏi cửa thì nghe tiếng anh nói. “Cô ấy đang ra khỏi nhà.” Giọng anh nghe như anh sắp nổi giận đùng đùng. “Anh chắc chắn phải làm đấy nhé.”

Macy đi giật lùi lại hai bước và trở lại phòng khách. Choáng ngợp bởi vẻ đẹp trai quá đỗi của anh chàng trung úy Baldwin, cô phải vất vả mới nhớ ra lý do khiến mình quay lại. “Ai chắc chắn phải làm gì thế?”

Jake nóng nảy gấp máy lại. “FBI sẽ theo dõi em.”

Cô vén hết tóc vào trong vành mũ. “Chẳng phải vì Tanks nên họ mới theo dõi tôi, phải không? Họ tưởng tôi biết chỗ Billy chứ gì?”

Baldwin nhún vai. “Sao cũng được. Chẳng lẽ em khờ đến nỗi không muốn họ giúp? Chẳng lẽ em ngốc đến mức không còn biết sợ là gì?”

Mình sợ chứ, cô thầm tự nhủ, nhưng mình sẽ không để tên khốn ấy thắng được. “Nếu không đi làm, tôi sẽ bị mất việc,” cô nhắc cho anh nhớ. Mà nào có sai. Ông Prack sẽ mừng húm nếu tóm được cơ hội đuổi việc cô. Sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu. “Với lại, dường như tất cả mọi người đều tin hắn đi thật xa rồi, chỉ có anh là không nghĩ thế thôi.”

****

Billy đứng chờ bên ngoài ngôi nhà không người suốt ba tiếng đồng hồ, dõi theo bóng chiều ngày một tối dần và chờ tên Tanks ló mặt ra. Hắn ở đâu thế nhỉ? Phải chăng Bradon đã xạo về địa chỉ này.

Sốt ruột thở hắt ra, Billy rê đầu lưỡi khắp môi dưới. Mùi máu vẫn chưa tan hết. Mace nói đúng. Cậu phải bỏ thói quen cắn môi đi. Năm hai tay thật chặt, Billy thề quyết tâm bỏ tật xấu ấy. Cậu sẽ không tiếp tục hành động ngu xuẩn nữa.

Thành xe xung quanh chỗ cậu ngồi như đang co bóp nghẹt lấy cậu. Billy chuồn khỏi xe và lom khom lủi vào bóng tối đang trùm xuống ngôi nhà. Nếu vào được bên trong, biết đâu cậu sẽ tìm được manh mối dẫn đến chỗ Tanks đang ẩn náu. Tiếng bước chân cậu vang lên trên con phố trống trải.

Ánh sáng lấp lánh vàng từ mặt trời chuyển dần sang màu xám. Lưng áp vào tường nhà, Billy luồn tay vào trong áo sơ mi và nắm chắc khẩu súng. Đầu cậu đặc cứng sợ hãi khi Billy hé mắt nhìn qua cửa sổ. Lúc trước sợ có người ở nhà nên Billy đã kiểm tra rồi, nhưng cẩn tắc vô áy náy mà. Cẩn tắc vô áy náy. Tanks sẽ không lưỡng lự khi giết cậu đâu. Billy chỉ hy vọng là mình nhanh tay bắn chết tên khốn ấy trước.

Áp má vào tấm cửa sổ lạnh lẽo, cậu nhìn sàn nhà bếp trải simili bong tróc và chiếc bàn bằng gỗ thông sứt sẹo. Khi không nhìn thấy ai và chỉ nghe tiếng tủ lạnh ro ro, cậu đánh bạo nâng cánh cửa sổ lên. Khung cửa nặng trịch không hề nhúc nhích.

Cậu đến bên cửa chính và cầm lấy quả nắm cửa, xoay nhẹ. Cậu mở cửa, tiếng bản lề khô dầu kêu kẽo kẹt. Billy bèn đứng phắt lại, lắng nghe và nín thở chờ đợi. Thời gian như ngừng trôi. Tiếng ro ro của tủ lạnh hình như to hơn lúc nãy. Một giọt mồ hôi lăn trên trán cậu. Liệu cậu có đủ can đảm để giết Tanks không đây?

Billy đi qua nhà bếp, vào phòng khách. Cả căn nhà bốc lên mùi vớ thối như thể trong nhà này chỉ có đàn ông ở. Phụ nữ luôn biết giữ nhà cửa thơm tho. Ellie cũng thơm. Đúng là Billy khó lòng gạt cô gái khỏi tâm trí.

Chút ánh sáng nhá nhem hắt từ cửa sổ đủ cho Billy còn trông thấy được. Một hộp bánh pizza nằm chỏng chơ trên bàn nước. Nghĩ đến việc Macy phải giao pizza cho những gã như tên Tanks, ruột gan Billy thắt lại. Cậu lại nghĩ đến việc gọi điện cho anh cảnh sát Baldwin ấy. Và cậu cũng cần gọi cho cả Ellie nữa.

Cạnh hộp bánh pizza có một hộp diêm in hình cô gái lõa lồ ở mặt ngoài. Dòng chữ GIRL GALORE in ngang trước hộp. Quán bar có nhiều em phục vụ ngực to. Có lần Billy và một trong mấy thằng bạn từng lẻn vào đó bằng thẻ căn cước giả.

Ở cuối bàn có tập giấy viết và dòng số điện thoại to tướng được viết nguệch ngoạc. Billy nhấc ông nghe và quay số.

"Quán Girl Galore đây," đầu bên dây kia trả lời.

Billy cúp máy.

Girl Galore ư? Tên Tanks có ở đó không? Billy vừa dợm bước ra cửa thì bức màn im lặng bất thường níu chân cậu lại. Cậu đi xuống cuối hành lang. Phòng ngủ thứ nhất chỉ có một chiếc giường và một đống quần áo bẩn. Cậu bước sang phòng ngủ thứ hai. Trong phòng tối đen.

Billy dùng báng súng nhấn công tắc đèn. "Chết mẹ!" Cậu nhảy lùi lại nhưng không quay mặt đi. Không thể quay được. Cổ họng nhột nhạt, đắng nghét. Trên nền nhà là một thanh niên năm ngửa, hai mắt trợn ngược. Vô hồn. Cổ hắn ta bị rạch ngang, và máu, rất nhiều máu, chảy ướt đẫm tấm thảm màu be. Mùi tử khí nồng nặc xông vào mũi Billy.

Billy ôm bụng bạy ra ngoài phòng khách và nôn thốc nôn tháo lên thảm nhà. Khi trong bụng không còn gì để nôn, cậu nhìn thấy cuốn sổ điện thoại vẫn còn mở trên ghế sô pha. Cậu chớp mắt và nhìn số điện thoại ai đó đã dùng bút đỏ gạch dưới. Papa's Pizza.

****

"Cậu chết mê chết mệt cô nàng rồi phải không?" Donalson hỏi.

"Cậu cứ cầm tấm kính cho tớ, đừng hỏi nhiều." Jake quỳ trong phòng khách nhà Macy và lúi húi thay tấm kính vỡ. CSI vừa gọi, họ nói đã tìm được nhiều dấu vân tay và dấu giày rất rõ nên họ sẽ không cần quay lại nữa. Họ vẫn chưa có kết quả giám định. Mà Jake có phải cần đến bằng chứng về kẻ nào đó đã làm việc này đâu.

Không giống như đặc vụ James và đội phản ứng nhanh vùng Gulf Coast, Jake không tin rằng chỉ cần xịt sơn lên tường nhà Macy cũng làm tên Tanks mãn nguyện lắm rồi. Nhất là khi hắn rõ ràng còn định làm nhiều trò hơn thế. Hắn không phải là người bỏ cuộc dễ dàng. Jake nhớ lại lý do vì sao anh phải tống hắn vào tù.

"Cậu có thể trả tiền cho người ta đến sửa nhà, cậu biết chứ?" Donaldson gợi ý.

"Gì đây? Cậu lại sợ bị bẩn tay chứ gì?"

Donaldson cáu kỉnh lườm anh. "Cô ấy không biết là cậu đã bỏ công làm, phải không?"

Jake xịt hợp chất gắn kinh quanh khung cửa. "Tớ chỉ định giúp cô ấy một tí thôi mà." Đội của James không chịu trách nhiệm bảo vệ Macy toàn thời gian, nên cô ấy đành phải chịu đựng anh vậy. Jake không hề thấy phiền. Vấn đề là, Macy lại không có cảm giác giống anh.

Donaldson chăm chú quan sát thao tác của Jake. "Cậu học gắn kính ở đâu thế?"

“Tổ chức nhân đạo Habitat.”

“Cậu làm việc cho họ ư?” Donaldson ngạc nhiên.

“Tớ là tình nguyện viên.” Con trai mục sư dòng Baptist thường xuyên tham gia các phong trào tình nguyện mà. Chẳng phải bây giờ anh cũng đang làm công tác tình nguyện, cặm cụi như một thành viên tổ chức Bác Ái gắn kính cửa sổ hộ Macy đó sao? Dù không có sự cho phép của cô ấy?

Ôi quỷ thật, Donaldson nói đúng. Anh đã mê mẩn cô rồi. Nhưng này, cô đã bảo anh cứ tự nhiên như ở nhà cơ mà. Vậy là đàn ông trong nhà, khi nhà cửa có gì hỏng hóc, anh sẽ..

“Cậu đã gặp tổng thống Carter bao giờ chưa?” Donaldson hỏi vu vơ.

“À, tháng nào tớ chẳng rủ ông ấy đi ăn trưa,” Jake trả miếng.

“Thế à? Ông ấy cũng là bạn của bố tớ đấy.”

Jake liếc lên bảo. “Tớ vừa mỉa mai thôi mà.”

“Ồ.” Im lặng kéo dài khi Jake vẫn cặm cụi làm. “Tớ ngạc nhiên khi cậu không đi theo cô ấy.”

“Khi James biết Macy sẽ đến chỗ làm, anh ta quyết định cho người theo sát Macy có lẽ sẽ hữu ích vì rất có thể Billy sẽ tìm cách liên lạc với cô ấy.” Nếu Jake không ngại Macy chống đối mình, anh đã nhất quyết đòi làm người canh chừng Macy rồi.

“Vậy ra lúc nãy cậu gọi James à? Cả hai lần ư?”

Phải, anh đã gọi cho đặc vụ FBI ấy. Anh chỉ muốn đảm bảo rằng anh ta không lơ là công việc.

“Ừ thì tớ thích cô ấy đấy,” cuối cùng Jake cũng thú thật với Donaldson. “Thế thì đã sao nào?” Anh lùi ra ngắm nghía khung cửa. “Trừ phi chính cậu cũng phải lòng Macy.”

“Này, tớ đã rút lui ngay sau cái lườm cảnh cáo ấy rồi còn gì,” Donaldson đáp.

Jake đã gắn xong cửa kính. Hài lòng vì Donaldson đã rút lui, vì Macy sẽ bình an vô sự và vì công việc gắn cửa kính của anh vừa hoàn thành mỹ mãn, anh thoải mái đứng khoanh tay trước ngực. Liệu việc gắn cửa kính có giúp anh được điểm thưởng với Macy hay cô lại trách anh vượt quá giới hạn đây? Điểm thưởng thì tuyệt quá rồi. Anh biết chính xác mình sẽ sử dụng điểm ấy vào việc gì.

“Giờ ta làm gì đây?” Donaldson hỏi.

“Cậu có biết dùng cọ sơn không?” Jake xách thùng sơn Kilz lên.

“Cậu đùa chắc? Cậu định sơn cả nhà của cô ấy nữa à?”

“Không phải sơn toàn bộ nhà đâu. Chỉ dùng sơn lót phủ lên chữ viết bậy thôi. Sao vậy, mới có tí việc vặt mà đã ngại rồi à, cậu bé Vàng?”

Donaldson với lấy lon sơn. “Thôi tớ giúp. Nhưng chỉ vì sáng này cậu mua đồ ăn sáng cho tớ thôi đấy.” Cậu ta làu bàu.

“Vậy tớ nghĩ giờ không phải lúc dại dột khai rằng bánh ấy tớ mua cho Macy nhưng cô ấy không ăn đâu nhỉ.”

Cả hai phá lên cười và trải bạt hứng sơn xuống sàn nhà rồi cùng quét sơn lên tường.

Sau năm lần nhúng cọ vào thùng sơn, Jake nhìn lên hỏi bạn. “Chắc chắn cậu chán làm thế này lắm nhỉ?”

“Tại sao chán? Tại tớ đang giúp cho cái thằng bạn đáng thương được lấy điểm với nàng thay vì tự thử vận may của chính mình ấy à?”

“Ừ,” Jake cười ngoác mang tai. “Cậu thấy thế nào về chuyện ấy?”

“Tớ mới về đồn một tháng. Với lại tớ chưa quen ai cả?” Donaldson buông cọ xuống và lấy chai bia họ vừa lục được trong tủ lạnh.

“Đừng nói với tớ là cậu cả thẹn đấy nhé?”

"Không. Tớ chỉ hơi kén bạn tí thôi."

Một giờ sau, hai người đã sơn kín hết những chữ bậy. Jake lấy thêm cho mỗi người một chia bia nữa. Anh sẽ phải mua đồ trả lại cho tủ lạnh của Macy, nhưng thực ra anh cũng đã định làm thế từ trước rồi. Anh thả người lên ghế tựa, đối diện với Donaldson ngồi trên ghế sô pha. Ký ức về lúc ngắm Macy nằm ngủ trên ghế lấp đầy tâm trí anh. Cơn nôn nao mong đến lúc được gặp cô tối nay làm bụng dưới anh rạo rực.

Không muốn lại bắt đầu vơ vẩn theo hướng ấy, anh đưa ra thêm một câu hỏi khó cho cậu bé vàng. "Lớn lên trong nhung lụa giàu sang là như thế nào ấy nhỉ?"

Donaldson nhướn một bên mày lên và nói cụt ngủn. "Tuyệt vời." Chỉ có thế và Donaldson không nói thêm câu nào nữa.

"Vậy ra cả người giàu có và nổi tiếng cũng có thời thơ ấu không vui."

Donaldson lừ mắt nhìn anh. "Sao cậu lại nói thế?"

"Nếu đúng như người ta đồn đại, cậu thừa mứa tiền bạc muốn học đến bằng nào chả được. Tớ đoán việc cậu quyết định làm cảnh sát là một cách quẳng trả những mơ mộng bằng cấp ấy vào mặt cha mẹ cậu thôi."

Ánh mắt sắc lạnh của Donaldson cho Jake biết anh đã đụng chạm đến nỗi đau tinh thần của cậu ta. "Gì đây? Cậu đang tìm cách cứu rỗi linh hồn tớ và ngăn tớ thôi không bất kính với cha mẹ nữa à, đúng không cậu con trai mục sư dòng Baptist? Tớ cũng nghe người ta nói này nói nọ về cậu đấy."

Jake ngả người trên ghế nệm bọc da. "Vậy huề thôi. Ai nói với cậu bố tớ là mục sư thế?"

"Ai mà chẳng biết. Người ta bảo rằng cậu không bao giờ đi lễ nhà thờ nhưng vẫn cầu nguyện trước khi phải dùng đến súng"

"Chẳng phải ai cũng thế ư?" Jake nhấc chai bia lên.

Donaldson nhìn chai bia trong tay. "Chúng ta đều nên làm thế." Cậu ta im lặng một thoáng rồi nhìn đồng hồ. "Mấy giờ Macy đi làm về thế?

"12h đêm."

"Cậu định chờ đến tận lúc ấy cơ à?"

Jake cười. "Thế cậu tưởng từ chiều tới giờ tớ làm không công chắc?"

"Thế cậu tin là sửa chữa hỏng hóc vặt trong nhà sẽ giúp cậu được ngủ với nàng ư?"

"Không. Chỉ giúp tới công đoạn hôn hít thôi."

Họ lại cười vang. Macy có vẻ không thuộc tuýp phụ nữ thích nhảy ngay lên giường với đàn ông. Về mặt này, Jake cũng không muốn nàng thay đổi.

Anh nhìn bốn bức tường và quyết định chia sẻ mối nghi ngờ với Donaldson. "Cậu còn nhớ mấy vụ trèo tường bẻ khóa nhà riêng trong đó bọn trộm cũng dùng sơn đỏ không?"

Đồng sự của anh ngạc nhiên. "Cậu cho rằng vụ này có liên quan đến chúng à?"

"Tớ không biết nữa. Ý là, Tanks thì ở trong tù. Tớ cũng biết hắn chủ mưu trong vụ vẽ bậy lên nhà Macy, nhưng ..." Nhiều ý tưởng dồn dập đến trong tâm não anh. "Có lẽ tên nào giúp hắn trong vụ này cũng từng dính mấy vụ kia."

"Nghe có vẻ rắc rối đấy," Donaldson gật gù.

Điện thoại di động của Jake đổ chuông. Anh bảo, "Chính vì thế tớ mới không đề cập chuyện này với nhóm của James." Đoạn anh trả lời điện thoại. "Alo?"

"Baldwin hả?" Stan, bạn anh bên chuyên án giết người gọi đến. "Cậu đã gọi tớ. Có chuyện gì nào?"

"À, tớ định nhờ cậu giúp thay kính cửa sổ ấy mà. Nhưng tớ tìm được người khác giúp rồi."

Stan khịt mũi. “May mà lúc ấy tờ không nghe máy được. À này,…” Bạn anh đổi giọng hỏi. “Cậu nói gì với nhóm thanh tra bên đồn Clear Lake về chuyện cái xác chết trôi không đầu chưa đấy?”

“Chúng tớ có trao đổi,” Jake thừa nhận.

“Tốt. Vậy bây giờ cậu đang ở đâu? Hết giờ làm việc rồi. Hay nõi là cậu đang đi chơi với cô nào đó đi. Nghe cậu ở nhà hoài, tớ chán lắm.”

Jake liếc sang Donaldson đang cầm cuốn sách trên góc tường nhà Macy lên xem. “Có thể không lâu nữa đâu.” Nếu anh không bị cô nàng đang ám chỉ đá đít chỉ vì cô gắng giúp nàng.

Anh kể vắn tắt cho Stan nghe vụ nhà Macy bị đột nhập và bị xịt sơn. Anh cũng đề cập đến những chi tiết trùng hợp của vụ này với những vụ trộm cướp nhà riêng có liên quan đến việc dùng sơn đỏ.

“Macy có phải cô em bắt chước Monroe nhưng có giọng nói the thé không thế?” Stan hỏi.

“Không. Cô ây là chị của một trong những phạm nhân vượt ngục.”

“À, ra vậy. Chúc cậu may mắn với gia đình ấy nhé.”

Jake từ biệt, cúp máy rồi quay sang Donaldson. “Stan Anders thuộc ban hình sự Án mạng đấy.”

Donaldson gật đầu và lại tò mò nhìn chồng sách trên bàn. “Macy đang đi học à?”

“Ừ.” Jake nhớ lúc trước cô có nhắc đến thi cử gì gì đó. Thốt nhiên anh nhận ra rằng anh biết quá ít về cô. Nhưng không sao, anh đã lên kế hoạch sửa lỗi ấy rồi. Sau ba giờ tới, khi cô đi làm về ấy.

“Vậy ra cô nàng đang học để trở thành người nhổ cây sống trồng cây chết đây.” Donaldson giơ cuốn sách giáo khoa về luật hiến pháp lên cho anh xem.

Nhảm thật. Điều đó giải thích bài diễn văn về quyền công dân của nàng đây. Luật sư không phải loại người Jake ưa thích gì lắm. Nhưng rồi anh nhớ đến nụ cười, nhờ tài đối đáp sắc sảo và dí dỏm, cộng với thân hình của cô gái, toàn bộ con người ấy lại làm cho anhc ảm nhận mình được đầy đủ trở lại. Chắc có lẽ không phải luật sư nào cũng xấu.

Donaldson đứng lên nhìn xuống quần Jean lấm tấm sơn của mình. “Nhìn xem, thôi tớ đã dùng hết chỉ tiêu lao động chân tay của ngày hôm nay rồi.”

“Đúng là con nhà giàu,” Jake trêu. Anh cũng đứng dậy. “Cảm ơn cậu về tất cả nhé.”

“Cỡ nào cũng giúp cho bạn được lên giường.” Donaldson ngần ngừ, “nói thực là tớ cũng thích làm mấy việc này mà.” Vừa dợm bước ra cửa, cậu ta ngoái đầu nói với. “Sáng mai tớ muốn ăn bánh quy với phô mai.”

******

Macy đỗ xe trước cửa kiểm soát dẫn vào khu cao ốc căn hộ cao cấp và nhấn số nhà có đặt bánh Pizza trong lần giao cuối cùng trong ngày. Cô đã dùng tiền của mình trả tiền bánh ấy cho cửa hàng để khi nhận thanh toán xong, cô chỉ việc đến thẳng ngân hàng nộp tiền và không phải quay lại tiệm nữa. Do tiết kiệm được chút thời gian công với hôm nay cô được nghỉ sớm hơn mọi ngày, Macy định ghé thăm Ngoại và mẹ mình. Nếu cô không nguôi lo lắng cho Billy thì chắc chắn bà và mẹ cô cũng thế. Dù cô chẳng vui vẻ gì khi phải nghe mẹ khóc lóc, nhưng gia đình phải sát cánh bên nhau – nhưng chỉ được hai miếng khăn giấy thôi đấy.

“Tôi đến giao bánh pizza đây,” Macy nói vào điện thoại ngoài cổng an ninh. Có tiếng o o và cửa tự động mở. Macy chạy xe vào trong.

Cô cho xe chạy đến tòa nhà cao ốc thứ hai rồi đỗ lại. Đến khi ra khỏi xe rồi, cô mới nhớ có nhân viên FBI đang giám sát. Khi quay lại xem cái đuôi của mình có kịp vào cổng với cô không, Macy thấy anh ta đã chậm chân; chàng đặc vụ đang đứng cạnh cổng sắt và tức tối quát nạt om sòm.

Macy vẫy tay dè bỉu. “Chắc là nhân viên FBI nên tu dưỡng thêm cả kỹ năng bám đuôi lẫn cách cư xử nữa thôi,” Macy lầm bầm, nhớ lại những lời bình luận khó nghe của anh ta về khả năng lái xe của cô khi anh ta hộ tống cô giữa những lần đi giao hàng. Macy đã định lùi xe ra cổng cho anh ta vào. Nhưng cô chỉ vào đó một thoáng rồi ra ngay thôi mà.

Hai phút sau, cô ra xe với năm đô la tiền boa. Cô nhìn quanh xem cái đuôi của mình có tìm được cách vào bên trong khu phức hợp chưa, nhưng hình như anh ta không vào được; chiếc bốn chỗ chẳng thấy đâu. Ra khỏi khu nhà, Macy lái quanh một vòng để xem anh ta có đợi cô bên ngoài không. Chẳng thấy gì. Macy đành chạy thẳng đến nhà Ngoại. Chẳng phải lỗi của cô khi làm mất dấu anh ta. À đúng hơn là lỗi không hoàn toàn thuộc về cô. Với lại, có lẽ giờ này tên Tanks đã nửa đường đến Mexico rồi. Cô chỉ không hi vọng là Billy không đi cùng hắn.

****

Jake về nhà lấy túi đựng mấy bộ quần áo và đồ dùng cá nhân và tắm táp qua loa. Thuyết phục Macy cho anh ở lại sẽ không dễ dàng gì, nhưng nếu anh đã gom đồ đến sẵn thì biết đâu Macy sẽ dễ xiêu lòng nhượng bộ hơn. Mặc dù cái ý tưởng là Macy sẽ nhượng bộ trong bất cứ chuyện gì thật rất xa vời. Vì lý do ấy, anh cũng nhét thêm tấm chăn mỏng và gối vào hàng ghế sau của xe.

Phải. Anh đã mê mệt.Mà chuyện này không phải vì anh là thành viên của hiệp hội Bác Ái. Chuyện này là về một người đàn ông mong muốn được bảo vệ một người đàn bà. Là về việc khiến cô phải cởi hết quần áo – tất nhiên là nếu cô cũng muốn như thế.

Quay lại nhà Macy, anh cuộn mấy tấm vải lót sàn hứng sơn quăng vào garage. Anh sẽ còn dùng lại chúng khi anh giúp cô sơn phủ lớp hôm nay.

Anh lục túi lấy mấy ổ khóa mới. Không, anh vẫn không quên tay chồng cũ cố tình giữ chìa khóa nhà cô. Sau khi nhanh chóng thay một lúc mấy ổ khóa trong nhà, anh vào nhà tắm. Lúc trước anh đã thấy những câu bỉ viết đầy bốn bức tường. Giờ đây khi nhìn đọc chúng, anh không thể tin Macy đã tắm trong này.

Anh cạo gần hết sơn đỏ trong đó. Khi anh ra khỏi phòng tắm, chuông điện thoại của Macy đổ hồi. Máy ghi âm tự động trả lời. Anh nghe thông điệp cô ghi lại, "Xin chào. Tôi là Macy.." Giọng cô nghe mới quyến rũ làm sao.

"Macy, cha Luis đây. Ta không muốn gọi lại làm phiền con nhưng ta muốn bàn với con về chuyện con sẽ thay thế xơ Beth. Ta biết con đang lo chuyện ấy sẽ ảnh hưởng thế nào đến cuộc sống của mình nhưng ta đảm bảo con sẽ làm được. Nhà thờ đang cần con, Macy. Chúa đang cần con đấy."

Cái gì? Jake nhớ lại lời nhắ tối qua. Phải chăng Macy...? Chẳng lẽ anh đang thèm muốn một cô gái sắp thề nguyền phụng sự Chúa? Không đời nào! Cô từng có chồng, từng li dị. Thế rồi anh nhớ ra mình có đọc đâu đó rằng nhà thơ dòng Cơ Đốc đang thiếu nữ tu và giáo sỹ trầm trọng.

Ngồi phịch xuống ghế, anh bất giác đưa tay lên vuốt tóc. Dù không thích cạnh tranh, Jake vẫn thừa sức xử lý các diện cạnh tranh bình thường – nhưng anh không định chống lại cả Giáo hội Công giáo. Trước khi anh nghiêm túc tiến xa hơn trong quan hệ giữa hai người, anh phải bàn kỹ đến vấn đề này.

Anh vừa đứng lên thì chuông di động của anh reo. Rút nhanh điện thoại áp lên tai, Jake không thể ngăn được hình ảnh Macy mặc áo chùng của nữ tu đang dấy lên bực dọc trong giọng mình. "Tôi nghe đây?"

"Anh Jake Baldwin phải không ạ?" một giọng nam hỏi.

"Anh tìm đúng người rồi đấy. Ai hỏi vậy?"

"Em là Billy Moore."

10. Chương 10

Jake nắm chặt chiếc điện thoại. "Cậu đang ở đâu thế, Billy?"

"Em chỉ gọi trong bao mươi giây thôi, nên anh hãy nghe em nói đã." Giọng thằng nhóc có vẻ sợ sệt.

"Cứ nói chỗ của cậu đi, ta sẽ gặp và nói chuyện trực tiếp."

“Em cần anh giúp.”

“Cứ chờ gặp rồi rồi nói luôn thể.” Jake loay hoay mong tìm thấy bút chì hay bút mực cũng được.

“Em rất mong anh hãy trông nom chị Macy hộ em. David Tanks không chỉ dọa chị ấy cho vui đâu. Hắn … hắn đã giết thêm một người nữa rồi đấy.”

“Billy, chị cậu đang lo lắng cho cậu đấy. Để tôi..”

“Hắn có gan làm bấy cứ chuyện tày trời nào. Vậy anh hãy theo sát chị Macy. Đừng để hắn chị ấy. Còn về Ellie.. những chuyện cô ấy làm đều do bị em ép buộc cả.”

“Làm gì hả Billy? Cậu đã ép Ellie làm những gì rồi?”

“Tanks biết chỗ làm của Macy. Hắn khoanh tròn địa chỉ và số điện thoại của tiệm bánh Papa’s Pizza trong sổ danh bạ. Em đã lái xe đến tiệm để chắc chắn chị ấy có an toàn hay không. Em đang thấy có ai đó theo dõi Macy, như cảnh sát hoặc đại loại thế, nhưng.. chị lái xe qua cổng khu căn hộ cao cấp để giao hàng, còn anh ta đi theo thì lại không vào được. Rồi em đoán chị ấy đã rời khỏi đó. Em không tìm thấy chị ấy nữa.” Có tiếng nấc như thể Billy đang bị nỗi sợ lấn át. “Và Tanks biết chỗ Macy làm việc. Anh hãy tìm Macy và đảm bảo chị ấy không sao đi.”

“Billy, nghe này …”

“Anh tìm chị ấy đi. Làm ngay đi.”

“Nhưng tên Tanks có lảng vảng gần cô ấy không? Cậu đang ở đâu mới được chứ?” Jake lớn tiếng hỏi. Đường dây kịch tắt ngúm. Anh nhấn nút gọi lại, nhưng dù chuông có đổ vẫn không ai trả lời. Anh vào mục danh bạ tìm số của đặc vụ James và gọi. Chuông từ đầu dây bên kia cũng reo – một hồi, hai hồi. Cũng không ai nghe máy.

“Chết tiệt.” Anh lấy chùm chìa khóa và chạy như bay ra xe.

Jake phóng xe như điên đến đậu trước cửa tiệm Papa’s Pizza. Qua làn kính cửa tiệm, anh thấy tay đặc vụ chịu trách nhiệm theo dõi Macy đang đứng nói chuyện với nhân viên tiệm bánh. Jake nhảy ngay ra khỏi xe và vội vã vào trong.

“Cô ấy đâu rồi?”

“Cô ấy chạy mất rồi.” Đặc vụ Mimms cau có. “Cô ấy đỗ …”

“Cậu làm thế quái nào mà để mất dấu cô ấy thế hả?” Jake gầm lên.

“Cô ấy cố tình cắt đuôi mà. Thề có Chúa, tôi sẽ dạy cho cô ấy…”

Từ sau tiệm bánh, một nữ nhân viên đến chỗ họ nói chen vào. “Các anh nói về Macy đúng không? Lúc nãy, cô ấy có nhắc đến chuyện sẽ ghé chỗ mẹ cô ấy đấy.”

“Là ở đâu?” Jake bực mình vì anh biết quá ít về cô. Anh cầu trời cho anh cơ hội tìm hiểu nhiều hơn nữa.

****

Trên cao, mặt trăng vừa ẩn mình sau đám mây thì cũng là lúc Macy mở cửa xe bước ra đi qua thảm cỏ trước nhà Ngoại, bầu trời đêm càng tối đen hơn. Một chùm sáng rọi vào cô khi có chiếc xe hơi rẽ xuống con đường gần đó đúng vào lúc mấy bụi cây động đậy và phát ra tiếng sột soạt. Macy quay phắt lại. Spook, con chó tai cụp màu vàng của nhà hàng xóm, đuôi ve vẩy, chạy lại bên cô ngoe nguẩy, hi vọng cô sẽ cho nó ăn.

Macy những mong tim cô đừng đập nhanh quá như thế. “Xin lỗi nhé, nhưng hôm nay tao không có bánh pizza đâu.” Macy cuối xuống gãi tai con chó, nhân thể quan sát bóng tối sau lưng trước khi đi nhanh đến thềm nhà.

Macy vừa gõ cửa vừa mở cửa vào. Mới bước một bước vào trong có đã thấy mọi thứ ở nguyên trạng. Ngoại ngồi dưới nền nhà, vặn người trong một tư thế Yoga. Mẹ cô nằm bẹp trên ghế tựa, vừa khóc vừa đưa khăn giấy lên chấm mắt.

"Ôi Mace ơi!" Thấy con gái, mẹ cô vừa khóc òa lên vừa kéo hai vạt áo choàng sát lại. "Mẹ vừa phạm phải một sai lầm ghê gớm." Sụt sịt.

Macy nhìn ngoại đang gỡ chân trái quặp lấy cổ ra. "Mẹ cháu đã làm gì thế hả bà?" Vừa hỏi, cô vừa đóng cửa lại sau lưng.

"Mẹ đến thăm viên quản giáo đã buộc tội Billy bắn ông ấy."

Macy đứng sững trước tấm thảm tập Yoga của bà. "Mẹ làm gì?"

Ngoại đổi chân. Lần này, chân phải của bà quặp lên cổ. "Ông ấy ở trong bệnh viện nơi mẹ cháu đến làm tình nguyện viên." Dứt lời, bà hít sâu vào rồi nhịn thở.

Macy bần thần ngồi xuống sofa. "Mẹ, mẹ không thể làm thế được! Mẹ không thể chụp mũ…"

"Mẹ cháu có làm gì đâu." Ngoại duỗi thẳng người.

"Nhưng mẹ muốn lắm," mẹ cô la lên. "Mẹ muốn chất vấn là tại sao ông ta dám bảo con trai mẹ bắn ông ta khi mà… khi mà cả nhà ta điều biết Billy không bao giờ làm thế cả. Nó là đứa con trai ngoan ngoãn cơ mà."

Ngoại cười với Macy. "Chuyện buồn cười chết được." bà đứng lên vuột bộ đồ mặc ở nhà có in hình nàng tiên cá. Ngoại rất thích phim hoạt hình của Disney.

"Vậy sao con không cười?" Macy gắt. Cô quay sang mẹ. "Viên quản giáo ấy chưa bao giờ nói là Billy bắn mình cả. Ông ta bảo với FBI là Billy cứu mạng ông ấy." Chính trung úy Baldwin bảo cô như thế.

"Thật thế à?" Cả mẹ nàng và ngoại cùng đồng thanh.

"Làm sao mà con biết?" Ngoại hỏi,

"Baldwin nói với con. Sau khi bà về rồi ấy."

"Baldwin là ai vậy?" mẹ cô hỏi.

Ngoại nhoẻn miệng cười. "Là chàng cảnh sát đang để mắt đến Macy đấy."

"Anh ta chẳng để ý đến con gì cả," Macy buột miệng. Dứt lời, cô thấy hối hận ngay vì cô biết đó là lời nói dối. Tuy nhiên, Jake có thể lại để mắt đến người khác mà.

"Này, gấu không nên làm trò khỉ trong rừng đâu nhé." Ngoại cảnh cáo.

Macy lắc đầu. "Mẹ, mẹ đã nói gì với ông ấy thế?"

"Nào mẹ có nói gì đâu." Bà Faye gục mặt xuống hai tay. Tiếng khịt mũi khe khẽ lọt qua kẽ ngón tay mẹ cô.

Macy chưa bao giờ thấy mẹ khóc kiểu ấy cả và cô cho rằng lỗi tại Billy hết. Đúng lúc ấy, mẹ cô ngẩng lên. Hóa ra bà không khóc.

"Ôi, buồn cười quá đi mất!" Tràng cười khúc khích giòn tan thoát ra từ đôi môi bà Faye.

"Cái gì buồn cười hả mẹ?" Macy ngơ ngác, không hiểu gì cả.

Ngoại cười khẽ, "Ông ấy phô hàng."

Macy nhào người lên trước. "Hả?"

"Mẹ con thấy hết," ngoại tiếp. "Tuốt tuồn tuột."

Bà Faye vừa cười vừa nói. "Ông ấy tưởng mẹ khóc vì không thích thứ mẹ nhìn thấy."

"Bà nghĩ mẹ cháu thích đấy." Ngoại rướn tay lên trong động tác vươn vai cuối cùng của bài tập.

"Con không nói là con thích." Bà Faye lại cười, "Con chỉ bảo trông đến nỗi tệ. Thế thôi"

"Khoan đã," Ngoại ngăn lại. "Nếu con định kể lại chuyện ấy thì chờ ta lấy mấy chai rượu lạnh đã. Macy, con sẽ thích cho xem." Ba người cùng kéo nhau vào bếp.

Macy thích thật. Cô thích được nghe tiếng mẹ cười giòn tan sau bao năm dài. Cả ba người cùng cười và nói chuyện vui vẻ.

Nhưng Macy ngưng cười ngay khi Ngoại nhắc đến trung sĩ Baldwin.

"Sao, con và anh chàng cảnh sát ấy có xao xuyến vì nhau chứ nhỉ?"

Cô đỏ mặt. "Bà giỡn chơi sao?"

"Con bé đá ngay bi cậu ta đấy," Ngoại quay sang giải thích cho mẹ.

"Trời ơi Macy!" Mẹ mắng. "Con đã chẳng rút ra bài học gì khi con bị đuổi học vì trò đó sao?"

"Thằng tởm đó lén lút ăn trộm quần lót của con trong tủ đựng đồ ở phòng tập thể dục mà. Nó bị con đá cho là đáng lắm."

"Thế trung úy Baldwin làm gì mà để đến nỗi bị con đá hử?" Ngoại hỏi.

"Mẹ gặp cậu ta ở đâu thế?" Mẹ nhìn Ngoại. "Còn nữa, tại sao mẹ biết cậu ta mà con lại không biết nhỉ?"

Macy liếc qua Ngoại. "Chiều nay, lúc nói chuyện với bà, con có nhắc đến anh ta. Kiểu như là anh ta làm trong đội phản ứng nhanh và như là ghé qua hỏi con thông tin về Billy thôi."

"Kiểu như là đá vào hạ bộ anh ta à?" Mẹ nàng hỏi gặng.

"Lúc làm thế con chưa biết anh ta là ai." Macy nhấp một ngụm rượu và bối rối dùng móng tay bóc nhãn mác ngoài vỏ chai.

"Anh chàng ấy đẹp trai," Ngoại tấm tắc. " Da ngăm và láu lỉnh đấy." Bà hết nhìn con gái lại nhìn sang cháu ngoại. "Bà nghĩ cháu nên nhào vào đi."

Hình ảnh Jake Baldwin hiện lên trong tâm trí nhưng Macy gạt phắt nó đi. "Cháu sẽ nhào vào ngay khi nào dưới địa ngục có mở cửa hàng bán kem Baskin – Robbins."

"Sao vậy con?" Mẹ hỏi. "Giờ con đã ly dị rồi mà."

"Con xin mẹ. Chẳng lẽ con cứ phải giải thích chuyện này hay sao?"

"Có chứ," Ngoại xen vào. "Giải thích đi."

Macy chán nản nhìn lên. "Hãy nhìn ba chúng ta xem. Đàn ông đã gây ra gì cho mỗi chúng ta nào?"

"Mẹ yêu bố con." Mẹ sụt sịt.

"Phải rồi. Rồi bỏ bỏ nhà đến Nevada để đào vàng." Và dan díu với vũ nữ nữa chứ, nghĩ thế thôi nhưng Macy chẳng nói. Nghe cô nói thế, mẹ sẽ buồn lắm. "Rồi thêm Tom nữa. Hắn còn lôi cả gái lên giường con nữa kìa." Lên cả sofa. Chắc là cả trên sàn nhà nữa.

Tiếp đến, cô nhìn thẳng vào Ngoại. "Bà từng có những hai người chồng. Vậy họ đâu cả rồi?"

Ngoại nhíu mày. "Đâu thể trách họ vì họ đã chết cơ chứ."

"Thế còn tệ hơn nữa đấy ạ," Macy quạc lại. "Bởi vì thậm chí nhờ đến ân điển Chúa trời nào đó mà ta có thể tìm được một người đứng đắn, một người đàn ông cho ta cảm giác an toàn lẫn được yêu thương, người cho ta tiền mua kẹo, lại còn hứa sẽ đưa ta đi xem xiếc, nhưng sau đó lại hủy hoại mọi chuyện khi gục mặt xuống đia spaghetti mà chết."

"Là lasagna chứ," Ngoại chữa.

"Theo con nhớ thì đó là spaghetti, mẹ ạ," mẹ Macy nói và sụt sùi.

Macy thở dài. "Lasagna hay spaghetti thì có khác gì đâu. Hồi đó con mới chỉ năm tuổi. Con chỉ nhớ sốt cà chua văng tứ tung. Tóm lại, ý con là đàn ông toàn làm đau con thôi. Làm đau mọi người chúng ta."

"Lỗi là tại mẹ." Mẹ cô bắt đầu khóc to.

“Không, lỗi là tại bố. Lỗi là tại Tom. Ông ngoại chết ngay trên bàn ăn cũng có lỗi. Lỗi ở đàn ông hết, cả Billy cũng thế.” Mắt cô nhòe lệ. “Mẹ coi nó đã gây ra gì cho chúng ta kìa. Mẹ bị người ta phô mông vào mặt còn con…” Bị một tên sát nhân vượt ngục dọa hãm hiếp. Nhưng Macy không dám nói như thế với mẹ.

Mẹ cô vẫn còn sụt sùi. “Còn con làm sao?”

May quá chuông cửa reo lên giúp cô không phải trả lời cầu hỏi ấy. Thực ra, đó cũng không phải là chuông cửa, mà là tiếng đập cửa thình thình. Một suy nghĩ chợt đến khiến Macy xây xẩm mặt mày.

Tanks.

Với vẻ mặt trên mặt Ngoại, Ngoại cũng có suy nghĩ giống cô.

Macy và Ngoại nhón chân đi ra cửa. Ngoại đến trước bên mắt cửa.

“Ôi thôi rồi,” Ngoại than,

“Ai thế ạ?” Macy nhìn quanh căn phòng tìm vũ khí tự vệ. Đèn bàn, túi xách của bà ngoại… Ê, túi ấy nặng hơn cả tấn ấy nhé.

“Bạn trai cháu đấy, nhưng trông cậu ta không được vui cho lắm.”

“Cháu làm gì có bạn trai.” Macy gắt.

“Đáng lẽ con không nên đá trúng chỗ ấy của người ta.” Mẹ cô cũng đến đứng sau lưng họ. “Đàn ông bực bội chuyện đó lắm.”

“Anh ấy không phải bạn trai của con!” Macy lặp lại. Cô siết chặt ly rượu khi Ngoại ra mở cửa.

“Đừng mở!” giờ không phải lúc Macy muốn đối mặt Baldwin. Thế nhưng biết đâu anh ta đến vì Billy thì sao.

“Gì chứ?” Ngoại hỏi. “Cháu muốn ta hét lên là không có ai ở nhà đâu à? Chỉ có thằng Tom quá ngu nên mới tin như thế, nhưng bà nghĩ anh chàng này thì không đâu.”

Macy cắn môi. “Đành vậy, bà mở cửa đi.”

Ngoại vừa mở cửa, Baldwin đã xộc vào. Chẳng có Xin chào, mọi người khỏe không, tôi vào được chứ? gì hết. Anh xộc vào, chẳng thèm đóng cửa, và mắt anh sáng lên nhìn cô như con ruồi giấm nhìn thấy quả chuối nẫu.

“Em cố tình cắt đuôi anh ta chứ gì?” anh buộc tội cô.

“Không. Tôi quên mất có anh ta đi theo.”

Mẹ cô bước lên hỏi. “Con quên ai cơ?”

Macy phớt lờ mẹ. “Tôi không cố ý. Tôi vào khu cao ốc. Anh ta không chịu vào theo ngay. Trước khi về tôi đã có đi tìm anh ấy.”

“Em muốn chết hay sao vậy? Em có ngốc không thế?”

“Chắc tại con đá nó mạnh quá,” mẹ cô nhận xét. “Macy, xin lỗi người ta ngay đi.”

Ngoại ngạc nhiên nhìn Baldwin. “Cháu tôi đã gây ra chuyện gì?”

Mẹ cô trả lời thay. “Thì mẹ đã bảo nó đá trúng hạ bộ cậu ấy mà.”

“Đúng vậy,” Ngoại quay sang nhìn Jake. “Nó lại đá cháu vào chỗ ấy nữa à?”

Macy cố lờ đi hướng lệch pha của câu chuyện mà tập trung vào anh chàng đang đỏ mặt tía tai đứng trước mạt nàng. “Tôi còn lái xe vòng quanh khu nhà để tìm anh ấy nữa mà.”

“Anh ta cốt đi theo để bảo vệ em. Em biết thừa rồi. Tại sao em còn gây khó dễ cho người ta?”

Thình lình, anh chàng đặc vụ đi theo cô hồi tối đẩy cửa bước vào. Anh ta gườm gườm nhìn Macy và gầm ghè. “Tôi cần nói chuyện với cô.”

"Thế con nhỏ này gặp ai cũng lên gối vào hạ bộ người ta hét à?" Mẹ cô phát hoảng.

"Chắc vậy," Ngoại đáp. "Đúng là phụ nữ muốn làm thế lắm."

Anh chàng đặc vụ tức giận tiến đến gần cô. "Cô đáng bị dạy cho một bài học." anh ta bảo.

Macy lùi lại.

Ngoại và mẹ cô tiến lên trước, mỗi người giữ một khoảng cách bảo vệ ngay sau cô. Thật là một cảnh đáng nhớ, Macy thầm nghĩ: Ngoại mặc bộ pyjama màu vàng chanh có hình nàng tiên cá, đứng giữa là cô trong bộ đồng phục tiệm Papa's Pizza, và mẹ mặc áo choàng màu hồng bạc màu. Mỗi người đều cầm một chai rượu lạnh trong tay.

Macy không ngạc nhiên khi thấy bà và mẹ bảo vệ mình. Nhưng Baldwin cũng tham gia vào hàng phòng thủ. Anh tiến lên đứng giữa cô và chàng đặc vụ đang nổi trận lôi đình. "Tôi sẽ làm việc với cô Tuckers đây."

Ngoại nói khẽ. "Đã bảo là cậu ta có tình ý với con mà lại."

Đặc vụ FBI bắt đầu nói phải trái với Baldwin. Baldwin cũng cãi lý với chàng ta. Macy quyết định mình phải có lý hơn cả hai người nên cô giật túi xách và bỏ về.

****

Billy ngồi trong xe thùng nhìn xe hơi theo nhau ra vào bãi đậu của quán bar Girls Galore. Liệu tên Tanks có đang ở trong đó, ngắm nhìn mấy cô vũ nữ lõa lồ không nhỉ? Billy cũng nghĩ đến chuyện vào quán, nhưng không có thẻ căn cước cậu đành chịu thua.

"Chết tiệt!" Cậu nhìn khẩu súng lên đạn sẵn ở ngay ghế bên cạnh và ước toàn bộ chuyện này kết thúc cho rồi. Billy xém chút định cắn môi,nhưng ngừng lại được.

Billy hít thật sau đầy giận dữ. m thanh ấy khiến cậu nhớ đến cảnh Ngoại tập Yoga. Cậu nhớ bà, nhớ mẹ và nhớ chị Mace quá. Nếu được quay lại thời điểm tám tháng trước, giá nào cậu cũng trả để được nói không với anh em nhà Harp. Không, tôi sẽ không tham gia trò chơi của các cậu đâu. Lúc đầu, chúng chỉ muốn có mấy chai bia uống cho vui. Nhưng Billy không biết trước kia, anh em nhà Harp đã chuyên giắt dao trong người và đi trấn lột cửa hàng. Đôi khi, ta phải trả giá thật đắt cho những gì ta không biết. Cả cuộc đời chó chết của cậu đã hỏng bét chỉ vì cậu đã chẳng nói không.

Lúc đầu, Billy muốn đổ lỗi cho anh em nhà Harp. Sau đó, cậu muốn trút tội lên đầu luật sư và quan tòa. Nhưng sau một tuần ngồi trong phòng khám, một tuần nghe bạn tù đổ lỗi vì người này người kia nên chúng phải ngồi nhà đá, Billy chấp nhận một chân lý khắc nghiệt và lạnh lùng. Không ai có lỗi, ngoại trừ bản thân mình.

Billy hướng sự tập trung đến cửa ra vào của quán bar Girls Galore cho đến khi, lúc cậu ít ngờ nhất, cửa hành khách của chiếc xe bật mở.

Billy với tay lấy khẩu súng.

11. Chương 11

Khi gần về đến nhà, Macy không mong gì hơn là được chui vào chăn ấm, nép mình bên chú mèo cưng và tự cho phép mình xài hết hai miếng khăn giấy để khóc cho thỏa thích, nhưng kể từ khi Baldwin đuổi kịp và bám sát đuôi xe cô, cô có cảm tưởng là anh ta thích thú được tiếp tục lên lớp với bài thuyết giảng em-có-ngốc-không-thế lúc trước. Cô cũng đáng phải nghe bài thuyết giảng ấy lắm, vì cô nhớ mình có hơi hối hận khi vẫy tay chào chàng đặc vụ đứng ngoài cổng khu căn hộ cao cấp. Tuy nhiên, dù có đáng bị mắng hay không, Macy vẫn muốn đối mặt với anh khi cô đang trong phong độ đỉnh cao cơ. Tối nay, cô chẳng ở cái đỉnh cao nào cả.

Đậu xe trên lối vào nhà, cô mở nhanh cửa bước ra rồi đi như chạy như một cách đuổi khéo anh về. Làm gì có vận may nào như thế. Tiếng sập cửa xe anh vang lên gần như đúng lúc cô đóng cửa xe mình. Cô lên đến thềm trước nhà đúng vào lúc nghe iếng anh nói – không phải với cô, mà là qua điện thoại.

"Billy à?" anh hỏi.

Cô quay phắt lại.

"Tôi biết. Cô ấy khó chịu. Cứng đầu nữa. Gàn bướng." Ánh mắt anh quất thẳng vào cô.

Nào, anh ta còn đang nói về ai vào đây nữa cơ chứ? Macy chán nản nhìn lên.

"Tôi chỉ nói đơn giản rằng làm việc với cô ấy là chuyện của tôi." Baldwin ngưng lại. "Thì cứ việc lần theo dấu vết đi. Tôi không cần biết."

Nhận ra mình đang tỉnh bơ nghe trộm người khác nói chuyện, cô quay mặt đi nhưng rồi lại quyết định mặc kệ. Em trai cô quan trọng hơn sự cần thiết phải cư xử phải phép.

"Nó nói có nhìn thấy người của anh đấy." Ngừng một lát, "Nó nói đúng. Sao, chuyện đó nói cho anh biết gì nào?"

Tai vẫn nghe, tay Macy tra chìa vào ổ khóa. Chìa không vào được. Cô lật chìa khóa lên nhưng lại chú ý nghe anh nói hơn là để tâm vào khóa cửa. Cô thử lại lần nữa. Chìa vẫn không khớp với khóa. Cô bối rối đứng nhìn quả nắm cửa.

Có cái gì đó không ổn ở đây. Quả nắm cửa nhà cô đã xỉn màu từ rất lâu rồi. Còn nữa, trên đó có vài vệt sơn trắng Tom quệt lên khi anh ta vụng về sơn nhà. Nhưng trước mặt cô là quả nắm hoàn toàn mới và sáng bóng. Cô ngạc nhiên nhìn lên. Cánh cửa sơn trắng hơn bình thường.

Trong lúc cô còn đang băn khoăn vì màu trắng của sơn cửa, Baldwin đã bước lên thềm. Anh tra chìa vào ổ và đẩy cửa mở rộng cho cô. Là cửa trước nhà cô? Với chìa khóa của anh? Có gì đấy không ăn khớp lắm. Phải, đây là cánh cửa trắng hơn bình thường nhà cô, nhưng ở đâu ra và tại sao…?

Đúng lúc đó, cô hiểu ra. Không phải cô chợt hiểu lý do khiến cửa quá trắng, hay lý do quả nắm cửa trông như mới, hay vì sao trung úy Baldwin có chìa khóa. Cô hiểu ra mình trở về chỗ nào. "Mái ấm Hạnh phúc" không còn là nơi yên ấm nữa. David Tanks đã đến đây, đã để lại dấu vết trên những bức tường này. Chẳng hiểu vì sao cô lại quên mất.

Cô lại vội nhìn lên cánh cửa. Dấu vết của Tanks đã biến mất. Vậy là vấn đề "quá trắng sáng" đã có lời giải đáp. Cô chạm tay vào ván cửa. Đầu ngón tay cô có cảm giác dính dính cùng lúc với mùi sơn ướt xộc lên mũi. Cô quay lại nhìn Baldwin vẫn đang nói chuyện điện thoại. Anh đã sơn cửa nhà cô ư?

"Ừ, tôi đồng ý." Ánh mắt anh gặp mắt cô. "Ngày mai ta bàn tiếp được không? Tôi cũng thấy thế. Hẹn chín giờ ngày mai nhé." Anh tắt điện thoại và ra hiệu cho cô vào nhà. Macy không cần người khác mời vào nhà của chính mình, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nghe theo.

Trong nhà, mùi sơn mới càng nặng hơn. Cô bật đèn, ngồi xuống ghế sofa và nhìn bốn bức tường. Những chữ viết bậy đã biến mất, thay vào đó là những mảng sơn lót còn mới. Cô quay sang nhìn cửa sổ. Cửa đã được sửa xong. Cô nhìn lại Baldwin. Anh đứng khoanh tay trước ngực, khuôn mặt đẹp trai cau có trừng mắt nhìn cô. Không phải đẹp theo kiểu tạp chí GQ, mà là rất nam tính. Cô ngồi bó gối im lặng và thầm ước sao anh không xấu như quỷ sứ yêu tinh đi nhỉ.

"Em có biết hôm nay em ngốc đến cỡ nào không, Macy?"

Cô xiết vòng tay quanh ống chân trong lúc cổ nghẹn lại. Bài diễn văn em-có-ngốc-không lại bắt đầu rồi đây.

"Phải, như thế là sai."

Anh vẫn chưa chịu thôi. "Như thế là ngu ngốc."

Sống mũi cô nóng lên, dấu hiệu nước mắt sẽ tuôn, nhưng Macy nhất định không khóc. "Tôi đã bảo tôi làm sai rồi mà. Nói chung, từ làm sai cũng có thể hiểu là ngu ngốc được rồi. Nhưng sao anh không cho tôi nghỉ một tí đã? Chuyện này quá mới mẻ với tôi."

“Em nói cái gì mới cơ?”

“Tất cả đều mới. Nào là em trai bị đi tù. Nào là bị cảnh sát hạch hỏi. Nào là bị tên tù vượt ngục dọa hãm hiếp – ai mà biết được, có khi hắn còn nghĩ đến chuyện cắt cổ tôi nữa ấy chứ. À,… mà thế đã hết đâu, lại còn đặc vụ FBI theo dõi tôi đe dọa kêu người ta tước bằng lái của tôi chỉ vì anh ta không theo kịp chiếc Saturn cà tàng.”

Vòng tay khoanh trước ngực của trung úy Baldwin siết chặt hơn. “Anh ta đe dọa sẽ tịch thu bằng lái của em ư?”

“Phải. Mà tôi không dùng đó là cái cớ để biện minh cho việc làm của mình đâu nhé. Nhưng…”

“Tốt. Vì anh cũng không tìm cách biện minh cho em đâu.” Sự im lặng tiếp lời anh.

Cô lại nhìn quanh nhà. “Anh làm tất cả đấy ư?”

Anh hít sâu trước khi trả lời. “Anh vẫn chưa phạt em xong.”

“Nhưng tại sao chứ?”

“Bởi vì em làm anh sợ gần chết.”

“Không. Tôi hỏi tại sao anh làm mấy chuyện này?”

Mặt anh sường sượng. “Vì anh thích táy máy sửa chữa này nọ. Có gì đáng kể đâu nào.”

Nhưng lại rất đáng kể với cô. “Cảm ơn anh.”

Nhìn thấy hộp giấy đựng khóa cửa mới còn để trên bàn, cô buông hai ống chân và với tay cầm lên xem. Tem giá vẫn còn trên mặt trước của hộp. Cô nhíu mày nhìn lên. “Khóa cửa cũ của tôi đâu có bị gì đâu.”

“Chẳng bị gì cả ngoại trừ chuyện chồng cũ của em vẫn còn cầm chìa.” Chân mày phải của Baldwin nhướn lên.

Macy thở dài. “Chồng cũ chỉ là rắc rối nhỏ nhất của tôi mà thôi.” Cô với lấy túi vào rút tiền ra.

“Em nên thay khóa ngay sau khi đuổi hắn ra khỏi nhà mới phải.”

“Nếu ta đang tổng kết mọi sai lầm của tôi thì nên bắt đầu từ lúc tôi lấy anh ta làm chồng. Hoặc tốt hơn là từ khi tôi ngủ với anh ta ấy. Anh cầm tiền đây này.” Cô quẳng tiền lên bàn nước.

“Anh mừng vì chúng ta cũng đồng thuận về một số chuyện.” Jake lờ tiền đi và ngồi phịch xuống ghế tựa.

Cô lấy gối trên sofa ôm vào ngực và nghĩ cách khôn ngoan để hỏi thông tin về cú điện thoại vừa rồi của anh. Khi nghĩ mãi không ra, cô quyết định hỏi thẳng. “Lúc nãy tôi nghe anh nói chuyện điện thoại. Có chuyện gì xảy ra à?”

Baldwin rướn người về phía cô. Ánh mắt họ gặp nhau nhưng sau đó không ai nhìn đi chỗ khác. Vẻ thích thú sáng lên trong đôi mắt xanh của anh. “Chuyện em làm anh sợ hết hồn chứ còn chuyện gì nữa.”

Sao, con và anh chàng cảnh sát ấy có xao xuyến vì nhau đấy chứ? Cô nhớ đến lời Ngoại.

“Thế còn Billy thì sao?” cô hỏi, nhất định không liên tưởng anh đến bất cứ thứ gì ngoài nguồn thông tin hữu ích cho nàng.

Anh thở ra nhẹ nhàng. “Chúng mình thỏa thuận đi.”

“Thỏa thuận gì cơ?” Mà Macy thì có thứ gì đáng để đem ra đổi chác đâu cơ chứ? Cô chẳng có gì ngoài thứ tay đàn ông nào cũng muốn. Thứ ông Prack cũng đang thèm muốn. Thứ Tom muốn từ cô thư ký lẳng lơ, cũng là thứ anh ta muốn có được tối qua khi đến đây, vẻ như là muốn giúp nàng.

Thực tế là khả năng Baldwin mang sex ra trao đổi lẽ ra phải làm cô thấy ghê tởm, cô cũng thấy ghê tởm thật. In ít thôi. Nhưng có tự dối lòng cũng không thay đổi được sự thật là có một luồn điện hào hứng đang chạy dọc sống lưng nàng. Dòng điện ấy đi kèm theo thông điệp: Chào mừng bạn đến với thế giới thực, nơi đàn bà thèm đàn ông và đàn ông muốn đàn bà, một thế giới nơi người ta đặt tim mình lên tấm thớt và chờ đợi lưỡi rìu bổ xuống. Bạn chỉ có thể chạy trốn nó được đến lúc này là cùng.

Ôi thôi quỷ thật. Cô không muốn bất cứ mảnh nào của cái thế giới thực ấy.

Trung úy Baldwin nói tiếp. "Anh sẽ nói hết những gì anh biết cho em, nhưng chỉ khi em hứa sẽ không bao giờ lặp lại màn ly kỳ làm anh lo thót tim như tối nay nữa."

"Đồng ý." Cô nói ngay trước khi anh kịp thêm. Và chỉ khi em đồng ý để anh kéo vào phòng ngủ rồi chiều anh theo cách của anh nữa.

Nhưng Jake không nói thế. Thay vào đó, anh nhìn cô chăm chú. "Em trai em có gọi điện."

"Billy ư?" Cô liếc qua máy ghi âm tự động. Đèn đỏ nhấp nháy. Macy với tay định nhấn nút PLAY.

"Không phải. Cậu ấy gọi cho anh. Vào di động của anh." Baldwin nói rõ.

Cô sửng sốt, ngón tay định nhấn nút dừng sững lại. "Gọi cho anh ư?"

"Ừ." Sau đó anh kể cho cô nghe về cuộc gọi của em trai cô – hay đúng hơn là chỉ kể một phần cuộc gọi ấy. Cái cách Baldwin đột ngột kết thúc câu chuyện rất đáng ngờ có vẻ như anh còn giấu lại điều gì ấy.

"Nó còn nói gì nữa thế?" Cô trừng mắt nhìn anh, đừng hòng mà anh cả gan nói dối cô.

"Billy có nói là cậu ấy biết chuyện cảnh sát theo dõi em, rằng em cố gắng cắt đuôi anh ta. Chắc chắn lúc đó cậu ấy ở loanh quanh gần em và theo dõi em đấy."

"Tại sao nó không nói với tôi nhỉ? Tại sao…?" Câu hỏi ấy cứ lơ lửng trong đầu cô như đàn cá bị đánh thuốc nổ nổi xác trên mặt hồ. "Tại sao nó gọi cho anh chứ không gọi cho tôi ? Mà tại sao nó có số điện thoại của anh mới được chứ?"

"Ellie", Baldwin giải đáp. "Anh đã để số di động lại cho Ellie."

"Nhưng Ellie đứng về phía Billy, hay theo phe cái gã chuyên cứa cổ người ta thế?"

"Anh không biết. Có vẻ như cô gái tiếp tay cho vụ vượt ngục vừa rồi."

Cảm xúc trào dâng khiến cổ Macy nghẹn lại. "Tôi không hiểu gì cả"

"Anh biết." Cả hai cùng im lặng giây lát, và rồi: "Em muốn uống sô-cô-la nóng không?"

Cô ngạc nhiên nhìn anh. "Sao anh biết…?"

"Hôm nọ chồng cũ của em có nhắc đến chuyện pha sô-cô-la nóng cho em mà."

"Ra vậy." Cô đan hai bàn tay vào nhau và thấy không thoải mái trước ánh mắt cảm thông của anh. Chẳng phải hầu hết mọi người đều nhìn mẹ cô bằng ánh mắt đó ư? "Không cần đâu, tôi không sao đâu mà. Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh."

Jake vẫn quyết định là Macy Tucker "có sao". Trông cô như người sắp suy sụp đến nơi, vậy nên anh làm như không nghe thấy câu vừa rồi và đi thẳng vào bếp.

"Anh làm gì vậy?" cô hỏi với theo.

"Cứ chờ một lát rồi em khắc rõ."

Mấy phút sau, khi anh ấn ly ca cao nóng hổi vào tay cô, Jake ước sao mình cũng có thể chìa vai cho cô tựa. Giác quan thứ sáu cảnh báo anh rằng cô sẽ từ chối không gục vào vai. Cô lặng lẽ nhấm nháp ly ca cao bốc khói, và không gian im lặng chuyển dần sang giai đoạn sượng sùng – đến mức Jake ngại rằng cô sẽ yêu cầu anh ra về. Anh mong muốn chết là cô sẽ không làm thế. Hồi tối, trên đường lái xe trở lại đây, anh để ý thấy sau nhà cô có một trung tâm mua sắm nhộn nhịp. Thậm chí nếu anh có ngủ ở phòng khách đằng trước, kẻ gian vẫn có thể dễ dàng đột nhập vào lối cửa hậu.

Liếc nhanh cửa sổ lắp kính, anh quay sang hỏi cô: "Macy này, em kể cho anh nghe về Billy đi."

Cô nâng ly lên môi và bảo. "Anh nghĩ nó là người xấu chứ gì."

Jake nhún vai. "Anh nghĩ cậu ấy gặp khá nhiều rắc rối đấy."

"Rắc rối và Billy là cặp bài trùng mà." Cô thú nhận.

"Vậy tại sao em vẫn cứ cố che chắn cho cậu ta?"

"Billy không phải đứa hư đốn gì cho cam. Chẳng qua nó không chịu suy nghĩ thấu đáo thôi. Nhưng nó thường hết lòng với người ta… nó từng bênh cả tôi nữa." Mắt cô long lanh nước. "Mới bốn tuổi đầu, vậy nó đã tự nguyện chống lại một gã say nặng cả trăm ký." Cô lắc đầu.

Jake đoán sau lời nói ngắn gọn ấy là cả câu chuyện dài, anh suyt chút nữa đã định hỏi thêm, nhưng cái cách Macy quay mặt đi như muốn nói cô hối hận vì đã tiết lộ ra ngần ấy. "Vậy hai chị em thân nhau lắm nhỉ?"

"Chẳng phải anh chị em ruột đều thế cả ư?"

Phải, cho đến khi họ cuỗm mất hôn thê của mình, anh thầm nghĩ. "Ừ, chắc thế." Mắt anh chợt bắt gặp chồng sách giáo khoa ở bàn trong góc tường. "Em đang học gì thế, Macy?" anh hỏi dù mình đã biết tỏng từ lâu.

"Luật ạ. Mà không phải mỉa mai gì đâu nhé." Giọng cô nghe đã bớt gay gắt hơn, rõ ràng cô mừng vì câu chuyện đã lái sang một hướng khác.

"Ê, anh cũng đã gặp vài tay luật sư mà anh thích đấy," anh đáp. "Thích được vài phút. Mà không, thích được trong một giây. Thôi được, anh nói dối đấy, nhưng sau này biết đâu chuyện ấy cũng có thể xảy ra mà." Anh cười hiền, và khi cô cất tiếng cười, anh nhớ đến tiếng cười của cô cùng Donaldson. Tất nhiên, anh thích tiếng cười giòn của cô bây giờ hơn bởi xung quanh không có ai ngoài anh và cô.

Ánh đèn đỏ chớp chớp đập vào mắt anh và làm anh nhớ đến lời nhắn của cha xứ. Có cách nào hay ho để đề cập đến đề tài ấy không nhỉ? Tất nhiên, cái câu Này, trước khi anh tán em, hãy nói thật đi là có phải em định đi tu không đấy? không hẳn là lời mở đầu trôi chảy. Nhưng anh nhất định phải biết.

"Tối nay có người gọi điện cho em đấy," anh nói.

Cô gật đầu và nhấn nút PLAY.

Nhìn nét mặt cô, anh chẳng đoán được gì cả. Tiếng cha xứ vang khắp phòng trước khi có tiếng "cạch" kết thúc lời nhắn. Jake chờ xem cô có nói gì chăng, để đưa ra lời giải thích.

"Khuya rồi." Cô che miệng ngáp.

"Nghe cha Luis nói có vẻ như chuyện ấy quan trọng nhỉ!"

"Vâng." Cô ôm gối chặt hơn và ngước lên nhìn đồng hồ treo tường.

"Vậy em là tín đồ Công giáo à?"

"Sao anh lại hỏi thế? Không lẽ anh cũng ghét điều ấy ư?" Cô mỉm cười và nhấp thêm một ngụm sô-cô-la.

"Không. Anh chỉ tò mò chuyện gì mà quan trọng đến thế?"

"Chuyện này không phải là về Billy."

"Anh cũng nghĩ thế."

Cô chăm chú nhìn anh. "Ở đó có một xơ sắp chuyển đi nên họ muốn tôi nhận phần việc của xơ ấy."

Chết thật. "Có thật em đang tính chuyện nhận lời họ không?"

Cô nhíu mày. "Tôi… vâng, đúng vậy. Nhưng thế thì liên quan gì đến Billy nào?"

"Em đang cân nhắc thật à? Em nói đùa thôi, đúng không?"

Elvis đủng đỉnh vào phòng và nhảy lên sofa. Cô vừa vuốt lưng nó vừa hỏi. "Và anh có ý kiến về chuyện đó bởi vì…?"

"Không, anh có ý kiến gì đâu nào." Anh hít một hơi thật sâu rồi thú thật. "Ồ mà, chết tiệt. Sao lại phải dối chứ? Phải, đúng là anh có ý kiến đấy."

Cô có vẻ sửng sốt và anh chỉ ước mình đừng nói ra câu vừa rồi. Anh không hay thắc mắc niềm tin tôn giáo của người khác. Bản thân anh từ bé đã có đức tin rồi. Tuy nhiên, anh rất không ủng hộ lời thề không lập

gia đình của giới tu sĩ thuộc tôn giáo của cô và theo anh biết không lập gia đình là tiêu chí đầu tiên của các xơ bên đạo Công giáo.

Cô chau mày băn khoăn, "Vậy nhận xét của anh là gì?"

"Có vẻ em không thích hợp đâu."

Hay hớm thật. Óc khôn ngoan mách bảo anh lùi ra ngay đi thôi. "Đáng lẽ anh không nên nói gì mới phải," anh xin lỗi. Anh ngậm miệng, dự định sẽ chẳng mở miệng ra nữa, nhưng rồi ánh mắt anh trở lại vuốt ve khuôn miệng, bờ môi mà anh muốn ghé sát gần và chiếm hữu. Ánh mắt anh lại nhìn qua cơ thể mà anh muốn nằm kề khi không còn mảnh vải che thân.

Thật quỷ tha ma bắt, anh đang khao khát một người sắp trở thành nữ tu sĩ! Anh thốt lên tiếng não nề. "Anh không biết họ có chấp nhận người từng li dị chồng vào làm xơ không nữa. Với lại, riêng anh thì thấy tính cách em không hợp với đời sống tu hành đâu."

Mắt cô mở lớn. Con mèo trèo lên người cô, chạm mũi nó vào cằm cô. Rồi con vật quỷ sứ ấy lại dụi vào ngực cô và kêu gừ gừ. Trời ạ, Jake cũng muốn kêu gừ gừ nếu cô để anh đến gần như thế. Nhưng không, cô không hề có ý định bật đèn xanh cho anh sán đến.

Có phải Macy đang tủm tỉm cười không nhỉ?

"Tính cách của tôi làm sao?" cô hỏi.

Anh lắc đầu, thầm nghĩ thôi đã trót há miệng mắc quai rồi thì có bao nhiêu cứ nói ra hết. "Em lên gối vào hạ bộ đàn ông. Em cứng đầu, bướng bỉnh, xấc xược, và … hấp dẫn muốn chết. Em…" Đó, rõ là cô đang cười.

"Em cười gì thế?"

"Anh ít khi gặp nữ tu, phải không anh Jake?"

"Ừ."

"Họ có thể rất bướng bỉnh. Lắm ý kiến ý cò. Và ăn nói sắc sảo lắm."

"Nhưng không hấp dẫn, đúng không? Đừng nói với anh là em không nhớ chuyện phòng the đấy nhé."

Một tia nhìn khó hiểu lóe lên trong mắt trước khi cô khịt mũi bảo. "Đằng nào tôi cũng đang sống như nữ tu rồi."

Anh lắc đầu. "Vì em thích thế, hay vì có thằng khốn nào từng làm tổn thương em?"

"Cả hai, Jake ạ. Còn nữa… nhiều người còn cho rằng nữ tu toàn là đồng tính nữ hết."

Anh lắc đầu và phải mất một giây anh mới thấm câu nói của cô. Anh đưa tay lên vuốt tóc. "Này, em cũng là người đồng tính đấy à?"

Cô đứng vội lên. "Tôi… Nhà vệ sinh."

Vừa vào đến buồng tắm, Macy đã ôm bụng cười lăn lộn. Còn bây giờ, sau khi quay lại và yên vị trên ghế sofa, cô ngắm nhìn những ngón tay của trung úy Jake Baldwin lùa trong mái tóc dày và sẫm màu. Cô kéo sát gối lên ngực và vùi miệng vào gối để anh không biết cô đang cười.

Ôi trời, trêu chọc anh chàng này mới dễ làm sao. Và vui nữa. Dù cô lo cho em trai đến cháy ruột gan, cô vẫn thích có được Jake Baldwin ở bên mình.

"Vậy em sẽ là xơ với tấm bằng luật khoa? Em sẽ mặc áo chùng đứng trong phòng xử án à?" anh hỏi. "Sao nghe giống hài kịch truyền hình quá."

"Hừm, một nữ tu đồng tính và hận đàn ông với bằng cử nhân luật nữa. Chắc chắn tôi sẽ dọa được nhân chứng." Cô cố kiềm chế để không bật cười thành tiếng.

Anh nheo nheo mắt. "Em chọc quê anh phải không?"

"Sao tôi phải làm thế chứ?" Mà sao cô lại đang chọc anh nhỉ? Cô cũng đang đùa giỡn với chính mình. Cô chẳng muốn thân thiết với anh chàng này thêm tí nào nữa. Chẳng muốn mình tiếp tục mến anh thêm nữa. "Khuya quá rồi, trung úy Baldwin. Với lại, mai tôi phải dậy sớm."

Nét mặt anh chuyển từ nghi ngờ sang lo lắng. "Anh nghĩ chắc anh nên ngủ lại đây thêm tối nữa cũng không phải ý tồi."

"Ở đây ư?"

"Tất nhiên là anh sẽ ngủ ngoài sofa rồi – bởi vì em đang có ý định làm nữ tu mà." Nụ cười tủm tỉm của anh như muốn bảo mình cảm thấy ý tưởng làm nữ tu rất lố bịch, điều này khiến nhịp tim cô đập nhanh hơn một chút.

"Tôi không cho là…"

Anh ngả người ra trước và chống hai khuỷu tay lên đầu gối. "Tanks biết nhà em. Nếu Ellie nhận định đúng, thì tên này sẽ cứa cố em nhanh như…"

Chắc Jake Baldwin chỉ dọa cô thôi. "Tôi sẽ mang điện thoại vào để cạnh giường ngủ. Với lại hãy nhớ là FBI đoán hắn đã cao chạy xa bay rồi." Và sự thật đúng như thế chứ nhỉ? Họ sẽ không thể không bảo vệ cô nếu họ nghi tên tội phạm ấy sẽ còn quay trở lại.

Baldwin lắc đầu. "Trước nay họ vẫn có phán đoán sai. Em có biết bọn chúng cần bao nhiêu thời gian để đột nhập vào một ngôi nhà không? Chỉ cần 60 giây thôi, chúng đã ở trong nhà rồi. Còn em nghĩ xem phải mất bao lâu xe cảnh sát mới đến tiếp ứng."

Macy thẳng thốt nhìn anh. "Có thực anh cho rằng hắn ở lại đây chỉ vì…"

"Theo anh, sẽ là ngu ngốc nếu em cứ liều ở một mình trong lúc em đã có anh ở bên. Anh sẽ ngủ ngoài sofa. Thậm chí em còn không biết có anh trong nhà nữa kìa." Anh mỉm cười. "Vậy nên em không phải lo về đức hạnh nữa nhé – trừ phi em quyết đinh không muốn giữ gìn làm gì." Ngọn lửa khát khao lại trở về trong ánh mắt anh.

"Nhưng…"

Anh giơ hai tay lên làm bộ như đang sơ hãi. "Em nghĩ là anh tính giở trò gì với người sắp thành nữ tu đồng tính, hận đàn ông và sắp có bằng cử nhân luật trong tay ư?"

Cô gần như mỉm cười, nhưng sự dí dỏm của anh trong hoàn cảnh này nhanh chóng phai nhạt khi những mảng sơn trắng trên tường đập vào mắt. Tên này sẽ cứa cổ em nhanh như… và câu nói của Baldwin vang lên trong tâm trí cô. Ánh mắt cô gặp mắt anh.

Sự thật ư? Sự thật là cô cũng sợ cả Baldwin nữa. Nhưng ai là người làm cô thấy sợ hơn, một người sắp cứa cổ… hay một người xé nát tim cô? Nhưng nếu không có sự cho phép của cô, Baldwin không thể chạm vào tim cô được. Và cô sẽ không để chuyện đó xảy ra.

"Chỉ một đêm thôi đấy." Một đêm thì cô vẫn còn tin tưởng được mình. Có thể không nhỉ?

"Có lẽ ngày mai, sự vụ đã được giải quyết xong cũng nên," anh đồng tình với cô.

Có lẽ ư? Sau đó anh sẽ ra đi và cô sẽ không bao giờ còn được gặp anh nữa. Ý nghĩ ấy chẳng mảy may làm cô được vui như lúc trước cô lầm tưởng.

Macy đứng dậy, ra tủ ngoài hành lang lấy tấm chăn và gối trước khi kịp đổi ý. Cô quẳng chăn gối vào lòng viên thanh tra cảnh sát và bảo "Trong nhà chỉ có một phòng tắm thôi. Khóa cửa phòng tắm thì hỏng rồi. Vậy nên nếu anh ở trong đó thì… hát váng lên nhé."

Anh phì cười và cảnh báo, "Không biết hát nhưng thế lại hóa hay nhỉ."

"Vậy thì ngâm nga trong miệng thôi cũng được." Cô bỏ đi được ba bước.

"Macy này?"

Cô quay lại đối diện với anh. Ánh mắt anh nhìn cô pha trộn giữa lo lắng và nỗi đam mê cháy bỏng – không giống cái nhìn của một phái mạnh dành cho một cô gái định sẽ mặc áo chùng tu sĩ cả đời. Nhưng cô cũng chưa là nữ tu và cơ thể cô đáp lại cái nhìn ấy càng khẳng định sự trần tục trong con người cô. "Gì cơ?"

"Em đang đùa về chuyện đi tu. Nhỉ?"

Cô làm dấu thánh như cha Luis và xơ Beth hay làm. "Cầu Chú phù hộ cho con Baldwin." Đoạn quay lưng đi về phòng ngủ, rồi ngoái đầu nói thêm. "Cảm ơn anh về ly sô-cô-la nóng nhé."

Cầu Chúa phù hộ cô, cô lại đang mỉm cười.

Jake vỗ vỗ cái gối xẹp lép cho gối phồng hơn. Anh có thể chịu đựng nhiều thứ khó chịu nhưng lại không chịu được gối xẹp. Anh đành bỏ gối ấy và dùng gối trên ghế sofa để gối đầu. Một thoáng hương Macy trỗi dậy, hương thơm từ cơ thể phụ nữ pha lẫn mùi bánh pizza khiến người anh chợt căng thẳng. Jake quả không gặp may! Người con gái duy nhất có đủ lực hấp dẫn kéo anh trở lại thế giới của hẹn hò và yêu đương, thế mà nàng lại sửa soạn thành một bà xơ đồng tính hận đàn ông và sắp có bằng cử nhân luật. Nhưng khi nằm ngửa mắt nhìn trân trối lên trần nhà, anh nhớ lại vẻ lấp lánh trong mắt cô. Nãy giờ cô đang đùa anh. Phải không nhỉ?

Một phụ nữ ly dị chồng thì không thể làm xơ được, đúng không? Nhưng mà rồi, dân Công giáo nổi tiếng về việc bãi bỏ hôn nhân. Anh không chắc về cả hai điều ấy, nhưng anh biết có người sẽ tỏ tường. Là em trai anh. Tôn giáo tín ngưỡng là mối quan tâm của cậu, cũng như trước đây đã là mối quan tâm của cha hai người.

Jake ngồi dậy vơ lấy chiếc điện thoại. Anh bấm số trước khi kịp nhớ ra đã từ lâu, hai anh em anh không nói chuyện với nhau nữa – mà nếu giờ có nói, thì anh cũng không nên gọi vào giữa lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này. "Bực mình!" Anh tắt điện thoại và buông nó xuống bàn.

Đúng lúc đó, anh ngộ ra một điều. Anh nhớ Harry quay quắt, nhớ những cuộc trò chuyện đêm khuya và những trận tranh cãi về tôn giáo giữa hai người. Jake nhớ những tối thứ Bảy khi Harry gọi đến để luyện tập trước bài thuyết giảng cho ngày Chủ nhật. Dù Jake hiếm khi đi lễ nhà thờ, nhưng anh luôn nghe những bài giảng của Harry. Những bài giảng rất hay.

Hết ngày này qua tháng nọ. Là anh em ruột, nhưng những chàng trai nhà Baldwin có tính cách khác hẳn nhau. Dù thế họ vẫn rất thân thiết. Cho đến khi Lisa xen vào cuộc đời họ.

Trong suốt hai năm, Lisa và anh đã hẹn thề và dệt bao mộng đẹp. Này nhé, đến tháng Sáu năm ấy, họ sẽ làm đám cưới, hai năm sau Lisa sẽ chuẩn bị sinh con, và năm năm sau đó, họ sẽ mua căn nhà nhỏ ở ngoại ô. Nhưng rồi chẳng có dự định nào được trở thành sự thực. Hãy vui lên vì cậu vừa thoát khỏi xiềng xích của hôn nhân đấy, bạn bè anh đã an ủi khi họ nghe tin hôn lễ bị hủy bỏ. Anh cười xòa và bảo rằng anh cũng đang nhảy vũ điệu của tự do đây. Nhưng đó là lời nói dối thảm hại. Anh yêu Lisa – yêu cả thứ xiềng xích cô ta suýt khoác vào cổ anh. Tình yêu của cha mẹ anh dành cho nhau đã từng mang tiếng cười tràn ngập ngôi nhà khiến bao lần ông bà phải đi ngủ sớm. Jake đã từng muốn được hạnh phúc như thế.

Phải, anh biết trong những tháng cuối cùng ấy mình đã không còn là một vị hôn phu hoàn hảo như tranh vẽ. Phải chống mắt nhìn người thân của mình chết đi từng ngày không dễ dàng gì. Bệnh ung thư của bố anh tái phát nặng hơn lần trước khiến anh phải nghỉ làm phụ mẹ chăm sóc bố. Rồi khi Jake chưa kịp nguôi tiếc thương cha thì Lisa đã trả nhẫn cho anh, và vỏn vẹn có vài tháng sau, cô ta đeo nhẫn đính hôn của em trai anh. Trong vòng bảy tháng ngắn ngủi, anh vừa mất cha, vừa mất vợ chưa cưới và mất luôn cả em trai.

Jake rồi sẽ nguôi ngoai sau cái chết của bố thôi. Con người ta không có lựa chọn nào khác ngoài chấp nhận cái chết. Mất Lisa làm anh đau đớn. Nhưng anh cũng có thể vượt qua được. Tuy nhiên việc mất cả Harry vào tay Lisa thật quá sức chịu đựng. Việc ấy làm anh mất mặt và mất luôn người em trai. Jake những tưởng rằng, chỉ cần không nhìn thấy họ, anh dần dà rồi sẽ vượt qua cơn đau tinh thần này. Nhưng chính đó mới là rắc rối. Vài tuần tới sẽ có một cuộc họp mặt gia đình. Cứ nghĩ đến việc phải nhìn Harry và Lisa quấn quýt bên nhau… Trời ạ, anh không muốn được khơi gợi đến những gì anh đã vuột mất.

Một giờ đồng hồ sau đó, tâm trí anh vẫn quanh quẩn với vấn đề nan giải ấy. Thế rồi cũng vì không muốn đau đầu mãi với chuyện rắc rối trong nhà mình, anh quay sang nghĩ về gia đình Macy. Jake nhớ bản báo cáo về Billy anh đọc hôm nọ. Thằng nhóc dùng xe của cô đi trấn lột cửa hàng thực phẩm. Jake không cho rằng

Billy xứng đáng với sự tận tụy của Macy hơn Harry xúng với tình cảm anh dành cho cậu ấy. Tuy nhiên, trong cuộc nói chuyện ngắn ngủi với Billy hồi tối, anh chắc chắn mình đã nghe thấy sự toàn tâm toàn ý của thằng nhóc dành cho chị mình.

"Anh Baldwin, hãy chăm sóc chị Mary nhé." Câu nói của Billy vang lên trong đầu anh và Jake lôi chiếc gối dưới đầu đưa lên mũi hít vào hương vị của cô một lần nữa. "Anh đang dự định cho chuyện ấy đây, Billy à. Anh đang lo cho chuyện ấy đây."

Anh trở mình và cố gắng gạt mọi nỗi suy tư để chợp mắt. Rốt cuộc mắt anh cũng được nhắm lại. Tuy nhiên anh ngủ chưa được năm phút thì một tiếng động lớn giữa đêm khuya buộc Jake choàng tỉnh.

12. Chương 12

Jake vơ vội khẩu súng, rồi nhận ra đó là tiếng gõ ngoài cửa trước nên anh bật dậy và đi ra hành lang. Khi bàn chân trần vừa chạm nền đá hoa lạnh ngắt, anh nghe tiếng người gọi tên anh từ bên ngoài cánh cửa ra vào.

"Jake? Mark đây."

Jake hít thật sâu đưa không khí vào đầy hai lá phổi. Cảm giác nhẹ nhõm dâng lên, nhưng rồi nhanh chóng biến mất. Donaldson không tự nhiên tìm đến anh giờ này. Rất có thể lý do khiến Mark đến không phải là tin vui.

Anh mở cửa và cố xua đi cơn buồn ngủ. Nhìn quần áo nhàu nát và đầu tóc rối bù của Donaldson, anh đoán Cậu bé Vàng cũng đang ngái ngủ không kém gì anh.

"Gì thế?" anh hỏi nhỏ.

"Tớ nhận cuộc gọi từ bạn của cậu bên ban Hình sự Án mạng – Anders ấy. Anh ta đang ở hiện trường một vụ án mới và muốn cậu đến đó ngay."

"Thế tại sao nó không gọi thẳng cho tớ?"

"Anh ấy có gọi vào di động của cậu. Tớ cũng thử. Điện thoại tắt máy rồi còn đâu.

"Chết thật!" Jake nhớ ra mình đã tắt máy sau khi anh định gọi cho Harry. "Cậu có biết tại sao Anders muốn tớ ra đó không?"

"Chả biết. Nhưng nếu là vụ của Anders thì thể nào cũng phải có xác chết."

Phải xác của em trai Macy chăng? Jake đẩy lùi cơn sợ hãi, sợ hãi cho những gì mình sắp tìm ra cũng như cho những gì có khả năng xảy đến với Macy nếu anh phải để cô ở nhà một mình. Anh đưa tay lên vuốt mặt tính toán. Đoạn mắt anh sáng lên nhìn qua Donaldson.

"Cậu vào đây," anh mời.

"Vậy là công sức của anh em ta cũng có kết quả nhỉ?" Vừa rón rén đi vào, anh chàng cảnh sát tóc vàng vừa hạ thấp giọng hỏi nhỏ, rồi mỉm cười.

Jake thở dài. "Tớ đang ngủ trên sofa đây. Từ giờ cho đến lúc tớ về, cậu cũng chỉ được ở đó thôi đấy." Giao hẹn xong, anh bỏ đi thu dọn đồ dùng.

Một lát sau, Jake đậu xe mình cạnh một chiếc xe tuần tra và giơ phù hiệu lên giúp anh đi qua hàng rào đầy cảnh sat và phóng viên. Đích đến của anh là căn nhà nhỏ sơn trắng dán đầy chữ "Đất cho thuê".

Jake tìm thấy Stan Anders trong góc phòng khách. Nét mặt phờ phạc và quần áo nhàu nát cho thấy Anders bị dựng dậy khỏi giường. Jake gật đầu chào cả Stan lẫn viên cảnh sát đứng cạnh bạn mình.

"Cậu đến rồi đấy à," Stan bảo. "Chờ tớ một phút nhé."

Jake nhìn bao quát căn phòng. Tiếng người nói xôn xao, chủ yếu là tiếng cảnh sát, và mùi quần áo bẩn ngập ngụa cả phòng. Không thấy xác chết nào cả - ít nhất là trong phòng này. Chẳng phải anh mong được nhìn thấy xác chết nhưng chắc phải có lý do nên Stan mới gọi cho anh chứ. Biết xác chết thường xuyên là lý do khiến Stan đến hiện trường, nên Jake cho rằng khả năng sẽ có xác chết được nhân lên gấp đôi. Anh chỉ còn biết hy vọng nạn nhân không phải là em trai Mary.

Trong khi Stan mải nói, Jake tiếp tục đánh giá tình hình. Có lẽ là một vụ cướp chăng? Điều này giải thích lý do vì sao anh cũng bị triệu đến.

Khi thấy bạn đến gần, Jake hỏi ngay, "Có chuyện gì vậy cậu?"

"Trong này này."

Jake đi theo. Trên đường đi, anh thấy một cô gái tóc đỏ có bộ ngực đồ sộ ngồi ở sofa, gục đầu vào vai một chàng cảnh sát và khóc thổn thức. Cô ta mặc một chiếc váy dạ hội ngắn cũn cỡn chẳng còn gì để mà tưởng tượng. Chàng cảnh sát ngồi bên cô hớn hở vì được chọn trực tiếp giúp đỡ mỹ nhân.

"Cô ta làm việc ở Girls Galore đấy, nếu cậu có quan tâm," Stan thì thầm.

Jake nhíu mày. "Tốt hơn là cậu nên có lý do hay ho hơn để dựng tớ dậy và lôi ra đây đấy."

"Ê, cô ta bốc lửa mà!" Stan đi vào bếp. "Tớ biết cậu cần ngủ nhiều đến thế nào để giữ gìn nhan sắc, nhưng tại tớ nhớ cậu từng kể về chuyện xảy ra ở nhà cô gái cậu đang chịu trách nhiệm bảo vệ. Tớ biết chứng cứ chưa đủ để buộc tội, nhưng…" Anh chỉ hộp giấy dưới sàn nhà, cạnh tủ lạnh đang rù rì.

"Thôi được, giờ cậu mới làm tớ quan tâm đây." Jake quỳ xuống cạnh hộp giấy đựng lố sơn màu đỏ - đúng nhãn hiệu và màu sơn được sử dụng ở nhà Macy. Là lố sơn bị khuyết hai bình.

"Cái cô hở hang kia không làm cậu thấy hứng, nhưng mà hộp sơn này thì có ư?" Stan tặc lưỡi và lắc đầu lúc Jake từ tốn đứng thẳng dậy. "Tớ bắt đầu lo cho cậu rồi đấy."

"Có xác chết nào không hả cậu?" Jake nhìn quanh phòng.

"Có. Một đám phụ nữ ăn mặc lõa lồ và một vụ án mạng. Đi làm như tớ cứ gọi là vui như đi dự tiệc nhé."

Jake chăm chú nhìn bạn. "Cậu có vẻ thích vụ này nhỉ?"

Stan nói thật, không hề che giấu. "Không thích cũng không được. Giờ thì đi thôi, tớ sẽ cho cậu xem một vòng. Nạn nhân là nam giới. Trẻ lắm cậu ạ. Còn quá trẻ là đằng khác."

Jake tưởng tượng khuôn mặt Billy trong tấm ảnh dán trên hồ sơ tội phạm. Anh kinh hãi khi nghĩ đến lúc phải giải thích với Macy.

Lúc đi qua chỗ cô nàng tóc đỏ và chàng cảnh sát đang lợi dụng tình thế, Jake nhớ lại hồi tối anh đã ước được an ủi và ôm Macy ở đúng tư thế ấy, để mà an ủi cô. Phải, chuyên đang diễn ra quá nhanh. Và vội vàng nhanh chóng không phải phong cách của Jake. Nhất là trong chuyện tình cảm. Anh và Lisa hẹn nhau đi chơi cả tháng, anh mới bắt đầu thực sự phải lòng cô ta. Dù Jake không đời nào rút lui trong quan hệ với Macy, có lẽ anh cũng nên thư thả hơn một chút. Mấy ngày qua, anh theo đuổi cô riết róng quá.

Stan đưa anh vào phòng ngủ. Cảnh sát mặc đồng phục và thường phục đứng lố nhố trong phòng. Jake dừng ngay ở ngưỡng cửa nhìn cái xác nằm sõng xoài trên mặt thảm. Đôi mắt không còn sinh khí của thằng bé trợn ngược nhìn lên trần nhà. Một vệt rạch sâu chạy ngang cổ họng. Máu chảy thành vũng quanh đầu. Mùi tử khí xông lên xộc vào mũi Jake nhưng anh chỉ chăm chú săm soi gương mặt người chết với vẻ nhẹ nhõm. Không phải Billy.

"Sao các cậu tìm được hắn thế?" Jake đưa tay lên che mũi và hỏi.

"Tóc Đỏ nhìn thấy trước tiên. Nạn nhân là người yêu của cô ta. Đáng lẽ cậu ta phải đến quán bar Girls Galore đón cô ta sau giờ làm. Chờ mãi không thấy cậu ta đến, cô ta phải đi nhờ xe người khác về nhà."

"Tên này… có tiền án tiền sự gì chưa?" Jake hỏi.

"Cô ta nói hắn đang được tạm tha, nhưng cô ta không biết vì tội gì. Tớ đã cử người kiểm tra rồi."

"Anders, lại đây nào." Từ góc phòng bên kia, một cảnh sát vẫy Stan.

Nhìn chán, Jake trở lại phòng khách. Một hộp bánh pizza trên bàn nước đập vào mắt Jake và anh lại nhớ đến Macy. Cứ nghĩ cô phải đi giao bánh trong lúc tên Tanks vẫn còn nhởn nhơ khiến anh không yên tâm chút nào. Anh phân vân không biết cô có mang bình xịt hơi cay để tự vệ không. Bực mình thật, cô ấy thậm chí còn không có được một chiếc di động đang hoạt động nữa kìa. Tất nhiên riêng chuyện ấy thì anh không lo. Chẳng chóng thì chày, cô cũng đổi bộ đồng phục của nhân viên tiệm bánh pizza lấy áo chùng của nữ tu dòng Cơ Đốc.

Jake thở dài sườn sượt và hướng sự chú ý của mình đến cô gái tóc đỏ trong trang phục "con nhà nghèo". Chắc chắn cô nàng không hợp với nghiệp nữ tu rồi. Cả Macy cũng có hợp đâu, bực thật! Chắc cô chỉ đang bỡn cợt thôi. Nhỉ?

Cố xua hình bóng Macy khỏi tâm trí, anh quan sát Tóc Đỏ vừa kéo gấu váy ngắn cũn cỡn xuống. Jake chẳng làm sao mà hiểu được vì sao phụ nữ cứ mặc vào cái thứ vừa ngắn vừa bó để làm gì, rồi sau đó lại che lại kéo. Hoặc là khoe hoặc là không đi! Tóc Đỏ có cặp chân dài tuyệt đẹp.

Anh chăm chú nhìn thứ bên cạnh cặp chân ấy: đó là cuốn sổ danh bạ điện thoại có dấu khoanh tròn. Tâm trí anh thầm xâu chuỗi các sự kiện. Lời Billy nói vang lên trong tâm trí anh. 'Hắn vừa giết thêm một người nữa. Tanks biết chỗ làm của chị Macy. Em thấy… hắn khoanh tròn địa chỉ và số điện thoại của nơi Macy làm việc'. Jake nhích gần đến. Tiệm bánh Papa's Pizza bị khoanh tròn.

"Chết thật!" Cái tên hoặc những tên gây án ở đây cũng là bọn đang tìm cách hãm hại Macy. Anh rút ngay di động và tìm số của Donaldson.

Trả lời đi chứ! Quỷ tha ma bắt cậu đi! Một hồi chuông. Hai…

"A lô?" Giọng ngái ngủ của Donaldson trả lời.

"Mọi chuyện ổn cả chứ cậu?"

"Ổn. Thế lại xảy ra chuyện gì rồi à?"

"Cậu phải thật cảnh giác nhé. Hình như tên Tanks cũng dính líu đến vụ ở đây và án mạng lần này ghê tởm lắm. Tớ sẽ thêm thông tin cho cậu sau."

Anh cúp máy, nhìn về hướng phòng ngủ và cân nhắc xem có nên thực hiện cuộc gọi kế tiếp hay không. Stan sẽ không vui vẻ gì đâu. Chẳng anh cảnh sát nào thích cơ quan khác nhúng mũi vào việc họ đang làm. Nhưng Lực lượng Phòng chống Bạo lực vùng Gulf Coast đã theo dấu tên Tanks từ lâu nên chắc chắn họ sẽ quan tâm đến vụ này.

Lùa tay vào mái tóc dày, anh đứng lên trở vào phòng ngủ. Ít nhất anh cũng nên cho Stan biết bức tranh toàn cảnh trước khi thực hiện cuộc gọi kế tiếp.

****

Billy theo dõi đèn trong Girls Galore tắt dần và cậu lại nhớ cô gái vừa trèo vào xe mình khi nãy – là một trong những vũ nữ của quán muốn kiếm thêm thu nhập. May mà trước khi cô gái nhìn thấy, cậu đã kịp giấu khẩu súng dưới vạt áo sơ mi. Nếu là sáu tháng trước, cậu đã cởi ngay khóa quần và xử đẹp cô ta với giá khuyến mãi giảm mười đô la do cô đề nghị, có bạn gái hay không cũng mặc. Nhà tù hay Ellie đã làm cậu thay đổi vậy? Có lẽ là cả hai.

Càng đợi càng sốt ruột, Billy chờ cho đến khi chiếc xe cuối cùng rời bãi đậu. Không thấy bóng dáng tên Tanks.

"Khốn nạn thật!" Nếu không tìm thấy David Tanks, cậu biết làm gì bây giờ? Billy bặm môi nhưng kịp dừng lại trước khi cắn ngập răng vào đó. Cậu nhắm mắt lại và hình dung Mace sẽ bảo gì trong hoàn cảnh này.

Cậu gần như nghe tiếng chị mình thúc giục, Ra đầu thú ngay đi, Billy. Nhưng cậu không thể. Thậm chí nếu Tanks có bị bắt và phải quay lại nhà tù, tên sát nhân ấy vẫn có tay chân bên ngoài cơ mà. Bọn ấy chúng sẽ không chùn tay khi hãm hại Ellie và chị Mace. Billy sẽ bị kẹt trong khám, vô phương bảo vệ được người thân.

“Em không thể đầu thú được,” cậu lẩm bẩm. “Em phải làm cho xong việc này đã.”

Khởi động xe, cậu quay trở lại ngôi nhà có xác chết, biết đâu tên Tanks ngu ngốc đến mức sẽ quay lại nơi đó thì sao.

Tuy nhiên, vừa đến đầu đường, cậu đã thấy ánh đèn xanh dương chớp nháy quanh nhà. Cảnh sát! Ngoặt xe vào đường nội bộ của khu phố đầu đường, cậu rít không khí vào hai buồng phổi chật chội và vòng xe quay ngược trở ra. Billy chậm chạp đi ngày một xa ngôi nhà nọ và tự nhủ mình phải tìm một đích đến khác.

Một giờ đồng hồ sau, Billy đậu xe phía trước xe moóc là nhà tạm của Andy. Tuy không thấy xe hơi của thằng bé, nhưng Billy cho rằng điều đó không đáng lo. Lúc Billy chui ra khỏi xe, cậu chỉ muốn ôm ghì lấy Ellie không rời và quên hết những cảnh trí khủng khiếp cứ bám riết lấy tâm trí mình. Nào hình ảnh quản giáo Hal máu me đầm đìa; nào Brandon trút hơi thở cuối cùng trong lúc máu ộc ra từ miệng hắn; nào xác chết với vết rạch sâu ngang cổ. Trong một thoáng, cậu ước sao mình nhìn được thế giới như cách Ellie nhìn, qua cặp kính màu hồng đẹp đẽ.

Billy thấy có ánh sáng vàng vọt chiếu qua cửa sổ phía trước khi cậu bước lên bậc thềm ọp ẹp của căn nhà tạm. Phải chăng Ellie vẫn thức chờ mình về? Cửa chính kẹt mở. Mùi thơm của chất tẩy rửa xộc vào mũi Billy. Căn nhà tạm trông khác hẳn, không còn rác rến, không cả quần áo bẩn. Ngay cả chiếc sofa cũng ngay ngắn lại nhờ hai cuốn danh bạ điện thoại dày cộm thế chỗ cái chân gãy.

“Ellie, em đâu rồi?” Bức màn im lặng đặc quánh. Tim Billy bắt đầu đập thình thịch. Cậu chạy vào phòng ngủ rồi kiểm tra phòng tắm.

Vắng lặng. Không thấy bóng dáng Ellie đâu cả.

Khi đội CSI đặt xác chết lên cáng, Jake bước ra thềm phía sau nhà. Lực lượng Phòng chống Bạo lực đã đến và đặc vụ James yêu cầu anh ở lại, mặc dù trong khi đó, Jake chỉ muốn quay về với Macy ngay.

Cửa sập mạnh sau lưng anh và Stan bực tức đi ra. “Cậu nói lại cho tớ nghe xem tại sao cậu thấy nên gọi mấy gã khó chịu này đến đây vậy?”

“Họ đang theo dõi Tanks mà.”

“Thế cậu cho rằng bọn họ tài cán hơn chúng ta trong việc bắt giữ hắn ư?”

“Tớ nghĩ là trong vụ này họ trên cơ chúng ta.”

“Cậu còn làm việc với họ nữa. Tại sao vậy, Jake?”

“Tớ không làm chung với họ. Chẳng qua là… là vì cô gái. Chủ nhân căn nhà bị đột nhập bữa trước. Tanks đang rình rập tìm cách hãm hại cô ấy.”

“Thảo nào. Quanh đi quẩn lại thì cũng chỉ vì đàn bà chứ gì.”

Jake sững lại. “Kìa Stan! Cậu biết tớ không…”

Bạn anh giơ bàn tay lên như muốn xin lỗi vì đã lỡ lời. “Nói chung, tớ chỉ không thích thôi,” Stan thừa nhận. “Mà này, tại sao Tanks định làm hại cô ấy thế? Còn nữa, tại sao cảnh sát liên bang cũng tham gia điều tra vậy?”

Jake đâu có tuyên thệ giữ bí mật gì. “FBI lần theo tên Tanks để tìm chứng cứ cho một vụ ám sát đặc vụ liên bang. Tớ đoán cũng chính vì thế mà Lực lượng Phòng chống Bạo lực đã nhanh chóng vào cuộc. Còn lý do hắn định hãm hại Macy là để trả thù cá nhân. Billy, em trai cô ấy giành người yêu của hắn.”

Stan khoanh tay trước ngực nhìn anh. “Đàn bà đúng là cội rễ của mọi rắc rối mà.”

Jake nhịp đế giày lên thềm nhà ghép từ những tấm ván mỏng. “Các cậu có thu thập được thêm chứng cứ gì trong đó không?”

“Rất nhiều dấu vân tay. Không thấy vũ khí gây án. Trong anh em có người biết nạn nhân đấy. Hắn tên là Mike Sawyer, từng vào tù ba năm vì tội trộm xe hơi và nhiều lần bị buộc tội đột nhập, phá hoại. Hắn đã – và có lẽ vẫn còn – là thành viên của băng đảng. Bọn chúng tự đặt tên cho băng của mình là Chó Sói.”

"Tớ có nghe nói đến đám ấy." Jake nhớ lại những chai sơn đỏ. Đặc vụ James không tin rằng Tanks còn ở đây nhưng những linh tính mách bảo Jake điều khác hẳn. Anh còn biết chính hắn chứ không phải ai khác đã ra tay hạ sát Sawyer.

Im lặng bao trùm. Mấy con thiêu thân bay lơ lửng trên sân. Jake quay sang hỏi Stan. "Cậu có biết chút gì về đạo Công giáo không?"

Stan nhíu mày. "Tớ biết không nhiều lắm đâu. Sao cậu hỏi thế?"

Jake nhún vai. "Chẳng sao cả."

Đặc vụ James mặc áo khoác đồng phục của Lực lượng Phòng chống Bạo lực từ trong nhà đi ra. Anh ta đưa mắt tìm Stan. "Xin lỗi về chuyện xảy ra trong nhà khi nãy. Đôi khi căn bếp không đủ chỗ cho hai đầu bếp cùng trổ tài mà."

"Đầu bếp bên anh khốn nạn bỏ mẹ," Stan bực bõ.

"Chính tôi cũng vừa nói với cậu ta thế," James đồng tình. "Này các cậu, tôi thích chúng ta cùng hợp tác phá án thay vì tranh nhau giành quyền chỉ huy."

Jake hỏi, "Thế anh cũng tin tên Tanks đứng đằng sau vụ này à?"

James gật đầu. "Hoàn toàn tin tưởng, nhưng tôi cần thêm chứng cứ ngoài một số điện thoại khoanh tròn và mấy chai sơn."

"Thế anh đã có thêm thông tin gì chưa?" Stan hỏi.

Tay đặc vụ FBI vẫy hai người bạn vào trong. Lúc họ vào đến nơi cũng là lúc người ta mang thi thể của Mike Sawyer ra ngoài. James đi găng tay rồi đến bên máy ghi âm tự động trên điện thoại và nhấn nút.

"Ê," một giọng cao chói lói vang lên. "Là Ellie đây. Gọi lại cho tôi."

James mím môi. "Tôi cá là trên đời không còn cô Ellie nào có giọng nói như vậy cả."

"Lạy Chúa, hy vọng là không," Stan kêu lên. "Tai tôi ù cả rồi đây này."

James gật đầu. "Chúng tôi đã lần theo điện thoại bàn và đang theo dõi di động của cô gái này."

Jake nhớ cú điện thoại Ellie gọi cho Macy . Không có lý nào Ellie lại gọi cho Tanks… "Chúng ta đang bỏ sót gì đấy," Jake nói.

James nhướn một bên mày. "Khi nào anh tìm ra đó là gì, nhớ phải cho tôi hay đấy."

13. Chương 13

Billy đi đi lại lại trong phòng khách nhà Andy. Ellie đi đâu vậy nhỉ? Cậu về đến đây hơn 1 tiếng đồng hồ rồi mà cô ấy vẫn chưa về.

Vừa thấy có ánh đèn rọi qua màn cửa, Billy nhảy bổ đến bên cửa sổ. Ellie nhảy xuống xe của Andy trước khi chiếc xe lại phóng vọt đi. Billy ra tận cửa đón cô. Cô nàng chạy ào vào vòng tay cậu. Billy điên tiết, vòng tay quanh người Ellie.

"Em đã ở chỗ quái quỷ nào thế hả?" Khi nghe cô thổn thức, Billy hối hận vì đã gằn giọng với cô. "Anh lo cho em quá." Cậu ngả người ra sau để nhìn cho rõ mặt người yêu. "Có chuyện gì thế em?"

Mắt cô gái long lanh ướt. "Fred chết rồi anh ạ."

"Ai cơ?" Billy nghĩ đến nạn nhân bị cứa cổ mình thấy hồi chiều.

"Bệnh nhân trong viện dưỡng lão, chỗ em làm. Anh còn nhớ có lần em kể ông ấy lén vào phòng bà Kelly không?"

Giờ thì cậu đã nhớ Ellie thường kể cho mình về đôi bạn tình già cả ấy. "Xảy ra chuyện gì?"

"Đột quỵ" Cô gái vùi mặt vào ngực cậu.

"Làm sao em biết được tin vậy?"

"Nancy, một chị cũng giúp việc cho y tá giống như em ấy, gọi điện báo cho em. Chị ấy biết em thân với Fred. Em đến đó và một tiếng sau thì Fred qua đời."

"Chết thôi Ellie! Anh đã bảo em không được dùng điện thoại của em cơ mà."

Ellie chợt cứng người. "Em chỉ kiểm tra tin nhắn thôi. Còn sau đó em dùng điện thoại của Andy để gọi."

"Cả tin nhắn cũng đừng có kiểm tra chứ. Họ sẽ lần ra em đấy."

Ellie đến bên ghế sofa và ngồi phịch xuống. "Anh đừng cáu em nữa. Hôm nay em đã phải chịu đủ chuyện buồn…"

"Anh không cáu em," Billy cắt ngang. "Chỉ là… anh không muốn em bị rầy rà thôi." Cậu ngồi xuống cạnh người yêu và cô gái dựa vào người cậu. Da thịt mềm mại của cô nàng mới dễ chịu làm sao.

"Em thương bà Kelly quá. Họ hết lòng yêu nhau anh ạ. Bà ngồi cạnh em bên giường bệnh của Fred và cứ nắm hoài tay ông ấy. Bà còn gọi ông là tình yêu của đời bà và nhắc đi nhắc lại rằng ông trời thật không công bằng vì họ mới quen nhau hồi năm ngoái. Thật là buồn thảm."

"Anh biết mà," Billy ôm người yêu vào lòng, úp mặt vào mái tóc của Ellie mà thủ thỉ. Hai người lặng yên không nói, nhưng đây là sự im lặng có ý nghĩa. Chỉ là hai con người nương tựa vào nhau.

Mãi sau, Ellie sẽ sàng. "Em sợ lắm anh ạ. Em nghĩ chúng mình nên đi khỏi đây thôi. Cứ lên xe mà đi."

Billy lắc đầu. "Anh không làm thế được. Anh muốn chị Mace phải được an toàn đã."

Ellie nhìn lên. "Anh có gọi cho viên cảnh sát ấy chưa?"

"Rồi. Nhưng anh không biết anh ấy có bảo vệ chị Mace không. Anh còn phải tìm tên Tanks nữa."

"Nhưng nếu chỉ nói không thôi liệu có thay đổi được gì không? Em có nghe anh ta hứa gì với anh đâu. Mà nếu có hứa, chắc gì anh ấy đã giữ lời?"

"Anh sẽ nói cho anh ấy hiểu," Billy đáp. Cậu không muốn nói về Tanks. Dù đã mệt nhoài, cơ thể cậu vẫn biết mình muốn gì. Muốn có Ellie. "Mà em này, Andy nó đi đâu vậy?"

"Nó sẽ ngủ lại nhà bạn. Em nghĩ… em nghĩ chắc Andy muốn anh và em được ở một mình."

"Em có thích thế không?" Billy hỏi.

Cô gái mỉm cười và lo âu trong ánh mắt cô vơi đi phần nào. "Em thích nếu anh cũng thích."

Billy nhìn quanh. Nhờ Ellie bỏ công dọn dẹp, căn nhà tạm của Andy không còn đến nỗi quá khủng khiếp như trước. Cậu cảm nhận được bộ ngực mềm mại cô ép lên tay mình và cơ thể cậu lên tiếng đáp trả.

"Em có hỏi Andy tại sao nó giúp tụi mình. Nó nói nó nghe một người giảng đạo trên tivi bảo rằng người kế tiếp mà ta không định giúp đỡ, người đó có thể là Đức Chúa Jesus."

"Ôi, thế ra nó tưởng anh là Chúa Jesus ư?" Billy bật cười và thở dài sung sướng vì Ellie vừa nhích lên, ngồi vào lòng cậu.

"Không. Nhưng Andy bảo nó cần giúp đỡ mọi người. Có như thế, nó mới thành người tốt hơn được."

"Tại sao Andy cho rằng thằng bé cần trở thành người tốt hơn bây giờ chứ?" Tuy hỏi vậy, nhưng có lẽ Billy đã hiểu. Cả bố và mẹ Andy đều bỏ nó mà đi, còn Billy suốt bao năm ròng đã tự trách mình cho rằng lỗi tại mình nên bố mới bỏ đi như thế. Có thể Andy cố gắng sửa chữa mọi lỗi lầm mà nó tưởng rằng mình đã mắc phải.

"Em không biết," Ellie bảo. "Nhưng thằng bé tốt tính lắm. Andy còn không cho em trả tiền xăng khi đưa em đến viện dưỡng lão nữa kìa."

Billy nhìn sâu vào đôi mắt xanh nhạt của người yêu. “Em đẹp quá.” Cặp mông mềm mại của cô gái áp lên phía trên đùi cậu làm cậu ngây ngất.

Ellie cười mãn nguyện. “Em yêu anh, Billy. Như bà Kelly yêu Fred vậy. Em sẽ yêu anh mãi mãi và em mừng vì mình gặp nhau sớm thay vì chờ đến khi vào viện dưỡng lão rồi mới biết nhau.”

Billy đau thắt lòng khi nhớ ra rằng không biết làm thế nào, nhưng sau khi đã xử lý Tanks, cậu phải thuyết phục cho Ellie thôi đừng yêu mình nữa.

Cô gái cúi xuống tặng cậu một nụ hôn say đắm. Liệu có là sai trái khi cậu ân ái với Elle đêm nay, để rồi ngày mai…? Ellie hôn cậu và tự nhiên đúng và sai không còn quan trọng nữa. Billy hôn cô gái như cậu từng mơ được hôn cô trong suốt năm tháng vừa qua. Tay cậu hơi run rẩy khi luồn xuống gấu áo thun màu xanh dương và trượt lên cao ôm lấy bầu ngực nở tròn của Ellie.

“Em tuyệt vời quá,” cậu thì thào, miết mấy ngón tay lên áo ngực của Ellie và cảm nhận nó. Tuy không có nhiều kinh nghiệm với phụ nữ, nhưng cậu cũng biết con gái hay muốn làm mấy trò này một cách từ tốn. Billy sẽ chậm rãi đúng như Ellie mong muốn.

“Anh cũng thế,” Cô gái lắc nhẹ hông trên lòng cậu, rồi cô nắm áo thun và cởi ngược qua đầu mình.

Áo ngực của Ellie màu trắng có viền rất nhiều ren. Billy cho tay lướt qua nơi nụ hoa cứng căng bé xíu dưới làn vải xa tanh mượt mà, và rồi Ellie thốt ra những lời mà bấy lâu nay cậu rất mong được nghe.

“Hãy yêu em đi Billy. Hãy giúp em quên đi mớ hỗn loạn điên cuồng mà chúng mình đang vướng vào anh nhé.”

****

Bảy giờ sáng, Macy vỗ mạnh chiếc đồng hồ báo thức cho nó im đi. Giấc ngủ cho người ta nơi trốn tránh. Cô không muốn lo lắng cho Billy, hoặc lo sắp bị người ta chặt đầu, cũng không muốn nghĩ đến anh chàng đang nằm dài trên ghế sofa, người vẫn tưởng cô sắp đi tu. Thậm chí em còn không biết có anh trong nhà. Làm như dễ lắm vậy.

Quỷ sứ! Cô lật người nằm sấp, mặt úp lên gối và làu bàu thêm vài từ không được đoan trang cho lắm. Tất nhiên là cô biết anh đang ở đây. Đêm qua, trước khi đi ngủ, cô thức chong chong cả tiếng đồng hồ lắng nghe Baldwin trở mình, nghe xem anh có ngáy không. Cô hy vọng anh sẽ ngáy. Những tiếng ngáy xấu xí phì phò như kéo bễ. Bất cứ tật xấu nào có thể khiến cô vin vào đó để thôi không nghĩ đến cảm giác được có anh bên cạnh mình sẽ là như thế nào.

Gần cả 2 năm qua cô tồn tại mà không có sex. Tất nhiên thi thoảng cơ thể cô vẫn lên tiếng hỏi, Sao, có còn nhớ cực khoái là gì không? Khi đó, não cô sẽ lên tiếng trả lời. Có nhớ chứ. Nhưng lần cuối cùng mình trải nghiệm được lại không phải của mình. Mà lần đó là của ả thư ký của chồng mình ấy chứ. Cô vẫn không thể tin được là mình đã để cho hai người họ hành sự xong xuôi rồi mình mới can thiệp. Nhưng thôi, cũng chẳng phải chờ lâu là mấy. Tom có bao giờ duy trì được lâu đâu.

Nói chung, chỉ cần nghĩ về Tom và cô thư ký không thôi cũng đủ đưa hoóc môn của cô trở về kỷ băng giá. Thế mà tối qua, kích thích tố trong cô lại không trở về nơi đó nữa.

Macy nhớ hôm nay cô phải đến nhà thờ giúp dọn vườn nên cô ngồi dậy. Vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở thì cô đã nghe có tiếng gõ cửa phòng ngủ, và chưa kịp la lên ‘Đi đi’ thì Baldwin đã bước vào mang theo hai tách nước bốc hơi nghi ngút.

“Anh mang café vào cho em này.”

Cô những muốn mắng mỏ anh đã dám vào phòng ngủ của mình, muốn từ chối thẳng thừng tách café tươm tất, nhưng mùi café lại hấp dẫn không kém anh chàng vừa bưng nó vào. Macy mím môi lặng im.

“Mới sáng ra đã có người xụ mặt rồi kìa,” Baldwin bảo. Anh nháy mắt, rồi còn bạo gan ngồi ghé lên mép giường. “Có con chim nhỏ mách anh rằng em thích uống café pha kem và đường.”

“Chim nhỏ nào chứ? Nó ở đâu vậy? Tôi chắc là mình còn giữ khẩu súng hơi của Billy đây và tôi có thể lôi súng ra ngay.”

“Chắc em không định bắn cả bà ngoại đâu nhỉ? Bà vừa gọi đấy.”

Jake đưa cho cô tách café. Làn hơi nước thơm lừng nóng hổi bốc lên. Macy ôm hai bàn tay quanh chiếc tách.

Jake đưa tách café của mình lên môi, còn cái nhìn của anh cũng nghi ngút như tách café, đưa nhìn khắp người cô. “Thế là tiêu trò mộng tưởng của anh rằng em mặc áo ngủ bằng lụa đỏ.”

Macy kéo vạt áo của bộ đồ mặc nhà bằng vải cotton xuống. “Anh cảm phiền ra ngoài được không? Tôi phải cầu nguyện cho buổi sáng. Đó là nghĩa vụ của người sắp đi tu.” Cô đoán anh không cả gan đến độ dám đem chuyện ấy ra hỏi Ngoại.

Lửa đam mê trong mắt anh nhạt mất. Điều đó có nghĩa cô đoán đúng. Giờ giá mà cô có thể làm gì đó để dập tắt cơn ham muốn dậy lên trong người mình. Tại sao dáng vẻ anh ngồi xuống ở đầu giường lại tự nhiên đến thế? À phải, đêm qua, cô đã hình dung anh vào đây. Tưởng tượng ra anh bò xuống dưới lớp chăn mềm cùng cô, mơ anh hoàn toàn trần trụi, mơ anh chạm đến những nơi trên cơ thể cô đã không được đụng đến trong…

“Hôm nay em dự định sẽ làm gì nào?” Anh vừa hỏi vừa nhấm nháp café.

“Tôi sẽ đến nhà thờ.” Cũng không phải là nói dối. Tuy nhiên, cái cớ sắp đi tu sẽ không dùng được lâu – chẳng chóng thì chày anh cũng phát hiện ra thôi. Tuy nhiên, cô sẽ tận dụng nó càng lâu càng tốt.

“Thế còn sau đó?”

Sau đó em sẽ kiếm ra cớ khác để tránh xa anh.

“Thường thì tôi đến thăm mẹ và Ngoại ở Yoga Works.” Thấy Baldwin nhướn mày ra ý hỏi, cô giải thích,

“Ngoại quản lý một trường dạy yoga.”

“Bà ngoại đạp xe thể thao và xịt sơn đầy người anh mà cũng tập yoga nữa ư?”

Macy nhún vai, “Bà dạy yoga.” Cô sẽ không đả động đến những việc khác mà Ngoại làm.

“Thế hôm nay em không đi học à?”

“Thứ Năm hàng tuần thì không.”

“Thế còn đi làm?” Mặt anh mang vẻ khó tả.

“Đến mai mới đi.”

“Được rồi, Macy này, em nên thôi không đi làm cho đến khi nào tên Tanks bị bắt hẳng hay.” Anh nhướn một bên mày như thể biết trước rằng cô sẽ thách thức anh.

Mà cô không làm anh thất vọng thật. “Vậy anh trả tiền thuê nhà cho tôi tháng này nhé? Cảm ơn, anh thật dễ thương quá.” Cô đặt tách café xuống mà cười ha hả.

Anh nhíu mày. “Nếu nhờ thế mà giữ được mạng sống cho em, anh đồng ý ngay.”

Macy lắc đầu, tụt xuống giường. “Thực ra tôi tự lo cho mình được.” Dứt lời, cô vào buồng tắm phớt lờ anh đang gọi với theo. Cô hy vọng phòng tắm là nơi Jake hiểu anh không nên vào.

Vừa sập mạnh cửa sau lưng, cô đã đứng sững như trời trồng. Mắt cô trân trối nhìn khuôn ngực rộng và đi dần xuống dưới – Macy và anh chàng trần trụi cùng đồng thanh kêu thét lên và chỉ đến lúc ấy, cô mới nhìn lên mặt anh ta. Macy hoảng loạn và cuống cuồng lao ra khỏi cửa.

Baldwin đứng chờ sẵn ngoài hành lang. Khi thấy cơn kinh hoàng của cô, cặp mắt xanh lơ của anh lấp lánh như cười.

“Đồng sự của anh làm gì mà lại trần truồng trong buồng tắm nhà tôi thế?” cô rít lên.

Baldwin cười toe. “Anh quên không dặn cậu ấy là vào trong đó thì phải hát to lên.”

****

Hôm nay, ông Hal cảm thấy… chưa khỏe hơn nhưng suy nghĩ của ông đã sáng suốt. Ông đã thôi không sử dụng thuốc giảm đau, tuy nhiên, suy nghĩ sáng suốt cũng có giá của nó. Bấy giờ ông đã thực sự biết hứng một viên đạn vào ngực sẽ đau đến mức độ nào rồi.

Khi cô y tá ló đầu vào và bảo ông đã đến giờ đi dạo, ông bảo cô cứ đi trước, nếu ông đổi ý, ông sẽ đuổi kịp cô ngay. Rõ ràng, cô tưởng ông nói giỡn. Giờ thì, một tay tì vào giá truyền nước biển, ông lần đi dọc dãy hành lang bệnh viên màu xám nhạt như lão già gần đất xa trời. Hôm nay, ít nhất mông ông cũng được che chắn kín đáo nhờ bộ quần áo ngủ Melissa mang vào cho ông sáng nay.

Hal vừa quành qua một ngã rẽ thì đã nghe một tiếng nói quen thuộc phát ra từ một cửa phòng bệnh mở hé. Ông chăm chú lắng nghe. Có phải chị tình nguyện viên hôm nọ không? Tên là gì nhỉ? Hình như là Faye thì phải.

"Dạ không có gì," chị tình nguyện cất lời. "Tôi sẽ ghé thăm mà."

Hal thôi không đi nữa, nếu như những bước lết ấy có thể được gọi là đi. Phải cô ấy không?

"Ông không sao chứ?" cô y tá bên ông hỏi, vẻ khó chịu.

"Không sao." Miệng nói thế nhưng ông không nhúc nhích.

Cửa phòng mở rộng và bà Faye vội đi ra, suýt chút nữa va vào người ông. Bà vấp vào cái giá truyền nước biển khiến nó nghiêng ngả. Khi bà giơ tay đỡ nó, cặp mắt xanh lơ của bà nhận ra ông.

Khao khát được thót bụng lại lan tỏa khắp người Hal. Tuy cảm giác ham muốn không đến nỗi mê cuồng, nhưng người ở tuổi ông thường có cả kho kinh nghiệm. Buồn cười là ông đã không nghĩ đến cái kho ấy – cũng chẳng nghĩ đến dụng cụ trong ấy – biết bao năm nay rồi. Vậy mà 'cái chị này' lại khiến ông nghĩ đến nó.

"Ta lại gặp nhau rồi." Hal mỉm cười. "Tối thiểu thì lần này tôi cũng mặc quần áo đầy đủ đấy nhé."

Bà Faye vội quay sang cô y tá bên ông mà đỏ mặt phân trần. "Chỉ là áo choàng của bệnh viện không kín thôi mà." Sau đó, mắt bà gặp ánh mắt ông Hal. "Hôm nay trông anh khá hơn nhiều rồi đấy." Tuy khen ông như thế nhưng trông bà Faye cứ lo lắng và hồi hộp thế nào.

"Ý chị là nhờ tôi có mặc quần áo ấy à?"

"Trông khỏe mạnh hơn." Có lẽ chị này mới ngoài năm mươi, ông Hal đoán, bởi chị có vài sợi tóc bạc lẫn mái tóc đen xoăn, nhưng khi hai gò má chị ta hồng lên, chị lại khiến ông có cảm giác chị trẻ hơn nhiều.

Cô y tá hết nhìn ông lại nhìn bà Faye. "May quá, chị Faye. Hai người có quen nhau từ trước à? Vậy cảm phiền chị dẫn ông Klein đi bộ nốt nhé?" Không đợi nghe câu trả lời, cô y tá đã rảo bước xuống cuối hành lang.

"Vậy là chị kẹt với tôi rồi." Ông liếc nhìn bảng tên của bà Faye để xem có ghi họ của bà không. Không có.

Bà gật đầu đồng tình. "Vâng, chắc vậy rồi."

Ông Hal dang tay chờ đợi dù mấy phút trước ông còn bảo cô y tá là mình tự đi còn dễ dàng hơn là để cô ta dìu mình. Nhưng cứ nghĩ đến lúc được chạm vào bà Faye…

Bà quàng tay lên cánh tay ông, và cái cảm giác ấm áp rạo rực mà 1 người đàn ông bình thường hay cảm nhận khi chạm vào 1 phụ nữ xinh đẹp lan tỏa khắp người ông. Vấn đề là, đã từ lâu ông Hal không còn cảm thấy bình thường được nữa.

"Thế thì," ông Hal cố tình đi thật chậm nhưng bước chân đĩnh đạc hẳn lên, "chị làm tình nguyện viên ở đây được bao lâu rồi?"

"Dạ bốn năm rồi." Bà cứ dáo dác nhìn cửa từng phòng như thể nôn nóng muốn tống ông về phòng mình vậy.

"Ngoài làm tình nguyện viên ở đây, chị còn làm gì khác không?" Hông của ông cọ xát cạnh hông của bà. Dễ chịu thật. Ông hít thở mùi hương tươi mát tỏa ra từ cơ thể bà. Đó không phải mùi nước hoa mà là một mùi rất quen thuộc. Mùi phấn trẻ em thì phải?

“Tôi… tôi còn làm bán thời gian tại trường dạy yoga của mẹ tôi nữa.”

Ông quay sang nhìn kỹ người phụ nữ trước mặt để đảm bảo rằng ông không phải lòng một cô gái trẻ. Chắc chắn là không vì quanh mắt bà đã có dấu hiệu của tuổi tác. “Chị có mẹ làm quản lý trường dạy yoga à?”

Bà đột ngột dừng bước. “Đây đã phải là phòng anh chưa, anh Hal?”

Ông liếc qua cánh cửa và bảo, “Cô y tá dặn tôi phải đi hai vòng,” ông nói dối và cứ thế bước tiếp. “Có phải ngày nào tôi cũng được đi cạnh một phụ nữ đẹp như thế này đâu.”

Khi thấy chị ta nhíu mày, ông Hal chột dạ. Chết thật, đã lâu ông không tán tỉnh phái đẹp nên ông quên không cân nhắc đến khả năng chị ta đã có chồng. Nhưng khi ông nhìn bàn tay trái của bà, ông không thấy có nhẫn cưới.

Bà cho tay vào túi và bối rối mân mê vật gì trong đó. Họ đi thêm vài bước trong im lặng.

“Xin tự giới thiệu với chị, tôi là Harold Klein,” mãi sau ông lên tiếng trước. “Mọi người thường gọi tôi là Hal thôi.” Ông hy vọng người phụ nữ xinh đẹp này sẽ nói tên đầy đủ. Ông vẫn thấy ngờ ngợ là trước đây mình đã gặp chị này.

“Tên Hal nghe rất hay đấy ạ,” bà khen nhưng chẳng ngước nhìn ông.

“Đỡ nhiều rồi đấy nhỉ, ông Klein!” một cô y tá đi ngang qua gọi với lên.

Ông mỉm cười đáp lễ rồi quay ngay sang bà Faye. “Vậy chứ ở bệnh viện, chị thường làm công việc gì?”

“Giúp việc vặt, bưng thức ăn đến cho bệnh nhân.” Bà vẫn không nhìn ông.

“Với lại giúp các ông già đi bộ nữa chứ?” ông gợi ý.

Bà liếc lên nhìn ông. “Anh đâu có già.”

“Sau lúc này tôi thấy mình già hẳn đi, chị ạ.” Hay đúng hơn là tôi từng thấy mình già nua cho đến khi em xuất hiện.

“Chỉ mấy ngày nữa thôi là anh khỏe ngay ấy mà.”

“Có lẽ là thế nếu… nếu chị ghé thăm tôi.” Thật là lời gợi ý vụng về chưa từng thấy, cũng bởi ông Hal đã lâu không để tâm đến phái đẹp. Chẳng phải hồi vợ còn sống ông không biết ăn nói ngọt ngào với bà, nhưng đó lại là chuyện hoàn toàn khác, không phải chuyện ấp úng lần đầu. “Chị hứa nhé? Chị lại ghé qua thăm tôi nhé?”

Bà ngạc nhiên mở tròn mắt và nhìn lảng đi chỗ khác. “Tôi bận lắm.”

Ông nhíu mày và nhận ra rằng mình đã thất bại. “Chắc tại tôi vụng về quá.”

“Vụng về trong chuyện gì cơ?”

“Tôi đã thôi tán tỉnh phụ nữ cả ba mươi năm nay rồi. Chắc như thế đã làm cho người ta lụt nghề mất.”

Đã từ lâu ông quên hẳn cảm giác bị phụ nữ từ chối. Ông nghe nằng nặng trong lồng ngực nhưng không phải do vết thương gây ra. Khi đến cửa phòng mình, ông buông tay bà và bà Faye dừng lại. “Tôi xin lỗi vì đã làm chị thấy không thoải mái, chị Faye.”

“Tôi cần đưa anh vào tận giường, anh Hal ạ,” bà đáp, chẳng buồn nhìn mặt ông.

Ông lệt xệt đi vào và tự ngồi lên giường. Bà nhẹ nhàng nâng chân ông lên một chút. Sau đó, bà gỡ đôi dép lê đi trong nhà khỏi chân ông và đặt ngay ngắn xuống đất.

“Cảm ơn chị nhé.”

Ông những tưởng bà sẽ vội vàng chạy đi, nhưng thay vào đó bà vẫn đứng yên, mắt nhìn xuống hai bàn tay đang xoắn vào nhau. Trời ạ, ông thề là ông có thấy nước mắt long lanh trên mắt bà.

“Tôi đã mặc quần áo rồi cơ mà,” ông Hal đùa. “Chị hết lý do để khóc rồi nhé.”

Bà gượng cười. Đoạn bà ngước đôi mắt ươn ướt lên nhìn ông, "Chắc không phải tại anh không khéo nói đâu. Có lẽ là tôi lâu rồi không nghe ai tán tỉnh mình nên hơi ngỡ ngàng."

Hy vọng lại phập phồng trong lồng ngực đau buốt của ông Hal. "Vậy chị hãy cho tôi cơ hội nữa nhé. Chiều nay chị ghé đây được không?"

"Tôi… tôi sắp phải về rồi, anh Hal à."

" Thế thì ngày mai vậy?" ông vẫn chưa thôi.

Bà Faye đứng yên đó, rõ ràng là đang đấu tranh tư tưởng. Cuối cùng thì: "Thăm thoáng một chút thôi nhé."

"Tôi rất mong được gặp chị."

Tuy bà không nói 'Tôi cũng vậy', nhưng ông Hal nhìn thấy được câu trả lời ấy trong mắt bà. Lần đầu tiên trong hàng thế kỷ qua, ông Hal mới thấy mình cười một mình không vì một lý do rõ ràng nào cả.

****

Jake ngồi trong văn phòng, chống cây bút chì lên mặt bàn và đọc mấy hồ sơ về những vụ cướp chưa được giải quyết. Donaldson ngồi đối diện anh, chúi mũi vào chồng hồ sơ của cậu. Đầu óc Jake mãi nhảy qua nhảy lại giữa công việc và khuôn miệng xinh xắn của Macy lúc nàng nhoẻn cười. Nghĩ đến hương vị ngất say của nó mà anh từng được nếm qua. Đến cái vẻ sexy mà nhờ nàng, bộ quần áo mặc nhà màu hông mới có được.

"Vậy là ta có sáu vụ trộm dùng sơn đỏ và bốn vụ không dùng." Donaldson kết luận.

Phải mất cả phút Jake mới dứt khỏi dòng suy tưởng về bộ đồ nỉ màu hồng được bung nút, khỏi hình ảnh bàn tay anh được lướt qua những thung lũng và núi đồi phụ nữ. "À, ừ, tổng cộng có mười vụ tất cả đấy."

"Vâng. Có nhiều khác biệt đáng kể giữa những ngôi nhà bị trộm quét sơn đỏ với những nhà còn lại."

Donaldson chỉ vào một tập tài liệu. "Ví dụ như, trộm vào những nhà có viết bậy bằng sơn đỏ chỉ lấy đi đồ đạc cồng kềnh, vào quơ lấy rồi đi ngay. Không thấy lục tìm những vật dụng đắt tiền cất ở chỗ khó thấy." Cậu ta nhặt một tập hồ sơ khác lên. "Còn trong những nhà còn lại, bọn trộm hoặc biết chỗ giấu của ở đâu hoặc chúng có thời gian lục lọi."

"Tớ cũng nghĩ hệt như cậu vậy." Tuy nói thế nhưng thực tình Jake đang nghĩ về Macy. Liệu anh còn cơ hội được cởi chiếc áo màu hồng kia chăng, hay nó sẽ sớm được thay bằng áo chùng của nữ tu sĩ?

"Cậu có biết gì về đạo Công giáo không?" anh chợt hỏi.

Hai mày của Donaldson nhíu lại. "Tớ theo dòng Giám Lý."

Jake nhìn lên và thấy Evelyn, một nữ nhân viên văn phòng vừa đi ngang qua cửa phòng làm việc của anh.

Trông cô ấy có vẻ là người theo Đạo không nhỉ? Jake còn không thể hình dung người theo Đạo trông như thế nào nữa là.

"Nhưng tớ được gặp Đức Giáo hoàng một lần rồi," Donaldson nói tiếp. "Hồi ở Ý…"

"Evelyn này?" Jake gọi lớn, cắt ngang lời Donaldson.

"Em theo đạo Cơ đốc phải không?"

Cô gái cười nụ. "Không, em theo đạo Phật."

Vừa mệt mỏi vì thiếu ngủ lẫn bực bội nôn nóng, anh bèn hỏi cô, "Thế em có biết bất kỳ ai theo Đạo không – là bạn, hàng xóm hay người đưa thư cũng được?"

Cả Evelyn và Donaldson cùng hỏi. "Sao anh hỏi thế?"

"Chẳng sao cả. Thôi, bỏ đi."

Jake làm như không nhìn thấy Evelyn và Donaldson ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau và sốt ruột xem đồng hồ đeo tay. Đã 11 giờ trưa. Macy bảo cô sẽ ở nhà thờ đến đầu giờ chiều. Điên thật, thay vì đi tìm người

theo Đạo, sao anh không đến thẳng nhà thờ mà hỏi có phải hơn không? Và nếu anh đến đó, biết đâu anh sẽ rủ được Macy đi ăn trưa với anh cũng nên.

Với lại, anh cần phân tích ngọn ngành để cô hiểu tại sao cô nên nghỉ việc giao bánh một thời gian. Anh chưa kể với cô chuyện anh tìm thấy địa chỉ nơi cô làm việc được khoanh tròn trong danh bạ điện thoại tại hiện trường vụ án mạng bởi vì anh không muốn làm cô sợ. Nhưng nếu việc làm cô sợ là một cách cho cô chịu nghe anh nói phải trái, anh cũng sẽ làm.

Anh đứng lên. "Hết giờ nghỉ trưa tớ sẽ quay lại." Anh quay sang nhìn Donaldson rồi nói thêm "Cậu giúp tớ việc này nhé. Hãy gọi hỏi các nạn nhân xem bao nhiêu người trong số họ đã sơn phủ lên chữ bọn trộm viết bậy. Sau đó, cậu lấy một mảnh sơn từ những chữ chưa bị xóa và mang đi phân tích xem sơn ấy có trùng với mẫu sơn trên tường nhà Macy không nhé."

Anh gần ra đến xe thì di động của anh reo lên. Anh mỉm cười khi nhìn thấy số người gọi tới. "Con chào mẹ. Hôm nay trời đẹp quá mẹ nhỉ?" Anh nhìn quanh. Trời trong xanh. Cỏ mơn mởn. Chim chóc chiêm chiếp vang lừng. Người ta còn mong gì hơn nữa chứ?

"Mẹ muốn hỏi xem con có thể giúp mẹ một việc thật lớn được không?"

Anh vừa vào xe vừa hỏi. "Giúp mẹ ư? Nhưng việc gì mới được ạ?"

"Mẹ có đặt món salad gà ở cửa hàng bán thức ăn ngon gần nhà con cho tiệc mừng thọ ông ngoại. Không biết trên đường đến đây, con ghé qua đó lấy trước rồi mang đến cho mẹ được không?"

Khung cảnh xung quanh thốt nhiên mất hết vẻ tươi đẹp. Jake biết mẹ làm thế cốt để xem anh có định ghé về nhà thật hay không thôi. Và thực lòng mà nói… anh không định về. Nhưng mỗi lần định nói thật ý định của mình với mẹ, anh lại nhớ cuộc nói chuyện cuối cùng với bố ngày trước. Anh đã hứa với người cha hấp hối là anh sẽ luôn làm mẹ vui lòng.

"Đến mai con mời mẹ đi ăn trưa rồi bàn luôn thể nhé," Jake đề nghị. "Mẹ vẫn thích đồ ăn ở quán ngon trên đường Số Năm chứ ạ?" Nếu như anh sắp làm mẹ buồn và trốn không thực hiện lời hứa với cha, thì chí ít anh phải làm việc ấy khi mời mẹ món pasta salad bà thích.

"Ăn trưa cũng được. Nhưng con trai này, mẹ muốn con đến dự tiệc mừng thọ ông ngoại kìa. Đã đến lúc các con nên làm lành rồi đó. Mẹ thề là nếu có phải lên tận thiên đường lôi cha con xuống để khuyên nhủ con đến dự tiệc họp mặt gia đình, mẹ cũng sẽ làm!"

Jake không cần phải trả lời. Mẹ anh đã cúp máy ngay sau đó.

14. Chương 14

Suốt dọc đường từ đó đến nhà thờ, Jake vừa lái xe vừa lo lắng nghĩ về sự cương quyết của mẹ muốn hòa giải những khác biệt giữa anh và em trai, những khác biệt mà Jake không chắc là có thể hòa giải được. Mẹ anh muốn anh phải làn gì đây, chẳng lẽ anh phải đến bắt tay em trai và bảo, Anh mừng cho chú vì đã cưới được cô vợ xinh xắn và rất tuyệt vời - đừng ngại chuyện cô ấy đáng lẽ phải là vợ anh ư?

Đậu xe trước cửa nhà thờ, Jake gạt đi những suy nghĩ ấy và tập trung giải quyết vấn đề đầu tiên: Macy. Dù anh chẳng biết làm cách nào để hỏi xem nhà thờ có nhận phụ nữ đã ly dị vào làm xơ hay không, nhưng anh sẽ bị nguyền rủa nếu anh bỏ đi mà không biết khả năng Macy sẽ thuộc về ai.

Một cơn gió ấm áp thổi đến đón chào anh bước xuống xe. Khung cảnh xung quanh tràn ngập hương hoa và sắc màu xanh biếc. Cơn dị ứng tiết xuân - cả đất trời đang thay đổi nhưng anh không mảy may bận tâm, vì lần đầu tiên trong suốt hai năm qua, Jake thấy thích thay đổi. Anh muốn… nhiều hơn những mong muốn trước đây. Tuy vẫn chưa sẵn sàng hòa giải với em trai và Lisa, nhưng anh muốn vượt qua khoảng trống vắng mà anh đã trầm mình trong đấy suốt hai năm ròng.

Khi bước lên bậc tam cấp của nhà thờ, anh để ý thấy có chiếc xe màu đen đậu bên kia đường. Chắc là xe của đặc vụ Mimms. Anh mừng vì FBI thỉnh thoảng vẫn cử người bảo vệ Macy, nhưng anh biết nếu tên Tanks không hành động sớm, họ sẽ sớm rút người bảo vệ về đội. Ý tưởng rằng tên Tanks sẽ ra tay làm gì đấy thật không hấp dẫn mấy với Jake, nhưng cái ý tưởng rằng Macy bị bỏ lơ không người bảo vệ cũng chẳng hay ho gì

Anh sắp tiến sát ngưỡng cửa thì cánh cửa nhà thờ bật mở toang. Một ông chừng ngoại ngũ tuần mặc quần áo bảo hộ dính bùn bê bết vội đi. "Anh đi lạc đường phải không thế?" Ông này vui vẻ hỏi. Sau đó, ông ta sửng người và nhìn anh từ đầu đến chân.

Jake ngần ngừ. "Thưa, tôi là…"

"Xin lỗi, ta nhầm anh với một người khác. Ta là Cha Luis." Cha xứ chìa tay ra. "Ta có thể giúp gì anh đây?"

Jake vẫn bắt lấy tay vị cha xứ, lờ đi những bùn đất bám đầy ra đấy.

"Xin thứ lỗi vì tay ta bẩn quá. Ta đang bận làm vườn mà."

Cha xứ đi nhanh xuống bậc tam cấp và Jake đi theo ông ta. Anh tự giới thiệu. "Tôi là Jake Baldwin trực thuộc sở cảnh sát Houston."

"À." Cha xứ tặc lưỡi. "Đáng lẽ hồi sáng anh không nên để anh bạn trần truồng đứng trong phòng tắm nhà Macy. Hay ít nhất anh nên nhắc cậu ta luật hát to khi tắm mới phải."

Jake cố giấu cơn sửng sốt. Macy kể với cha xứ cả chuyện đó ư? "Tôi… Mark cứ khăng khăng bảo là nếu sáng không tắm, cậu ta sẽ ngái ngủ thôi, mà tôi không nghĩ là Macy sẽ phiền gì. Tôi đã cố cảnh báo trước cho cô ấy."

Cha xứ bật cười. "Đi cùng ta nào. Macy đang làm vườn. Ta đoán anh đến là để gặp cô ấy."

Và để có vài câu trả lời, Jake âm thầm nguyện. "Vườn ư?"

"Thế Macy không nói gì với anh về khu vườn của cô ấy ư?" Cha Luis vẫn bước đi.

"Vườn của cô ấy à?"

"À, vườn của Chúa. Nhưng là đứa con tinh thần của Macy đấy. Lúc đầu chúng ta chỉ nghĩ đơn giản là trồng hoa hồng ở đó, nhưng Macy bảo, 'Hoa hồng có làm đầy bao tử ai đâu.' Cô bé này ăn nói sắc sảo thật ấy nhỉ?"

"Vâng, chính tôi cũng nghĩ thế đấy ạ."

"May mà suốt ba năm qua, năm nào cũng được mùa." Cha xứ nói nhanh như nhịp ông bước; Jake phải sải chân mới theo kịp. "Sau khi Macy nghĩ ra ý tưởng ấy, xơ Beth có nổ lực to lớn trong việc thực hiện nó, nhưng bây giờ, xơ ấy được chuyển đi chỗ khác nên chúng ta đang căng thẳng lắm. Trong nhà thờ đang thiếu nhân sự trầm trọng, anh ạ." Cha Luis lắc đầu. "Thế rồi một sáng nọ, Đức Chúa Cha bảo ta nên trả lại vị trí ấy cho Macy."

Vị trí ư? Nghe không giống như chuẩn bị nhập dòng. "Trả lại cho Macy ư? Thế có nghĩa…"

"Macy có kể cho ta nghe vụ phạm nhân trốn trại. Thật tội nghiệp cô bé."

Cha Luis vừa đi vừa nói không ngừng. Ông dẫn Jake sang đường, tránh xe cộ qua lại, đi qua chiếc xe màu đen có thể có Mimms đang ngồi chờ bên trong. Jake nhìn qua cửa kính trước tối màu và khẽ cúi đầu chào, rồi nhìn thấy khu vườn rộng gần hai mẫu đất. Anh sém chút vấp vào vỉa hè mà té nhào khi trông thấy Macy.

Cô đã thay chiếc quần jeans mặc từ nhà lúc sáng bằng chiếc quần soóc kaki. Quần ấy không quá ngắn cũng không quá chật, nhưng những gì anh nhìn thấy thôi cũng đủ khiến máu trong người anh dồn cả xuống dưới. Hai chân thanh mảnh, bụng chân tròn lẳn, và cái cách chiếc quần ôm khít cặp mông kia…

Cô giơ hai tay lên trời và vươn vai. Chiếc áo sơ mi hồng bó lấy ngực cô. Cơ thể Jake không quan tâm đến vị tu sĩ đứng liền bên hay nơi thờ phụng đang cách họ chỉ mười lăm mét, đáp trả bằng nỗi khao khát bị dồn

nén suốt hai năm qua. Anh muốn đôi chân kia quấn lấy người anh, muốn hai bầu ngực tràn căng sức sống kia trong tay mình, chạm vào bộ ngực trần của mình. Nhưng trước hết, anh phải biết anh có được đụng đến cô hay không đã.

Anh rảo bước nhanh hơn để đuổi kịp Cha Luis. "Chúng ta đang buộc cành cà chua lên giàn," cha xứ giảng giải.

"Thưa ông… ừm, thưa Cha này?" Jake lấy hết can đảm cắt lời. "Về vị trí của Macy…"

"Con nghe tiếng Cha cười kìa," Xơ Beth bảo. "Xơ sẽ nhớ cha ấy cho xem." Xơ ngước mắt khỏi giàn cà chua và liếc qua vai Macy. "Hôm nay anh ta đến đây làm gì vậy? Xơ tưởng ngày mai nhóm của anh ta mới đến mà."

"Ai cơ?" Macy quay lại nhưng nắng giữa trưa hè làm cô lóa mắt. Cô chỉ thấy được hai bóng đàn ông không rõ mặt. Cô cúi xuống gỡ cành nhỏ của cây cà chua ra để nó không quấn vào thân cây. Mùi đất tơi xốp và mùi lá non tràn ngập không gian. làm việc ngoài vườn thế này làm đàu óc cô thư thái. Ít nhất ở nơi này cô cũng cảm thấy công sức của mình có đơm hoa, kết quả. Macy phải công nhận là cô chán ghết thất bại và gần đây cô đã thất bại quá nhiều trong cuộc sống.

"Ô. Không phải mục sư Harry." Xơ Beth quay lại chăm chú buộc sợi dây quanh thân cây cà chua. "Nhưng anh này giống y Harry."

"Con chưa gặp ông Harry bao giờ, Xơ ạ." Macy bảo.

Hai cái bóng cao lớn đổ xuống người họ. Macy nhìn lên và thấy Cha Luis đang vui vẻ cười nói, còn người bên kia vẫn không rõ mặt do cô nhìn ngược nắng

"Hai con có biết Macy đang định vào dòng không? Một nữ tu của Hội Giám Lý đấy nhé!" Đôi mắt nâu của cha xứ lấp lánh ánh khôi hài.

Ra là Baldwin.

Macy vẫn biết câu chuyện cô vào dòng không chóng thì chày cũng sớm bị lật tẩy. Chỉ có điều cô không định mời nhân chứng đến xem màn kết của nó.

"Thật ư?" Xơ Beth tặc lưỡi và khẽ huých vào cánh tay cô. "Chắc là do sáng nay con nhìn thấy anh chàng trần trụi trong nhà tắm đấy thôi."

Đến nước này, chính Macy cũng thấy hối hận vì đã trót kể chuyện đó cho mọi người nghe.

"Xơ Macy Tucker." Cha Luis lại cười vang nhưng vẫn cố giới thiệu cho trót. "Còn đây là anh tranh tra bảo vệ cho cô ấy."

Xơ Beth đứng ngay dậy. "Lạy Chúa tôi, hy vọng anh đây không phải cái anh trong nhà tắm…"

"Thưa, không phải đâu ạ," Baldwin vừa đỡ lời vừa nhích sang bên để Macy có thể nhìn thấy anh. "Anh ấy là đồng sự của tôi."

Cha Luis lên tiếng. "Hay chúng ta ra xem luống ngô bao tử để anh thanh tra ở đây bàn với xơ Macy về chuyện tham gia giáo đoàn Hội Giám Lý đi nào."

Xơ Beth chào tạm biệt Baldwin và để lại dấu chân trên nền đất ẩm khi xơ hối hả đi theo Cha Luis. Macy đứng nhìn theo.

Như mỗi lúc ở bên Baldwin, Macy lại bối rối và mất tập trung. Cô đứng lên phủi đất dính ở hai bàn tay và quay lại đối diện với anh. Nhìn anh cười hớn hở, cô những muốn lùi lại nhưng lại sợ dẫm vào luống dưa chuột con. Vậy nên, cô đành đứng ở lối đi giữa hai luống rau.

"Tôi chưa bao giờ khẳng định tôi sẽ nhập dòng cả. Tại anh cứ đoán già đoán non…"

"Lại thêm khả năng tác nghiệp tồi của anh nữa rồi." Jake tặc lưỡi. "Không hiểu sao, cứ hễ có em ở bên anh là anh làm việc kém đi." Anh nhìn xuống cặp chân dài và thanh mảnh của cô. "Có quá nhiều điều phân tâm."

Vờ như không nhận ra lửa đam mê trong mắt anh cũng như giọng nói quyến rũ cả anh, Macy lắng nghe giọng cười của Cha Luis lại vang lên.

"Chính xác thì anh hỏi cha câu gì vậy?"

Mày trái của Jake nhướn lên. "Ta hãy tạm cho là đó không phải giây phút huy hoàng nhất đời anh". Anh dừng lời. "Thế ra em thậm chí không phải người Công giáo cơ à?"

Cô lắc đầu. "Tôi gặp cha Luis tại một nhà mở dành cho người vô gia cư cách đây hai năm. Tôi kính mến cha từ đó."

"Anh hiểu rồi. Có vẻ cha là người rất đáng mến."

Phải, cũng giống anh thôi. Mắt họ gặp nhau, quấn quýt không rời, và Macy cảm nhận lực hút hình thành giữa anh và cô

Trong thâm tâm cô, một cuộc chiến của bản năng đang diễn ra. Một bên kêu lên Chạy đi, còn bên kia hò reo cô vũ Ghì lấy anh ta ngay, giữa ruộng cà chua này này. Đúng là hoóc môn của cô không biết ngượng là gì! Tuy nhiên, cô không định nghe theo bên nào cả. Trên đường lái xe đến đây sáng nay, cô đã nghiêm túc suy nghĩ về hoàn cảnh của mình. Xét cho cùng, cô cần Jake Baldwin. Không phải cần Jake Baldwin như một ngời đàn ông, mà là cần thanh tra Jake Baldwin kìa. Không chỉ vì sự an nguy của cô, mà còn để giúp cô biết mọi tin tức liên quan đến Billy.

Ôi Billy.

Cô đưa mắt nhìn Baldwin. Phải chăng anh ấy có tin gì mới "Mọi chuyện vẫn ổn chứ?"

"Ừ. Anh định mời nữ tu sĩ tương lai đi ăn trưa."

Cô nhìn khắp người anh. Jake đứng trước mặt cô với chiếc quần jean và áo thun polo màu xanh lá cây rộng rãi, ngay cả quần áo rất bình thường trông cũng không tầm thường chút nào khi chúng khoác trên người anh. Sức hấp dẫn của phái mạnh ứa ra từ anh như mật ong tràn ra từ tổ ong đầy mật.

Không được. Nhất định cô phải kiềm chế lượng hoóc môn thái quá trong người mình. Cô không có thời gian dành cho đàn ông. Cô còn phải buộc cà chua lên giàn, phái cứu lấy em trai, phải lấy bằng cử nhân luật, à mà phải rồi, cô đã thề từ nay đến hai kiếp nữa cũng không cần đàn ông cơ mà. Thực ra lúc đầu cô tính đến sáu kiếp cơ, nhưng đến khi lượng hoóc môn tái thế ra tín hiệu về sự hiện diện cuả chúng, cô buộc phải duy lý hơn. Hai kiếp là hợp lý nhất rồi.

"Không đi được. Tôi còn phải làm cho xong công việc ở đây đã," Macy đáp.

Anh nhìn bao quát xung quanh. "Thế ra đây là đứa con tinh thần của em ư?"

Macy nhún vai. "Tôi có đọc một bài tương tự trên tạp chí. Trông có vẻ cũng… rất khả thi."

"Cha có khoe với anh số lượng rau xanh nhà thờ tặng cho nhà mở năm ngoái. Em nên tự hào mới phải."

"Đúng là công việc tiến triển tốt nhưng không phải do tôi đâu. Cả cộng đồng cùng góp công sức mới được như thế. Chúng tôi được những tám nhà thờ tình nguyện giúp đỡ, thậm chí…" Nàng xua con muỗi bay vo ve trước mặt và như chợt nhớ ra điều gì. "Xơ Beth nói trông anh rất giống…"

"Em có định nhận vị trí nhà thờ giao phó không?" anh ngắt lời.

"Tôi không thể từ chối. Cha Luis nói sẽ giúp tôi một phần học phí. Họ biến vị trí này thành vị trí trả lương đấy."

"Vậy là em quyết định không đi giao pizza nữa à?"

"Cũng không hẳn thế. với khoản thù lao do nhà thờ trả, tôi vẫn phải làm thêm một việc bán thời gian."

"Hay là em tạm nghỉ một thời gian vậy? Cho đến khi tên Tanks sa lưới thôi."

"Anh nói như thể các anh sẽ bắt được hắn nay mai ấy."

"Anh có ý đó mà. Phạm nhân trốn trại thường không thoát được đâu…" Anh ngập ngừng. "Ý anh là…"

Nỗi lo lắng cho Billy mà cô đã cố gạt đi giờ trở lại mạnh mẽ hơn bao giờ. "Chuyện gì sẽ xảy ra cho em trai tôi thế?"

Cô không cần phải hỏi. Ngay cả trong tình huống tốt đẹp nhất thì án tù của Billy sẽ tăng đáng kể. Tuy nhiên, cô vẫn cần nghe một lời nói dối thiện chí.

"Nếu chúng ta thuyết phục Billy ra đầu thú, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn ít nhiều," anh đáp.

Thôi được, Baldwin là dạng người đáng tôn trọng vì anh đã không nói dối. Nhưng ít nhất anh cũng đã cố ra giọng lạc quan. Cô qùy xuống cạnh cây cà chua kế tiếp. Mùi lá non tăng vị thêm cho hớp không khí bấn loạn cô vừa hít vào. Cô giật lấy đoạn dây cắt sẵn, quấn quanh nhánh cây.

"Tôi thấy tuyệt vọng quá. Billy không gọi điện cho tôi mà nếu có gọi thì… Thằng bé bướng lắm."

"Chắc là nét đặc tính cuả gia đình ấy mà." Baldwin quỳ xuống mé bên kia của cây cà chua. Anh luồng tay quanh gốc cây giữ gốc thẳng cho cô dễ buộc. "Giữa thời điểm này, anh không muốn em đi giao bánh chút nào."

"Tại sao chứ? Tanks đã biết tôi sống ở đâu. Chắc chắn là tôi đi làm còn an toàn hơn ở nhà." Cô quấn sợi dây vải màu vàng quanh gốc cây và cột chống rồi thắt nút lại.

"Hắn cũng biết cả chỗ làm của em nữa đấy."

Giọng Baldwin căng thẳng khiến cô phải quan sát anh qua kẽ lá xanh non. "Sao anh biết?"

Anh chỉ nheo nheo mắt mà không trả lời.

"Anh đang không nói cho tôi chuyện gì thế?" Cô ngồi phịch xuống đất. "Billy có sao không?"

"Anh chưa nghe tin gì thêm về Billy cả. "Baldwin đứng dậy

"Hãy nói hết những gì anh biết cho tôi nghe đi. Mình đã thỏa thuận rồi cơ mà. Anh nhớ chứ?" Cô nhìn lên. Ánh nắng từ sau lưng anh chiếu tới khiến cô chớp mắt liên tục. Thấy mắt cay xè, cô đổ lỗi cho ánh mặt trời. Rồi cô đổ lỗi cho mình. Lỗi tại cô hết mọi đàng. Nếu ngay từ đầu, cô chịu vào thăm Billy, cơ sự này đã hoàn toàn không xảy ra. Nó sẽ không quá cô đơn đến độ dan díu với Ellie. Tanks đã không có cớ gì để đe dọa nó.

Tất cả tại cô hết.

****

Jake nhìn Macy. Mắt cô đẫm lệ và má lấm đất - còn anh chưa bao giờ muốn ôm lấy một cô gái mà hôn như lúc này. "Đêm qua anh bị gọi đến hiện trường một vụ án. Chính vì thế Donaldson mới ngủ lại trong nhà em và…"

"Chuyện đó thì có liên quan gì với…?"

"Đêm qua có người bị giết."

Mắt cô mở lớn. "Là Billy ư?"

"Không. Anh vừa nói là anh chưa biết thêm tin gì về cậu ấy mà. Đó không phải Billy đâu." Jake bước qua khoảng giữa hai cây cà chua và ngồi xuống bên cô. "Nhưng trong cuộc gọi cho anh. Billy có nói Tanks vừa giết thêm một người nữa. Và lý do khiến Billy phải đến chỗ làm và theo sát em hôm đó là cậu ấy nhìn thấy địa chỉ của Papa's Pizza bị khanh tròn trong cuốn danh bạ điện thoại."

"Địa chỉ chỗ làm của tôi ư?" Mặt cô hơi biến sắc

Anh thấy cô cố gắng nuốt nước mắt vào trong để chứng tỏ với anh rằng cô không sợ. Quay lại luống cà chua, cô lấy thêm sợi dây và nhích đến cây kế tiếp. Anh chưa thấy cô gái nào cố gắng che đậy sự yếu đuối đến nhường ấy. Chính giây phút ấy anh ngộ ra rằng Macy không hề giống bất cứ cô gái nào anh từng quen. Cô là sự pha trộn của nhiều thái cực, quá nhu lẫn quá cương. Thật hiền dịu nhưng cũng lắm lời. Rất mềm yếu nhưng lại rất cứng rắn. Vừa biết tự lo nhưng cũng sẵn lòng đón nhận sự giúp đỡ từ người khác. Vô cùng sợ hãi nhưng cũng rất can đảm.

“Em không sao chứ?” Anh nhích lại gần cô hơn.

“Tôi còn lựa chọn nào khác đâu. Tôi phải không sao. Tôi chỉ mệt mỏi vì phải triền miên sống trong cảnh tuyệt vọng thế này!”

Anh ngồi xuống kẹp thân cây và cột chống. Cô cột cuống lá. Rồi chuyển sang cây bên cạnh.

Trong nửa tiếng đồng hồ kế tiếp, họ cùng lặng lẽ giúp nhau làm việc. Anh giữ. Cô buộc. Gần như họ không nói với nhau tiếng nào. Nhưng mỗi khi tay họ chạm vào nhau dưới tán lá thưa, anh như thế dòng điện chạy khắp người. Cô cũng cùng chung cảm giác ấy. Anh biết thế vì cô có ngẩng lên nhìn anh. Thậm chí có lúc, ngón tay cái của anh còn sượt qua khớp ngón tay cô. Khi họ làm việc bên nhau, anh chợt nghĩ nếu bố anh còn sống, chắc ông cũng quý cô. Đối với Jake, đó chính là thước đo để đánh giá một người con gái khi họ vượt qua ranh giới từ chỉ là một người bạn bình thường sang một người bạn đặc biệt. Macy là bạn đặc biệt. Làm thế nào mà chỉ trong một thời gian ngắn cô đã bước đến mức độ này, anh thật chẳng biết. Thậm chí họ còn chưa ân ái với nhau. Trong lúc bản năng thứ nhất của anh phải tìm ra chân phanh cho tâm trí, thì bản năng thứ hai lại hối thúc anh tăng tốc.

Cứ phóng đi, tiếng nói nội tâm thì thào.

Rốt cuộc họ đã đến cuối luống rau. Jake đứng lên phủi đất bám ở đầu gối. “Em phải ăn trưa chút gì đi. Để anh đưa em đi nhé.”

“Tôi không đói,” cô ương bướng.

“Thế em có ăn sáng chưa?”

“Tôi ăn tạm sữa chua rồi.”

“Ăn thế không đủ chất. Để anh đưa em đi ăn hamburger nhé.”

Cô lại vênh mặt lên. “Này anh Baldwin, anh không phải là người chăn dắt tôi.”

“Phải, nhưng anh cũng đang cân nhắc để nhận vị trí ấy đây.” Anh chùi ngón cái qua vết lấm trên má cô. Rồi anh tự cho phép mình luồn tay ra sau gáy cô. Cô đang đổ mồ hôi và những lọn tóc mềm mại, ẩm ướt chạm vào mu bàn tay anh. Anh phải cố cưỡng lại ước muốn được áp môi mình lên cổ, được nếm lấy cô cùng chút vị mồ hôi trên da, anh biết rằng vị của cô cũng sẽ giống y như thế khi anh được làm tình cùng cô.

“Nhưng tôi đang không nhận đơn xin việc,” cô quạu quọ.

“Tốt, bởi vì anh không quan tâm đến những kẻ cạnh tranh với mình.”

“Anh không nghe tôi nói rồi.”Cô hất tay anh khỏi cổ mình. “Tôi không thích… thế này.” Cô khoát tay chỉ khoảng cách giữa anh và cô.

Jake chưa bao giờ thiếu tự tin nhưng lời lẽ của cô động chạm đến bản ngã của anh. Cũng may bản ngã ấy rất vững vàng. “Em cần anh, Cô gái Pizza ạ.”

“Tôi cần sự bảo vệ của anh thôi. Đồng ý. Tôi cần người cho tôi biết mọi thông tin về em trai mình. Nhưng tôi chỉ cần có thế thôi anh Baldwin à. Anh có hiểu tôi đang nói gì không đấy?”

“Hiểu.” Anh tủm tỉm cười. “Chỉ có điều là anh không tin thôi. Giữa hai chúng ta đã có điều gì đấy rồi. Có lẽ là xung động bàn năng, hoặc duyên phận - anh không biết gọi tên nó là gì. Anh thậm chí còn không biết nó sẽ dẫn ta tới đâu nhưng anh vẫn muốn phóng tới để xem nó đến đâu.”

“Tôi đã từng phóng đi như thế, và tôi không thích đích đến của nó.” Cô quay lưng dợm bước đi.

“Nhưng lúc ấy em đã không phóng đi cùng anh.”

“Đàn ông các anh đều như nhau cả thôi,” cô nói với lại.

“Thế thật không công bằng.”

“Ai bảo anh cuộc đời là công bằng đâu?” Cô bỏ đi.

Jake quyết định không ép cô. “Vậy mấy giờ em về nhà?”

"Anh đâu phải người giám hộ của tôi," Macy lặp lại. Cô không buồn nhìn lại một lần.

Anh để cô đi. Chỉ lần này thôi. Và sẽ không lâu đâu. Cô gái làm vườn nhiều lời, thâm sâu và thích đá vào hạ bộ của người khác này, người biết quan tâm lo lắng cho bữa ăn kẻ nghèo này, đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng anh, và anh nhất quyết giữ cô lại trong ấy.

Jake nán lại giữa vườn rau thêm ít phút nữa và liệt kê xem Macy có những đặc điểm nào khiến bố anh nhất định phải quý mến, rồi anh dợm bước ra xe. Chiếc xe màu đen của đặc vụ Mimms làm anh chú ý. Anh đến bên ra hiệu cho anh ta hạ kính xe xuống. Kính vẫn đóng im ỉm. Anh gõ lên lớp kính sậm mày. Chẳng có tiếng trả lời nào.

Đúng lúc ấy, anh thấy cửa sau xe ở phía đối diện hé mở. Chết thật! anh rút khẩu Glock đeo dưới cánh tay và chạy vòng qua xe. Cuống cuồng với lượng adrenaline tăng vùn vụt, anh giật mạnh cửa xe. Đặc vụ Mimms phủ phục xuống vô lăng. Rồi Jake nhìn thấy máu.

****

Gần trưa, mùi thơm và tiếng thịt xông khói chiên xèo xèo làm Billy bừng tỉnh. Ellie đứng bên bếp. Con chó Spike của Andy ngồi chầu chực dưới chân cô gái.

"Được rồi, miếng nữa nhé." Ellie thả cho cón chó một miếng thịt xông khói. "Nhưng vậy là thôi nhé, kẻo hết cả bữa điểm tâm của tụi tao mất." Con chó lầm lũi cúi đầu làm Ellie tặc lưỡi. "Mày xinh quá đi mất. Mà thôi tao cũng có cần miếng ăn nào đâu." Cô cho con chó thêm miếng thịt nữa.

Billy mỉm cười. Làm sao một người lại có thể vừa khổ sở vừa hân hoan như thế chứ, cậu thật không biết. Nhưng đó chính xác là những gì cậu đang cảm nhận, bị mắc kẹt trong trận chiến giằng xé giữa những cảm xúc trái ngược. Ánh mắt cậu chuyển nhìn xuống cặp mông của Ellie, phủ trong chiếc quần jean lửng. Ký ức từ đêm qua ùa về khiến sự cương cứng cậu thường thấy vào buổi sáng càng tăng gấp bội.

n ái với Ellie là lần làm tình tuyệt vời nhất cậu từng có trong đời. Cậu cũng biết do đâu mình có cảm giác ấy. Hai đứa không chỉ là chung đụng xác thịt. Mà là làm tình. Những hai lần. Billy nằm sấp và tựa cằm vào gối. Không chỗ nào trên người cô gái mà cậu không hôn không nếm. Mà cậu làm thế thật từ tốn, đúng như cách người ta bảo phụ nữ thường hay thích.

Ô, mà Ellie thích thật. Cảm nghĩ tự hào khiến cậu lại mỉm cười. Thật tiếc là tiệc nào rồi cũng phải tan.

Billy lật người, nhìn đăm đăm lên trần nhà.

"Anh dậy rồi à?" Ellie đi nhanh đến bên và cơ thể mềm mại của cô gái áp vào da thịt cậu. "Anh đói không?" Cô trìu mến hôn Billy.

"Đói, nhưng em cho con Spike ăn hết thịt hun khói rồi còn đâu," cậu vờ phàn nàn. "Andy có đây không?" Vòng tay ôm ngang eo người yêu, Billy nghĩ chắc cậu và người yêu sẽ dùng điểm tâm muộn.

"Có, Andy đang trong phòng nó ấy, trước khi về nhà, nó có ghé qua cửa hàng thực phẩm. Giờ ta có trứng rán, thịt hun khói và cả bánh mì nướng nữa!"

Bụng Billy quặn lên vì cái dạ dày trống rỗng và cảm giác đói cồn cào, còn tim cậu đau thắt vì cậu biết thời gian được ở bên Ellie sắp hết. "Thơm quá!"

"Nếu thế ta ra bếp ăn ngay thôi." Cô đứng phắt dậy kéo tay Billy đứng dậy theo.

Cậu giật tay cô ngồi xuống sofa khiến Ellie ngã đè lên cậu. Cố xua đuổi ý muốn được lột trần cô gái ra, cậu tập trung vào câu hỏi cậu cần làm rõ - về những chuyện làm cậu trằn trọc khá nhiều đêm qua, khi Ellie đã ngủ say.

"Ellie này, em có biết nhiều về David không?"

Cô gái nhíu mày. "Em chưa bao giờ yêu hắn cả. Tụi em thậm chí còn chưa… anh biết mà."

Billy nhẹ cả người nhưng đó chưa hẳn là điều cậu cần biết. Cậu đưa tay âu yếm vuốt ve cánh tay người yêu như muốn ghi nhớ cảm nhận từ cơ thể cô. "Theo em thì hiện giờ hắn đang ở đâu, Ellie? Hắn có thể đi những đâu?"

"Ôi, thế lúc trước anh bảo anh biết chỗ David sẽ đến cơ mà."

Billy không kể cho người yêu nghe chuyện đêm qua, ngoại trừ chuyện cậu chờ David xuất hiện nhưng hắn lại không đến. Ellie càng biết ít bao nhiêu càng tốt cho cô ấy bấy nhiêu. "Anh đang tính đến chuyện có thể hắn đã đi đến địa điểm khác."

Ellie ngần ngừ. "Có thể hắn đến nhà người yêu cũ. Em nhớ tên cô ả là Jamie Clay thì phải. Em không biết nhà ả ở đâu nhưng ả làm cho quán bar Girls Galore anh ạ. Đó là cậu lạc bộ thoát y."

Nghe nói thế, Billy biết ngay cậu phải tìm cách vào quán bar ấy cho bằng được. Cậu nhớ mấy tấm thẻ căn cước giả mình còn nhét dưới nệm ở nhà. Không biết chúng vẫn còn ở đó không nhỉ? Không biết cảnh sát có theo dõi nhà Ngoại không nhỉ?

Chỉ có một cách tìm ra câu trả lời thôi.

****

Tay nắm chắc khẩu súng lục, Jake sờ cổ đặc vụ Mimms để tìm dấu hiệu của sự sống. Da anh ta vẫn ấm. Ấm thì tốt. Thoang thoảng rung rung dưới da anh ta. Mạch đập! Tạ ơn Chúa. Có lẽ tình huống không đến nỗi tệ như suy nghĩ ban đầu của anh.

Jake nhìn quanh, tìm kẻ có khả năng đã gây ra chuyện này, nhưng đường phố vắng tanh vắng ngắt. Anh rút điện thoại trong túi, nhấn nút, nói nhanh tên anh và số phù hiệu, rồi yêu cầu: "Có cảnh sát bị thương. Tôi cần một xe cứu thương và cứu viện ngay." Anh đọc tên đường hình thành ngã tư nơi xe Mimms đang đậu, sau đó rời hàng ghế sau, lên ghế trước để nhìn Mimms cho rõ hơn. Máu ướt đẫm một bên mặt anh ta nhưng ít nhất anh ta vẫn còn thở.

Jake thấy chỉ có một lý do khiến hung thủ tấn công đặc vụ Mimms: Macy. Mắt anh quay sang tìm kiếm trong khuôn viên nhà thờ. Giờ cô đang ở đâu? Tim anh đập thình thịch trong lồng ngực. Rồi anh thấy Cha Luis xuất hiện và chạy nhanh xuống bậc tam cấp.

Jake lùi lại và nói thật to để vị linh mục nghe thấy. "Cha tìm Macy đi ạ. Bảo cô ấy vào hẳn trong nhà hộ con."

Thay vì làm theo lời anh dặn, vị tu sĩ chạy nhanh đến bên anh. "Cái gì cơ? Macy đi từ lúc nãy rồi Cô ấy đến trường dạy yoga của bà ngoại. Cái gì..." "Ông sửng sốt nhìn đặc vụ Mimms. "Chúa ơi, có chuyện gì thế này?"

"Cô ấy đi rồi sao?" Jake nhìn từ đầu đến cuối con đườnng vắng. "Khi nào thế?"

"Mới được mấy phút thôi. Cậu ấy không sao chứ, thanh tra Baldwin?"

"Con đã gọi cứu thương rồi ạ."

Anh nhanh tay mở điện thoại và bấm liên tục cho đến khi tìm thấy số của đặc vụ James. Anh bấm số. "Nghe máy đi nào, quỷ thật!" Bên cạnh anh, vị linh mục quỳ bên cạnh đặc vụ FBI đang bị thương - để cầu nguyện hay để kiểm tra anh ta thì Jake không biết. Anh hy vọng là cả hai.

Thanh tra James nghe đây, "cuối cùng, đặc vụ FBI cũng trả lời.

"Baldwin gọi đây. Có kẻ định hạ sát đặc vụ Mimms đấy."

James bắt đầu đưa ra hàng loạt câu hỏi nhưng Jake cắt ngang và thông báo địa điểm xảy ra vụ việc. "Cậu ấy còn sống. Tôi đã gọi đội hỗ trợ rồi. Cũng đã gọi luôn xe cứu thương và họ đang trên đường đến đấy. Tuy nhiên, Macy Tucker mới lái xe đi mất. Có lẽ thủ phạm đang bám theo cô ấy. Tôi phải đuổi theo cô ấy đây."

"Xung quanh không có dấu hiệu gì khả nghi chứ?" James hỏi.

"Trông bình thường." Jake đứng thẳng lưng và quan sát xung quanh lần nữa

"Thế vẫn chưa đủ! cậu mà để người của tôi nằm đó một mình là không được đâu đấy."

Jake cúp máy. Thủ tục cuả ngành cảnh sát lệnh cho anh phải ở lại. Nhưng con tim anh lại nói anh phải đi. Có tiếng còi xe cảnh sát từ xa vọng lại. Với Jake đó là tiếng nhạc du dương.

“Con phải đuổi theo Macy đây,” chạy sang được nửa đường anh mới quay lại nói với cha xứ. “À, mà trường yoga của bà ngoại Macy ở đâu thế ạ?”

“Rẽ phải sau chừng hơn ba ki lô mét. Chạy qua đèn giao thông thứ hai, bên cạnh trung tâm mua sắm Target ấy.”

Một chiếc xe tuần tra thắng gấp và một sĩ quan cảnh sát từ trên xe nhảy xuống. Jake giơ phù hiệu cho anh ta xem rồi chỉ chiếc xe của đặc vụ Mimms. “Anh ta là FBI đấy nhé,” anh vừa chạy ra xe mình vừa nói lớn. “Với lại, cứu hộ y tế sắp đến rồi đấy.”

Anh lập tức vào xe, phớt lờ những câu hỏi của viên cảnh sát vừa đến, rồi phóng đi. Jake đạp ga hết cỡ. Lạy Chúa, xin cho anh đến đích khi chưa quá muộn.

15. Chương 15

Khi Macy bước vào phòng dạy yoga của Ngoại, đèn đóm đều tắt và những màn cửa chắn sáng được hạ xuống hết cỡ. Mùi nhang thơm lan tỏa cùng duy nhất một ngọn nến hương hoa nhài lung linh giữa màn tối cho thấy lớp học sắp sửa bắt đầu.

Cô rón rén đi ngang khu vực phía trước để ló mắt nhìn vào phía sau, vào phòng dạy yoga. He hé đẩy cửa mở, Macy chỉ muốn vẫy tay chào Ngoại một cái. Nhưng trước khi cô kịp nhìn vào trong thì ai đó đã nắm lấy khuỷu tay cô.

Tanks ư?

Macy quay phắt lại, giơ đầu gối lên ở tư thế sẵn sàng và rồi thì… “Bà ơi, bà làm cháu sợ phát…”

“Ơn trời, may mà có cháu ở đây.” Bà ngoại kéo cô đi qua phòng tập và đến cầu thang lên tầng hai. Macy bước lên cầu thang.

“Chuyện gì thế à?” Cô phải vừa đi vừa chạy mới theo kịp bà.

“Mẹ cháu đang phấn khích đấy, Macy ạ. Rất là phấn khích. Không phải bà không mừng cho mẹ cháu nhưng bà còn phải đứng lớp nưa chứ.” Bà mở cánh cửa đầu cầu thang, ánh nắng chói chang rọi vào căn phòng bên ngoài cánh cửa làm cô lóa mắt. Hôm nay, Ngoại mặc quần bó màu xanh lá cây chói lọi và áo thun màu tía có in dòng chữ DON’T WORRY. JUST HIDE THE BODY. (ĐỪNG LO LẮNG. CHỈ VIỆC CHE CHẮN THN HÌNH – ND)

“Mẹ sao cơ?” Macy đưa mắt khỏi dòng chữ in trên ngực áo bà và ngó nghiêng nhìn vào phòng làm việc trống trải gần kề một phòng tạm dùng làm phòng ăn. Cửa phòng tắm nhỏ kẹt mở và bà Faye vừa ngâm nga hát vừa đi ra. Đấy thấy chưa? Ngay cả mẹ cô cũng biết cái luật hát khi vào phòng tắm đó.

Nhưng đúng là có điều gì bất bình thường ở đây. Bà Faye Moore không bao giờ ngâm nga hát như thế cả. Thường thì bà bận rộn với chuyện khóc lóc không thôi.

“Mace!” Mẹ cô vui vẻ reo lên như cô gái mới lớn. “Ôi vui quá. Mẹ cần con giúp.”

Ôi vui quá ư? Faye Moore không ngâm nga, cũng chẳng reo lên vui quá bao giờ.

Được rồi, cần phải tập làm quen chút ít với một bà mẹ “phấn khích” đây. Tuy nhiên, nhìn thấy mẹ vui cười, Macy quyết tâm mình sẽ làm quen được với chuyện này. “Giúp gì ạ?” Cô liếc qua Ngoại mong biết thêm chút manh mối.

Mẹ nàng hớn hở. “Mẹ chẳng biết màu nào hợp với mình, nên mẹ mua tất. Ngoại trừ màu vàng hoe. Mẹ không nghĩ mình hợp làm gái tóc vàng hoe đâu.”

Ánh mắt Macy nhìn xuống mặt bàn gần đó có bày ít nhất mười hộp thuốc nhuộm tóc hiệu Nice ‘ n Easy san sát bên nhau như những chú lính. “Mẹ định nhuộm tóc đấy ư?”

“Sao không ai nói cho mẹ hay là tóc mẹ đã điểm bạc rồi nhỉ?” Bà Faye lùa mấy ngón tay vào những búp tóc hoa râm xoa xuống vai. “Con sẽ giúp mẹ chứ?”

“Con ư? Thế mẹ không nhớ hậu quả của lần con nhuộm tóc giúp bà à?”

Ngoại tấm tắc. “Bà lại thích sắc tía ấy đấy.” Rồi bà chỉ những túi đồ chất đầy chiếc ghế cofa đôi. “Mẹ cháu còn sắm cả áo quần nữa kìa.”

“Áo quần à?” Macy ngạc nhiên ngồi phịch xuống ghế. Mẹ cô không bao giờ sắm quần áo cả. Cứ khi nào cô khuyên mẹ nên bỏ một chiếc váy hay cái ái sơ mi, mẹ lại nói, Cha con vẫn thích cái đó. Vẫn thích đấy nhé! Chứ không phải là đã từng thích.

Mẹ cô cầm một hộp thuốc nhuộm tóc lên ngắm nghía. “Mẹ nghĩ những gì ta cần làm là chỉ việc trộn lọ A với lọ B, sau khi đã quyết dùng màu nào.”

“Ta phải lên lớp đây,” Ngoại nhắc nhở. “Mẹ để con lại với người hữu dụng rồi đấy nhé.” Trên đường ra cửa, bà ghé tai cô thì thào, “Không được nhuộm màu tía đấy.”

Dứt lời, bà vội vã xuống cầu thang. Macy hết nhìn những hộp thuốc nhuộm trên bàn rồi lại nhìn sang mẹ mình. “Sao mẹ lại làm những chuyện này thế?”

Macy ngay lập tức ước cô đừng buộc miệng nói ra câu ấy, bởi cô sợ mẹ sẽ lại thu mình vào, nhưng ngược lại cô cũng hơi lo, là mẹ sẽ chẳng thu mình vào nữa. Sự thay đổi luôn đáng sợ, dù là thay đổi cho tốt đẹp hơn. Vì một lý do nửa vời nào đó, suy nghĩ của Macy lại chuyển sang Baldwin, sang lúc bàn tay họ chạm nhau dưới gốc cây cà chua, sang những đích đến khẻ dĩ mà những cảm xúc như điện giật ấy có thể dẫn đến.

Không! Cô không muốn thay đổi. Nhất là thay đổi kiểu ấy. Chẳng phải cô đã thử lối sống ấy một lần rồi sao? Chật chội bực bội. Cô từng lấy Tom làm chồng, từng tin vào tình yêu và sự tôn trọng lẫn nhau, tin vào câu “cho đến khi cái chết chia lìa đôi lứa.” Trong trường hợp của cô, cái chết mang hình hài của cô thư ký trẻ nọ.

Mẹ cô bắt đầu sụt sịt, “Thế con không nghĩ là mẹ nên nhuộm tóc ư?”

Ôi không, đừng có rơi lệ chứ. “Nên chứ ạ.” Macy gạt Baldwin vào góc tối nhất của tâm trí, mà chắc chắn sau này cô sẽ quay lại đó tìm anh.

Mắt mẹ cô vẫn tiếp tục rơm rớm. “Chắc bố con không thích mẹ nhuộm tóc đâu, con nhỉ?” Lại sụt sịt.

Macy cuống cuồng moi óc tìm từ thích hợp để khuyên nhủ bà Faye, những từ ngữ nào đó ngắn gọn nhưng truyền tải chính xác cảm xúc của cô. Một lời khuyên xuất phát từ con tim.

“Kệ bố tên khốn ấy!” Bà Faye Moore đột nhiên gắt lên, tước đoạt những từ ngữ ấy khỏi môi cô. Bà kiên quyết lau giọt nước mắt vương trên gò má. “Kệ bố hắn với cái thói cờ bạc của hắn. Hắn đã bỏ vợ con đi biệt tăm biệt tích. Mẹ cứ nhuộm bố nó tóc mẹ đấy. Mà con nhìn xem này!” Bà Faye vén lọn tóc ra sau để lộ vành tai. “Mẹ còn xỏ lỗ tai thứ hai đây. Mẹ đang tính đeo khoen ở rốn nữa cơ.”

Macy kinh ngạc há hốc. Nhưng rồi cô nhớ ra rằng mẹ mình cần chút ủng hộ tích cực, cô phải tự trấn tĩnh ngay lại. “Tiến lên nào mẹ!” Cô dừng lại. “Nhưng mẹ đừng đệm “bố nó” nữa nhé. Đã làm mẹ rồi, ai lại nói thế bao giờ. À, với lại rốn của mẹ không cần đeo khoen vẫn đẹp như thường cơ mà.”

Mẹ cô bật cười – tiếng cười giòn tan bắt nguồn từ tâm hồn tươi trẻ khiến người khác cũng vui lây. Kiểu tiếng cười vang lên với bao cung bậc cảm xúc, kéo theo thêm nước mắt tuôn trào. Những giọt nước mắt hạnh phúc. Khi hai mẹ con cùng khúc khích và rơm rớm, Macy nhận ra một nguồn nghị lực cô chưa từng thấy ở mẹ mình. Mẹ cô thực sự là con gái của Ngoại.

“Con yêu mẹ.” Macy ôm choàng lấy bà. Sau đó, cô quay ngay lại với mặt bàn và chăm chú nhìn dãy hộp xếp hàng để khỏi phải khóc òa và hai mẹ con phải ngồi ôm hộp khăn giấy. “Nào, mẹ muốn nhuộm màu đỏ khêu gợi hay màu nâu đằm thắm?”

“Đàn ông có thấy tóc đỏ là hấp dẫn không nhỉ?” Nụ cười của bà Faye trông ranh mãnh.

“Con đoán thế.”

Macy tự hỏi không biết điều gì đã đẩy mẹ mình vào giai đoạn phục hồi. Liệu nguyên do có phải là đàn ông không nhỉ? Không, không thể có chuyện ấy khi bà Faye đa trải qua mười bốn năm cố vượt lên nỗi đau khổ người đàn ông trước đã gây ra cho bà.

Tuy nhiên tia hạnh phúc lấp lánh trong mắt mẹ khiến Macy không còn tin chắc nữa. "Vậy ta nhuộm đỏ đi," bà Faye ríu rít.

Lời nhắc nhở mẹ chớ nhảy vào lửa lần nữa đã nhấp nhổm trên đầu lưỡi Macy, nhưng đúng lúc ấy mẹ cô lại ngâm nga hát. Bà phải xứng đáng được ngâm nga chứ, đúng không?

"Có đỏ ngay." Macy mở hộp thuốc nhuộm. khi cô nhanh tay trộn các thành phần của thuốc với nhay, tâm trí cô kiên quyết tránh né một sự thật rằng có lẽ không chỉ riêng mẹ cô xứng đáng được ngâm nga hạnh phúc.

******

Jake đẩy mạnh cánh cửa vào phòng tập Yoga Works. Nhịp tim anh không hề chậm lại. Đèn trong phòng tắt ngấm và không khí im lặng làm lượng adrenaline trong máu anh tăng nhanh. Anh rút khẩu Glock và dấn thêm bước nữa, nghe thấy tiếng xì xào ở cuối phòng, và anh đẩy mở cánh cửa thứ hai. Mùi khói thơm từ thảo dược bị đốt cháy xộc vào mũi anh. Rồi đúng lúc anh nhìn thấy: một người nằm úp mặt xuống đất. Anh đã đến quá muộn rồi chăng?

"Cảnh sát đây!" Anh vừa hô lớn vừa chớp mắt lia lịa vì chưa quen với bóng tối trong phòng.

Thình lình, đèn bật lên và căn phòng tràn ngập ánh sáng. Jake nhìn thấy rất nhiều người đang nằm bò trên sàn nhà, đầu chạm gối, mông chổng lên trời. Anh tia mắt khắp phòng tìm cặp mông gần giống hình trái tim của ai kia.

"Cháu đang làm gì vậy?" Một giọng nói vang lên sau lưng anh. Jake quay lại và thấy bà ngoại của Macy đang đứng cạnh công tắc đèn. Bà ngạc nhiên nhìn khẩu súng trong tay anh. "Không công bằng đâu nhé. Bà có cầm bình xịt sơn đâu."

Jake không đáp. Anh chỉ hỏi nhanh, "Macy đâu rồi hả bà?"

"Trên lầu ấy." Vẻ mặt bà không còn láu lỉnh nữa. "Có chuyện gì thế?"

Jake vội trở ra cửa chính và nhìn thấy cầu thang bộ. Linh tính mách bảo anh Macy bình yên vô sự, nhưng anh nhất quyết phải nhìn thấy cô.

Nhảy liền mấy bậc một lúc, Jake giật tung cánh cửa dẫn vào tầng trên cùng và… đứng sững lại. Macy đứng sau lưng ghế có mẹ cô đang ngồi. Đang vuốt thứ gì đó lên tóc mẹ, cô hốt hoảng ngẩng đầu lên.

"Ôi vui chưa kìa," Macy reo lên chẳng lấy gì làm vui. "Ta có khách mẹ ơi." Lúc ấy dường như cô nhìn thấy khẩu súng trong tay anh. "Có chuyện gì vậy?"

Jake vừa cất khẩu súng vào bao đeo dưới cánh tay thì bà ngoại cô cũng vừa đến đứng sau lưng anh.

"Con trai tôi có sao không?" Mẹ Macy siết chặt chiếc khăn xanh lục vào ngực, trong lúc đó, có thứ gì đó màu đỏ thẫm nhỏ xuống chân mày của bà.

"Không liên quan đến Bily đâu ạ." Jake nhìn sâu vào đôi mắt đầy lo âu của Macy. "Macy, anh cần em đi với anh ngay."

"Không liên quan đến Billy thật à?" Macy lặp lại lời anh thành câu hỏi. Cặp mắt cô chất chứa nỗi kinh hoàng.

"Không mà. Anh thề đấy."

Cô nhìn mái tóc đang nhuộm dở của mẹ. "Để tôi làm nốt chuyện này đã."

Anh vỗ vào mặt đồng hồ đeo tay. "Anh không có thời gian…"

"Macy chưa đi được đâu!" mẹ cô nài nỉ. "Tóc tôi sẽ thành màu tía mất."

"Còn ta phải đứng lớp." Ngoại vội vã chạy xuống cầu thang.

Jake nhìn qua Macy. “Chuyện này quan trọng lắm.”

“Chuyện này cũng thế,” bà Moore đốp lại. “Nếu con bé làm hỏng tóc tôi, tôi sẽ khóc cho xem. Mà tôi thì đang cố hết sức để không bao giờ phải khóc lóc nữa. Trừ khi chuyện này là vì Billy. Tôi có thể khóc cho con trai tôi.”

Macy bắt đầu nhanh tay vuốt chất lỏng màu sậm lên những lọn tóc của mẹ cô. “Một phút thôi.”

Thực ra là hai phút. Jake canh giờ chính xác theo đồng hồ mình.

“Mấy giờ rồi thế?” Macy đặt lọ thuốc lên bàn.

Hình ảnh đặc vụ Mimms gục trên tay lái hiện lên trong tâm trí Jake. “Đến giờ phải đi rồi.” Thấy cô nhíu mày, anh vội nhìn đồng hồ. “Một giờ mười lăm.” Anh đã rời hiện trường mười phút trong khi đáng lẽ anh không được bước chân ra khỏi nơi đó.

Macy quay sang mẹ và dặn. “Mẹ chờ khoảng 45 phút rồi gội đầu thật sạch nhé.”

Bà Moore nhíu mày, xỉa ngón tay vào Jake. “Tôi không quan tâm nếu cậu có là bạn trai của Macy đi nữa. Nếu tóc tôi thành màu tía, đó là lỗi của cậu.”

“Cháu rõ rồi.” Dứt lời, anh nhìn Macy và khoát tay ra cửa.

“Anh ta không phải bạn trai của con,” Macy gắt. Cô vơ lấy túi xách để dưới sàn nhà và vội vã đi ra xuống cầu thang.

Jake chạy theo, mắt dán vào cặp mông của Macy. Nhìn theo mỗi nịp lắc hông, anh mỗi lúc một thêm quyết tâm về hai điều: quay trở lại hiện trường, và biến Macy thành kẻ nói dối. Anh nhất định sẽ là bạn trai cô.

Lúc ra khỏi tòa nhà, Macy dừng lại. Jake vẫn đi tiếp. Anh choàng tay ôm ngang người cô buộc cô bước theo.

“Có chuyện gì thế?” Macy hỏi.

Anh bấm mở khóa cửa cạnh ghế hành khách của xe mình. “Trên đường đi, anh sẽ giải thích sau.”

“Nhưng tôi còn xe nữa. Tôi sẽ chỉ…”

“Không được,” anh khăng khăng.

“Được!”

Cô mở miệng định nói tiếp, và trong lúc không có thời gian tranh cãi, Jake đã làm một việc duy nhất mà anh có thể nghĩ ra để khiến cô im tiếng. Anh hôn cô. Anh tưởng đấy chỉ là một cái chạm môi trong trắng đủ làm cô sửng sốt để anh thừa cơ buộc cô vào trong xe của mình. Cô đáp lại vượt quá kỳ vọng của anh. Cô nhũn người trong tay anh, ngực cô êm ái áp sát bụng trên của anh. Đôi môi cô, ấm áp và mềm mại, hăm hở chào đón đôi môi anh. Quỷ thần ơi, phải cô đang hôn lại anh không nào!

Nhưng anh phải quay về nhà thờ ngay. Jake dứt ra. “Anh… Cho anh hoãn tới lần khác nhé.”

Cô chớp mắt, ngẩn ngơ. “Sao anh cứ làm vậy mãi thế?”

“Vì chỉ có thế, em mới chịu im lặng.” Anh đẩy cô vào chỗ ngồi cạnh ghế tài xế. Jake rướn người vào trong, kéo dây an toàn quàng qua người cô rồi chốt lại. Lúc sắp lùi ra cửa, anh dừng lại nhìn đôi môi cô vẫn còn bóng ướt sau nụ hôn vừa rồi. “Với lại còn vì anh thích được hôn em. Rất thích.”

****

Billy ra thềm nhà Andy ngồi để hít thở chút không khí trong lành. Giữa không gian có mùi cây cối và thiên nhiên. Chim chóc hót vang và chuột sóc đuổi nhau nghe sột soạt. Ý nghĩ phải quay lại khung cảnh chỉ có những tiếng vang – đến cuộc đời bị giam hãm với những quản giáo và chấn song sắt – làm Billy chỉ muốn đập phá, đánh đấm cho hả giận. Nhưng người tốt không đập phá. Đó là bài học Billy lãnh hội được từ người cha vô tích sự của mình.

Cánh cửa chính sau lưng Billy bật mở. Andy dắt con chó Spike đi ra. Bật thềm bằng ván gỗ ọp ẹp kẹt lên khi thằng bé ngồi xuống bậc thềm.

"Anh có định ở đây tối nay không?" Andy hỏi.

"Nếu em không phiền. Chắc anh chỉ ở thêm vài ngày nữa thôi mà." Hay đúng ra Billy hy vọng thế. Tối qua, Billy ngộ ra rằng đây là một cuộc chạy đua: hoặc cậu tìm ra David Tanks trước cảnh sát… hoặc trước khi Tanks sẽ tìm ra cậu. Mỗi khi rời căn nhà tạm của Andy, Billy biết rất có thể mình sẽ bị bắt ngay sau đó. "Anh nhất định sẽ tìm cách trả ơn em." Cậu lại nghĩ đến chuyện kể cho Ngoại và chị Mace nghe hoàn cảnh của Andy. Họ nhất định sẽ giúp thằng bé.

"Có phiền gì đâu anh." Andy gãi nhẹ phía sau tai con chó. "Có anh chị đến ở cùng, em cũng thích mà. Với lại, chị Ellie còn dọn nhà hộ em này, chị ấy nấu ăn cũng ngon nữa." Con chó nằm bẹp bên cạnh Andy.

"Đó là chức năng của phụ nữ mà. Nấu nướng, dọn dẹp,…"

"Phải, phụ nữ." Andy nhìn mông lung lên ngọn cây. "Tuy mẹ em không nấu ăn, nhưng hễ trước hễ thấy em vứt sách vở bừa bãi, mẹ lại bực lắm."

"Còn mẹ anh mắng ầm lên khi anh vứt đồ lót bẩn xuống nền nhà," Billy nói rất chân thành, ước mong sao được sống lại những ngày vui xưa, khi mà vứt quần áo bừa bãi là tội lỗi lớn nhất của cậu. Nhưng này, cậu nghĩ tội không biết ơn những gì người khác làm cho mình cũng là tội khá nặng chứ chẳng chơi.

"Thế bây giờ mẹ anh đang ở đâu?" Andy hỏi.

"Ở Houston." Billy nhìn con chim bay vút lên bầu trời xanh trong.

"Hồi anh còn ở trại, mẹ anh có bao giờ vào thăm anh không?"

"Tuần nào mẹ anh cũng đến."

Billy nhìn thấy hai con sóc đuổi nhau trên cành cây. Cậu lắng nghe tiếng móng chân của chúng cào lên vỏ cây, thấy lũ sóc ấy mới tự do làm sao. Một cơn gió nhẹ thoảng tới làm Billy tự nhiên thích thả diều. Mỗi năm, cứ đến lễ Phục sinh, mẹ lại mua diều làm quà cho cậu. Billy chắc là có đến ba con diều mới tinh còn cất trong tủ của mình. Điên thật, nhưng giờ Billy sẵn sàng đánh đổi mọi thứ chỉ để được thả diều mà thôi.

"Thế bố anh có vào thăm anh không?"

Billy lắc đầu. "Bố anh bỏ đi lâu rồi."

"Bố em cũng thế." Andy vuốt ve con chó. "Anh có nhớ bố không?"

Billy đã dợm trả lời không. "Anh hầu như chẳng nhớ gì về bố, và những gì anh nhớ về ông lại không phải kỷ niệm đẹp. Nhưng… ừ, anh có nhớ đến ông ấy. Hay ít nhất anh cũng nhớ mình từng có bố."

"Em cũng thế." Andy chợt im lặng như thể tiếng sóc kêu ríu rít làm gián đoạn câu chuyện của họ. "Anh đã làm gì mà phải ngồi tù thế?"

Billy nhăn mặt. "Anh nghe lời bạn rủ rê làm việc bất lương."

"Cụ thể là anh đã làm gì nào?"

Ngay cả gió cũng im lặng như thể đang lắng nghe. "Bọn chúng vào trấn lột cửa hàng thực phẩm. Còn anh ngồi ngoài xe. Anh đã không… Anh cứ tưởng chúng chỉ ăn cắp vài chai bia rồi ra ngay. Nhưng thế vẫn là sai. Em cần phải cẩn thận chọn bạn mà chơi nhé, Andy."

"Em chỉ có mỗi con chó này làm bạn thôi." Apike rúc mũi vào người Andy. "Chắc không ai bị thương đâu nhỉ? Trong vụ trấn lột anh vừa kể ấy?"

"Không. Nhưng làm thế là sai và anh phải trả giá."

Andy phẩy tay đuổi con ong vo ve trước mặt. "Chị Ellie kể với em là chị ấy gặp anh trong tù. Thế có nghĩa đi tù cũng không đến nỗi tệ, anh nhỉ?"

“Eliie là phần tốt đẹp nhất của cuộc đời anh, nhưng dù thế những gì anh đã làm là hoàn toàn sai trái. Còn nữa, nhà tù thực sự là nới không tốt đẹp.” Billy ngoái đầu nhìn vào cửa. “Chị ấy đang làm gì thế em?”

“Chị Ellie mượn điện thoại của em gọi cho ai ấy.”

“Chết thật.” Rõ là Ellie không hiểu hết tầm quan trọng của việc hạn chế tiếp xúc liên lạc. “Gọi cho ai mới được chứ?” Nhìn Andy nhún vai, Billy vội đứng đậy và đi tìm câu trả lời.

****

“Có chuyện gì?” Macy bặm lên môi vẫn còn dư vị nụ hôn của anh và quan sát Jake lượn xe đi trong dòng xe cộ tấp nập buổi chiều.

“Anh phát hiện đặc vụ Mimms trong xe hơi đậu trước cửa nhà thờ. Có kẻ đã tấn công anh ấy.”

“Thế anh ấy… anh ấy không sao chứ hả?” Bao câu hỏi ùa về trong tâm trí cô. “Họ không nghi Billy là thủ phạm đấy chứ?”

“Giờ vẫn còn quá sớm để nói ai là nghi can, nhưng anh cá chỉ tên Tanks chứ không ai khác cả. Bất cứ kẻ nào đã gây ra chuyện này là chỉ muốn lần ra em thôi.”

Ngực Macy đau thắt, cô đan hai tay vào nhau. “Là lỗi tại tôi cả.”

Jake buông một tay khỏi vô lăng và đặt lên vai cô. “Em không kiểm soát được hành động của tên Tanks mà.”

“Tôi cũng biết thế, nhưng mà…”

“Không phải lỗi gì của em cả.” Anh đậu xe trước cổng nhà thờ đúng lúc hai nhân viên cứu thương nhảy lên xe cấp cứu. Tiếng còi bắt đầu rú lên từng chập.

“Anh ấy bị bắn ư? Anh ấy sẽ không…” Macy không thể nói hết câu. Cứ nghĩ một người có thể sắp phải lìa đời, cô thấy vô cùng kinh hãi.

“Có vẻ như anh ấy không bị bắn, tuy nhiên, anh không dám chắc đâu.” Anh quay sang đối diện với cô. “Macy, nghe anh này.”

Mắt họ gặp nhau, Macy cố cưỡng lại ý muốn kỳ lạ được nhào vào lòng anh mà khóc. Cũng trong khoảnh khắc đó, cô nhận ra rằng thật nguy hiểm làm sao khi cô sắp sửa phụ thuộc vào anh rồi. Phụ thuộc về mặt tình cảm.

“Không phải lỗi của em,” anh lặp lại. “Em hiểu chứ?”

Cô thở dài nhìn theo chiếc xe cứu thương đi xa dần.

“Em cứ ngồi đây. Anh ra ngoài hỏi thăm tình hình của Mimms rồi quay lại cho em biết ngay.” Anh nhoài người sang hôn lên trán cô. “Em sẽ không sao chứ?” Giọng anh chất chứa dịu dàng.

Ngước nhìn lên, cô đọc thấy lo âu trong mắt anh. “Không sao.”

Anh nhích lại gần để hôn cô. Macy giơ tay ngăn lại, nhưng anh lại nhoẻn cười. “Anh được hoãn tới lần này mà.”

“Nhưng lúc đó tôi đâu có cho anh hoãn tới khi nào đâu.”

“Ừ, lúc ấy em mải nhìn chỗ khác.” Anh vuốt má cô. “Nhớ ngồi yên trong xe. Anh không thể để em chạy quanh trong hiện trường án mạng được đâu.”

“Nhưng…”

“Macy… anh xin em đấy.”

Cô dõi theo anh mở cửa xe và bước ra. Anh đến nói chuyện với ai đó. Rồi, giữ lời hứa, anh quay trở lại xe.

Cô đẩy cửa để nhìn anh và chuẩn bị bước ra đón nhưng anh đẩy cô về chỗ cũ. “Mimms không bị bắn, chỉ bị một vật gì đó tấn công từ phía sau. Mimms đã tỉnh lại rồi. Bác sĩ bảo anh ấy sẽ hồi phục thôi.”

“Tạ ơn Chúa.” Macy thở phào nhẹ nhõm.

“Anh phải làm nốt mấy việc nữa. Em phải chờ anh một lúc đấy. Lát nữa anh sẽ quay lại với em.” Anh âu yếm vén tóc ra sau tai cho cô. Sự dịu dàng trong cái va chạm của anh khiến tim cô nhói lên vì cảm động.

“Có cần thiết phải như thế không anh?”

“Hả?” Bàn tay anh nấn ná sau gáy cô.

“Tôi có cần phải đợi ở đây không? Sao toi không thể về nhà đi nhỉ?”

Anh nhíu mày. “Anh đã tận mắt chứng kiến những gì mà tên này gây ra. Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra với em đâu. Chúng ta sẽ phải ở bên nhau lâu đấy.” Anh đau đáu nhìn cô. “Không lẽ anh làm em khó chịu đến thế cơ à?”

“Không.” Cô chỉ ước mình ghét được anh hoặc ghét được những nụ hôn của anh. “Tôi chỉ không hiểu một điều.”

Cơn gió nhẹ thoảng đến làm mấy sợi tóc nâu của anh phất phơ bay. “Em không hiểu điều gì?”

“Vì cớ gì anh phải nhọc công chứ? Thậm chí ta có phải là bạn đâu.”

Anh rướn sát tới cho đến khi hơi thở của anh phả vào môi cô. “Chúng ta còn hơn là cả bạn. Em và anh đều biết như thế mà.”

Sự chối bỏ của cô, cũng như hy vọng, muôn thuở bùng phát. “Tôi chẳng biết gì cả.”

Mắt anh vuốt ve đôi môi cô và môi anh khẽ nhoẻn cười. “Thật ư? Thế tại sao lúc trong bãi đỗ xe, em lại hôn anh? Tại sao mỗi khi anh đến gần em, anh có thể nhìn thấy mạch trên cổ em phập phồng?” Anh đặt tay lên mạch máu trên cổ cô và ghé sát môi anh vào môi cô - nhưng không phải để hôn cô, mà để thủ thỉ với cô mấy chữ, “Macy Tucker, em muốn có anh, cũng nhiều như anh muốn em vậy. Đừng đấu tranh cưỡng lại lòng mình nữa.”

“Tôi bản chất là kẻ tranh đấu không khoan nhượng mà.”

Anh nhoẻn cười. “Chính vì thế anh mới thích em đến vậy.”

****

Hal nâng giường bệnh lên vài phân. “Khi đến thăm bố lần sau, con nhớ mang cho bố dao cạo và nước hoa dùng sau khi cạo râu nhé,” ông dặn với cô con gái đang khoác túi xách lên vai.

“Cả nước hoa cạo râu nữa hả bố?” Melissa có nụ cười giống hệt mẹ nên mỗi khi nhìn con cười, ông lại nhớ bà Judy. “Sao đang nằm viện mà bố cần nước hoa làm gì? Hay bố đã nhắm được cô y tá nào rồi?” Giọng con bé nghe như trêu chọc, nhưng đây là lần đầu tiên ông Hal thắc mắc Melissa sẽ phản ứng ra sao nếu ông thực sự cân nhắc chuyện sẽ cùng chung sống với một người không phải mẹ của nó.

Melissa cười tươi hơn ban nãy. “Có phải bố đã phải lòng một cô y tá trong bệnh viện không vậy bố?”

Phản ứng đầu tiên của ông là muốn phủ nhận, nhưng ông Hal chỉ hỏi lại con gái. “Nếu quả có thế thật, con có khó chịu không?”

Sự tinh nghịch trong mắt con gái ông biến mất. “Con… à… con…” Cô bước đến gần hơn.

“Sẽ làm con khó chịu à?” Nghĩ đến đấy ngực ông nghe nặng nặng.

“Không. Con chỉ ngạc nhiên thôi mà. Thực lòng mà nói, mẹ trên thiên đường cũng không muốn bố phải cô đơn đâu.”

Nhớ về bà Judy, ông Hal lại băn khoăn liệu mình có muốn như vậy không. “Bố yêu mẹ con hơn cả…”

“Con biết chứ.” Melissa lại mỉm cười. “Tuy nhiên, bố còn nhớ nguyên tắc hẹn hò chứ ạ?”

“Nguyên tắc hẹn hò à?” Càng nhìn con gái, ôn càng nhớ vợ đến nỗi cổ họng ông nghẹn lại. Thế nhưng, từ sâu thẳm tâm hồn, ông nghe tiếng bà Judy nói trong giấc mơ. Quay lại và tiếp tục sống đi chứ, ông bạn già.

"Không quen với người xăm mình hay nhuộm màu tóc lạ này. Không hôn kiểu Pháp này – còn nữa, tốt hơn hết là bà ấy chưa từng thấy bên trong nhà tù bao giờ. Chẳng phải hồi con còn trẻ bố mẹ cũng bắt con phải tuân theo luật ấy ư?" Cô mỉm cười. "À, còn nữa. Không đeo khoen bấm lỗ gì hết. Bố bắt con bỏ một anh chàng cực kỳ đẹp trai chỉ vì anh ấy có xỏ lỗ tai đấy."

16. Chương 16

"Anh thực sự rất mến em mà". Môi Jake gần đến nỗi Macy có thể chạm vào anh.

Cô nhớ câu anh hỏi. Thế tại sao lúc trong bãi đỗ xe em lại hôn anh?. Cô đã đáp rằng, "Mất trí nhất thời. Đấy là vì sao tôi hôn lại anh."

Đôi mắt xanh lơ của anh bừng lên vẻ dí dỏm. "Đúng là điên khùng thật đấy chứ em nhỉ? Nhưng không sao, chúng mình sẽ… cùng nhau tìm ra lời giải đáp sớm thôi."

"Tôi không tìm câu trả lời nào cả. Anh không tin tôi cũng đành chịu, nhưng tôi không tìm vui khi lên gối vào những chỗ kín của anh đâu. Tôi không ra đường tìm cách đá vào hạ bộ con trai để sau đó người ta đem lòng quý mến tôi. Nói thật nhé, bình thường làm thế người ta chỉ có ghét tôi thôi."

Tiếng cười vang rộn ràng từ anh. "Em làm anh buồn cười quá đi mất, Cô gái Pizza ơi. Lâu lắm rồi anh chưa được cười vui thế này." Anh lắc đầu. "Anh sẽ cố khẩn trương làm cho xong việc nhé." Nói xong, anh bỏ đi ngay.

Làm anh cười không nhất thiết là việc tốt, nhưng tại sao cô thấy choáng váng thế này? Tại sao cứ nhìn nụ cười quyến rũ của anh, cô lại thấy mọi thứ bất hợp lý trên đời dường như cũng phần nào có lý? Cô chẳng thích thế tẹo nào.

Thôi được rồi, Macy phải công nhận cũng có lúc cô thích, dù đó là khi sự mất trí nhất thời chen chân vào. "Nhảm thật!" Cô phải ngưng ngay kiểu suy nghĩ này mới được.

Thời gian như con rùa ba chân chậm chạp trôi qua. Cô chẳng biết làm gì ngoài việc lo lắng - lo cho Billy, lo cho Ellie có thể đang giăng bẫy hại em cô, lo về… nụ hôn lúc nãy nữa chứ. Em muốn anh. Ký ức về giọng nói thâm sâu của anh cứ lặng lẽ lén đi vào tâm trí cô.

Cô sốt ruột nhìn qua cửa kính chiếc xe. Đặc vụ James, mặc áo khoác đồng phục của Lực lượng Phòng chống bạo lực vùng Gulf Coast, đang hoa chân múa tay bên cạnh Jake. Cô không nghe được hai người họ nói gì, nhưng trông James có vẻ cực kì tức giận. Có phải Jake gặp phiền toái chỉ vì không chịu ở bên anh chàng Mimms mà lo chạy đi kiếm cô chăng?

Nếu đúng thế, Jake trông có vẻ chẳng lấy gì làm lo lắng. Cuối cùng, James vung tay lên trời và bực tức bỏ đi.

Jake đi đến rìa khu vườn rau, một mình. Dáng anh đứng thẳng, ngực hơi ưỡn và hơi có vẻ phòng thủ mách bảo cô nhiều hơn những gì anh từng nói với cô. Trung úy cảnh sát Jake Baldwin coi cuộc đời như một ván bài. Anh không bao giờ để lộ các quân bài của mình. Hay để lộ tình cảm. Đại loại là như cô.

"Anh không lừa tôi được đâu nhé, Anh chàng Cứng rắn," cô lẩm bẩm.

Nhìn anh chau mày, cô chỉ muốn chạy ngay đến bên anh. Nhưng đúng lúc ấy, anh cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay và đi về phía xe anh, đi về phía cô. Ngay cả những bước đi của anh cũng làm cô xao xuyến.

Anh mở cửa cạnh vô lăng và trao điện thoại của anh cho cô. "Em cầm lấy này. Đã bốn mươi phút rồi. Em hãy gọi điện nhắc mẹ gội đầu hoặc làm những việc cần làm đi em."

Thực đấy ư? "Anh cũng nhớ cơ à?"

Anh ném cho cô nụ cười duyên dáng. "Anh không muốn có một bà tóc tía đuổi theo truy sát mình đâu."

Jake nói thật lòng, vì Macy nhìn sâu vào mắt anh để tìm cho ra chút cảm xúc còn vương mà anh đã cố che giấu. “Anh ổn đấy chứ? Đặc vụ James có vẻ rất tức giận.”

“Không có gì đâu. Em gọi cho mẹ đi.”

Phải, anh không sao - ngoài chuyện anh càng lúc càng khó mà cưỡng lại.

****

Ellie đang nói chuyện với ai vậy nhỉ?

Billy bước hẳn vào trong xe moóc. Cô ấy không có ở trong căn phòng đằng trước, nên Billy lần theo tiếng cô gái và đi dọc hành lang hẹp đến trước cửa phòng tắm. Cửa hé mở.

“Tôi sẽ cố,” cậu nghe thấy cô nói. “Cũng khó lắm. Thôi, nói chuyện sau nhé.”

Billy đẩy mở cánh cửa. “Em đang nói chuyện với ai đấy?”

Cô gái quay ngoắt lại. “Anh làm em sợ quá chừng.”

“Nhưng em vừa nói chuyện với ai mới được?” Cậu nhíu mày. “Anh đã bảo em chớ nên nói…”

“Em nói chuyện với bà Kelly, bệnh nhân ở viện dưỡng lão mà. Bà ấy muốn em đến dự tang lễ Fred.”

Billy lắc đầu. “Em không đi được đâu, Ellie.”

Thốt nhiên mắt cô gái long lanh, giống hệt như lúc mẹ cậu khi sắp khóc. “Em cũng nói em không hứa trước, nhưng… Bà ấy rất muốn em có mặt.”

“Đáng lẽ em không nên nói chuyện với bà Kelly nữa cơ. Em đến đó tối qua là hành động điên rồ. Cảnh sát chắc cũng đang truy lùng em nữa đấy.” Cậu lắc đầu. “Đáng lẽ anh không nên kéo em vào vụ này.”

Cặp mắt xanh lục bảo của Ellie ánh lên tia nhìn giận dữ. “Lúc ấy Fred đang hấp hối nên em không đến không được. Còn nữa, sao anh dám nói là anh không nên kéo em vào vụ này. Em yêu anh mà. Làm sao anh lại thấy hối hận về những gì chúng ta…?”

Andy từ trong bếp nói vọng vào. “Anh chị ơi, em đi làm đây.”

“Em có cần mang điện thoại theo không, Andy?” Billy vừa nói vừa kéo Ellie lại gần.

“Chả cần, cứ dùng hết tối nay đi. Với lại trông con Spike hộ em nhé.”

Cậu bé đóng cửa trước khiến cả căn nhà tạm rung chuyển. Ellie đứng yên đấy, lẫng lẽ gục đầu vào vai Billy. Billy vùi mũi vào tóc cô. Người cô thơm mùi kẹo bông và mỗi khi ôm Ellie trong tay như lúc này, Billy lại thấy mình mạnh mẽ hơn, quan trọng hơn. Khi nào trở lại nhà tù, cậu sẽ nhớ cô hơn nhớ bất cứ thứ gì trên đời, hơn cả bầu không khí ngoài không gian thoáng đãng, hơn cả cảm giác một thời cậu từng có bố ở bên. Cậu sẽ nhớ cô hơn cả nỗi nhớ những người thân yêu ruột thịt của mình. Ellie thật… đặc biệt. Cô không làm cậu thấy buồn và tủi hổ vì trót mắc lỗi, đồng thời Ellie lại khiến cậu vì cô mà muốn thành người tốt.

“Anh biết em muốn ở bên anh.” Tiếng cậu thủ thỉ lẫn trong những lọn tóc vàng lưa thưa xõa ngay vai Ellie. “Anh chỉ không muốn em phải rầy rà vì bất cứ lý do gì. Nếu họ bắt được em, và dù em không gây bất cứ chuyện gì, họ cũng sẽ theo dõi em đấy. Chúng mình rồi sẽ không được ở bên nhau nữa.”

Cô gái ngước mặt lên. “Nếu vậy tối nay anh đừng đi. Để em nấu bữa tối rồi chúng mình sẽ ở lại đây bên nhau.”

Billy không hề muốn người yêu phải thất vọng, nhưng câu nhất định phải đối phó với tên Tanks. Để bảo vệ Ellie và chị Mace.

“Đêm nay, trong nhà chỉ còn hai đứa mình thôi,” cô thủ thỉ, dịch hông cạ vào hông cậu.

“Anh phải đi.” Nhưng Billy thấy mình cương cứng, chỉ muốn gần gũi cùng cô thêm một lần nữa. Rồi thêm lần nữa.

“Vậy hãy cho em đi cùng anh.”

"Không được đâu." Cậu cầm tay cô lên nhìn đồng hồ. "Chúng mình còn được một tiếng." Cậu lén đưa tay xuống gấu áo người yêu. Đầu ngực Ellie săn lại dưới bàn tay cậu. "Em thử đoán xem trong một giờ, anh sẽ cho em lên đỉnh được mấy lần nào?"

Ellie nhìn cậu với đôi mắt van lơn. "Tối nay anh đừng đi nữa mà."

Billy đau đớn chỉ muốn đầu hàng, chấp nhận nghe theo bất cứ điều gì cô muốn. Nhưng cậu không thể. Thay vì tranh cãi, cậu cúi xuống hôn Ellie và quyết phải tận dụng thời gian. Bởi vì, phải chấp nhận sự thật thôi, là thời gian đang cạn dần.

****

Macy như ngồi trên đống lửa, càng lúc cô càng sốt ruột hơn. Nào là đợi anh ở đây, để xe em lại đó, để cho anh hôn em. Có thể nói Jake cực kì hách dịch và cô chán phải chịu đựng lắm rồi. Cô bồn chồn không yên, mắt nhìn quanh quất và phát hiện có tờ hóa đơn rơi cạnh giày của cô.

Cô nhặt lên xem và nhìn địa chỉ nơi phát hành hóa đơn. Cửa hàng dụng cụ sửa chữa Home Depot. Cô đọc cột liệt kê những mặt hàng đã bán: sơn, lót, kính, khóa cửa, keo gắn kính, súng xịt keo gắn kính, khóa cửa. Những hai khóa cửa cơ à? Chẳng lẽ Jake thay luôn khóa cửa hậu? Cô nhìn tổng số tiền phía dưới rồi trừ đi khoản mua khóa cửa trước cô đã trả anh cho khóa cửa trước, dù số tiền ấy hiện vẫn nằm trên bàn nước. Vẫn còn lại đến 96 đô la. Hay hớm thật! Đáng yêu ghê. Tuần sau cô phải trả tiền thuê nhà, có nghĩa là ít nhất hai tuần sau đó cô mới có đủ tiền trả cho anh. Lúc ấy cô nhớ anh từng bảo cô không nên đi làm vì tên Tanks đã biết cô làm cho tiệm bánh Papa's Pizza. Nghỉ làm đồng nghĩa với không có tiền boa và không thể trả tiền thuê nhà. Macy bắt đầu phát hoảng. Chẳng lẽ Baldwin chưa từng gặp ai phải vất vả sống lần hồi chạy ăn từng bữa sao? Cô phải làm việc chứ, đúng không nào?

Macy thấy bứt rứt ghê gớm, tưởng chừng như ngột ngạt choáng váng, cô bèn tập thở theo phương pháp yoga. "Hít vào. Một, hai, ba… Thở ra. Một, hai, ba. Hít vào. Một…"

Cô ngoái đầu xem xét hàng ghế sau. Gối ư? Thèm vào yoga nữa - chợp mắt một chút chẳng thích hơn sao. Cô quỳ trên mặt ghế đang ngồi và nhoài người qua thành ghế để lấy gối. Nhưng khi cô với tay giật chiếc gối, một tập hồ sơ dày rơi xuống sàn xe.

Cô định lờ đi, chỉ lấy chiếc gối ngủ một lát và gạt đi tính tò mò cố hữu. Có thể cô đã làm đúng như thế nếu hình chụp tù nhân của Billy không rơi xuống sàn xe ngay phía sau ghế của tài xế.

****

Ông Hal nhìn bốn bức tường bệnh viện trắng toát. Ông từ chối một lần tiêm thuốc giảm đau và bật bản tin trên truyền hình lên. Hình chụp tù nhân của Moore choáng hết cả màn hình. Ông thở dài và thấy tiếc cho cậu ta. Thằng bé này không có lấy một cơ hội thoát.

Phóng viên đưa tin tường thuật trước ống kính. "Đầu giờ sáng nay, nhóm phóng viên chúng tôi đã lên đường ghé thăm nhà của một trong những tù nhân trốn trại." Hình ảnh thay đổi cho thấy một phóng viên đang đứng trong sân trước của một nhà dân. Một phụ nữ có tuổi mặc áo thun đen và quần soóc bó của vận động viên đua xe đạp vừa từ trong nhà bước ra.

"Thưa, bà có phải mẹ của Billy Moore không ạ? Xin hãy cho phép chúng tôi phỏng vấn bà ít câu."

Bà ta quay lại đối diện với ống kính. "Miễn bình luận." Màn hình tập trung vào áo bà ta đang mặc, trên áo có dòng chữ DON'T ASK (2 - Cấm hỏi - ND).

"Bà có nghe tin gì về con trai không ạ?" tay phóng viên gặng hỏi.

Bà lão nhíu mày, ông Hal thấy thương cảm cho bà. Ông chớp mắt, nhìn sát màn hình hơn. Ông nhận ra bà Moore. Chắc chắn người này từng nhiều lần đến trại giam thăm Billy mà.

"Miễn bình luận. Tôi đã nói rồi cơ mà." Bà vội vã đi qua ống kính.

Phóng viên chạy vội theo bà. "Chỉ vài câu thôi mà, thưa bà."

"Tôi có vài lời cho anh đây, nhưng anh có đặt sẵn tiếng bíp lấp mấy âm thanh chửi thề chưa đấy?"

Ông Hal bật cười. Ống kính lia sang hướng khác. Vừa bước ra khỏi cửa là một phụ nữ trung niên tóc tía mặc… bộ váy sọc hồng như mấy cô nhóc tuổi teen? Nhận được mặt người này làm ông choáng váng. Faye? Là Faye của ông. Chị tình nguyện viên của bệnh viện.

****

Jake nhìn đặc vụ James sốt ruột đi đi lại lại cạnh chiếc xe màu đen trong khi đội CSI đang xem xét kỹ lưỡng hiện trường lần thứ hai. "Sao không ai nhìn thấy được gì cơ chứ? Chuyện xảy ra giữa ban ngày cơ mà."

Jake không trả lời. Chính anh cũng đang phải kiềm chế cơn giận dữ trào sôi trong lòng.

James đứng phắt lại. "Không thấy gì thật à? Cả anh cũng không phát hiện được gì sao?"

"Lúc ấy tôi đang ở ngoài vườn."

"Mẹ nó, anh là cảnh sát đấy Baldwin, chứ có phải nông dân đâu!"

Jake cố gắng không để cảm xúc lộ ra ngoài. "Tôi không biết mình phải trông nom người của anh như mẹ trông con trong lúc họ đang làm nhiệm vụ." Miệng nói thế nhưng trong lòng Jake cảm giác như người có lỗi. Nỗi giày vò ấy sẽ còn đeo bám anh cho tới khi anh giải quyết rốt ráo mọi chuyện, cho tới khi đích thân anh bập còng số tám vào hai cổ tay David Tanks. Nếu anh tỉnh táo cảnh giác hơn với những gì diễn ra xung quanh, chắc giờ này đặc vụ Mimms đã không phải nằm viện.

Donaldson bước lên. "Có ai ngờ thằng khốn nào lại ra tay giữa thanh thiên bạch nhật trên con đường đông đúc cơ chứ?"

Có tôi. Câu nói ấy hiện lên trong óc anh đúng lúc đặc vụ James phát biểu thành lời.

"Có tôi!" Giọng nói của đặc vụ FBI xen lẫn sự hối hận sâu sắc, "Tên Tanks đang bị tình nghi hạ sát một trong những nhân viên của chúng tôi. Hắn không chùn tay trước bất kỳ tội ác nào. David Tanks là thằng chó đẻ bệnh hoạn. Đáng lẽ tôi phải biết điều đó."

Và thằng chó đẻ bệnh hoạn ấy đang tìm cách hãm hại Macy. Jake quay nhìn xe anh, đồng thời để James có thời gian nguôi giận. Một phút sau, anh hỏi James. "Anh có thêm tin gì về Ellie Chandler không?"

"Chỉ biết là cô ta mở di động trong 40 giây. Ngắn quá nên chúng tôi không có đủ thời gian lần ra địa điểm của cô ta. Bên tôi vẫn đang tiếp tục điều tra cô ta."

Jake nhớ những thông tin anh tìm được về cô gái rất giống Marilyn Monroe ấy. Bố mẹ mất sớm. Không có anh chị em ruột thịt. Không có gia đình. Được bà nuôi và bà cụ đã mất cách nay khoảng một năm. "Anh có cho kiểm tra lại nơi cô ta làm việc không?" Jake đọc trong bản báo cáo là họ cũng đã chất vấn sếp của Ellie. "Có nói chuyện với hàng xóm của cô ta không?"

"Tôi đã cho người đi lo chuyện ấy rồi." đặc vụ James đáp.

Nhưng đến giờ họ vẫn chưa có tiến triển gì. Nghĩ vậy, Jake quyết định anh sẽ tự đi tìm hiểu lấy. Anh sẽ tự tìm David Tanks. Lý do thứ nhất là anh phải chặn tay tên sát nhân trước khi hắn làm hại Macy. Lý do thứ hai là khi anh phạm lỗi, anh nhất định phải sửa lỗi. Việc anh đã để một nhân viên hành pháp bị hại ở vị trí cách anh chỉ vài bước chân là một lỗi nghiêm trọng. Chỉ có đưa được David Tanks quay trở lại nhà tù mới sửa chữa được sai lầm này.

****

Macy nhoài người qua ghế để nhặt túi hồ sơ và tấm hình, rồi ngồi ngay ngắn lại trên ghế. Cô ngắm bức hình Billy. Có thể cô nhìn em trai qua lăng kính màu hồng, nhưng đấy không phải là gương mặt kẻ phạm tội. Quá ngây thơ non trẻ. Cô di ngón tay qua tấm hình, cố gắng hình dung lúc em cười. Tuy nhiên Macy chỉ nhớ mỗi hình ảnh một bé trai nhỏ xíu đang sợ hãi nhưng vẫn đứng chắn trước mặt bố để bênh vực cô. Bố không được đánh chị. Lời nói từ lúc xa xưa của em trai vẫn còn vang vang trong tâm trí cô.

"Em ở đâu vậy hả Billy?" Khi giọt nước mắt nóng hổi đầu tiên lăn trên má, Macy mở tập hồ sơ ra xem.

Tuy lén xem hồ sơ của Baldwin chưa bị coi là bất hợp pháp nhưng đó cũng không hẳn là hợp đạo đức. Cô mặc kệ. Hồ sơ này là về em trai cô cơ mà.

Giấy tờ trong tập hồ sơ không chỉ liên quan đến Billy. Còn có cả thông tin về David Tanks, về Ellie Chandler, và những phạm nhân vượt ngục khác, tất cả đều có kèm hình ảnh nhận diện. Macy đọc hết. Rồi cô đọc lại phần nói về Ellie Chandler. Còn thiêu thiếu gì đấy. Nhưng mà gì ấy nhỉ? Cô biết được gì về Ellie nào?

Quá nôn nóng muốn hành động và chán phải ngồi lo nghĩ mãi, Macy lục ngăn đựng đồ lặt vặt trong xe lấy bút và tập giấy để ghi lại tên tuổi, địa chỉ và số điện thoại có trong hồ sơ. Tuy chưa biết phải làm gì với những thông tin ấy, Macy chắc chắn một điều: cô đã quá mệt mỏi khi phải ngồi yên một chỗ mà chẳng làm gì.

****

Gần một tiếng đồng hồ sau khi nói chuyện với đặc vụ James, Jake khẽ khàng vào xe để không đánh thức Macy. Cô đã tìm thấy chiếc gối mấy ngày trước anh đã ném vào hàng ghế sau. Lúc này, cô kê nó dưới má và dựa đầu vào cửa cạnh ghế hành khách ngủ ngon lành.

Trời ạ, cô đẹp quá. Anh ngắm mãi khuôn mặt nhìn nghiêng của cô. Kìa là đầu mũi hơi hếch, hàng mi dày phủ lên làn da mịn màng dưới mắt, và đôi môi… Đôi môi cô đầy đặn - tuy không đầy đặn được như của Julia Roberts, nhưng cũng gần giống thế.

Mong muốn được che chở, nỗi khát khao và một tình cảm dịu dàng xâm chiếm tâm hồn anh. Ban trưa, cũng chính bộ ba cảm xúc ấy thôi thúc anh bỏ hiện trường đi tìm cô. Khi một cảnh sát bị hành hung đến ngất xỉu, Jake phải cân nhắc anh ta hay cô là ưu tiên hàng đầu của anh. Dù anh bỏ đi khi đã có chiếc xe tuần tra đầu tiên trờ tới, nhưng anh lại là người đầu tiên có mặt ở hiện trường, và việc anh bỏ đi lại khiến những đồng đội đến sau phải hoang mang. James đã buộc Jake phải nhớ đến việc làm khinh suất ấy. Chắc chắn rồi đồn trưởng cũng sẽ khiển trách và cảnh cáo anh về tội hành động bừa bãi, vô kỷ luật. Anh đáng bị như thế, nhưng nếu trong tương lai anh gặp tình huống tương tự, anh cũng sẽ làm đúng như vậy mà thôi. Vì đâu anh coi trọng cô gái tóc nâu nhỏ nhắn đang ngủ cạnh anh hơn cả sự nghiệp của mình?

Khi anh dựa hẳn lưng vào ghế, ánh nắng tràn vào xen làm cho không gian trong xe ấm lên nhưng không quá nóng. Jake ngáp dài. Tổng cộng trong hai ngày qua, anh ngủ có bốn tiếng đồng hồ trong khi phải lo giải quyết quá nhiều việc căng thẳng, nên chính anh cũng cần chợp mắt một lát. Macy vừa cựa mình làm anh lại quay sang nhìn cô. Anh sẵn sàng đánh đổi tất cả để được ôm cô trong tay cùng chợp mắt sau khi họ ân ái vài lần cho đến lúc mệt nhoài. Lúc này, anh tự cho phép mình ngắm cô thỏa thích - khi ngực cô nhấp nhô sau vạt áo, cơ thể cô…

Tại sao cô cứ nhất quyết chống lại chuyện anh và cô đưa quan hệ của hai người lên một thang bậc mới? Câu trả lời bật lên rất rõ ràng: cũng cùng một lý do vì sao anh chiếc bóng trong suốt hai năm dài. Tay chồng cũ đã gây đau khổ cho cô. Sau khi nghe được cuộc trò chuyện giữa cô và Tom, anh hiểu rằng Tom đã giở trò sau lưng cô. Có nhiều người chỉ biết giá trị thứ mình có sau khi họ đã đánh mất nó.

Anh nhớ lúc Tom xuất hiện tối hôm trước, cư xử như thể cô vẫn còn thuộc về hắn vậy. Jake không đời nào cho phép hắn quay về bức tranh cuộc đời cô. Hồi nhỏ anh thường hay hát câu gì nhỉ? Kẻ mất vàng ngồi khóc, người tìm được vàng thì giữ khư khư. Anh đã tìm được Macy Tucker, và anh định…

Giữ nàng chăng?

Câu hỏi ấy nhảy quanh tâm trí anh. Anh muốn nghiêm túc với Macy đến mức nào nhỉ?

Chắc chắn là rất nghiêm túc.

Cô mở choàng mắt chỉ để thấy anh đang nhìn mình, thế là cô thẳng người ngồi dậy, chớp chớp mắt xua đi vẻ ngái ngủ. “Tôi thật rất cần phải trở lại xe mình thôi,” Macy bảo.

Thấy cô bướng bỉnh hất cằm lên, Jake biết cô đang tìm cách tống khứ anh. Anh cũng biết rõ là cách ấy không còn hiệu quả gì nữa.

****

Ánh chiều chạng vạng phủ ánh sáng xám nhạt lên vạn vật khi Billy lái xe rời đường cao tốc và phóng thẳng đến nhà bà ngoại. Billy thầm nghĩ, về đến nhà rồi. Cậu chẳng thể nhớ mình còn sống được ở nơi nào khác. Tất nhiên, cũng có vài kỉ niệm buồn lúc còn bố cậu ở nhà, hầu hết là những kỉ niệm về bố đập phá đồ đạc.

Đánh mẹ. Đánh Mace. Billy nhớ mình từng bảo Andy là mình có nhớ bố. Thật nực cười, làm sao ta nhớ được người mà ít khi ta nghĩ đến và cũng không rõ là mình có chút tình cảm nào với người đó hay không.

Cuối cùng, cậu cũng đến được khu phố xưa. Tóc gáy cậu dựng cả lên như thể có người nhìn thấy cậu. Billy vẫn phải ép mình lái xe đi tiếp. Cậu cần cái thẻ căn cước giả ấy. Chắc giờ này mẹ hắn và ngoại đang ở Yoga Works. Ngoại có lớp mỗi tối thứ Tư hằng tuần.

Billy rẽ vào con phố dẫn đến nhà Ngoại, con phố lúc nhỏ cậu hay chơi bóng với bọn bạn, con phố nơi chị Macy dạy cậu đạp xe. Bao kỷ niệm thời thơ ấu ùa về. Những kí ức buồn vui lẫn lộn. Cậu giảm ga khi chiếc xe lăn bánh đến gần ngôi nhà hơn. Nhà ngoại tắt hết đèn chỉ để lại bóng điện ngoài thềm. Vừa định táp xe sát cửa nhà, Billy phát hiện một chiếc xe đậu bên kia đường. Chết thật! Chắc là xe cảnh sát rồi.

Billy chạy ngang qua xe ấy và thầm cầu trời cho nó đừng bám đuôi mình. Đúng là nó không chạy theo thật. Billy thở phào nhẹ nhõm. Cậu cho xe chạy thêm hai dãy nhà nữa, liên tục nhìn kính chiếu hậu. Rốt cuộc, cậu cho xe dừng hẳn lại.

Giờ thì làm gì đây? Hai bàn tay cậu rịn mồ hôi. Cậu hết nắm lại rồi nhả tay ra trên vô lăng. Thôi bỏ đi. Lời thúc giục ấy vang mãi trong đầu Billy. Chân cậu đã đạp lên bàn ga. Nhưng nếu không có căn cước giả, cậu không thể vào quán Girls Galore được. Nếu không vào được đó để nói chuyện với Jamie Clay, nhân tình cũ của Tanks, thì cậu sẽ không bao giờ tìm được hắn.

Billy tắt hẳn động cơ. Cậu phải lấy bằng được tấm thẻ căn cước trong nhà mình.

Bước ra khỏi cửa xe, cậu quan sát nhà bà cụ Perry, nằm ngay sau nhà bà ngoại. Từ đó cậu có thể nhảy qua hàng rào vào nhà mà cảnh sát canh lối cửa trước có thể không hay biết gì.

Có thể thôi. Nhưng nếu cậu bị bắt thì…

Billy đi ngang qua thềm trước cửa chính của nhà cụ Perry. Khi không thấy ai, cậu lui cui đi đến khoảng trống giữa hai ngôi nhà. Một con chó béc giê nằm trên tấm chùi chân ở thềm sau nhà bà cụ nhảy dựng lên và cất tiếng sủa vang.

Bực mình thật! Billy nhảy vắt chân qua hàng rào sau nhà và đu người qua hẳn bên kia. Cậu ngã uỵch xuống đất đau điếng. Tay cậu chống xuống hòn đá nhọn làm rách một đường trong lòng bàn tay. Hàng rào sau lưng cậu lắc dữ dội bởi con chó đang cào móng lên những thanh gỗ mục, trong khi tiếng sủa ông ổng của nó vang khắp khu nhà xung quanh.

"Smoky?" Cụ bà Perry gọi lớn. "Có chuyện gì thế hả?" Tiếng bà cụ xen lẫn tiếng móng của con chó dữ đang cào lên hàng rào bằng gỗ. Kế đến là tiếng bước chân làm Billy sợ cứng cả người. "Ai ngoài đó vậy? Có ai không nào?"

****

Macy yên vị trong chiếc xe ám mùi bánh pizza. Mắt cô chăm chú nhìn bãi đậu xe của phòng tập Yoga Works. Cô rất muốn xem tóc mẹ, nhưng xe của bà - và do đó là cả bà và tóc của bà nữa - đã không còn ở đó.

Cô lái xe ra khỏi bãi đậu xuống lòng đường và thấy chiếc xe hơi hiệu Monte Carlo của Jake bám theo. Anh nhá đèn xe như ra hiệu cho cô chớ quên bật đèn pha xe mình. Hay nhỉ, giờ anh ta còn dạy cô lái xe nữa cơ đấy. Cô cau mày nhìn kính chiếu hậu trước khi bực bội nhấn nút bật đèn. Lúc dừng xe ngay đèn vàng, cô thò tay vào túi để đảm bảo rằng mình vẫn chưa làm mất những cái tên và địa chỉ chép từ túi hồ sơ của anh.

Cô lén lấy tờ giấy gấp nhỏ ấy ra nhìn trừng trừng vào đấy. Ngày mai nhé, cô sẽ mở cuộc điều tra riêng. Hy vọng là, không biết bằng cách nào, nhưng một trong những thông tin trong đó sẽ giúp cô tìm được em mình. Sau đó, cầu xin Chúa, cô sẽ có đủ sức thuyết phục để Billy nghe lời và ra đầu thú. Khi lôi em khỏi cuộc sống đầu đường xó chợ rồi, cô sẽ lại lo đến những gì mà cuộc vượt ngục của em sẽ ảnh hưởng đến bản án. Nhưng với sự giúp đỡ của luật sư giỏi thì… có thể tình hình sẽ không đến nỗi quá tệ. Cô chỉ có thể hy vọng.

Cố ngăn những suy nghĩ u ám, cô cất tờ giấy vào túi trước của quần soóc ka ki và nhìn lên đèn giao thông. Qua khóe mắt, một động tác lạ của chiếc xe kế xe cô làm cô chú ý. Macy quay phắt lại.

"Chết rồi!"

Jake nhìn thấy báng khẩu súng vừa ló ra. "Thằng chó…" Anh tắc cả hơi.

Không kịp rút súng ra rồi. Không còn thời gian suy nghĩ, Jake đạp mạnh chân ga, thúc mạnh vào đuôi chiếc Saturn của Macy. Tiếng kim loại va chạm nhau rít lên đúng lúc đạn bay khỏi nòng súng. Cảm giác kinh hoàng thắt chặt lồng ngực anh. Xe của Macy phóng vọt ra giữa ngã tư. Một chiếc Honda màu trắng đâm sầm vào đầu xe cô. Va chạm khiến chiếc Saturn xoay vòng.

Jake rút súng ra. Anh cho xe dừng lại, chĩa khẩu súng Glock vào xe của tên vừa bắn Macy. Xe ấy rồ ga vượt đèn đỏ. Một chiếc xe chở rác trờ tới, lạng sang bên tránh chiếc này và quệt vào xe đám ma đi cùng chiều. Tiếng thắng xe ken két, tiếng kim loại va đập chói tai và mùi cao su cháy khét lẹt khi bánh xe mài lên mặt đường nhựa thật kinh khủng.

Jake lao ra khỏi xe đúng lúc chiếc quan tài văng ra ngoài cửa sau của xe nhà táng. Chiếc quan tài bay ngang đường, đập vào xe của Macy rồi nảy trở ra lăn lông lốc trên đường. Vừa chạy, Jake vừa rút điện thoại di động. Anh tránh xe cộ lao tới từ mọi phía và tránh cả chiếc quan tài đang lăn trên đường để đến chỗ Macy. Anh gào to vào điện thoại: "Tôi cần hỗ trợ ngay. Ở đây có nổ súng. Nhiều tai nạn xe hơi." Anh cho biết địa điểm của ngã tư hỗn loạn trong lúc mắt không rời xe của Macy. Nhìn thấy ô kính trên cửa cạnh vô lăng đã vỡ tan tành, Jake như nghẹt thở. Anh nhớ phát súng nổ ban nãy.

"Một chiếc Cavalier màu vàng," anh nói thêm, cố nhớ để đọc cho ra biển số xe. "Xe đang chạy theo hướng tây nam trên đường North Banks. Nghi phạm có vũ khí." Anh nhắc lại vị trí của mình. "Cho một xe cứu thương đến đây mau. Quỷ thật, làm ngay đi!"

17. Chương 17

Macy không sao thở nổi. Cô cố mở mắt chỉ để đón ánh sáng trắng chói lòa ùa vào. Ký ức loáng qua. Một khẩu súng. Xe phía sau tông sầm tới. Người bị ném ngược vào ghế. Đầu đập mạnh vào vô lăng. Xe lao ra giữa ngã tư. Xóc nảy dữ dội, rồi xoay vòng vòng. Và rồi… một chiếc quan tài ư?

Một chiếc quan tài? Ôi Chúa ơi! Vậy đây có phải ánh sáng trắng ấy không? Như là, ánh sáng trắng của thiên đường ấy? Hay như, thế là hết rồi ấy? Nếu đúng như thế, tại sao ánh sáng này lại không đẹp đẽ như thường được mô tả? Tại sao cô không thích bước vào quầng sáng ấy chút nào vậy? Hay cô có muốn bước vào không?

Không hề!

Cô mở miệng muốn hét lên và ngụm lấy một miệng đầy chất bột trắng. Tâm ảnh mù mờ của cô đang từ từ vén lên. Và cô nhìn thấy… không phải con đường dẫn đến kiếp sau, mà chỉ là túi khí an toàn đáng ghét trong xe hơi. Cô ngả người ra sau, thở hổn hển, đúng lúc ấy cô nhìn thấy màu đỏ. Màu đỏ loang lổ đầy túi khí trắng. Màu đỏ, như là máu.

Mắt cô mờ đi. Những đốm mù màu bắt đầu lờn vờn như đom đóm bay qua trước mắt. Cô nhớ có chiếc xe đâm vào xe cô. Chắc thể nào cũng có người bị thương!

Cô mở cửa xe. Cánh cửa có kẹt lên phản đối nhưng rồi vẫn tuân lời. Cô đưa một chân ra ngoài cửa xe và chân cô rơi "thịch" xuống đường. Lại thêm nhiều đốm mù màu hơn nữa.

"Macy," có tiếng người gọi tên cô. Cô vặn người đưa nốt chân kia ra khỏi xe. Dù đang tối tăm mặt mũi, cô vẫn thấy Baldwin chúi người tránh chiếc quan tài đang trên đà lăn nhanh để đến bên cô. Vậy là đúng rồi, đấy thật là một chiếc quan tài. Trời ạ, trông anh thật… hấp dẫn? May mà cô chưa chết bởi nếu không cô sẽ hối tiếc vì chưa bao giờ… Chưa bao giờ làm sao? Chưa bao giờ được thấy anh không mặc quần áo ư? Cùng anh làm cái trò khỉ trần truồng ấy ư? Thôi đúng rồi, rõ là đầu óc cô có vấn đề sau vụ đụng xe mất rồi.

Cô nghe tiếng cửa xe bật mở. Một người đàn ông bước ra khỏi chiếc Honda móp méo. Ông ta trông có vẻ vô sự. Không máu me gì cả. Cô nhớ đến những vết máu trên túi khí trong xe mình rồi thì có thứ gì đó âm

ấm nhỏ giọt từ trán. Cô đứng thẳng người lên để cảm thấy thêm nhiều máu chảy xuống. Đầu gối cô mềm nhũn và…

Cô thấy người mình nhẹ bỗng và có ai đó lôi cô lại gần. Là Baldwin ư? À mà bây giờ cô có thể gọi anh là Jake được rồi. Má cô tìm thấy khuôn ngực mạnh mẽ của anh là một chiếc gối hoàn hảo. Những đốm đen một lần nữa lại rộ lên trong mắt cô. Cô hít một hơi thật sâu. "Jake ơi, anh… thơm quá." Vừa dứt lời, cả thế giới quanh cô biến thành màu đen kịt.

****

Billy không dám động đậy cho đến khi cửa hậu nhà cụ Perry đóng lại. Thế là cậu chạy băng qua sân về phía cửa sổ phòng ngủ của mình.

Cầu trời cho cửa đừng khóa.

Cậu đu đưa người lên cửa trong lúc bày tay chảy máu của cậu đang đau rát. Khi nâng được cánh cửa lên, Billy như cất được gánh nặng. Cậu trèo qua bậc cửa sổ và ngã vào trong, người đập mạnh vào chiếc tủ gương.

Chết tiệt.

Billy lồm cồm đứng dậy. Tim cậu nện thình thịch khi cậu đứng im nghe ngóng, sợ có người lao thẳng vào phòng. Tuy nhiên, tai Billy không nghe thấy gì ngoài không gian tĩnh mịch trong căn nhà vắng lặng. Cậu đến bên giường nhưng cố tình đi chậm để tận hưởng mùi thơm quen thuộc trong ngôi nhà thời thơ ấu: mùi nhang thơm bà hay dùng khi tập yoga. Mùi thức ăn bữa điểm tâm của mẹ vương lại, hai lát thịt xông khói và một quả trứng mỗi sáng. Cậu dám cá là chiếc chảo bằng gang nhỏ sáng bóng vẫn còn đặt trên mặt lò, vì sau khi dùng xong, mẹ cậu thường chùi rửa sạch sẽ và để sẵn trên đó. Sau ngần ấy năm trời, những mùi vị này đã ngấm vào mọi ngóc ngách của ngôi nhà.

Hít thêm hơi nữa, Billy nhận ra mùi phấn rôm em bé mẹ mình sử dụng khi tắm. Chúa ơi, cậu nhớ những con người này biết bao. Cậu bước đến cửa phòng, đẩy cửa kẹt mở và hít căng lồng ngực mùi vị của gia đình.

Bếp gas thỉnh thoảng xì nhẹ, hệ thống nước nóng đôi lúc khẽ ken két. Thế rồi chiếc đồng hồ quả lắc to đùng đứng trong góc nhà điểm chuông nhắc cậu phải nhanh chân lên. Billy nhích lại giường mình, quỳ xuống và luồn tay vào giữa nệm và mặt trên của tấm lò xo trên giường. Những ngón tay cậu chạm vào cạnh của một tấm thẻ căn cước.

Có thế chứ.

Billy đứng dậy. Rồi cậu quay ngoắt người lại khi nghe tiếng cửa trước kẹt mở. Chết rồi! Billy quỳ thụp xuống và chăm chú nhìn ra cửa sổ.

"Cảm ơn cậu đã giúp nhé," tiếng mẹ cậu từ phòng ngoài vọng vào. "Xếp dỡ thực phẩm chẳng thể nào là một hạng mục trong bảng chi tiết công việc của cậu đâu nhỉ."

"Đôi lúc cô phải ngạc nhiên khi biết được một số việc mà cục điều tra liên bang giao cho chúng cháu đấy," một giọng nam đáp lại.

Cục điều tra liên bang ư? Đầu óc Billy cuống cuồng nghĩ cách thoát.

"Để tôi đi pha cho cậu ly trà nhé," mẹ cậu mời mọc.

"Được trà thì tuyệt quá rồi."

Mắt Billy nhìn xoáy vào cánh cửa phòng ngủ mở hé. Cậu thấy có người vừa đi ngang trước cửa. Billy vội vã nằm dán lưng xuống đất, cố rúc vào gầm giường.

Thiên địa thánh thần ơi. Cậu thì đang kẹt ở trong nhà trong khi mẹ mình lại đang ân cần tiếp đãi một thằng cha FBI khỉ gió.

****

Jake đến bệnh viện chỉ mấy phút sau khi xe cứu thương dừng bánh. Người ta nhìn thấy máu trên người anh và nghĩ là anh bị thương, nhưng anh kịp trấn an mọi người là mình không hề hấn gì. Nhân viên của bệnh

viện định ngăn không cho anh vào nhưng anh phớt lờ tất. Anh đi phom phom vào khu cấp cứu, ngó vào tất cả các phòng cho đến khi anh tìm thấy Macy. Cô mệt mỏi nằm trên giường và máu vẫn tiếp tục chảy xuống mặt. Anh định vào thẳng chỗ cô nhưng một cô y tá đã kịp ngăn lại.

"Sao anh không ra ngoài ngay cho?" cô y tá hỏi.

"Không sao đâu mà," anh nghiến răng gằn giọng. "Tôi là bạn trai cô ấy."

"Anh ấy không phải là người yêu của tôi đâu," Macy lầm bầm.

Jake ngẩng phắt lên nhìn. Anh gạt cô y tá sang một bên rồi đi nhanh đến bên Macy. "Em không sao chứ?" Khi thấy cô ngất xỉu, Jake đã hoảng kinh. "Trong người em có đau ở đâu không?"

"Không," cô đáp. Nghe như một lời nói dối.

Anh quẳng cho cô y tá một tia nhìn khó chịu. "Gọi bác sĩ vào đây ngay."

Đây là lỗi của tôi đấy, chó thật! Chính anh đẩy cô vào giữa dòng xe đang trờ tới. Anh đã có lẽ là giết chết cô rồi, trong khi cứ nghĩ là mình đang định cứu cô cơ đấy.

"Cứ bình tĩnh đã nào," cô y tá bảo. "Anh ra ngoài cho tôi còn làm phận sự chứ. Bác sĩ đến ngay bây giờ đấy."

Máu của Macy vẫn chảy ròng ròng. Cảm giác tội lỗi lại trỗi dậy trong anh. Cô y tá khẽ chạm vào cánh tay anh nhắc nhở.

Jake giật phắt ví ra nhá phù hiệu cho cô y tá xem. "Tôi là cảnh sát."

"Còn tôi là y tá đây. Anh ra ngoài ngay đi!" Cô y tá chỉ tay ra cửa.

Jake lùi một bước nhưng chẳng chịu đi ra. Cô y tá quát. "Ra ngay để tôi thay quần áo cho bệnh nhân."

Chẳng lẽ cô ta tưởng anh ở đây chỉ vì muốn nhìn trộm con gái cởi trần? "Này cô ơi…"

"Nếu cứ tiếp tục tranh luận với anh, tôi sẽ không chăm sóc cô ấy được." Câu nói ấy tát văng Jake ngược về khía cạnh logic.

Trấn tĩnh nào.

Jake cáu kỉnh bỏ ra ngoài hành lang. Mùi bệnh viện xộc vào mũi, vào miệng anh. Chút tự chủ nãy giờ kiểm soát mọi cảm xúc của anh giờ bắt đầu cạn kiệt. Đây là mùi của sự tuyệt vọng. Jake ghét bệnh viện. Bao ký ức theo nhay ùa về: ngồi bên một người chỉ còn da bọc xương khi người đó đã dành cả đời đứng trên bục trước hàng trăm giáo dân và thuyết giảng về lòng từ bi của Chúa. Nhìn bố mình phải đối mặt với cái chết đau đớn bẽ bàng. Lúc ấy, lòng từ bi của Chúa đi lạc tận nơi nào vậy?

Nỗi sợ hãi bó chặt lồng ngực anh. Những cảm xúc của quá khứ - nào cảm giác tuyệt vọng, nào sự miễn cưỡng chấp nhận người thân của mình sắp từ giã cõi đời - tất cả đang trộn lẫn vào hiện tại.

"Không được thế." Anh hít thở thật sâu. Mẹ kiếp, anh phải bình tĩnh lại. Macy nhất định phải bình an vô sự.

Jake đi tới đi lui trong hành lang. Cuối cùng lại, khi đủ sức suy nghĩ, anh lấy điện thoại và bấn số của Donaldson. "Nói cho tớ nghe là cậu đã bắt được hắn rồi đi," anh gầm lên.

"Chưa được. Chúng ta đã phát APB về chiếc xe. Nếu hắn vẫn còn quanh quẩn ở đây, thể nào ta cũng bắt được ngay thôi."

"Khốn nạn thật! Tớ muốn bắt được thằng khốn này."

"Tớ hiểu." Im lặng. "Cô ấy sao rồi?"

"Cô ấy vẫn tỉnh. Bác sĩ vẫn chưa vào khám." Giọng anh run lên vì giận. "Chờ chút." Anh túm tay một ông mặc áo blouse trắng và chỉ vào phòng Macy. "Bệnh nhân trong phòng này cần được khám ngay. Cô ấy chảy nhiều máu đấy."

"Tôi cũng đang trên đường vào đó đây," tay bác sĩ trả lời với giọng bình thản. Nhưng khi ông ta bước vào phòng Macy và Jake đi theo, tay bác sĩ quay lại. "Anh hãy để tôi khám xong đã. Sau đó, tôi sẽ gặp riêng anh và nói rõ tình hình."

Jake cố bình tĩnh quay trở ra và đổ nghiêng người vào bức tường bệnh viện. Cầu Chúa cho nàng được bình an, anh thầm khấn. Lát sau, chợt nhớ đến Donaldson, anh lại áp di động vào tai. "Cậu đã gọi lực lượng Phòng chống Bạo lực Gulf Coast chưa vậy?"

"Rồi. Chắc bây giờ đặc vụ James đang trên đường đến đó."

"Vậy thì được." Jake nhắm mắt lại. Thể nào James cũng cáu tiết lên với anh. Bố khỉ, chính anh cũng cáu tiết với mình. Lần thứ hai trong ngày, anh đã ở sát nách tên tù vượt ngục ấy mà vẫn để cho hắn chạy thoát.

"Ngoài Macy, còn ai bị thương nữa không?" Donaldson hỏi.

"Không." Jake hít sâu không khí vào đầy hai lá phổi nhưng anh tránh không để không khí sặc mùi thuốc gây tê xộc vào miệng.

"Vậy thì tốt. Có đúng là xác chết nảy ra khỏi quan tài rồi văng ra giữa dải phân cách không hả cậu?"

"À, thực ra là cái xác vẫn trong quan tài, nhưng hôm nay đám đưa tin sẽ ở cả ngày ngoài đấy cho xem."

Khi Jake nhìn lên, anh thấy đồn trưởng cùng đặc vụ James đang đi dọc hành lang. Chẳng người nào trông vui vẻ cả, nhưng cứ để cho bọn họ nhập bọn cùng anh tham gia vào câu lạc bộ cau có. Jake chỉ vui khi nào biết Macy sẽ bình anh vô sự. Anh bảo Donaldson. "Tớ phải đi đây. Cậu cứ tiếp tục lùng bắt hắn nhé."

****

Billy ráng thở thật khẽ và đăm đăm nhìn lớp vải mỏng bọc khung lò xo của chiếc giường trước kia mình từng nằm. Cậu đang nghĩ xem mình có bao nhiêu cơ hội để chui được ra ngoài cửa sổ mà không bị ai nghe thấy.

Chuông điện thoại đổ hồi - nhưng không phải điện thoại bàn mà là điện thoại di động. Tay đặc vụ liên bang lên tiếng, "Thứ lỗi cháu nhé."

"Billy nghe tiếng chân bước gần đến phòng ngủ mình hơn. Cậu hơi ngóc đầu lên thì thấy ống quần của bộ vest trên người đặc vụ FBI lướt qua cánh cửa hé mở. Lạy trời đừng để mẹ cậu chú ý đến cánh cửa phòng đang mở."

"Ai cơ?" Giọng tay đặc vụ có vẻ hốt hoảng. "Tớ đang nói chuyện với mẹ cô ấy đây." Anh ta ngừng lại. "Liệu cô ấy có qua khỏi không?"

Qua khỏi ư? Chẳng lẽ lại là Macy? Không! Tim Billy đập dồn dập trong lồng ngực.

"Tốt lắm. Ta chắc là Tanks chứ?" Im lặng. "Thật à? Ôi ôi, tớ không muốn ở địa vụ của Baldwin khi James sửa gáy cậu ta đâu." Lại im lặng. "Ừ, để tớ báo ngay với cô ấy."

Billy siết chặt nắm đấm khi một cơn hoảng loạn cào xé ngực mình.

"Thưa cô…" Chàng đặc vụ ngập ngừng. "Cuộc gọi vừa nãy là về con gái cô. Cô ấy vừa gặp tai nạn."

Cái bụng trống rỗng của Billy đau quặn.

"Con bé có sao không? Mà nó gặp tai nạn gì thế?" Giọng mẹ Billy đã bắt đầu rơm rớm nước mắt.

"Tai nạn xe hơi cô ạ. Cháu nghe nói tình hình sức khỏe cô ấy đã ổn định rồi. Cô ấy được mang vào bệnh viện Memorial."

Billy nhắm mắt hình dung ra Macy đang ngồi đối diện với mình trong tù. Thật thông minh, thật căng tràn sức sống. Giờ thì chị đang nằm trong bệnh viện, đau đớn. Chị có thể sẽ chết.

Tao sẽ giết mày, Tanks ạ. Tao sẽ giết mày, và tao sẽ rất sung sướng được ra tay làm việc ấy.

Mấy phút sau, cậu nghe tiếng cửa chính khép lại. Billy vội bò ra khỏi gầm giường. Cậu lồng lộn đi lại trong phòng ngủ một vòng. Hai vòng. Cậu muốn biết tình hình sức khỏe của Macy. Nhưng bằng cách nào đây?

****

“Cậu không sao chứ?” Vừa thấy vết máu trên áo Jake, James và đồn trưởng cùng đồng thanh.

Jake vội trấn an hai người rằng anh không sao và rằng trong xe anh còn áo sơ mi sạch. Gần như ngay sau đó, trò khiển trách bắt đầu.

“Đáng lẽ cậu phải đuổi theo hắn chứ!”

“Tôi làm việc cần phải làm. Macy đã bị thương.” Jake dán mắt vào cửa phòng bệnh của Macy và chờ bác sĩ bước ra. Đầu óc anh vụt nhớ lại lúc họng súng ló ra ngoài cửa kính xe. Việc húc vào đuôi xe của Macy và đẩy xe cô ra giữa ngã tư đường là lựa chọn duy nhất của anh lúc đó. Phải không nhỉ?

“Cậu đã quá thân thiết với cô ta mất rồi. Tôi sẽ không cho cậu tiếp tục điều tra vụ này nữa,” đồn trưởng bảo.

Jake nhìn ông ta. “Tôi đâu có chính thức được giao vụ này đâu.”

Đồn trưởng lắc đầu. “Thế à, nếu cậu chính thức tham gia, tôi sẽ cho cậu nghỉ ngay.”

“Nếu mà tôi có tham gia, thì tự tôi sẽ loại tôi ra ngay,” Jake nói thật. Việc chăm sóc bảo vệ cho Macy đã trở thành việc cá nhân anh. Anh hết nhìn đồn trưởng lại quay sang James. “Đối với tôi, không còn gì vui hơn là được thấy tên Tanks phải quay lại nhà tù. Tôi sẽ đóng góp sức mình để đảm bảo điều ấy. Nhưng Macy Tucker là ưu tiên hàng đầu của tôi. Nếu tôi phải tạm thời nghỉ để…”

Đồn trưởng cắt ngang, “Cậu nói tôi mới nhớ, thế thì giờ này cậu đang làm gì ở đây thế?”

“Đang giờ nghỉ trưa mà.”

Đặc vụ James vuốt mặt “Lẽ ra chúng tôi phải cho người theo sát Macy 24/7. Từ sau vụ Mimms… Thôi, từ nay cho đến khi phá xong án, lúc nào cũng sẽ có người bảo vệ cô ấy.”

Tay bác sĩ ra khỏi phòng bệnh của Macy, Jake quay ngoắt sang hỏi. “Cô ấy sao rồi?”

“Cô ấy bị một vết rách dài và đầu bị chấn động mạnh. Tôi sắp chỉ định cho cô ấp chụp X-quang. Sẽ phải khâu mấy mũi đấy. Tôi muốn giữ cô ấy ở lại bệnh viện qua đêm, nhưng…”

“Bác sĩ cứ giữ cô ấy lại đi,” Jake cắt ngang.

“Cô ấy không chịu.” Bác sĩ nhíu mày. “Mà thôi, trừ khi kết quả X-quang có chỉ ra điều gì, bằng không cô ấy sẽ về nhà. Ai chịu trách nhiệm chăm sóc cô ấy thế?”

“Là tôi.” Jake nhanh nhảu.

“Anh là chồng cô ấy à?”

“Bạn trai.”

“Anh ta không phải là bạn trai cô ta đâu,” cô y tá đi ngang qua nói chêm vào.

Jake cau có. Cô y tá cau có. Bác sĩ cũng cau có hỏi, “Thế cô ấy có người thân không?”

“Chết thật. Tôi quên chưa gọi cho họ.” Jake rút điện thoại ra.

“Tôi đã cho người báo cho bà mẹ rồi.” đặc vụ James cất lời. Anh ta nhìn Jake lạ lẫm, chắc có lẽ tại anh vừa tự nhận là người yêu Macy. Đồn trưởng của Jake cũng nhìn anh như thế.

Bác sĩ liếc lại nói với Jake. “Tôi sẽ bảo y tá giải thích cho anh những điều cần lưu ý khi chăm sóc người bệnh. Anh cần phải để ý sát sao cô ấy.”

“Chúng tôi có thể nói chuyện với cô ấy được không?” Đặc vụ James chìa tấm phù hiệu ra.

Bác sĩ nhướn mày. “Chỉ một hoặc hai phút thôi. Mấy phút nữa tôi sẽ quay lại khâu vết thương cho cô ấy.”

Jake, theo sau là hai người đàn ông, bước vào phòng bệnh của Macy. Cô vội ngồi lên.

“Em sao rồi, Macy?” Jake hỏi.

Sắc mặt cô đã hồng hào hơn nhưng Macy có vẻ không vui khi thấy anh. Jake không thể trách cô được.

"Đầu tôi đau, còn ngoài ra không có vấn đề gì."

"Cô có thể kể cho chúng tôi nghe câu chuyện xảy ra được không?" đồn trưởng hỏi.

Jake cầm tay cô. "Nếu giờ em chưa muốn kể…"

Macy nhìn viên đồn trưởng. "Tôi đang trên đường về nhà. Tôi dừng xe trước đèn đỏ. Tôi nhìn thấy khẩu súng, rồi…"

"Rồi anh lái xe húc vào sau xe em," Jake thú nhận, hy vọng làm thế sẽ giúp vơi đi cảm giác tội lỗi đang dâng đầy trong ngực. "Anh đã nhìn thấy khẩu súng. Hành động đó là việc đầu tiên anh nghĩ đến." Sự căng thẳng rùng rùng khắp người anh.

"Chính cậu gây tai nạn à?" đồn trưởng la lối. "Chúa ơi! Ba xe hơi và một xe đám ma bẹp dúm… lại còn cái quan tài nữa chứ! Nếu cánh nhà báo mà biết được chuyện này thì…"

"Anh chỉ nghĩ đến việc cứu em thôi." Jake chăm chú nhìn Macy. Anh không quan tâm quái gì đến việc đồn trưởng nghĩ sao. Macy là người anh làm bị thương.

Macy nhìn qua đồn trưởng. "Có thể anh Jake có đụng xe vào tôi, nhưng chính tôi quyết định vượt đèn đỏ. Hoặc khẩu súng hoặc chiếc Honda trắng. Tôi đã chọn chiếc Honda."

Jake nhớ lại khoảnh khắc xe anh tông mạnh vào đuôi xe cô. Tác động của lực đẩy. Anh đã nghe tiếng bánh xe cô ma sát với mặt đường nhựa.Rõ ràng Macy không chủ đích phóng lên. Cô đang nói dối để bảo vệ anh.

"Không, tôi…" Điện thoại di động của anh reo lên. Khi rút điện thoại từ túi quần, anh hy vọng Donaldson gọi về báo tin vui. "Có phải cậu bắt được thằng khốn ấy rồi không?"

"Chị tôi ra sao rồi?"

Giọng nói làm tất cả mọi người cảnh giác. Jake đưa mắt nhìn đặc vụ James. Anh này trợn mắt như đang đặt câu hỏi. Jake gật đầu. James vội rút di động và thoăn thoắt bấm số.

"Sao cậu hỏi thế?" Jake vừa hỏi vừa nhìn Macy. Rõ ràng là anh đang nói chuyện với Billy, cô rúm người sâu hơn xuống giường và nhắm chặt mắt.

Đặc vụ James bước hẳn ra cửa, nhưng Jake vẫn nghe tiếng anh ta và nghĩ ra chắc Macy cũng nghe thấy. "Moore đang gọi cho Baldwin. Dò ngay vị trí của hắn cho tôi!"

Đường dây điện thoại của Jake rọt rẹt, anh nhìn theo Macy ngồi nhỏm dậy nghe ngóng.

"Anh biết tôi nói thế là thế nào, chết tiệt!" Billy gắt, sóng rọt rẹt, và rồi: "Chị ấy có sao không?"

"Cô ấy ổn," Jake đáp.

Macy túm chặt tay anh. Anh nhìn thấy câu hỏi trong mắt cô cũng giống như câu hỏi đang quay cuồng trong đầu mình. Làm sao Billy lại biết tin về Macy? Bên truyền hình chưa kịp phát tin cơ mà. Phải chăng Billy cũng có mặt ở hiện trường vụ tai nạn xe hơi ban nãy?

Khi không thấy Billy nói gì, Jake hỏi: "Cậu có muốn nói chuyện với chị ấy không này?"

"Tôi đã bảo anh phải bảo vệ chị tôi cơ mà."

"Tôi đang cố. Billy này, nếu cậu ra đầu thú, có lẽ…"

"Em muốn nói chuyện với nó!" Mắt Macy đã chan chứa nước.

Billy nói tiếp, "A, vậy thì anh đang làm việc dở như hạch. Hắn," đường dây lại rọt rẹt, "là hắn đúng không?"

"Tôi đang mất sóng rồi này Billy." Jake mắt không rời Macy nhưng tâm trí vẫn tập trung vào cuộc nói chuyện. "Cậu đang ở đâu?" Đường dây tắt ngúm. Jake thõng tay cầm điện thoại xuống.

"Nó ở đâu thế?" Macy hỏi.

"Phải người mà tôi đang nghĩ là ai đấy không?" đồn trưởng tiếp.

Jake nhấn nút gọi lại để xem Billy vừa dùng số máy nào. Đặc vụ James xồng xộc trở vào, điện thoại vẫn kề tai. Anh ta giật cổ tay Jake để nhìn màn hình nhỏ trên điện thoại của anh.

"Chó chết!" James gắt lên. "Hắn đang ở nhà bà ngoại hắn."

"Nó ở nhà Ngoại ư?" Macy hất tung tấm chăn vắt ngang qua chân.

Đặc vụ James bấm số lia lịa trên điện thoại của anh ta trước khi đưa lên tai nghe. "Billy Moore đang ở chỗ các cậu đấy." Tiếng quát tháo của James càng dữ dội hơn. "Trong nhà đấy. Vào bắt hắn đi. Làm ngay đi!"

"Em nằm xuống." Jake giằng tấm chăn ngang người Macy.

Cô vung chân khỏi giường và đứng dậy. "Không. Em đi với anh."

18. Chương 18

"Em đi với anh thế quái nào được." Jake đặt tay lên vai Macy và lo lắng nhìn máu nhỏ giọt xuống trán cô. "Em lại bị chảy máu nữa kìa."

"Nó là em em cơ mà. Quần áo em đâu rồi." Cô nhìn quanh phòng bệnh chật hẹp.

"Em cần phải được khâu vết thương. Họ phải chụp X-quang nữa. Em nằm xuống đi nào," Jake sốt ruột.

Có tiếng người từ hành lang vọng vào. "Con gái tôi đâu rồi?" Theo sau là tiếng sụt sịt. "Tôi muốn gặp con tôi."

Jake quay ra cửa đúng lúc bà Faye Moore bước vào. Hai mắt bà ướt mèm. Mascara nhem nhuốc khắp mặt bà, còn tóc bà thì… thôi chết rồi! Tóc bà biến thành một màu tía kì khôi.

"Mẹ ơi, đi lấy quần áo cho con," Macy gắt.

Bà ngoại nàng cũng xông vào phòng. "Ơn Chúa con không sao," bà nói.

Macy, mắt trừng trừng nhìn viên cảnh sát liên bang, đẩy mình trượt khỏi giường. "Tôi sẽ đi."

Mắt Jake, đồng hành với ánh mắt của hai nam giới trong phòng, cùng nhìn xuống cặp mông trần tròn căng của cô. Jake vội kéo tấm chăn mỏng manh quấn quanh người cho Macy. "Quay trở lại giường."

"Tôi sẽ đi!" Macy rít lên. "Nó sẽ nghe lời em."

"Đi đâu cơ?" Mẹ cô hỏi.

Đặc vụ James vẫn tiếp tục nói chuyện qua điện thoại di động. "Bởi vì chúng tôi đã dò ra hắn theo đường dây điện thoại bàn trong nhà đó." Anh ngừng lại. "Mẹ kiếp! Nhưng hắn vẫn quanh quẩn đâu đó thôi. Đi tìm hắn ngay đi." Tay FBI bực dọc cúp máy. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào anh. "Hắn không có đấy. Điện thoại cũng mất rồi. Chắc là hắn đã mang điện thoại theo luôn."

"Đang có chuyện gì thế?" Ngoại ngạc nhiên.

Một giọt máu từ trán Macy nhỏ xuống mũi giày Jake. Anh không còn bình tĩnh được nữa, bế thốc cô lên và đặt cô nằm trên giường bệnh.

****

Billy ném điện thoại bàn nhà bà ngoại xuống sàn xe. Macy không sao. Chẳng hiểu sao cậu lại thấy tin tưởng vào lời của Jake Baldwin khi anh bảo thế. Nhưng Macy còn bình an vô sự được bao lâu nữa chứ. Tanks sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Hắn sẽ làm lại nữa thôi. Và biết đâu lần sau hắn sẽ thành công.

Từ từ lái xe quành sang khúc cua, Billy cho tay vào túi kiểm tra xem tấm thẻ căn cước giả còn ở chỗ cũ không. Cảm nhận được tấm nhựa dẻo hình chữ nhật ấy cũng chẳng giúp được gì cho con tim đang đập dồn. Cậu chạy xe ra khỏi khu phố gắn liền với thời thơ ấu. Billy nghe tiếng còi xe cảnh sát từ xa vọng lại. Khát

khao muốn được đạp hết ga đang trỗi dậy cồn cào ruột gan cậu. Cậu phải cưỡng lại thôi. Giờ không phải lúc để mất tự chủ.

Mắt vẫn nhìn thẳng con đường trước mặt, cậu vừa lái xe vừa điểm qua những việc cần làm. Đến quán bar Girls Galore. Nói chuyện với Jamie Clay. Tìm Tanks. Và giết hắn.

****

Macy mở bừng mắt và nhìn thấy Jake đang đứng sát bên, vuốt vuốt những lọn tóc xòa xuống trước trán cô. Anh cúi xuống. Lúc đầu cô tưởng anh sắp hôn mình, nhưng rồi cô mơ hồ nhớ lại vài giây ngay sau khi xảy ra tại nạn, nghĩ đến việc nếu chết đi là đồng nghĩa với chuyện hối tiếc nhiều điều.

Anh cúi xuống xem xét kĩ vết thương vừa được khâu của cô. "Chắc em sẽ bị một vết sẹo nhỏ, nhưng…"

"Chán thật! Thế là đi tong nghiệp người mẫu của em rồi," cô vờ cằn nhằn. Tấm chăn tuột khỏi vai cô và Macy vội kéo mép chăn lên tận cổ, cô ý thức được rằng trên người mình giờ chỉ có mỗi mảnh áo choàng xẻ lưng của bệnh viện.

Anh mỉm cười. "Anh đang định nói là sẹo lẫn vào chân tóc của em nên sẽ không bị lộ ra ngoài đâu."

Macy ngọ nguậy. "Có thêm tin gì về Billy không anh?"

"Không em à." Ánh mắt anh lại nhìn xuống vai cô, rồi thật nhẹ nhàng, anh đưa tay đẩy áo cô lên lại. Cổ áo đã lại vừa tụt xuống.

Cô thở dài và bực bội kéo chiếc chăn mỏng dính lên tận cằm. Tại sao Billy trở về nhà bà ngoại? Tại sao mỗi khi cô nhuộm tóc cho ai, tóc họ lại biến thành màu tía? Bấy nhiêu câu hỏi nhảy nhót trong tâm trí khiến cô phải chóng mặt. Hay đấy là do cơn choáng não?

"Họ đã trả kết quả chụp phim X-quang chưa vậy?" Cô hỏi, những muốn được ra về và được cảm thấy ít phải trần trụi hơn. Bớt mong manh hơn. Trời ạ, hôm nay có người vừa định bắn vào cô cơ mà. Cô nhìn quanh quất tìm quần áo. "Có người đã trộm lấy đồ lót của em rồi ư?"

"Anh đoán lúc này bác sĩ đang xem xét tỉ mỉ."

Cô quay lại sửng sốt nhìn Baldwin. "Xem đồ lót của em ư?"

Anh bật cười. "Anh đang nói đến phim chụp X-quang kìa." Anh kéo ghế tựa lại gần và ngồi xuống cạnh cô. Sự nghiêm túc nhanh chóng thay thế vẻ tinh nghịch trong ánh mắt anh. "Em đã không phóng xe vượt đèn đỏ. Khi xe anh húc vào đuôi xe em, xe em đang đứng yên."

"Nếu lúc đó xe em không di chuyển, thì là do em đang chuẩn bị di chuyển." Cô nhìn lảng đi. Câu này không hoàn toàn là dối trá. Cô đã có nghĩ đến chuyện vượt đèn đỏ, chẳng qua không đủ nhanh nhẹn để thực hiện ý định ấy mà thôi.

Không gian im lặng trở nên quá lớn cho căn phòng bệnh bé như tủ áo, và lồng ngực cô quá nhỏ để chứa đựng bao cảm xúc giằng xé đang ồ ạt dâng lên. Cô đang bắt đầu quá đỗi yêu mến Baldwin mất rồi.

Anh thở dài. "Anh nhìn thấy khẩu súng và dường như cách ấy là lựa chọn duy nhất."

Cô nhắm nghiền mắt, nhớ lại lúc mình nhìn thấy khẩu súng, cảm giác được xe mình lao nhanh lên phía trước, rồi một tiếng "bốp" rõ to. Nhìn thấy chiếc quan tài đập mạnh vào thanh giảm xóc ở đầu xe. Cô đã cán qua một người đã chết. Thật tội lỗi quá đi.

"Hay mình đừng nói đến chuyện ấy nữa nhé?"

"Đồng ý. Anh chỉ… anh không cố tình làm em bị thương đâu." Anh chạm vào tay cô.

"Anh đang xin lỗi vì đã cứu mạng em đấy à?"

"Không, anh đang xin lỗi vì em đã bị thương do hành động quá vụng về của anh trong lúc anh cố cứu lấy mạng em. Có thể nói suýt chút nữa chính tay anh đã đẩy em vào chỗ chết."

Chuông di động của anh reo lên, Jake nhanh nhẹn rút điện thoại ra khỏi túi. "Tôi nghe đây." Anh đưa mắt nhìn cô. "Chào cậu… Mark." Anh nói tên đồng sự như thể anh cố tình muốn cho cô biết ai vừa gọi tới.

Chu đáo, lịch lãm, đẹp trai, có khiếu hài hước, và…

“Thật à?” Anh nhìn lảng đi. “Cảm ơn cậu nhé.”

“Chuyện gì thế?” cô hỏi ngay sau khi anh cúp máy.

Đôi mắt xanh thẫm của anh nhìn vào mắt cô khi anh nhét điện thoại lại vào túi. “Chẳng có gì.”

“Đừng có ‘chẳng gì’ với em. Lại có chuyện gì rồi?” Cô ngồi dậy khiến cổ áo choàng bệnh viện lại trễ xuống thấp thoáng khoe ra vun ngực cô. Anh nhướn mày và ngập ngừng trả lời.

“Người thu dọn xe hỏng từ vụ tai nạn nói rằng họ đánh giá xe của em đã hỏng hoàn toàn.”

Cô chăm chú nhìn anh đang cố làm mặt tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra. Anh có cố tỉnh bơ cũng không đạt. “Còn gì nữa nào?”

“Họ đã tìm được viên đạn đã bắn vào em. Viên đạn găm vào chỗ tựa đầu trên ghế em ngồi lúc lái xe. Cỡ đạn ấy trùng với viên đạn bắn bị thương viên quản giáo.”

“Ngay trên chỗ tựa đầu ư?” Cô hốt hoảng kêu lên. Viên đạn chỉ còn vài phân là đã bắn nát óc cô rồi. “Anh thật đã cứu lấy mạng em.”

Anh cười láu lỉnh và Macy phải công nhận kiểu cười ấy rất hợp với anh. Anh nháy mắt và kéo cổ áo cô lên che kín ngực. “Vậy em sẽ thưởng gì cho anh đây?”

Cô mệt mỏi nằm vật xuống giường. “Thế nếu lần sau anh chọc giận em, em sẽ kiềm chế và không đá vào hạ bộ anh thì sao nhỉ?”

Tiếng tặc lưỡi của anh vang khắp phòng, quá thân mật gần gũi làm Macy thấy không thoải mái. “Thế cũng tốt nhưng anh muốn nhiều hơn thế.” Anh hạ thấp giọng nói nhỏ. “Hay là một cái nhìn thoáng qua phần sau của cái áo đó vậy?”

Cô quấn chăn kín mình. “Anh đừng có mơ.”

“Nói đến mơ thì anh còn mơ em thậm chí không mặc cả áo bệnh nhân đâu nhé. Anh thích cái áo ngực màu xanh biển của em hơn kìa.”

Cô moi óc tìm cách đối đáp, nhưng chắc miệng lưỡi cô đã bị ảnh hưởng ít nhiều sau cú đập đầu vừa rồi. Không biết làm gì, cô co chân lên rồi lại duỗi chân ra - và thấy nhớ sự hiện diện của quần lót.

“Bà và mẹ về chưa anh?”

“Chưa, hai người đang chờ đến khi em được xuất viện. Anh nghĩ mẹ em đang bận lên kế hoạch trả thù anh đấy.”

“Mẹ đâu thể nào trách anh trong chuyện này được!”

Jake đau khổ lắc đầu. “Không phải chuyện này. Bà kết tội anh vì đã làm hỏng tóc của bà kìa.”

“Ô ra là chuyện đó.” Macy ngả đầu lên gối. “Ừ thì, lúc trước mẹ đã cảnh báo anh rồi.”

****

Billy ngồi tại một bàn trong quá bar Girls Galore đưa mắt nhìn quanh khung cảnh mờ mờ tối, tìm kiếm lấy Tanks và chờ xem Jamie Clay có đi lại chỗ mình không. Cậu đã đòi cô ta phục vụ. Cho đến giờ, chưa ai biết hiện giờ cô ta đứng ở đâu nhưng ai cũng khẳng định Jamie đã đến quán rồi.

Ánh mắt cậu đảo quanh. Cậu để ý đến những thân hình gần như lõa lồ của các cô gái làm việc cho quán, nhưng trên hết cậu lại chú ý đến kiểu cười cầu tài của họ. Nụ cười căng thẳng. Gượng gạo. Chẳng nụ cười nào là chân phương. Kiểu như vẻ mặt của những người trong tù. Phải đây cũng là nơi tương tự cho mấy cô này? Là một nhà tù ấy?

Một cô hầu bàn tóc đỏ, váy ngắn đến ngang mông và cổ áo khoét sâu đến ngực, đặt đồ uống trước mặt cậu. “Anh vừa gọi lon Coca à?” Nụ cười cô này còn gượng gạo gấp bội.

“Ừ.” Billy quăng ra tờ năm đô la. “Khỏi phải thối.”

“Em nghe nói anh đang kiếm Jamie?” Cô ta chăm chú nhìn cậu.

“Em là Jamie à?”

“Cũng còn tùy.” Cô gái ôm chiếc khay vào ngực. “Anh muốn gì?”

“Muốn nói chuyện.” Billy để ý thấy cánh tay cô này đầy vết bầm. Do Tanks gây ra chăng?

“Anh là cảnh sát à?” cô ta hỏi.

Không, tôi là tù vượt ngục. “Chẳng hề.”

Chắc chắn cô gái không tin cậu. “Tôi đã khai hết những gì tôi biết với các anh rồi còn đâu.” Đôi mắt xanh lục của cô long lanh nước, nhưng chẳng như nụ cười, những giọt nước mắt này trông lại thành thật. Cô gái chớp mắt, và Billy còn thấy một thứ cảm xúc khác trong mắt cô. Nỗi sợ hãi. “Tôi không biết ai đã giết Mike. Đêm qua, tôi đã nói rồi cơ mà.”

Mike là ai thế nhỉ? Cái chết của anh ta có liên quan gì chăng? Billy quyết định được ăn cả ngã về không. “Tôi không phải là cảnh sát. Tôi đang tìm David Tanks.”

Tròng mắt cô gái mở lớn. “Anh là ai thế?”

“Lâu nay cô có thấy hắn không?” Billy hỏi lại.

“Tôi chẳng thấy cứt gì cả!”

Cô gái quay lưng định đi nhưng Billy đã cố nắm lấy cổ tay cô, dẫu nắm không chặt lắm. Billy không cho rằng bạo lực với phụ nữ là việc nên làm. Cậu không bao giờ muốn giống bố mình.

“Jamie này, làm ơn. Tôi…” Thốt nhiên cậu hiểu ra. “Chính Tanks đã cứa cổ Mike phải không?”

Cô gái vùng tay ra. “Buông ra nếu không tôi hét lên bây giờ.”

“Tanks cũng đe dọa sẽ làm hại người thân của tôi nữa.”

Cô hầu bàn ưỡn thẳng vai. “Đó không phải việc của tôi.”

“Cô đã thấy hắn làm gì Mike rồi đấy. Không lẽ cô cũng muốn thấy hắn làm chuyện này với người khác nữa sao? Chỉ việc nói cho tôi biết Tanks đang ở chỗ nào thôi mà.”

“Để rồi sau đó hắn sẽ hại tôi ư? Anh tưởng tôi điên chắc?”

“Không. Nhưng cô đang lo sợ. Cả hai chúng ta đều biết hắn tàn bạo đến mức nào. Cứ nói cho tôi biết đi, rồi tôi sẽ bảo đảm hắn không còn hại ai được nữa.”

***

“Anh sẽ đưa em về nhà anh,” Jake vừa tuyên bố vừa thu dọn đồ đạc cho Macy.

“Không được,” đặc vụ James, chỉ huy Lực lượng Phòng chống Bạo lực vùng Gulf Coast, cùng Macy đồng thanh phản đối.

Jake ngoái lại nhìn và thấy hai đặc vụ vừa bước vào phòng. “Tanks đã biết nhà Macy rồi.”

“Em sẽ không để hắn dọa bọn em biến khỏi nhà mình.” Macy cằn nhằn.

“Người của tôi sẽ theo dõi,” Jame khẳng định. “Sẽ an toàn thôi.”

Jake nổi giận đùng đùng. “Anh đang cố dùng cô ấy làm mồi nhử,” anh cáo buộc. Ánh mắt anh quay sang Macy. “Bọn họ đang lợi dụng em đấy.”

Đặc vụ James lên tiếng. “Anh sẽ ở đó. Người của tôi sẽ ở đó. Nếu tên Tanks dám bén mảng đến gần Macy Tucker, chúng ta sẽ tóm hắn ngay. Sẽ chẳng ai bị thương, và như thế ta sẽ phá xong vụ án.”

“Tôi muốn hắn sa lưới pháp luật,” Macy đồng tình. “Nếu tôi đi lánh nạn chẳng khác nào là hắn đã thắng.”

Jake thở dài thườn thượt. “Nếu em ở nhà…”

“Họ sẽ bắt được Tanks,” Macy ngắt lời anh.

Jake quay sang nói với James. “Tôi không…”

“Im nào!” Đặc vụ FBI nheo mắt cau có nhìn Jake. “Cô ấy muốn ở nhà đấy anh Baldwin. Thôi đi!” Nói xong James cùng người của mình đùng đùng bước ra.

Jake đăm đăm nhìn Macy. “Anh không thích chuyện này.”

“Xin chào mừng đến thế giới của em, ” Macy đáp. Cô nằm vật xuống giường.

19. Chương 19

Nằm ngửa trong phòng tối, ông Hal nhìn trần nhà trong bệnh viện không chớp mắt và nghĩ về Faye Moore. Cô y tá vừa đưa cho ông vài viên thuốc giúp ông chợp mắt. Thuốc làm ông thấy đầu ong ong, còn giấc ngủ nhất định không chịu đến. Cảm giác thất vọng làm ngực ông nặng trĩu và nhắc cho ông nhớ mình vừa bị bắn.

Faye. Bảng tên đeo trên ngực bà chỉ vỏn vẹn có thế. Bà không cho ông biết họ của mình và bây giờ ông đã biết nguyên do. Biết bà đến thăm ông do một động cơ được che giấu đã làm cho mọi chuyện khác hẳn, có vẻ như không còn trong sáng nữa. Có điều gì đấy về bà, về việc gặp gỡ bà cùng việc mơ thấy giấc mơ, đã làm cho mọi chuyện cảm giác như thật đặc biệt, nhưng bây giờ thì…

“Ông còn thức ư?” Có tiếng nam giới từ ngoài cửa hỏi vọng vào.

“Cũng còn tùy. Nếu anh lại muốn lấy mẫu máu, mẫu nước tiểu hoặc bắt tôi thở bằng máy thì không, tôi không còn thức đâu.”

“Tôi thấy ông đã khỏe lại nhiều và đủ sức kêu ca rồi đấy.”

Ông Hal bực bội bật công tắc đèn và ngạc nhiên nhìn nhân viên FBI - đặc vụ James, nếu ông nhớ không nhầm. “Phải rồi.” Tiếng động cơ rì rì khi ông nhấn nút nâng đầu người lên. “Tôi giúp gì được anh nào?”

“À, tôi chỉ ghé qua xem ông có nhớ thêm được gì không thôi.”

“Nếu phải quay lại tìm thôi thế này, chắc anh đang bế tắc lắm chứ gì?”

“Không phải bế tắc đâu. Tôi cũng có việc phải vào bệnh viện nên quyết định ghé qua thăm ông đấy mà.”

“Tốt, bởi vì bao nhiêu thông tin tôi biết, tôi đã nói với anh hết rồi.” Ông Hal liếc về màn hình tivi đã tắt tiếng. “Anh đã nói chuyện với gia đình của Billy Moore chưa vậy?”

“Rồi. Sao ông lại hỏi thế?”

“Thằng bé cứu mạng tôi đấy.” Im lặng như đang đặc quánh lại. Và rồi: “Gia đình Billy có đông người không?”

Tay đặc vụ liên bang tiến gần đến giường ông. “Một bà, một mẹ, một chị gái.”

Vừa đổi tư thế ngồi, cơ ngực ông Hal giật nhẹ. Ông nhớ bà lão trong bản tin thời sự. “Họ đều là người tử tế cả chứ?”

“Hơi khác thường một chút.” James nhận xét. “Nhưng tôi cam đoan họ đều rất đứng đắn. Sao thế?”

“Khác thường như thế nào?” Miệng ông Hal khô đắng, ông với tay lấy bình nước và lắc chiếc bình trống rỗng. “Anh nghĩ là với số tiền viện phí năm trăm đô một ngày, chí ít người ta cũng sẽ rót thêm nước cho anh cơ đấy.”

Tay đặc vụ bật cười. “Để tôi đi lấy nước cho.”

Tiếng ong ong trong đầu ông sau khi uống thuốc giờ còn lớn hơn nữa. Ông nhắm mắt và băn khoăn tự hỏi không hiểu bà Faye Moore khác thường đến mức nào. Cửa phòng lại kẹt mở và ông Hal nghe có tiếng chân bước đến gần giường mình, nhưng ông không buồn mở mắt. "Cảm ơn đấy," ông lẩm bẩm, lưỡi như líu cả lại.

"Cảm ơn gì cơ?" Có tiếng dịu dàng hỏi lại.

Ông Hal mở bừng mắt. Ừm, giờ thì cơn choáng thuốc đã chế ngự ông rồi đây. Đặc vụ James đã đi rồi. Thay vào đấy là bà Faye Moore đang đứng cạnh giường mình, thơm mùi phấn trẻ con, và tóc thì vẫn còn… màu tím ư? Ông vuốt mặt và nhìn lại lần nữa. Bà vẫn đứng đó. Vẫn thơm mùi phấn em bé. Vẫn tía.

"Anh đã ngủ rồi à?" Bà hỏi.

"Tôi nghĩ mình đang mơ."

Cửa ra vào bật mở sau lưng bà. "Họ bảo họ sẽ mang…" Đặc vụ James bước vào phòng, đôi giày đen bóng lộn của anh ta thắng két lại. Anh hết nhìn bà Faye lại nhìn sang ông Hal. Vẻ hồ nghi bắt đầu hiện lên trên mặt. "Hai người quen nhau à?"

"Tôi…" Bà Faye chăm chú nhìn ông Hal, cặp mắt xanh lơ đẫm nước mắt. "Xin lỗi anh. Tôi cũng vừa định nói với anh." Cùng một vệt màu tia tía, vương vất hương phấn rôm, bà vội vã rời phòng.

"Faye à?" Ông Hal gượng ngồi dậy nhưng ông không đủ sức đuổi theo bà.

Đặc vụ James trông bứt rứt nửa muốn đuổi theo bà Faye nửa muốn ngồi lại chất vấn ông Hal.

"Khỉ thật," ông Hal gầm lên. "Cậu gọi bà ấy quay lại hộ tôi với."

"Tốt hơn là ông phải có lời giải thích cho đích đáng vào," James đáp.

"Tôi… chẳng có lời nào cả!" Ông Hal sửng sốt vuốt mặt. "Có thật tóc bà ấy màu tía không vậy?"

Tay đặc vụ chằm chặp nhìn ông qua đôi mắt nâu. "Ông có vai trò gì trong vụ này thế? Quan hệ giữa ông với Billy Moore và người thân của hắn là như thế nào?"

Không thấy ông Hal trả lời, James rút ngay điện thoại và gọi. "Bà Moore đang ra khỏi bệnh viện. Ngăn bà ấy lại ngay cho tôi. Phải, trong hai người thì bà ấy trẻ hơn. Có thế mà cũng phải hỏi à? Là cái người tóc tía ấy."

***

"Chào em, Cô gái Pizza."

Macy cựa mình khe khẽ khi nghe thấy tiếng Jake. Jake ư? Không phải là anh Baldwin trang trọng nữa. Cô đã chuyển hẳn sang cơ cấu gọi tên thường thân mật từ lúc nào vậy nhỉ? À phải, từ ngay lúc cô quyết định nếu mình chết thì mình sẽ hối tiếc vì đã không… không làm gì nhỉ? Những hình ảnh tưởng tượng ấy ùa về trong tâm trí cô, hình ảnh về cô và anh chàng cảnh sát nào đó đang hôn lấy hôn để cô cho đến khi quần áo bắt đầu rơi xuống. Hình ảnh có được ai đó để kề vai dựa dẫm, để…

Cô mở bừng mắt và hoàn toàn có thể khẳng định một điều: con người ta đừng bao giờ nên tin vào những bản năng vụt trỗi dậy đúng lúc họ cận kề cái chết. Không được, những bản năng mà con người tin được phải được rút ra từ kinh nghiệm của cuộc sống. Cô đã trải nghiệm cuộc sống quá đủ để hiểu rằng việc mất quần áo và dựa dẫm vào người khác đều cho kết cục buồn.

Jake đứng bên ngoài cửa xe cạnh ghế hành khách mà chúi người vào. Đôi mắt màu xanh sẫm và nụ cười quyến rũ của anh hút hồn cô mạnh như máy hút bụi Hoover mới toanh và có công suất cực lớn. "Em định ngủ ngoài xe anh cả đêm hay vào nhà nào?"

"Em sẽ ngủ ngoài xe của anh." Cô nhắm mắt để tránh bị xiêu lòng. Lẽ ra cô nên nhận lời mời của Ngoại mà trú lại nhà bà mới phải. Lẽ ra cô đã phải nhận lời gợi ý được bầu bạn cùng của mẹ mình. Bởi vì ngay lúc này, cứ nghĩ đến việc chỉ có Jake và cô bên nhau trong căn nhà vắng…

Một cánh tay vững chãi luồn xuống khoeo chân và tay kia len vào giữa lưng cô và thành ghế. "Ôi trời!" Cô áp bàn tay lên khuôn ngực Jake - khuôn ngực rộng và ấm sực của anh - đồng thời nhăn mặt vì bên vai đau lại nhói lên. "Buông em xuống, anh chàng người tiền sử kia."

Anh có nghe lời cô không? Tất nhiên là không.

Anh nhấc bổng cô ra khỏi xe và bồng cuộn người cô vào phần ngực rắn chắc vừa vặn êm ái của anh.

"Được rồi mà. Anh vừa chứng minh mình khỏe đến nỗi bế được em… một lần nữa." Cô mơ màng nhớ ra ngay sau tai nạn, anh cũng bế cô như vậy. "Đặt em xuống ngay đi." Cô ngước lên nhìn vào khuôn mặt và nụ cười của anh. Chỉ với bấy nhiêu thôi cô đã đành phải ngoan ngoãn yên lặng.

Anh khàn giọng trêu cô. "Em muốn xuống thật không? Anh lại thích bồng em cơ."

Cô chỉ tay xuống đất. "Thả xuống."

Anh hạ hai chân cô xuống đất. Hai tay anh vòng quanh eo cô như thể muốn giúp cô đứng cho vững. "Bác sĩ bảo là rất có thể em sẽ bị chóng mặt đấy."

"Họ thì biết gì chứ?" Cô rướn người định lấy túi xách nhưng bị mất thăng bằng và lảo đảo suýt ngã.

"Rõ ràng là họ biết rất nhiều." Anh vội kéo cô dựa vào mình. "Em đừng có bướng nữa."

Má cô áp vào phần mềm trên ngực ngay dưới vai anh. Hít vào thật sâu, cô ngửi thấy mùi xà bông tắm thật thoảng và có lẽ là chỉ một thoáng mùi hương từ sản phẩm khử mùi anh dùng. Anh thật thơm. Anh thật mềm mại dễ chịu. Chắc đã có người mang áo sạch cho anh, vì chiếc áo bê bết máu của cô đã được thay ra rồi, thế vào đấy là chiếc sơ mi là phẳng phiu và phanh nút cổ màu xanh da trời, màu chiếc áo khiến mắt anh càng như xanh hơn bao giờ.

"Em chẳng bướng." Cô có thể đứng thế này trong bao lâu mà không xiêu lòng được đây - mà không để cho anh biết rằng cô thích ở bên anh mãi? Và cô thích anh không phải vì hoóc môn xúi bẩy. Cô mến anh bởi anh cho cô cảm giác an toàn. Vậy nghĩa là không hẳn an toàn tuyệt đối. "Em là người rất biết lỹ lẽ."

"Làm như gạt được anh vậy." Lời thì thầm của anh vờn lên tóc cô. "Để anh bế em lên." Hai bàn tay anh vuốt xuống lưng cô gây ra cảm giác nhộn nhạo râm ran dọc xương sống. Đây mới đích thị là do hoóc môn đây. Đây là cảm giác hay ho giữa đàn ông/đàn bà khiến đầu óc cô quay lại với hình ảnh tuột dần quần áo.

Cô lùi ra xa. "Em tự đi được mà. Thật đấy." Với quần áo còn nguyên.

Cặp mắt xanh sẫm của Jake gặp ánh mắt cô. Anh âu yếm vén lọn tóc quăn lòa xòa trên má Macy. "Cũng hay là em xinh đẹp và bướng bỉnh bằng nhau."

"Em mà đẹp ư? Anh thích áo loang lổ máu và đầu khâu chằng chịt đến thế cơ à?"

"Anh nghĩ anh chỉ thích em thôi, Cô gái Pizza." Anh hôn phớt lên trán cô. "Thôi, để anh giúp em vào nhà, để em ngồi nghỉ ở sofa đã. Sau đó, anh sẽ giúp em lau rửa. Chắc là em đã đói lắm rồi."

Anh vòng cánh tay ngang lưng cô, thật vững chãi, như luôn trong tư thế sẵn sàng đỡ ngay khi cô ngã. Về phần mình, cho dù cô đã thề không bao giờ lại dựa dẫm vào đàn ông, nhưng lúc này cô thấy mình dựa hẳn vào anh và họ cùng tiến lên phía trước. Cô tự hứa với lòng rằng ngày mai cô sẽ mạnh mẽ hơn hôm nay.

Vài phút sau, Macy có linh cảm rằng ngày mai đã là quá muộn. Jake đã để cô ngồi xuống sofa, mang cho cô tấm chăn mỏng và bộ quần áo mặc nhà bằng vải cotton màu hồng. "Ngồi lên để anh giúp em cởi áo thun ra nhé."

Cô chán nản đảo tròn mắt. "Đấy là cách anh quyến rũ phụ nữ ấy à?"

Anh cười toe, ngồi xuống bên cô, hai tay nâng cằm cô lên bắt cô phải nhìn thẳng vào anh. "Anh sẽ không nói dối đâu. Anh toàn tâm toàn ý muốn làm em trút hết quần áo. Muốn mình trần trụi cùng em. Nhưng đêm nay em sẽ an toàn. Nào, giờ thì cho anh giúp em thay đồ nhé? Anh hứa sẽ không nhìn… quá chăm chú đâu."

Cô hết cách đối đáp với anh. Chẳng biết nói gì ngoại trừ câu "Em phải vào nhà tắm".

Anh đứng lên chìa tay cho cô. Cô phớt lờ và tự đứng dậy.

"Ương bướng," Jake lẩm bẩm.

"Em đâu có," cô lầm bầm đáp trả và bằng thái độ cố chấp, tự đi vào phòng tắm một mình. Trong phòng tắm, cô tự trút bỏ quần áo dính máu, lau rửa vệ sinh sạch sẽ. Bấy nhiêu cử động thôi đã làm đầu cô buốt thon thót. Sau khi mặc lên người bộ quần áo bằng vải cotton và chỉ thấy hơi chóng mặt một chút, cô mở cửa bước ra. Anh vẫn đứng ngay ngoài cửa đợi cô. Tay anh lại quàng qua eo cô và dìu cô đi từng bước một.

"Em nghỉ đi. Anh sẽ đi chuẩn bị chút thức ăn," anh đề nghị.

Quá mệt đến nỗi không thể mở miệng tranh luận được nữa, cô đành nằm im trên sofa, mắt nhắm nghiền cố moi óc nghĩ cách kết thúc cơn ác mộng này. Billy vẫn còn đâu đó ngoài kia trong lúc cô chưa làm được một việc gì có ích để giúp em. Cô nhớ tờ giấy cất trong túi quần soóc có ghi thông tin lấy từ hồ sơ của Jake. Ngày mai cô sẽ trấn tĩnh sáng suốt. Ngày mai…

Có thứ gì vừa ấm vừa ướt lướt trên lông mày khiến cô mở choàng mắt. Jake đang quỳ bên cạnh, nhẹ nhàng lấy khăn ướt lau trán cho cô. "Tóc em vẫn còn dính máu này."

Cô vừa gượng ngồi dậy thì con mèo Elvis nằm cuối ghế sofa nhảy ngay xuống đất.

Jake chuyển lên ngồi cạnh cô. "Bữa tối sắp xong rồi."

Anh ghé sát lại. Cô tưởng anh lại lau qua lông mày cho mình thêm lần nữa, nhưng không, thay vào đó môi anh lại gắn lấy môi cô. Đó không phải một nụ hôn dục tình cháy bỏng, mà chỉ là cái hôn êm đềm dịu ngọt. Vậy mà không hiểu sao, nụ hôn ấy lại còn xuyến xao hơn hẳn.

"Ngày mai em sẽ ngăn anh không được làm thế này nữa." Cô nhíu mày vì chợt nhận ra mình không chỉ nghĩ thầm mà còn biểu đạt bằng lời.

Môi anh cong cớn thành nụ cười tinh nghịch. "Nhưng đêm nay thì chưa chứ gì?"

"Giờ em vẫn còn yếu mà."

"Anh thì nghĩ tại vì em thích thế đấy thôi." Anh khẳng định.

Sau khi vén lọn tóc ra sau tai cho cô, anh ân cần áp chiếc khăn lên thái dương Macy. "Anh vừa tìm thấy hộp súp cà chua trong tủ đựng thức ăn. Anh đang hâm nóng nó. Anh có làm vài phần sandwich nướng phô mai, nhưng tụi mình thiệt cạn kiệt chất đạm rồi. Mai anh sẽ dừng đâu đó mua vài món. Chắc mua ít thịt bò bít tết. Anh biết nướng bò phi lê ít mỡ đấy."

Cô còn chưa lại hồn với phần tụi mình hay phần thịt trong lời anh nói, mà cô thì không ăn thịt, thì anh đã sờ trán cô và bảo. "Em không sốt. Tốt lắm. Theo giấy dặn của bác sĩ thì có thể em sẽ bị sốt nhẹ."

"Anh là gì thế? Là bác sĩ đóng vai cảnh sát ư? Hay là cảnh sát đóng vai bác sĩ?" Cô ngả người lại xuống ghế.

"Anh thích đóng vai bác sĩ." Nụ hôn vừa rồi của anh hẳn là có thiếu phần nồng cháy đấy, nhưng giọng nói của anh thì không.

"Nghiêm chỉnh đấy chứ?" cô hỏi.

Anh nháy mắt. "Anh nghiêm chỉnh đấy. Mà anh cũng giỏi nữa kìa."

Cô lắc lắc đầu. "Chắc rồi. Em thấy anh thành thạo quá mà."

"Thạo gì cơ? Thạo hôn ấy à?" Anh lại ghé đến gần.

Cô giơ bàn tay lên che miệng anh. "Thạo chăm sóc người bệnh kìa."

"À, ra thế. Tiếc thay, anh được thực hành kỹ năng ấy hơi nhiều em ạ." Anh vừa nói xong câu đó, ánh tinh nghịch trong mắt anh vụt tắt.

Macy tự nhiên nổi cơn tò mò. "Thực hành với ai vậy?"

Anh không trả lời và đứng dậy. "Anh chắc là súp nóng rồi đấy."

Còn cô chắc chắn Jake Baldwin mang trong mình nhiều bí mật. “Jake này?”

Đi đến giữa phòng khách, anh quay lại nhìn cô. Macy không cần là chuyên gia đọc cảm xúc qua nét mặt, nhưng nhìn thấy đau khổ là cô nhận ra ngay. Đau khổ lồ lộ trong mắt anh.

“Em cần uống aspirin à?” anh hỏi.

“Ai là người anh từng chăm sóc vậy?”

“Em có muốn uống sữa trong khi ăn không?”

“Anh không thích nói về mình đúng không?”

Anh xoa xoa gáy. “Có nhiều chuyện ta không nên đụng chạm đến, em ạ. Thử đổi đề tài khác đi em.”

Macy choáng. Anh chàng này từng gặp chồng cũ, bà ngoại và mẹ của cô. Anh đã thấy áo lót và thấy cặp mông trần của cô lấp ló sau vạt áo choàng bệnh viện, đã từng sửa nhà, ngủ trên sofa trong nhà cô, đi mua băng vệ sinh với cô, đeo chìa khóa cửa nhà cô trong chùm chìa khóa của anh, thề sẽ bảo vệ cô, từng cứu mạng cô, chăm sóc cô như gấu mẹ chăm sóc con, nhưng cô chẳng biết gì về anh cả. Không một chút nào hết.

Thử đổi đề tài khác vậy. “Anh từng lấy vợ bao giờ chưa?”

“Chưa.” Jake bỏ vào bếp, khuất mắt cô. Trên nền im lặng chỉ còn nghe thấy tiếng muỗng nĩa lanh canh và tiếng đĩa chạm nhau lách cách.

Vậy không phải anh chăm sóc vợ rồi.

Cô nói to đủ cho anh nghe thấy. “Thế đã từng yêu ai bao giờ chưa?”

Tiếng lanh canh ngừng hẳn. Đầu anh thò ra, rồi biến đi. “Có một lần.”

“Cô ấy là người thế nào?” Macy trân trối nhìn khoảng không trước mặt và chờ đợi. Và chờ đợi.

“Đẹp,” mãi sau anh mới trả lời.

“Tóc vàng hoe người núng nính chứ gì?” cô nhíu mày hỏi.

“Vàng hoe không. Núng nính thì có.”

“Với lại…?” Macy hỏi dồn.

“Với lại gì cơ?” Đầu anh lại thò ra.

“Nhưng cô ấy là người thế nào mới được?” Cô nhìn theo anh biến mất vào bếp.

“Cô ấy mắt nâu, to tròn. Rất chung thủy.” Đĩa bát lại kêu lanh canh to hơn ban nãy. “Với lại cô ấy thích được ôm ấp, vuốt ve lắm.”

Macy chắc mầm là cô ta thích thế rồi. “Nghe có vẻ như cô ấy rất dễ thương. Rồi giữa anh và cô ấy có chuyện gì thế?”

Jake nói một tràng. “Bị bệnh giun tim. Cô ấy có tai cụp. Lai dòng Labrador.”

Macy bật cười dù biết anh đang né tránh câu hỏi của cô. “Nói nghiêm chỉnh mà,” cô cằn nhằn.

“Anh nghiêm chỉnh đấy. Nàng tưởng anh là siêu nhân, đi được trên mặt nước.” Anh trở vào phòng khách mang theo hai đĩa thức ăn và hai ly đồ uống trên tay cùng nụ cười tinh quái trên mặt. “Nàng nhảy xổ lên giường anh chẳng cần chờ anh mời. Đàn ông vốn thích thế mà.” Anh nhướn lên nhướn xuống đôi mày. “Nàng không bao giờ phàn nàn khi anh quên dựng nắp bồn cầu. Ô, thậm chí thấy anh vứt vớ bẩn khắp nơi nàng còn thích nữa kia!” Anh đưa một đĩa cho cô. “Em có biết là nhà này tịnh không có một nguồn chất đạm nào hết không?”

Hương thơm ngào ngạt từ món súp cà chua với húng quế làm bụng Macy sôi ùng ục. Cô ứa nước miếng nhìn bánh sandwich nướng và ly nước cuộn hơi nóng hổi. Cô cầm miếng phô mai nướng mềm giơ lên. “Phô mai cũng là chất đạm mà.”

"Ý anh là chất đạm đích thực kia." Anh đặt đĩa xuống bàn nước rồi trở vào bếp. "Anh đi lấy ít sữa."

Dạ dày cầu xin cô ăn ngay nhưng phép tắc ứng xử bắt cô phải chờ. Cô liếm môi, chờ đợi, ngẩng đầu lên nhìn đúng lúc anh từ bếp đi đến bên cô. "Phô mai là chất đạm thực thụ. Sữa cũng thế."

Nệm ghế sofa lún xuống khi anh ngồi bên cô và đặt hai ly sữa lên bàn nước. "Ý anh là thịt cơ." Anh nhích hông lại gần, đặt đĩa trong lòng và cầm bánh lên. "Ăn đi nào."

Cô đói đến mức quên cả nỗi lo sợ anh ngồi quá gần - tuy nhiên cô không đói đến độ không cảm nhận hơi ấm từ đùi anh trong lớp quần jean đang lan tỏa khắp người cô. "Trong nhà không có thịt vì em không ăn thịt." Cô cắn ngập răng vào lát sandwich.

Anh trợn tròn mắt. "Em cứ đùa."

Miếng bánh mì nướng ấm nóng và vị thơm lừng của phô mai cheddar ngập tràn lưỡi cô. "Ôi ngon quá. Em không biết là mình đói đến thế này."

Anh vẫn nhìn cô trân trân. "Em nói đùa về việc không ăn thịt, phải không?"

Cô cắn thêm miếng bánh nữa. "Không hề." Một sợi phô mai nóng chảy rớt xuống môi, cô đưa lưỡi liếm sạch.

"Chết thật. Mối quan hệ này u ám rồi đây. Ta không thể ở bên nhau rồi."

Cô nuốt vội, cố tảng lờ một thoáng cảm xúc có vẻ như là thất vọng. Nhưng tận thâm tâm cô nhận ra bản chất vấn đề: đây là một cơ hội. Cô cầm cái muỗng lên chĩa vào anh. "Lâu nay em đã bảo anh thế rồi."

Anh nhíu mày. "Không thịt bò, thịt gà, hay… Không cả thịt xông khói à?" Anh ngưng một chập. "Dẹp đi! Không ăn thịt xông khói thì làm sao em sống được chứ? Thịt xông khói là một phần không thể thiếu của văn hóa nước Mỹ!"

Cô cầm miếng bánh vẫn còn nóng lên tay, và trước khi kịp suy nghĩ kỹ, cô đã buột miệng. "Thi thoảng em gian lận chút ít và lén ăn đồ biển."

Anh im lặng cười cười như đang suy tính điều gì.

Cô cau mày và cũng suy suy tính tính. Sao cô nói vậy chứ? Thượng sách là cô nên dứt khoát cắt đoạn trước khi mọi thứ tiến xa hơn.

Anh nói tiếp. "À, anh thích hải sản lắm. Nếu vậy hai đứa mình vẫn còn hy vọng." Anh cầm miếng bánh lên cắn miếng rõ to, rồi nhồm nhoàm vừa ăn vừa nói. "Em thích ăn cá gì? Mà em có thể… cuộn cá với thịt xông khói mà nướng được không?"

Cô xúc thìa súp nóng đưa lên miệng. "Thôi anh hãy ngậm ngùi chấp nhận rằng ta mãi mãi chỉ là bạn nhé." Là bạn như cô và Cha Luis. Nghĩ đến đây, ngực cô mơ hồ nhói đau. Rất có thể cô đau vì nhận ra rằng anh yêu thịt heo hơn cả yêu cô.

"Là bạn thân à?" Anh ghé sát lại.

Cô xoay muỗng úp lên môi mình. "Em nói nghiêm chỉnh đấy."

"Anh cũng có đùa đâu nào." Anh nghiêng đầu tránh cán muỗng và hôn lên cổ cô.

Cô áp bàn tay lên ngực anh nhưng không đẩy anh ra. Jake mải đắm đuối hôn nơi cong cong trên cổ cô. Đầu lưỡi và răng anh làm toàn thân cô rúng động. "Anh đã… Nhưng em…" Ôi trời ơi, cảm xúc đê mê quá. "Em không muốn có quan hệ tình cảm," cô buột miệng.

Anh ngửa đầu nhìn sâu vào mắt cô. "Sao câu này cứ nghe như nói dối ấy nhỉ?"

Tại vì đích thị đó là lời nói dối. Không dám nhìn anh, cô chăm chăm nhìn xuống bát súp. Macy đưa chiếc muỗng một vòng quanh bát. Phải, cô phải công nhận thôi: đúng là cô muốn sở hữu một mối quan hệ tình cảm. Nhưng có những ngày tóc dơ, những ngày kinh kì khó chịu mà cô từng muốn ăn hết cả hộp kẹo Cocoa Pebbes, nhưng cô có ăn đâu.

Dối trá.

Thôi được, có một lần cô từng ăn một lúc hết cả hộp, nhưng cơ bản là nhiều khi ước muốn một điều gì đó không có nghĩa điều đó là hợp lý.

Cô ngước lên nhìn anh. "Em mến anh. Nhưng… không liên hệ tình cảm nào hết."

"Được thôi, không ràng buộc quan hệ. Ta hãy cứ sống thử, tình dục thuần túy và để xem nó sẽ dẫn tới đâu nhé." Đôi mắt xanh của anh chất chứa tiếng cười.

"Em không thể làm thế được." Cô chớp mắt, hy vọng anh hiểu rằng cô đang nói nghiêm túc, rằng tận sâu thẳm tâm hồn cô đã ước mọi chuyện có thể khác đi. Tuy nhiên, con tim cô không dám chấp nhận mạo hiểm.

Anh đặt đĩa lên bàn nước và ngửa cổ nhìn lên trần nhà như thể anh cho rằng cô không còn điều gì để nói với anh. Macy cảm thấy hơi chút có lỗi. Mà không, có lỗi lắm lắm mới phải. Anh đã quá tốt với cô. Anh đã còn cứu mạng cô nữa.

Sau vài giây im lặng nặng nề, anh quay sang đối diện với cô. "Anh xin lỗi, nhưng chuyện này khó quá anh hiểu không nổi. Ý anh là… em chưa bao giờ ăn thịt xông khói thật à?"

Cáu tiết, Macy cắn một miếng bánh kẹp. "Anh không nghiêm túc lắng nghe lời em chứ gì?"

"Có chứ. Vì không ăn thịt xông khói là chuyện nghiêm trong chứ chẳng chơi."

Cô chán nản nhìn lên, miệng nhai nhóp nhép.

Anh cười xòa. "À, ý em là chuyện quan hệ tình cảm ấy à?"

"Chứ anh tưởng em nói chuyện gì nào?" cô xỉa ngón tay lên ngực anh.

"Nếu vậy thì không, anh không nghiêm chỉnh tin lời em." Anh lại cúi đầu xuống, chạm trán anh vào trán cô. "Bởi vì, Cô gái Pizza à, em nói một đằng nhưng mắt em lại biểu hiện một nẻo. Và mắt em không biết nói dối. Sau câu chuyện sắp đi tu của em, anh đã học được điều đó."

20. Chương 20

Billy lái xe qua căn nhà mà Jamie bảo rất có thể tên Tanks đang ở đó. Trong nhà còn sáng đèn. Tim cậu đập thình thịch trong lồng ngực vì khiếp hãi. Cậu đậu xe cách đấy một dãy nhà, rồi nương theo bóng tối mà đi bộ ngược về phía căn nhà. Có tiếng sấm rền xa xa vọng tới, và Billy cũng nghe thấy thiếng vọng lùng bùng bên trong mình. Cậu đi đến bên hông ngôi nhà mọc đầy những cụm hoa đỗ quyên nở rộ, và lom khom nhích đến gần khung cửa sổ.

Một bước.

Thêm hai bước nữa. Cố kìm nén cơn sợ hãi, cậu áp hai bàn tay lên cạnh dưới của cửa kính và đẩy lên một chút tạo khe hở đủ cho mình ghé mắt nhìn vào trong nhà.

Nhiều người. Billy đưa mắt nhìn một người đàn ông ngồi trên chiếc sofa màu nâu cũ. Hắn đang ngồi quay lưng lại, mặc áo thun xám và đội mũ lưỡi trai. Đó có phải là Tanks không nhỉ?

Người đàn ông thoải mái ngồi dựa hẳn người ra vươn cánh tay duỗi dài gác lên lưng ghế tựa, và Billy nhìn thấy những con rắn xăm trổ dọc cánh tay gã. Cậu thót tim. Chính là Tanks.

Billy nhìn chằm chằm vào tên sát nhân từng giết hụt chị mình bao lần. Vì quá tập trung vào Tanks nên cậu suýt chút nữa đã không nhìn thấy một cô gái tóc vàng đang đi về phía cửa sổ chỗ mình đang nhìn trộm. Khi bất thình lình ý thức được, cậu vội ngồi thụp xuống và nép sát vào tường nhà. Ở góc nhìn này, cậu có thể thấy cô gái tóc vàng mắt lờ đờ phê thuốc đang dí mũi vào cửa kính ngay trên đầu cậu. Sau đó có tiếng sấm nổ, chớp rạch ngang bầu trời và mùi mưa lan tỏa trong không gian ngày càng rõ. Billy không dám nhúc nhích, bụng cầu trời để cô gái đừng nhìn thấy mình.

"Trời đang dông." Tiếng cô gái xuyên qua lớp cửa kính.

Billy rút khẩu súng giắt trong cạp quần jean. Đoạn kết rồi đây. Tối nay mọi chuyện sẽ kết thúc. Cậu sẽ giết Tanks. Bảo vệ cho Ellie và Macy. Thậm chí là giúp cho Jamie Clay nữa.

Billy không gặp khó khăn gì trong việc thuyết phục Jamie nói cho cậu biết sào huyệt hiện tại của Tanks. Cô ấy đã rất sợ. Bây giờ Billy cũng sợ không kém. Cậu lo thắt ruột gan và dù ngoài trời lạnh cóng, bàn tay nắm chặt khẩu súng của cậu vẫn rịn mồ hôi.

Khi vị máu tràn trong miệng, Billy mới nhận ra rằng răng mình vừa cắn ngập vào môi dưới. Em chớ có cắn môi nghe chưa. Macy ôi. Bây giờ chị cậu liệu đã khỏe chưa? Jake Baldwin đã thành thật với cậu không?

Mưa lất phất trên mặt Billy. Ánh sáng rọi nhiều hơn qua cửa sổ bên trên, cho cậu biết cô gái đã dời bước đi chỗ khác. Cố gắng không gây ra một tiếng động nhỏ, cậu chuyển sang bên phải cửa sổ và cẩn thận nâng cửa kính lên ngó vào nhà lần nữa.

Hai gã ngồi hai bên Tanks, cùng với khoảng chừng bốn người phụ nữ… đúng hơn là bốn cô choai choai. Hai cô gái trong số ấy mặt còn non choẹt dám là chưa đủ tuổi được lái xe nữa. Dù đứng mãi ngoài này, Billy vẫn ngửi thấy mùi cần sa. Một trong hai cô gái trẻ nhất đứng dậy đến bên Tanks. Khi cô gái chìa tay định lấy điếu thuốc phiện của gã, Tanks lắc đầu và chỉ vào lòng hắn. Rõ ràng thằng chó đểu này muốn trao đổi chứ không thể cho không.

Cô gái có mái tóc đen, mặt xương xương khá xinh đẹp nếu không tô son đen ấy bò lên ngồi vào lòng Tanks. Hắn đưa cho cô điếu thuốc phiện và thò tay bóp mạnh ngực cô. Cô hất tay hắn ra. Tanks giật mẩu thuốc cần sa khỏi tay cô.

Billy không nghe được chúng điều qua tiếng lại với nhau những gì, nhưng cậu có thể tưởng tượng ra nội dung câu chuyện. Cô gái đăm đăm nhìn mẩu thuốc như đang đấu tranh tư tưởng liệu có đáng cho tên cặn bã kia sờ mó để mình được phê thuốc hay không. Thế rồi, gục gà gục gặc, cô tự tay cởi nút áo của mình. Billy đọc thấy trong ánh mắt cô có cả sự hoang mang và nỗi sợ. Hai tên đàn ông còn lại trong phòng quay lại hau háu nhìn cô. Billy lắc đầu cố xua đi cảm giác ghê tởm.

Thế nhưng cứ nghĩ đến chuyện Ellie từng đứng gần tên sâu bọ này, cơn giận dữ lại gặm nhấm sâu hơn vào tâm hồn cậu. Thằng Tanks quả là đồ đốn mạt.

Vậy chứ mình là gì? Tiếng sấm đinh tai nhức óc như đặt dấu chấm hết cho câu hỏi ấy.

Tận sâu thẳm tâm hồn, Billy thất vọng và thầm ước giá mình là người đàng hoàng hơn để xứng với Ellie. Nhưng có còn quan trọng nữa không? Sau đêm nay, cậu sẽ phải tránh xa cô ấy. Xa hẳn.

Cậu ngồi thụp xuống và đấu tranh với cơn đau vừa nhói lên trong tim mình. “Tập trung nào,” cậu lẩm bẩm. Cậu phải tập trung vào việc quan trọng trước mắt: giết chết Tanks.

Dựa lưng lên mặt tường sơn bong tróc và trầy trụa, Billy nghĩ cách làm sao hạ gục tên Tanks nhưng không làm bị thương những người khác. Và nếu có thể cả cơ may mình còn sống trở về. Cậu không muốn chết, nhưng nếu đấy là cái giá phải đổi, cậu cũng cam lòng. Tuy nhiên cậu nhất định không muốn làm mấy cô gái trong nhà bị thương.

Một ánh chớp lóe lên rạch ngang bóng tối. “Nhìn kìa.” Tiếng con gái từ ngoài thềm vọng lại khiến Billy sợ quá nín thở. “Tao đã bảo sắp có mưa to mà lại,” một giọng nữ khác thêm vào.

Billy lui cui trốn sau bụi đỗ quyên. Đám hoa màu hồng phấn nở bung che trước mặt cậu. Thêm một ánh chớp chói lòa làm sáng lên nền trời xanh thẫm, và nỗi sợ hãi dâng lên chẹn ngang cổ cậu. Chỉ cần đôi trai gái kia ra sát mé thềm nhà thôi là thể nào họ cũng nhìn thấy cậu, Cậu thì lại đang cần yếu tố bất ngờ để thực hiện ý đồ. Tiếng mưa rơi lộp độp trên lá cây dường như đang hòa với nhịp tim cậu hồi hộp.

Có tiếng chuông điện thoại réo vang và một giọng đàn ông trả lời. “Gì đấy?”

Có phải Tanks vừa nói không nhỉ? Billy siết chặt khẩu súng. Thật chậm rãi, cậu đứng lên nhìn qua cửa sổ lần nữa. Cô bé tô son đen ngồi một mình trên sofa riết róng rít cần sa. Billy liếc về hướng dẫn ra thềm. Có thể đó là Tanks, nhưng cũng có thể chỉ là một trong hai tên đàn ông ban nãy.

Billy nhích lên. Tiếng bước chân lép nhép trên nền đất ướt được tiếng cơn dông lấn át. Gã cầm điện thoại vẫn nói tiếp. Billy vươn cổ lắng nghe, hy vọng mình nhận ra giọng tên Tanks. Nếu đúng là Tanks, cậu có

thể ra tay và có lẽ là chuồn được đi trước khi người khác bắn trả. Sấm lại nổ vang trời.

"Không." Giọng tên đàn ông giờ đã được nghe thấy, nhưng Billy vẫn chưa thể phân biệt được đấy có phải giọng con mồi của mình không, nên câu phải nhích đến gần hơn.

Gã kia gắt gỏng. "Khốn kiếp! Ellie, mày nghe tao nói đây. Tao muốn mày tránh xa cái thằng Moore chết dẫm ấy và mày phải bỏ nó ngay lập tức."

Ellie ư?

Ellie? Tiếng sấm rền vang chao đảo quanh cậu, len lỏi vào máu cậu. Billy bấu chặt lấy khẩu súng.

Có ánh sáng rọi vào cậu nhưng không phải ánh chớp. Một chiếc xe hơi vừa đỗ xịch ngay trước lối vào nhà. Như con thú hoang bị chiếu đèn vào mặt, Billy đứng chết lặng như trời trồng. Rồi kịp định thần, cậu nằm lăn ra đất, chĩa súng về phía chiếc xe. Tên lái xe có nhìn thấy cậu không nhỉ? Mùi đất ướt xộc vào mũi cậu, làm ướt sũng quần áo cậu, trong khi Billy lại nếm thấy vị máu.

"Chúng mày đã sẵn sàng cả chưa?" Tên lái xe gào lên, tiếp đến là có tiếng chân nhiều người rục rịch kéo ra thềm. Chúng đã không nhìn thấy Billy.

"Sẵn sàng rồi," một tên đáp. "Lần này tụi mình sẽ làm cho đến nơi đến chốn."

Billy thở hào hển trong lúc mưa ngày càng to. Bàn tay nắm chặt khẩu súng nới ra dần. Đúng lúc ấy Tanks và một tên nữa đi ngang qua, bò vào ghế sau xe. Billy phản ứng quá chậm nên không kịp nổ súng.

Những ngón tay Billy run rẩy trên cò súng. Cậu nghĩ đến việc vãi cả băng đạn về phía chiếc xe, nhưng cậu có được bao nhiêu cơ may bắn trúng Tanks trước khi mấy tên kia bắn trúng cậu cơ chứ? Nếu cậu chết, cậu sẽ không thể bảo vệ Macy và Ellie được nữa. Ellie à? Lúc nãy người yêu cậu vừa nói chuyện điện thoại với ai vậy?

Chiếc Honda màu trắng lùi ra khỏi lối đi. "Chết tiệt!" Billy thầm rít lên. Đến khi chạy ra xe mình thì cậu sẽ chẳng thể nào bắt kịp bọn chúng. Nhưng cậu phải cố thử. Sau đó thì…

Sau đó thì cậu sẽ về nhà Andy để tìm hiểu xem liệu Ellie có… Liệu Ellie làm sao? Cậu sẽ phải hỏi ra tại sao Ellie nói chuyện với Tanks.

****

"Coi nào, cô gái Pizza của anh, để anh dìu em về giường nhé." Có tiếng nói trìu mến thủ thỉ bên tai cô và não cô bắt đầu tải dữ liệu. Súng. Bệnh viện. Nhà của cô.

Và một anh chàng quyến rũ.

Cô nhớ ra. Họ cùng ăn. Cô rửa ráy trong phòng tắm trong lúc Jake đứng ngay ngoài cửa phòng khi cô… cô làm sao? Chết đuối trong bồn rửa chăng? Anh đảm nhận vai điều dưỡng kiêm người bảo vệ cho cô một cách hơi quá sốt sắng. Nghĩ đến chuyện này lại nhắc cho Macy nhớ đến câu hỏi Jake đã từ chối trả lời: trong quá khứ, anh đã từng chăm sóc ai?

"Em bước đi có được không? "

"Tất nhiên là được chứ." Hồi tối, sau khi cô thay quần áo xong, anh và cô cùng ngồi ngoài sofa xem chương trình Tonight Show… rõ ràng đó cũng là lúc cô ngủ thiếp đi - đầu tựa vào vai anh! Và bây giờ, cô nhấc đầu rời khỏi chiếc gối nồng hương đàn ông ấm áp ấy.

Anh quấn tay mình vào cánh tay cô và đỡ cô đứng lên trước khi cô kịp lên tiếng phản đối. Nhưng cho dù cô có muốn thừa nhận hay không thì sự thật vẫn là vòng tay dìu đỡ của anh làm cô dễ chịu. Đã lâu lắm rồi cô mới cho phép người khác được chăm sóc mình.

Phải! Bởi vì mày không muốn biến thành giống như mẹ. Chính xác, đó cũng chính là lý do khiến cô nhất thiết phải dứt khỏi vòng tay anh. Dựa dẫm vào người khác có thể sẽ trở thành thói nghiện khó cai đối với những người mang bản tính phụ thuộc tương hỗ. Dù Macy ước cô có thể chối bỏ điều này, nhưng cô đã phải trả giá đắt mới hiểu một chân lý rằng cô thật quá giống mẹ mình.

Bàn tay anh ôm ngang người Macy khi anh dìu cô đi xuống hành lang. Macy lách người bước ra khỏi vòng tay Jake.

"Cái chăn anh đắp tối qua vẫn ở… ngoài sofa đấy."

Anh vượt lên đi trước cô vào phòng ngủ và lật sẵn chăn trên giường trước khi ra hiệu cho cô bước vào.

Macy nhẹ nhàng chui vào chăn. Khi tấm vỏ chăn bằng cotton mát lạnh phủ lên bàn chân trần của cô, Macy mới nhớ suốt tuần qua, cô chưa được một giấc ngủ ngon. Tất nhiên, cô có nhiều lý do chính đáng: Billy đang trên đường trốn tránh cảnh sát, tên sát nhân dọa hãm hiếp cô nữa…

Cô nhìn bốn bức tường sơn lót trắng toát bởi Jake đã quyết tâm xóa hết những dòng chữ bỉ ổi. Cô còn nợ anh tiền. Ngày mai cô sẽ phải đi làm, khi đòi xong tiền bảo hiểm bồi thường và thuê lấy một chiếc xe. Tạ ơn Chúa là trước đây cô đã không hủy hợp đồng bảo hiểm toàn diện.

"Của em đây." Jake đưa cô ly nước và dốc túi lấy ra hai viên thuốc.

Cô ngồi lên cho thuốc vào miệng. "Nếu anh nhận được tin Billy, anh sẽ gọi em dậy chứ?"

"Mình đã thỏa thuận với nhau rồi mà," Anh cầm ly rỗng từ tay cô. "Nếu em không hành động gì dại dột, thì anh sẽ nói hết những gì anh biết cho em."

Cô tựa lưng lên đống gối và nhớ lại những thông tin cô ghi chép được từ túi hồ sơ của anh. Phải, họ đã cùng thỏa thuận rồi. Giờ cô chỉ việc nghĩ cách làm những việc cần làm mà không phải hành động dại dột.

"Ngủ ngon nhé," cô nhìn lên khuôn mặt anh đang âu yếm nhìn xuống cô. Cô đã thật ước cho mình không mến anh nhiều đến thế. "Cảm ơn anh đã cứu mạng em."

"Đừng khách sáo." Anh quay lưng bước đi, khiến đôi chút cảm giác cô đơn dâng tràn trong ngực cô. Nhưng thay vì đi ra cửa, Jake lại vòng sang mé giường bên kia.

Cô chớp mắt, chống một khuỷu tay nâng vai lên và chăm chú nhìn anh. Anh cho tay vào sục sạo mọi túi quần jean và lấy ra những thứ có trong đó đặt lên bàn thấp cạnh giường. Chùm chìa khóa của anh kêu lanh canh khi chạm vào chân đèn ngủ. Mấy đồng xu lẻ lấp lánh trên mặt gỗ sáng bóng. Một tờ giấy gấp gọn chồng lên nắm tiền lẻ. Xong xuôi anh vỗ vỗ các túi xem còn sót gì không.

Kế đến là khẩu súng ngắn. Tuy anh rất nhẹ tay nhưng báng súng kim loại vẫn chạm mặt bàn gỗ kèm theo tiếng "cạch" nho nhỏ. Bàn ngủ cạnh giường của cô, trong phòng ngủ của cô, cùng những món đồ trong túi và khẩu súng của anh, như thể…

Anh cởi nút áo sơ mi và vắt lên bàn trang điểm. Bàn trang điểm của cô. Áo của anh.

Macy chớp mắt. Anh chàng này trông càng hấp dẫn bội phần khi không mặc áo. Ánh sáng vàng dịu từ đèn ngủ phô diễn toàn bộ làn da ấm áp, hãy-tỏa-vào-tôi của anh. Ngực anh, với lớp lông đen nhẹ phủ, trông lại càng cuồn cuộn hơn khi không có lớp áo bó căng bên ngoài.

Rốn của anh, vết lõm xinh xắn nhất cô từng thấy, nằm chính giữa phần cơ bụng săn chắc. Chiếc quần jean ôm khít bờ eo nhỏ, và một đường lông ngoằn ngoèo biến mất xuống dưới cạp quần. Đường mòn dẫn đến kho báu - chẳng phải người ta đã gọi tên nó là thế sao? Bởi nó dẫn đến…

Anh cởi khuy quần jean. Kế đến, ngón cái và ngón trỏ của bàn tay anh nắm lấy khóa quần, chuẩn bị mở dây kéo và xổ tung kho báu bên trong.

Cô vụt ngẩng lên và bắt gặp Jake đang dán mắt vào cô. "Hừm, anh định làm gì vậy?"

"Anh có mặc quần đùi lót," anh bảo. Nụ cười ngạo nghễ của anh chứng minh anh đã nhận thấy niềm tán thưởng của cô.

Macy nhăn mặt cố xua mọi vẻ chấp thuận. "Thôi được, đúng là em có cho rằng anh thuộc kiểu mấy chàng thích mặc quần lót trắng, nhưng anh cũng không cần phải chứng minh em sai đâu." Cô ngồi hẳn dậy. "Giờ thì trả lời câu hỏi đầu tiên của em đi. Anh định làm gì thế?"

Vừa hất đôi giày dưới chân, anh vừa trả lời. "Chuẩn bị đi ngủ."

Cô chỉ tay ra cửa. "Này cậu bé to xác, sofa ngoài kia cơ mà."

Anh nhặt tờ giấy gấp nhỏ trên bàn và đưa cho cô. "Y lệnh của bác sĩ đây. Anh phải gọi em dậy theo đúng giờ, một tiếng một lần, và phải canh chừng em cẩn thận. Nếu ngủ ngoài sofa, anh sẽ không làm đúng như họ dặn được đâu."

Anh cởi khóa quần. Chiếc quần jean rơi xuống để lộ chiếc quần đùi lót sọc trắng xanh chật căng cuốn lấy ánh mắt cô. Ơn trời là quần đó có nút cài cẩn thận vì cái thứ bên trong có vẻ đã háo hức sẵn sàng được bung ra ngoài mà chơi đùa thỏa thích.

Macy vội nhìn lên ngay. Jake vừa lật chăn phủ trên nệm vừa bảo. "Thiệt tình em phải thay gối mới thôi."

Cô ráng sức chống chọi với cơn rạo rực. "Thứ em cần là anh biến khỏi giường em kìa."

"Đấy là vấn đề miễn tranh luận." Anh với tay tắt đèn. Bóng tối càng làm gia tăng thêm sự riêng tư gần gụi. "Một tiếng nữa anh sẽ gọi em dậy."

"Em sẽ không…"

"Sẽ chẳng xảy ra chuyện gì đâu mà. Em cứ coi anh như bác sĩ của em thôi."

"Nhưng bác sĩ của em sẽ không lột hết quần áo, chỉ mặc mỗi quần lót hiệu Skivvies và chui lên giường nằm cạnh em."

"Được thôi." Giọng anh rõ là đang trêu đùa. "Vậy anh là bác sĩ ăn mặc bảnh bao hơn bác sĩ thường nhé, nhưng anh không tính thêm phí gì hết nhé." Anh thở dài. "Bây giờ em chợp mắt đi và đừng đả động gì đến đề tài sex nữa kẻo không lại làm anh hứng chí đấy."

"Em có động đến… Em sẽ không nằm ngủ cạnh anh khi chỉ có bộ quần áo mỏng mặc nhà ngăn cách giữa em và… và chiến hữu của anh đâu."

Anh bật cười thành tiếng. "Cậu nhóc cũng có thể trở thành chiến hữu của em nữa mà." Anh lăn sang nằm nghiêng đối diện với cô và chống khuỷu tay lên. "Sẽ không xảy ra gì đâu, Cô gái Pizza ạ. Anh hứa đấy."

Cô chớp mắt vì chưa quen nhìn trong bóng tối mờ mờ.

Khuôn ngực anh gần đến nỗi cô có thể thấy hơi ấm từ người anh tỏa sang cô. "Em sẽ không quan hệ với anh đâu," Macy buột miệng. Cô không thể ân ái với anh được. Và ơn trời vì cô nói thật lòng, vì đây là mấy ngày kiêng kị trong tháng.

"Em nói phải. Hôm nay mình sẽ không quan hệ. Thôi ngủ đi em."

"Ngày mai cũng không được luôn." Cũng phải hai ba ngày nữa cô mới có thể nghĩ đến việc này, và mong là, nếu được Chúa ủng hộ - mà van xin Người hãy ủng hộ con - đến lúc đó cô sẽ lấy lại được ý chí để tìm đường thoát khỏi bến mê.

Anh phì cười. "Đồng ý, vậy ta sẽ khai hỏa vào thứ Hai hoặc thứ Ba vậy."

"Ừm, để kiểm qua lịch khi-nào-tôi-sẽ-ngủ-cùng-anh trong đầu em xem nào." Cô dí ngón tay vào thái dương. "Chẳng ngày nào cả. Thứ Ba cũng không được."

Anh không nhúc nhích. Anh chỉ nằm yên như thế, trông hấp dẫn đến mê hồn, nhưng ít nhất anh đã thôi không cười nữa. "Chắc chắn hắn đã làm em tổn thương, đúng không Macy."

Cô biết anh muốn nói đến Tom nhưng bây giờ đến lượt cô cần im lặng. Cô nằm vật xuống gối, lặng lẽ nhìn lên trần nhà. Elvis leo lên giường nhưng rồi nhảy ngay xuống.

"Chết rồi. Em quên chưa cho nó ăn." cô lầm bầm.

Thấy cô định ngồi dậy, anh vội nắm tay nàng. "Anh cho Elvis ăn rồi."

"Anh cho mèo của em ăn rồi ư?" Mà sao tay anh dịu dàng quá thế?

"Ừ, lúc anh đang nấu bữa ấy."

Elvis đúng dưới sàn gừ gừ. Macy nhắm mắt lại.

Jake siết nhẹ mấy ngón tay Macy. “Có chuyện gì thế?”

Macy cười khẽ. “Elvis cáu vì anh nằm bên phần giường của nó đấy.”

“Không, anh muốn hỏi về chồng cũ của em cơ. Ngoài việc lén lút dan díu với người khác, Tom còn làm gì em nữa?”

Chẳng lẽ lén lút gạt tình còn chưa đủ sao? Nhưng tận sâu thẳm tâm hồn, cô biết Tom còn nhiều lỗi lầm khác. Tội ngoại tình của Tom không chỉ làm sút giảm lòng tin của cô với cả thế giới đàn ông; nó còn làm cô thiếu tự tin vào chính mình. Tình trạng ấy đã minh chứng rằng cô giống với mẹ mình biết bao.

Con mèo lên tiếng meo meo. Macy vẫn mở mắt nhưng cô vẫn chỉ nhìn trần nhà. “Elvis đòi chỗ của nó đấy.”

“Thôi nào. Kể với anh đi em.”

Cô quay sang nhìn anh và rút tay về. “Có nhiều chuyện không nên nhắc đến làm gì.” Và phòng trường hợp anh không nhớ mình từng nó câu ấy, Macy nói thêm, “Anh nên hiểu cho. Anh mới là người thích giữ lấy bí mật cho riêng mình đấy.”

“Bí mật gì chứ?” Anh ngạc nhiên.

“Hồi nãy em đã hỏi anh về người anh đã chăm sóc ấy, nhớ không? Và anh trả lời là ‘Có nhiều chuyện không nên nhắc đến làm gì.’ ”

“Chuyện ấy thì có liên quan gì đến chuyện chúng mình ân ái?”

“Chẳng liên quan gì cả.”

“Vậy em nhắc đến làm gì nào? Mình đang đi nói đến nguyên do tại sao em không muốn gần gũi anh cơ mà.”

Anh làm đầu óc cô rối tinh lên. “Em chỉ muốn nói rằng, với một người không muốn chia sẻ chuyện của mình, đừng có hòng mơ người khác chia sẻ cùng người đó.” Cô ngưng lại. “Về phần mình, em không có nghĩa vụ phải giải thích tại sao em không làm chuyện ấy với anh đâu.”

“Nếu thế anh không phải người duy nhất giữ bí mật cho riêng mình ấy nhỉ.” Anh ngả người ra giường.

21. Chương 21

Jake không sao ngủ được. Thứ nhất, con mèo chết tiệt cứ rít lên với anh. Thứ hai, anh có thể ngửi thấy mùi hương từ Macy, mùi dầu gội hương chanh thơm mát, mùi nồng đượm chỉ có ở cơ thể cô… và mỗi một bản năng trong người anh thét gào đòi anh quay sang giới thiệu cô với “chiến hữu” của mình. Chỉ vài nụ hôn lên cần cổ ngọc ngà – ban nãy cô đã có vẻ rất thích - một tay từ tốn trượt qua mân mê ngực cô, một đầu gối nhẹ nhàng nhích vào giữa hai đùi mềm mại, thế là cô sẽ xiêu lòng ngay. Macy khao khát anh. Anh biết được và cảm nhận ra điều này trong từng mạch máu – những mạch máu mà ngay lúc này đây đang khiến anh cương cứng hơn bao giờ.

Đề phòng cô còn chưa ngủ, anh co chân lên che phần mền khum khum như mái lều của mình. Jake ngắm cô không chán mắt. Macy nằm ngửa trông như thiên thần đang say giấc nồng. Khỉ thật, anh muốn có cô quá. Nhưng chỉ có loại đàn ông đê tiện mới lợi dụng mồi chài phụ nữ đang bị chấn thương ở đầu. Jake không thuộc loại người đó. Anh là con trai của mục sư, là công dân đứng đắn và tuân thủ luật pháp.

Nhưng vì quái sao mà cô nhất quyết từ chối không muốn ràng buộc gì với anh?

Em chỉ muốn nói rằng, với một người không muốn chia sẻ chuyện của mình, đừng có hòng mơ người khác chia sẻ cùng người đó. Anh nhớ lại lời cô vừa nói. Anh nhớ mang máng Lisa cũng có lần nói tương tự như vậy. Chẳng lẽ phụ nữ không biết là đàn ông không thích thổ lộ nỗi lòng ư?

Đồng hồ đeo tay của anh kêu “bíp” khe khẽ, báo hiệu đã 1 giờ sáng. “Này, Cô gái Pizza này?” Anh vén lọn tóc xòa xuống má cô.

“Không có sex đâu đấy”, cô thì thào.

Anh hắng giọng, “Anh sẽ bật đèn rồi kiểm tra mắt em. Được chứ?”

“Trò tồi”. Cô lôi chăn phủ kín đầu.

Anh bật đèn lên. Đoạn, kéo mép chăn xuống, anh hôn lên mũi cô. “Cô nàng ngái ngủ ơi, mở mắt ra nhìn anh xem nào.”

“Hồi tối em đã biết anh trông thế nào rồi. Anh cởi quần áo ngay trước mặt em, nhớ không?”

“Rồi anh trông thế nào nào?” anh hỏi, nhớ đến ánh mắt tán thưởng của cô.

“Trông như người không thích nói về mình.”

“Hóa ra tại anh không tâm sự với em nên em không muốn ân ái với anh à?”

Cô mở mắt. Khi anh vừa cuối xuống quan sát hai đồng tử của cô, Macy đã giơ tay lên ngăn cản anh.

Anh cau mày nắm tay cô. “Anh chỉ kiểm tra mắt em thôi.” Anh chăm chú nhìn đôi mắt màu xanh da trời. Đôi đồng tử vẫn giữ nguyên kích cỡ. Lông mi cô cong vút và sống mũi cô mới đáng yêu làm sao. Đôi môi cô… “Giờ thì anh muốn hôn em rồi.”

Cô vội kéo chăn che kín đầu.

“Anh đoán đó là lời từ chối, nhỉ?” Sau khi đặt lại chuông báo thức, anh tắt đèn và lại thức chong mắt nhìn lên trần nhà.

Bên cạnh anh Macy vừa cựa mình. “ Là vợ anh phải không? Anh từng chăm sóc ai thế?”

“Anh đã nói là anh chưa từng lấy vợ cơ mà.”

“Chẳng lẽ đàn ông không nói dối ư?”

“Anh chưa nói dối em bao giờ cả.” Anh thôi không nhìn trần nhà nữa mà quay sang với cô. Tại sao cô lại muốn biết tất cả chuyện này thực ngoài tầm hiểu biết của anh. Cô không cần biết những chuyện ấy. Lẽ ra anh cũng không nên nói với cô. Nhưng…

“Là bố anh.”

“Bố anh bị sao thế?”

“Ung thư.”

“Nhưng sau đó bố anh có khỏi bệnh không?”

“Không.” Có vài ký ức tốt hơn là đừng đụng chạm đến.

“Em rất tiếc.”

Cô nằm yên xuống gối. Anh lại tiếp tục nhìn trần nhà.

“Đã được hai năm rồi. Giờ thì anh đã không sao,” mãi sau anh mới bảo.

Thấy cô nhích lại gần anh một chút, Jake tự hỏi vừa rồi cô vô tình hay cố ý. “Hai người có thân nhau lắm không?”

“Có. Tuy tính anh không giống bố, nhưng cả hai đều nể trọng nhau.”

“Anh và bố khác nhau ở điểm nào cơ?”

Jake ngẫm nghĩ trước khi trả lời. “Bố anh rất nguyên tắc. Nhìn mọi thứ chỉ rạch ròi hai màu trắng đen thôi.”

“Còn anh thì không thế ư?” Giọng cô lẫn vẻ khó tin. “Anh là cảnh sát cơ mà. Em cá là anh luôn mong mọi người đều phải chấp hành luật lệ.”

“Đấy là luật pháp. Điểm khác biệt chính là đó.”

"Vậy thì bố anh theo nguyên tắc gì?"

"Đức tin tôn giáo."

"À, ra vậy." Cánh tay Macy buông thõng xuống, sượt qua tay anh. "Em đoán ông cụ không phải tín đồ Công giáo nhỉ?"

Jake nhận ra hơi hóm dí dỏm trong giọng cô, và anh chợt nhớ đến cái trò nữ tu của cô. Anh lật bàn tay lên nắm lấy những ngón tay cô. "Hội Giám Lý n Điển. Không phải là một người quá sùng đạo – bố anh chỉ trông chờ vào Chúa để giải quyết mọi rắc rối cho mình. Ngay cả khi giải pháp là chìa tay xin của bố thí."

"Vậy khi khó khăn, anh trông cậy vào đâu?"

"Vào chính bản thân anh."

"Thế ra anh là kẻ vô thần, không tin vào cho lẫn nhận đồ tế bần à?"

"Anh không phản đối chuyện giúp đỡ người khác," Jake lý luận. "Nhưng anh thích tự mình chăm sóc mình." Căn phòng im lặng như tờ hồi lâu. "Anh cũng không phải kẻ vô thần. Chỉ là… bố anh đã phải chịu quá nhiều đau đớn hơn tất thảy. Có thời gian anh tưởng mình không tin Chúa. Nhưng sau đó, anh nhận ra ta không giận người mà ta không đặt lòng tin vào. Thế nên, phải, anh có đức tin. Anh chỉ không tin Chúa sẽ giải quyết mọi rắc rối cho anh. Rõ ràng Người đã chẳng để mắt chăm lo cho bố anh gì cả."

"Em lấy làm tiếc." Macy lặp lại bằng giọng không hề mang âm hưởng phán xét. "Em không thể tưởng tượng nổi việc mất đi người thân vì những điều như thế."

Anh đan những ngón tay anh vào tay cô. Suy nghĩ dành cho người cha đã mất theo nhau hiện lên trong tâm trí anh. Những suy nghĩ tốt đẹp. "Nếu còn sống, bố anh chắc sẽ rất mến em đấy."

"Vì em sắp thành nữ tu của Hội Giám Lý à?" Cô đùa.

Anh dọn giọng. "Bố là người làm lành tránh dữ như em vậy."

"Em đâu có." Nghe như cô phụng phịu.

"Em tình nguyện trồng rau cho nhà thờ này, mà không phải em có bảo em từng đến nhà mở giúp người vô gia cư nữa cơ đấy?"

"Thế đâu phải là làm lành tránh dữ! Chẳng qua em không muốn ngồi không nên mới kiếm chuyện để làm thôi mà."

"Hầu hết người ta sẽ ghi danh học thêm hoặc mua sách về đọc. Có mấy ai nặn óc nghĩ cách giúp đỡ người khác đâu."

"Thế vẫn chưa đủ để được gọi là làm lành tránh dữ. Với lại, em có đọc sách cơ mà."

"Vậy em là người làm lành tránh dữ khiêm tốn và có học thức." Anh tấm tắc. "Nhưng đó không phải là lý do duy nhất khiến bố anh mến em đâu. Bố anh hài hước tợn. Ông thích trêu chọc mọi người và thích mọi người trêu đùa mình." Jake chợt nhận ra, đấy là điểm anh giống bố mình. "Bố là người tốt bụng. Trong tháng cuối cùng của đời mình, anh và bố đã dành thời gian nói chuyện nhiều hơn bao giờ hết. Ngay cả lúc bị cơn đau hành hạ, ông vẫn thích cười vang."

"Có thể tháng cuối cùng ấy cũng không hẳn toàn những nỗi buồn." Cô siết nhẹ tay anh.

Lời cô làm anh chợt ngưng bặt, Suốt hai năm qua, anh nhất quyết không chịu nhớ về những ngày ấy, cố tình làm việc thật hung để khỏi phải nghĩ ngợi nhớ nhung gì. Mãi đến tận giờ anh mới ngộ ra, khi ngăn cấm những dòng ký ức ấy, là đồng nghĩa với việc mình đã bỏ quên cả những kỷ niệm đẹp đẽ.

Anh quay đầu sang và bắt gặp ánh mắt cô. "Thế còn bố em thì sao?"

"Ông ấy bỏ đi rồi," Cô thờ ơ nói, cố rút tay về nhưng anh không chịu buông.

"Điều này chắc hẳn là lý do khiến em chua chát đây."

"Làm ơn đi. Sự kiện ông ấy bỏ đi là món quà sinh nhật sáng giá nhất của em đấy."

"Ông ấy đi vào đúng ngày sinh nhật của em ư?" Quá đáng thật.

"Vâng. Nhưng thực ra thì…"

"Hồi đó em bao nhiêu tuổi?"

"12."

"Tệ thật." Anh đặt tay cô đan trong tay anh lên ngực mình, yêu biết mấy khi làn da cô chạm vào người anh.

"Ông ấy đi là làm phúc cho cả nhà em đấy."

"Sao lại thế?"

"Ông ấy chẳng muốn ở đó." Nghe cách cô nói, anh biết lý do không chỉ có thế. Nhưng Jake không giống cô, anh không muốn ép cô nói. Nói thế không có nghĩa anh hối hận vì đã kể cho Macy nghe về bố mình. Nhưng thôi.

Bàn tay cô dịch xuống dưới thêm một chút, còn anh tưởng tượng tay cô trượt xuống thật xa dưới kia. Tấm chăn mỏng lại nhô lên. Anh co đầu gối lên che. "Thôi em nên ngủ đi." Anh buông tay cô ra, dù đấy là điều anh không hề muốn chút nào.

Macy trở mình và anh nghe tiếng cô thở dài. "Em cứ lo cho Billy mãi thôi."

"Anh biết." Anh với tay chạm lên tóc cô. Ôi trời, tóc cô mềm mượt quá. "Cậu ấy thật may mắn vì được em quan tâm nhiều đến thế."

******

Gần 2 giờ sáng, Billy bước lên bậc thềm ọp ẹp trước căn nhà tạm của Andy. Trước đó cậu đã trở lại quán Girls Galore và lái xe lòng vòng suốt hơn một giờ đồng hồ. Chẳng thấy Tanks đâu cả. Tối nay cậu đã làm hỏng việc, để cho thằng khốn kiếp ấy thoát chết.

Cậu vừa đẩy cửa đã nghe con chó của Andy gầm gừ từ phòng ngủ phía cuối nhà. Ellie ngủ trên sofa, nằm nghiêng chắp hai tay vào nhau và kê dưới má. Cuộc điện đàm cậu nghe lỏm được như thanh sắt nung đỏ dí vào não cậu, tuy nhiên sự chối bỏ mãi van nài cậu xem xét. Billy lặng ngắm người yêu. Cô gái mặc áo ngủ màu hồng có in chữ Angels trước ngực. Quỷ thật trông cô không khác gì một thiên thần. Nhưng tại sao Ellie lại nói chuyện với Tanks chứ?

"Anh về rồi à?" Giọng Ellie nồng nhiệt tuy còn hơi ngái ngủ.

"Ta phải nói chuyện."

Cô ngồi dậy. "Chuyện gì vậy anh?"

"Em đã gọi điện cho Tanks." Lời cậu thốt ra như lời luận tội.

Ellie cau mày. "Em ư?"

"Phải." Billy đặt khẩu súng xuống bàn nước.

"Không. Em đâu có gọi cho hắn!"

Nghi ngờ. Nghi ngờ quá. Mẹ kiếp, cậu muốn tin lời cô. Cậu muốn cởi phăng quần áo mình, lột quần áo người yêu, và vùi mình vào trong cô.

"Điện thoại của em đâu?"

Cô gái ngồi thẳng hơn. "Trong túi của em ấy. Nhưng anh hỏi làm gì cơ?"

"Anh muốn xem em có nói dối anh không."

Ellie ngồi đó, mắt mở to nhìn Billy trân trối. Cậu không thể phân biệt được khi nhìn vào cô rằng cô đang đau đớn hay tức giận nữa. Có lẽ là cả hai.

Ellie đứng lên lấy túi trên ghế và ném về phía cậu. "Anh muốn kiểm thì cứ kiểm." Lửa giận bừng bừng trong mắt Ellie. "Em sẽ ngủ trong phòng ngủ."

"Andy đang ở trong đó cơ mà." Billy bước lên nhưng cô lừ mắt làm cậu phải đứng ngay lại.

"Tôi thà ngủ với quỷ dữ còn hơn ngủ với người thiếu lòng tin vào tôi." Cô quày quả đi xuống hành lang.

Ba giây sao, Andy từ trong phòng đi ra ôm theo chăn và dắt theo con chó. "Vậy không được quân tử cho lắm," cậu ta làu bàu. Andy lệt bệt vào phòng khách rồi nằm vật xuống ghế tựa, cuộn gối ra sau đầu. "Chị Ellie không phải loại người có người yêu rồi còn đi lăng nhăng với đàn ông khác đâu," cậu ta ngáp dài thay cho lời kết.

Billy lục tung túi của Ellie, tìm điện thoại và bấm nút để kiểm tra xem cô có gọi cho ai không. Chẳng có cuộc gọi nào cả.

Cậu nhìn Andy. "Ellie lại dùng điện thoại của em phải không?"

******

Hai giờ sáng. Chuông báo thức làm Jake choàng tỉnh. Anh nói trước với cô, "Anh sắp bật đèn đấy nhé."

"Em không thích anh một chút nào hết," Macy làu bàu.

"Em có mà." Anh xem đồng tử cô và thấy ổn cả. Sau đó, anh tắt đèn, đặt lại chuông đồng hồ, trở mình quay mặt ra ngoài và ngủ tiếp.

Ba giờ sáng và chuông báo thức đổ hồi: "Em khẳng định là em không thích anh đâu đấy." Macy đưa tay che mắt bởi căn phòng tràn ngập ánh sáng chói lóa.

"Em nói dối dở quá đi thôi," anh bảo. "Em phát cuồng vì anh, em..." Mắt anh nhìn xuống và anh không thể nói thêm tiếng nào nữa. Mấy chiếc nút trên cùng của chiếc áo ngủ bị tuột ra, để lộ một bên ngực mềm mại. Anh nuốt xuống ham muốn được hạ môi mình lên nếm trải kho báu ngọt ngào ấy, và tập trung nhìn lên mặt cô. Anh ghé sát vào kiểm tra hai bên đồng tử và thầm ngăn mắt không nhìn xuống ngực áo hình chữ V của Macy.

Mặt anh sát miệng cô đến nỗi anh nghe hơi thở nồng nàn của cô phả lên má mình. Jake bèn hôn phớt lên môi Macy. Anh thực lòng chỉ muốn hôn thật nhanh thôi, nhưng đầu lưỡi cô đã len vào giữa đôi môi anh và bàn tay cô níu lấy cổ anh. Đắm mình trong cảm giác mê ly, anh uống từng hơi thở của cô. Mê cuồng trong hương vị nồng nàn, anh len bàn tay dưới áo và ngón cái của anh vuốt ve ngực cô.

Cô rên lên trong miệng anh và rướn người trên mặt nệm. Đúng lúc ấy, anh chợt nhớ ra. Anh không thể tiếp tục được nữa.

Anh lùi ra làm cả hai cùng thở hổn hển. "Đồng tử của em vẫn bình thường." Dứt lời anh quay mặt ra ngoài.

"Đáng lẽ anh không nên bắt đầu làm một việc mà anh không thể kết thúc chứ," cô càu nhàu.

"Em có muốn anh kết thúc không?" anh hỏi, băn khoăn không rõ liệu cô nói đồng ý là đã đủ rồi chăng. Jake nín thở chờ đợi.

"Không. Nhưng dầu vậy anh không nên bắt đầu mới phải."

Ô, người khơi mào đâu phải là anh nhỉ? Ừ thì anh cũng góp phần chút ít để bắt đầu, nhưng chính cô truyền lửa cho nụ hôn vừa rồi kia mà. Dù nghĩ vậy nhưng anh không nói ra.

Ba mươi phút sau, Jake vẫn nằm thao thức và chưa nguôi nỗi khát khao. Anh vừa nhìn đồng hồ. Đấy là lý do vì sao Jake biết chính xác thời điểm cơn mưa đạn bất ngờ bắn xối xả qua khung cửa sổ.

22. Chương 22

Macy nghe một loạt tiếng đùng đoàng thật lớn và tiếng kính loảng xoảng vỡ vụn. Cô chưa tỉnh hẳn để kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì thân hình rắn chắc của Jake đã đè lên người cô. Toàn bộ sức nặng ôi-thật-nam-tính

của anh khiến Macy nấc "hực". Ngay sau đó, anh ôm chặt cô trong tay lăn từ trên giường xuống đất. Cô ngã chồng đánh "thịch" lên khuôn ngực trần của anh, hai tay anh ghì siết cô vào mình, một vật thép lahj ngắt tì giữa hai xương bả vai cô.

"Thằng khốn nạn!" Anh lật nằm đè lên cô. "Em có sao không?" Anh chống một bên khuỷu tay lên và tay kia sờ khắp nửa người phía trước, rồi đến ngực, xương sường, và chân cô. "Macy?"

"Ơi." Tiếng đùng đùng ư? "Tiếng gì…?"

Mắt cô đã định thần nhìn rõ hơn. Vật bằng thép anh tì sau lưng cô nãy giờ đang trong tay phải của anh: khẩu súng của Jake. Manh mối thứ nhất đã rõ, tiếng nổ vừa rồi không phải là tiếng pháo tép.

Ôi trời đất quỷ thần ơi. Macy định ngồi ngay dậy.

"Nằm yên!" Anh đẩy cô nằm xuống thảm còn mình thì trườn nhanh ra cửa.

Đầu óc cô quay cuồng. Súng à? Kính vỡ ư? Có người vừa bắn vào cửa sổ của phòng ngủ. Có người rất có thể sẽ còn bắn nữa. Đầu óc vẫn còn ngái ngủ của cô nảy bật từ ý tưởng này sang ý tưởng khác và kết thúc bằng câu hỏi Jake nghĩ anh ấy đang đi đâu thế nhỉ?

Cô vươn cổ ngó theo thì thấy anh sắp trườn đến cuối giường. Hình như anh vừa bảo cô nằm yên đó cơ mà? Nghe như một kế hoạch hay ho chết tiệt!

"Đừng!" Cô vùng người lên, vươn cả hai tay khóa lấy cẳng chân đầy lông của anh. "Anh điên rồi à? Bọn chúng có súng đấy."

"Anh cũng có!" Anh vừa nói vừa vùng chân ra.

Cô vẫn bám chặt như một con muỗi đói máu, rồi cong mông lên theo hướng ngược lại để cố lôi anh trở lại giường. "Chúng giết anh mất thôi."

Anh quay người lại gỡ những ngón tay cô đang túm chặt mắt cá chân anh. "Nằm yên đó đi!"

Trước khi cô kịp túm lại chân anh, Jake đã đứng dậy và chạy vụt ra khỏi phòng ngủ. Cô nghe tiếng chân anh chạy thình thich và tiếng cửa sau nhà cô kẹt mở. Và rồi… thêm một tràng súng nổ giòn.

"Không!" Macy ngỗi bật ngay dậy.

Cô chạy qua hành lang, vòng quanh bàn nước và chạy thẳng ra cửa sau đang mở toang, nhưng đến đây thì cô đứng khựng lại. Ngoài kia là cả đống người có vũ khí đấy! Còn cô đang làm cái quái gì thế này? Macy cố trấn tĩnh bằng cách hít thở sâu và lom khom nép sát tường đến bên khung cửa ngó ra ngoài. Màn đêm ẩm ướt tối đen như mực, cô cầu trời cho mình nhìn thấy Jake. Cầu cho anh còn đứng vững. Còn đi lại. Còn sống.

Cô nhớ đến loạt súng gần nhất. Hai tay run bắn lên khi nghĩ đến cảnh giờ này anh đang nằm sõng soài ngoài kia trong đêm đen, hấp hối sắp chết.

Đã chết sao?

Thật bực cái anh này! Giá lúc nãy cô đừng buông cổ chân anh ra. "Jake ơi?"

Chẳng có gì. Không ai đáp lại. Nỗi sợ hãi bóp nghẹt cổ cô. Và rồi – rầm!

Lúc ấy cô chỉ mới năm tuổi và đang ngồi bên bàn ăn trong bếp nhà bà ngoại. Ông ngoại đang mỉm cười dỗ dành.

"Ăn đi con! Ăn đi rồi ông dẫn đi xem…"

Bé Macy biết chắc ông ngoại định nói từ xiếc. Có gánh xiếc vừa ghé qua nơi này, bé đã nài xin ông cho đi xem từ mấy ngày trước. Nhưng ông vĩnh viễn không bao giờ nói hết câu ấy. Ông co rúm người lại, hai mắt thất thần, và ngã úp mặt lên đĩa mì spaghetti.

Mới năm tuổi đầu, cô đã đau đớn học được một điều: cái chết có thể vô hiệu hóa mọi lời hứa, rằng chết là hết và rằng tình yêu luôn đi kém với một cái giá rất đắt.

"Cầu xin Chúa phù hộ cho anh Jake được bình yên," cô lầm bầm khấn nguyện trong bóng tối.

Macy vụt đứng lên, đặt ngón tay lên công tắc đèn nhưng lại ngần ngừ. Tim đập thình thịch trong lòng ngực, cô phải nắm chặt khung cửa cho khỏi ngã. Liệu anh có nằm úp mặt xuống đất giống ông cô úp mặt lên đĩa mì không? Cô chỉ muốn bật ngay đèn lên xem cho biết.

Trước khi đầu cô kịp nghĩ sâu xa hơn, tay cô đã ấn xuống công tắc đèn trong phòng. Ánh sáng bàng bạc trùm lên thềm hẹp trong lúc Macy nhớn nhác nhìn quanh tìm anh. "Jake à?"

Chẳng thấy gì. Không thấy Jake. Ôi trời ơi!

Nghe tiếng người từ con hẻm sau nhà vọng đến. Macy bước qua thềm và giẫm lên mặt cỏ ướt đâm nước mưa. Những thanh hàng rào gỗ kêu kẽo kẹt trước khi hai người đàn ông nhảy qua và đi về phía cô. Một người mặc đồ vest và đeo cà vạt chỉnh tề. Người kia chỉ mặc mỗi chiếc quần lót trắng sọc xanh.

Là Jake!

Hai đầu gối Macy bủn rủn ngã khuỵu xuống.

****

"Tôi đếch quan tâm. Mẹ kiếp, tôi tin tưởng rằng các anh đã che chắn hết mọi bề, thế mà…" Jake bực bội nói một tràng. Nhưng sau khi anh và tay đặc vụ FBI nhảy qua hàng rào, anh im bặt khi thấy Macy đổ gục xuống. Bước chân trần của anh nện sầm sập trên nền cỏ ướt. Khi anh đến được bên cô, Macy đã nằm nghiêng co người trên đất, hai tay cuộn lấy hai chân.

Anh ngồi xuống cạnh cô lo lắng hỏi. "Này em, có sao không?"

"Khỏe… như… vâm." Macy chớp chớp mắt, hơi thở run rẩy đứt quãng. "Em… khỏe như vâm." Hai hàng mi cô ươn ướt, và vài giọt nước mắt lăn trên má.

Cảm giác hối hận như muốn khoan thủng lồng ngực anh. Đáng lý ra anh nên đối đầu với đặc vụ James kiên quyết bảo vệ ý định đưa cô về nhà anh mới phải. Anh đã biết trước ý định của họ. Họ muốn giăng bẫy, dùng cô làm con mồi. Họ đã đánh giá thấp tên Tanks. Nhưng thật quỷ tha ma bắt anh đi vì anh đã đánh giá quá cao khả năng bảo vệ của họ. Dù không thích kế hoạch của James nhưng anh không ngờ họ hành đọng kém cỏi đến như vậy. Nếu lúc đầu anh cứ tin vào trực giác của mình thì đâu đến nỗi xảy ra sự cố đáng tiếc vừa rồi. Anh hứa với lòng sẽ không bao giờ lặp lại lỗi lầm này nữa.

Macy nhoài người len, hai tay mềm mại vịn vào hai vai anh. "Anh là đồ ngốc!" Cô đẩy anh mạnh đến nỗi anh ngã ngửa trên mặt đất lép nhép bùn. Khẩu Glock rơi xuống cạnh chỗ anh nằm.

"Chúng có súng đấy!" Cô bò lên ngực anh và đấm anh tới tấp bằng nắm tay bé xíu. "Em tưởng chúng giết anh rồi chứ!"

Jake nghe tiếng đặc vụ FBI chặc lưỡi phía sau nhưng anh chỉ nghĩ đến hai hàng nước mắt đang chảy ròng ròng trên khuôn mặt Macy.

Anh nằm im chịu trận hai, ba, bốn quả đấm trước khi anh đưa cả hai tay nắm chặt cổ tay mảnh dẻ của Macy. "Anh không sao mà." Anh kéo cô xuống và vòng tay nhẹ nhàng ôm ngang người cô, giữ cho thân hình nhỏ nhắn trong bộ quần áo cotton áp lên người anh. Bùn lạnh ngắt ướt nhẹp dưới lưng Jake nhưng trên ngực anh đã có tấm thân ấm áo của cô, và chưa từng có điều gì được thoải mái như bây giờ.

Tiếng nức nở thổn thức bật lên từ lồng ngực cô.

"Suỵt," anh thì thầm, âu yếm xoa lưng cô dỗ dành. "Không sao rồi, cưng của anh. Anh hứa. Anh sẽ bảo vệ em." Và anh thấy thật tội nghiệp cho kẻ nào muốn ngáng đường anh.

Anh nghe cô nghẹn ngào và toàn thân Macy chợt căng thẳng. "Chẳng có" – sụt sịt – "không sao gì cả."

Cô vừa nói vừa xen giữa tiếng nấc, giống hệt mẹ cô. Mà mẹ cô làm anh sợ khiếp. Nhưng thậm chí nếu Macy còn giống mẹ nhiều hơn anh tiên đoán thì điều đó cũng chẳng làm suy giảm khát khao anh dành cho cô. Anh không cần mẫu người hoàn hảo. Anh chỉ muốn Macy mà thôi. Tính hài hước, những câu trả treo dí dỏm, và tình cảm chân thành của cô. Tất nhiên, anh cũng tận hưởng điều này nhiều hơn nữa – những ấp

ôm, những gần gụi. Ôi trời, anh yêu cái cách cơ thể cô nằm trọn vẹn trong anh. Dù anh có cao hơn, nhưng cơ thể hai người ráp lại với nhau luôn vừa vặn. Ừ, anh biết anh sẽ muốn cô mãi mãi ở bên mình.

Cô chống tay ngồi lên. Ngực cô rời khỏi ngực anh. "Em có thể chăm sóc" – sụt sịt – "cho mình. Với lại đằng nào em cũng có" – sụt sịt – "muốn đi xem xiếc đâu!" Cô lồm cồm ngồi dậy và vùng vằng bỏ vào nhà.

****

Hai tiếng đồng hồ sao cuộc tấn công, Macy đã đứng trước cửa căn hộ của Jake, cả tinh thần, thể xác cùng cảm xúc đều kiệt quệ. Trước khi ra khỏi nhà, cô đã thay bộ quần áo ngủ bằn chiếc quần len xám và áo thun màu xanh da trời. Tuy nhiên cô lại quên thay ra đôi dép đi trong nhà hình thỏ bông vàng chóe.

"Cô gái Pizza, em vào đi chứ." Jake đặt hộp vệ sinh cho mèo và túi quần áo của cô xuống đất, ngẩng lên nhìn cô. "Anh nồng nhiệt đón chào cả ba người bạn của em nữa đấy." Anh khoát tay chỉ đôi dép thỏ dưới chân và lồng nhốt mèo trên tay cô.

Macy mệt đến nỗi không buồn đáp trả câu nói đùa của anh. "Anh cứ đưa em qua ở với mẹ ít bữa cũng được mà."

Anh dịu dàng kéo cô vào trong. "Bây giờ mới năm giờ sáng thôi."

"Ngoại giờ này đã dậy tập yoga rồi."

"Nhưng mình đã đến đây rồi em." Anh đóng cửa và đỡ lồng nhốt mèo trên tay cô đặt xuống đất, mở lồng thả Elvis ra. Con mèo rít lên, nhất định không chịu ra.

Macy nhìn quanh phòng khách nhà anh. Nếu không mệt đến bã người, cô đã thích thú khám phá ngôi nhà, tìm những manh mối giúp cô hiểu thực chất Jake Baldwin là người thế nào. Nhưng ngay lúc này, cô chỉ mong có một chỗ nằm xoài xuống, để xua đi và quên hẳn cơn bão cảm xúc lúc nãy đã hoành hành trong tâm trí cô khi cô tưởng anh bị bắn chết.

"Em đi lối này này." Anh dẫn cô đi xuống hành lang và vào phòng ngủ.

"Xin lỗi nhé. Anh không bao giờ sắp xếp gối mền ngăn nắp cả. Tuy nhiên, chăn và drap trải nệm cũng tương đối là sạch." Anh kéo kéo tấm chăn nhàu.

Tương đối sạch nghe không ổn lắm. Cô đã định đòi ra sofa ngủ, nhưng sự kiệt sức khiến cô không còn hơi sức đâu để đòi hỏi. Mèo Elvis vừa vào cửa đã chui vội xuống gầm giường. Có lẽ con mèo này nghĩ đúng đấy. Giường là giường, có tương đối sạch hay không cũng thế.

Cô thả mình xuống nệm. "Nếu nằm đây mà em bị rận cắn, em sẽ kiện anh đấy."

Anh quỳ xuống giữa hai đầu gối cô và tháo dép ở chân cô ra, như thể việc cởi bỏ đôi dép bông cho cô là một phần công việc của anh vậy. Anh ngước nhìn lên cô, ánh mắt đăm đăm. "Anh hết sức xin lỗi em, Macy."

Macy ráng chớp mắt dù hai mi mắt cô nặng trĩu, chỉ muốn nhắm lại. "Về chuyện gì cơ? Về chuyện anh ngốc đến nỗi suýt chút nữa bị chúng giết ư?"

"Không." Hai bàn tay anh đặt lên hai đầu gối cô. "Vì đã ngốc đến nỗi đưa em về nhà của em. Anh đã có linh tính tên Tanks sẽ không bỏ cuộc. Thế mà anh đã nhượng bộ đặc vụ James…"

"Em mới là người nằng nặc đòi về nhà mà." Dù toàn thân rã rời, cô không thể không nhận thấy mặc cảm tội lỗi mà Jake đang gồng gánh, thấy hai mắt anh đỏ ngầu vì thiếu ngủ và ánh nhìn rụt rè như cậu bé biết lỗi khiến cô không thể cầm lòng. Tuy nhiên, trước khi kịp cắt nghĩa những cảm xúc đang dâng lên, cô nằm vật xuống giường, đăm đăm nhìn quạt trần nhà anh. Những cánh quạt xoay xoay, xoay xoay mãi.

"Khi nào gặp Billy, em sẽ giết nó," cô lẩm bẩm. Cô nhấc đầu gối, luồn chân vào tấm chăn tương đối sạch của Jake và trở mình nằm nghiêng, quay mặt vào tường.

"Tụi mình đều cần phải ngủ," Jake nói bằng giọng khàn khàn. "Đầu giờ chiều anh mới phải đi làm. Em thì phải gọi điện cho bác sĩ để nhận hẹn tái khám. Bà em nói sẽ qua đón em đến bệnh viện đấy."

Macy nghe tiếng anh kéo khóa quần xuống nhưng cô mệt mỏi nhắm nghiền mắt, không buồn quan tâm anh có cởi quần áo hay không. Mặt nệm lún xuống khi anh leo lên giường và nằm xuống cạnh cô

Jake vòng tay ôm ngang eo cô và kéo lưng cô áp vào ngực anh. Người cô lọt thỏm trong khuôn ngực rộng của anh. Hai cánh tay anh quấn lấy người cô. Hơi ấm nồng nàn từ cơ thể anh truyền qua lớp áo thun mỏng trên người Macy, cô cảm thấy an toàn – thật an toàn đến độ cô không còn nghe tiếng nói của lý trí nhắn nhủ rằng thứ an toàn ấy thực ra rất nguy hiểm.

"Macy này?" tiếng của Jake kéo cô khỏi lằn ranh chìm hẳn vào giấc ngủ.

"Hử?"

"Em lúc tối nói em không thích đi xem xiếc là sao vậy?"

"Nói chuyện khác đi anh," cô làu bàu. Rồi cô chìm vào giấc ngủ, cảm giác được an toàn hơn bao giờ hết.

****

Ông Hal nhìn đồng hồ treo tường. Chết thật, đã mười giờ rồi cơ à. Đáng lẽ giờ này bà ấy đã phải đến rồi chứ.

Ông ngồi lên, cầm ống nghe và quay số tiếp tân của bệnh viện. "Cho tôi nói chuyện với bà Faye Moore. Bà ấy là tình nguyện viên của bệnh viện."

Cô gái trực điện thoại bảo ông giữ máy chờ trong giây lát. Ông Hal phải đợi năm phút dài dằng dặc trước khi cô ta quay lại trả lời ông. "Cô Faye trên tầng bốn, thưa ông. Để tôi nối máy lên đó nhé."

Ông Hal thở phào. Hôm nay khi hít thở ông đã bớt đau hơn nhiều.

Cô y tá trực của tầng bốn trả lời điện thoại của ông. "Xin ông chờ một lát. Cô ấy vừa mang sách đi phát cho bệnh nhân."

Ông Hal đợi thêm bốn, năm phút nữa.

Cuối cùng, bà Faye cũng trả lời điện thoại. "A lô?" Không hiểu sao giọng nói của bà có vẻ lo lắng.

"Chị Faye đấy à? Tôi là Hal đây."

Bà chẳng nói năng gì, thế là ông khởi đầu câu chuyện. "Hôm trước chị có hẹn hôm nay sẽ ghé qua phòng tôi."

"Tôi… hôm nay tôi không làm trên tầng ấy."

Ông nắm chặt ống nghe. "Chẳng lẽ chị không được nghỉ giữa giờ ư? Hay chị đi sớm vài phút rồi qua chỗ tôi trước khi đi làm cũng được mà."

Lại im lặng. "Tôi không cho là… tôi nghĩ tốt hơn hết… Họ bảo tôi không nên gặp anh nữa, anh Hal ạ."

"Tôi không quan tâm họ nói gì cả," ông càu nhàu, giọng nghe bực bội hơn là ông muốn. "Theo tôi, ít nhất chị cũng nợ tôi một lời giải thích."

"Vâng… có lẽ vậy" – sụt sịt – "tôi có thể ghé qua trong giờ ăn trưa."

"Vâng, nhớ là tôi sẽ đợi chị đấy." Ông gác máy, sốt ruột nhìn đồng hồ. Kiên nhẫn chưa bao giờ là đức tính nổi bật của ông.

****

Một bàn tay âu yếm vuốt má đánh thức Macy. Giấc ngủ trong chăn ấm nệm êm. Có thứ gì đó đang săn lên nơi dưới đầu gối đang gập lại của cô khiến Macy cảnh giác hơn. Tuy nhiên vẫn chưa cảnh giác lắm. Macy nhấc chân trượt lên trên nó.

Lên.

Xuống.

Thốt nhiên cô choàng hiểu, Macy mở bừng mắt. Một tiếng hít vào thật sâu thật trầm thật đàn ông vang lên bên tai.

Trời đất ơi. Cô đang gần như nằm đè lên người anh, đầu gối cô đang mát xa vật quý của anh.

“Chào buổi sáng,” anh thì thào.

Macy không dám nói, cũng không dám cựa quậy. Đã lâu lắm rồi, cô không ở trong tình huống phải đối phó với tình trạng “cương cứng” thế này. Cô băn khoăn không rõ mình nên thổ lộ rằng mình đã nhận biết tình trạng của anh hay giả bộ coi như không biết gì về trạng thái ấn tượng đang nhô lên bên trong chiếc quần đùi của Jake.

“Em thấy thế nào rồi?” Anh ngồi lên và nhìn xuống cô.

Giả vờ không biết tí gì là hay nhất. Nghĩ vậy, cô vội vàng nhắm mắt lại nhưng đã quá muộn – anh đã nhìn thấy. Cô biết thế vì có nghe anh chặc lưỡi. “Anh nghĩ đến giờ mình phải dậy rồi em.”

“A, nhưng có vẻ chàng Dudley đã ngẩng đầu dậy trước rồi kìa.” Tuy bạo mồm bạo miệng thế nhưng trong thâm tâm cô ngại ngùng lắm. Nhưng biết làm sao, giả vờ không biết gì chưa bao giờ là thế mạnh của cô Macy lăn người khỏi vòng tay anh, ngồi dậy, nhưng cô phạm sai lầm khi quay lại và nhìn xuống chỗ…

“Chàng Dudley ư?” Jake bật cười. “Tối qua, em gọi nó là chiến hữu của anh cơ mà. Có phải hai người đã gặp nhau làm quen khi anh không đề phòng không vậy?”

“Không. Tại em nghe người ta gọi thế chứ bộ.”

“Em nghe ai nói thế nào?”

Cô im re. “Em nói đấy.” Cô nghiêm mặt. “Nhưng anh đừng quá tự mãn nhé. Chàng Dudley của anh không ấn tượng gì lắm đâu.” Dù biết mình vừa nói dối trắng trợn nhưng Macy không muốn cho đầu anh chàng này được phổng mũi to hơn kích cỡ mình hiện có. Theo đúng nghĩa đen nhé.

Một bên mày Jake nhướn lên, vẻ tự tin sáng lòa lấp lánh trong mặt anh cho cô biết cô gặp rắc rối rồi đây. “Vậy ta hãy trở lại giường và cùng làm cho chàng ta ấn tượng hơn đi nào.”

“Không đâu. Em phải đi vệ sinh đây.” Macy vội vã xuống giường đúng lúc con Elvis xuất hiện ngay ngưỡng cửa.

“Macy này?” Jake gọi với theo. “Anh xin lỗi đấy.”

Cô quay lại nhìn, Jake co chân che đi bằng chứng rành rành, nhưng nụ cười tinh nghịch trên môi anh cho thấy lời xin lỗi của anh không hề thật lòng tí nào. Với lại, anh không việc gì phải xin lỗi. Chính Macy gợi chuyện trước cơ mà. Có thể nói, đó là động thái không thể coi là thông minh nhất của cô. Trời ạ, cô còn đặt tên cho cái ấy của Jake nữa chứ! Đó là hành động cực kỳ dở. Bởi vì một khi đã giới thiệu làm quen, đàn ông sẽ hoàn toàn thoải mái khi nói về nó. Chàng Dudley thế này. Chàng Dudley thế kia.

“Chỉ là em… có vẻ như em có tác động ấy với… với chàng Dudley đấy.”

Thấy chưa? Một sai lầm vĩ đại.

Macy dành 15 phút sau đó trong buồng tắm phụ của Jake. Cô vơ lấy túi xách tìm vật dụng cần thiết và thay băng vệ sinh trước khi quấn khăn tắm quanh ngực. Lúc trước, Jake đề xuất ý kiến rằng họ tắm táp rồi đi kiếm thứ gì ăn trước khi anh đến sở làm. Anh còn gợi ý họ cùng tắm chung nữa. Macy từ chối đề nghị tắm chung nhưng cô nhận lời đi ăn sáng cùng anh.

Một tay nắm tóc gọn ra sau gáy, tay kia của Macy lau mặt gương mờ hơi nước. “Kinh!” cô rên rỉ. Hình ảnh trong gương phản chiếu lại cô là cô gái có một bên mắt tím bầm, một vết tím nữa trên trán, mặt dù vết khâu thực ra nằm khá cao nên cũng chẳng dễ gì thấy được. Chẳng phải cô ngại gì nhưng đã là con gái, chẳng ai muốn mặt mình có sẹo cả. Một cái vặn cổ để chứng tỏ rằng mình không thật quá đau như cô tưởng. Thế là tốt vì hôm nay cô có rất nhiều việc phải làm. Mà bây giờ đã là 11 giờ trưa rồi.

Với tay lấy chiếc bịch ni lông Jake cất hộ cô vài bộ quần áo vào đó từ tối qua, Macy lôi ra… chiếc quần lót đàn ông lấm đầy bùn và chiếc quần jean chưa giặt. Bực mình thật! Cô lấy nhầm túi mất rồi. Macy nhìn xuống chiếc quần len xám dưới nền nhà tắm: nước nhỏ từ tấm màn che bằng nhựa quanh vòi sen tạo thành vũng quanh chiếc quần của cô.

Giắt đầu khăn tắm cẩn thận dưới cánh tay, cô mở cửa ngó ra hành lang và nghiêng đầu lắng nghe. Tiếng nước chảy rào rào vọng lại cho thấy anh đang tắm vòi sen ở phòng tắm chính. Hoặc là cô chờ anh tắm xong rồi nhờ anh mang quần áo cho mình, hoặc cô sẽ thử vận may…

Là người thích thử vận may hơn là kiên nhẫn ngồi chờ, cô xỏ chân vào đôi dép thỏ đi trong nhà và bước ra khỏi phòng tắm đầy hơi nước. Đi qua phòng đọc sách cạnh buồng tắm và gần đến phòng khách, Macy chợt nghe tiếng chuông cửa. Cô đứng sững, không biết nên quay lại nhà tắm hay chạy thật nhanh đi lấy túi quần áo. Tiếng chìa khóa xoay trong ổ vọng lại khiến lượng adrenaline trong máu Macy tăng vọt. Cô chạy thục mạng đến nơi ẩn nấp gần nhất: phòng ngủ chính trong căn hộ.

Cô chạy qua cửa phòng nhưng lại đâm sầm vào anh chàng Jake vừa tắm xong và không mặc quần áo gì – đúng ra thì, chỉ quấn chiếc khăn tắm màu sẫm ngang eo. Làn da trần của anh chạm vào ngực cô gửi nhanh hai thông điệp khẩn lên não bộ của Macy. Thông điệp thứ nhất nói rằng cô rất thích anh không áo quần như thế này. Thông điệp thứ hai là: Khăn tắm của mình bị tuột.

Mắt anh đưa xuống bộ ngực trần của cô, lúc này đang ép chặt vào bụng dưới của anh. Jake đưa tay ôm ngang hông trần của cô.

"Jake à?" có tiếng phụ nữ từ ngoài vọng vào. Rồi tiếng bước chân. "Cưng à? Sao lại quên hẹn thế nhỉ? Ôi trời ơi!" Ba tiếng cuối cùng thể hiện sự kinh ngạc tột độ.

Hẹn ư?

Ngay lập tức Macy nhận ra cái cục cưng có hẹn với Jake ấy đang nhìn chằm chằm vạo cặp mông trần của cô. Cô nhìn ngay qua chiếc khăn quấn quanh người anh, tức thời nảy ra một kế hoạch. Chắc chắn cục cưng của Jake hẳn đã nhìn thấy anh trần trụi rồi nên Macy sẽ lấy thứ cô đang cần – mặc cho mọi người cùng chiêm ngưỡng Jake Bladwin tổng thể.

23. Chương 23

Jake trố mắt nhìn người phụ nữ đang đứng trong hành lang nhà mình. Anh nhận ra mình đang trần như nhộng, lại thêm cứng như đá, ngay trước mặt…

Anh vội vàng giật lại tấm khăn. Nhưng rủi thay, Macy không chịu buông. Vậy là anh và cô cùng giằng nhau chiếc khăn.

"Quỷ thật!" Rốt cuộc khi định thần lại, Jake đóng sập cửa phòng ngủ. Anh nghe thấy tiếng Macy phóng vào phòng tắm và tự nhốt mình trong đó.

Khi đứng nhìn vào cánh cửa, Jake bật phá ra cười, rung lên bần bật. Giây lát sau, anh tự trấn tĩnh và hé cửa nhìn ra. "Mẹ, chờ con một chốc. Con… con ra ngay đây ạ."

"Thôi để mẹ về cho rồi," mẹ anh hét to đáp trả, giọng rõ là run rẩy.

"Đừng, con xin mẹ đấy." Jake biết anh cần giải thích ngay lúc này cho mẹ anh khỏi nghĩ ngợi. Đúng lúc ấy, tiếng cửa phòng tắm kẹt mở ngay sau lưng làm Jake quay lại. Tất cả những gì anh thấy được là đầu mũi của Macy, chẳng chút ngoạn mục bằng cảnh tượng anh vừa thấy lúc nãy.

"Jake, có phải em nghe nhầm không? Đừng bảo rằng đấy là mẹ anh mới vừa nhìn thấy mông trần của em đấy nhé."

Jake với tay lấy chiếc quần jean vừa bật cười. "Em đâu có trần như nhộng. Em có đi đôi dép thỏ cơ mà."

*****

Ông Hal nhìn trân trân vào chiếc khay bày bữa trưa trước mặt mình và bấm bụng chờ bà Faye. Nếu 10 phút nữa bà không đến, ông sẽ lại gọi điện lên cho xem.

Có tiếng gõ cửa se sẽ. Bà Faye bước hẳn vào trong, xách theo hộp nhựa đựng đồ ăn trưa. Hôm nay, bà mặc quần ống suông bằng vải kaki va áo blouse sọc. Tóc bà Faye đã không còn màu tía nữa, mà trở lại thành màu nâu sâm – màu tóc tự nhiên của bà, chỉ có điều mọi sợi tóc bạc đều biến mất. Không phải là ông Hal ngại gì đám tóc bạc. Mớ tóc dày của ông đã ngả sang bạc nhiều hơn đen từ lâu rồi.

"Tôi tưởng chị không đến chứ," ông lên tiếng.

"Lúc đầu tôi cũng định không đến, anh ạ."

Vừa định hỏi lý do, ông thốt nhiên nhận ra rằng làm thế nào để giữ được bà ở lại mới là quan trọng hơn cả. "Hôm nay chị dùng món gì trong bữa trưa vậy?"

Bà nhìn xuống hộp cơm như thể bà đã quên lúc sáng mình chuẩn bị những gì. "À… chỉ là bánh kẹp thôi mà." Một thoáng im lặng. "Thế anh vẫn chưa dùng bữa ư?"

"Tôi định đợi chị đến ăn chung cho vui."

Một nụ cười thoáng qua làm gương mặt bà Faye bừng sáng. "Ôi, thế anh quên là tôi là việc ở đây nên cũng biết đồ an trong bệnh viện rất dở sao. Vậy tại sao tôi đổi đồ ăn với anh chứ?"

"Bởi vì tôi có con ách chủ bài nhé."

"Con ách à?"

"Chị thích kẹo sô-cô-la không?"

"Anh có sô-cô-la loại gì nào?"

"Loại ngon lắm. Lại đắt tiền nữa. Sô-cô-la Thụy sĩ hẳn hoi nhé."

"Anh lấy sô-cô-la Thụy Sĩ từ đâu ra thế?" Bà Faye bước lên một bước.

"Con trai tôi làm cho một công ty Thụy Sĩ mà. Lần nào vào thăm, nó cũng mang cho tôi một hộp." Ông nhìn hộp cơm trong tay bà. "Để xem chị có gì đáng để tôi trao đổi nào?"

Bà nhích lại và mang theo mùi thơm phấn em bé đến gần ông hơn. Bà Faye khẽ khàng đặt chồng hộp đựng đồ ăn bên cạnh khay của ông và từ tốn mở lần lượt từng hộp nhựa. "Bánh mì ủ men mềm tự làm tại nhà kẹp giăm bông và phô mai, khoai tây chiên đút lò ít béo, với lại… ba chiếc bánh cuộn nhân mứt trái vả Fig Newton nữa."

"Tôi thích bánh Fig Newton lắm đấy." Ông mở nắp khay đồ ăn cho bà thấy một phần súp gà lõng bõng nước đậy bằng nắp nhựa đọng hơi nước, một cái bánh hamburger ỉu nguội ngắt và món xào cà rốt với hạt đậu cũng nguội lạnh từ lâu. "Tôi đề nghị ta chia mọi thứ 50-50 nhé?"

Bà nhăn mũi nhìn khay đồ ăn của ông. "Tôi không biết sô-cô-la của anh có đáng mà chia không nữa."

Ông Hal cẩn thận để những vết khâu không bị bung chỉ, vươn tay lấy một hộp kẹo trong tủ nhỏ cạnh giường bệnh. Ông đặt hộp kẹo trong tủ nhỏ cạnh giường bệnh. Ông đặt hộp kẹo cạnh phần ăn trưa của hai người. "Có vài viên kẹo còn trộn cả hạnh nhân nữa cơ."

Bà ngần ngừ. "Ừm. Nhưng tôi thấy anh sẽ có lợi hơn rồi."

"Chỉ cần ăn thử một viên kẹo thôi, chị sẽ không nghĩ thế nữa đâu."

Bà mở hộp bánh kẹp và mời ông nửa cái. Bà ngồi xuống cuối giường cùng ăn và nói chuyện phiếm với ông. Họ cùng ăn hết bánh kẹp, khoai tây đút lò và mỗi người ăn một cái bánh Fig Newton, cái cuối cùng bị bỏ lại với phần thức ăn của bệnh viện vẫn còn nguyên.

Khi bà Faye xúc một thìa súp đưa lên miệng, mắt bà đã rơm rớm ướt. "Tôi đã định nói thật với anh từ lâu rồi cơ."

Ông dùng nĩa xiên những hạt đậu tí hon. "Vậy ra ngay từ đầu chị đã biết rồi ư?"

Bà gật đầu bộc bạch. “Hôm đầu tiên, tôi nghe mọi người bảo anh nằm trong khoa chăm sóc đặc biệt. Vừa hay lúc ấy có người trong khoa của anh cần nước đá để chườm, nên tôi mang lên ngay chỉ để được… nhìn thấy anh mà thôi.”

“Để làm gì?” ông hỏi ngay.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má bà. “Bên FBI bảo họ nghĩ là Billy bắn anh bị thương, nhưng tôi biết con tôi không bao giờ làm thế. Vậy nên, tôi chỉ muốn gặp anh để hỏi tại sao anh vu oan cho cháu nhà tôi.”

Ông Hal buông nĩa xuống. Chiếc nĩa va đánh xoảng vào khay thức ăn. “Tôi có bao giờ bảo là Billy bắn tôi đâu.”

“Mãi sau này tôi mới biết anh không nói thế.”

“Thằng bé đã cứu mạng tôi,” ông Hal nhấn mạnh. “Tôi đã khai với họ thế rồi.”

Bà nhìn thẳng vào mắt ông. “Billy ngoan lắm. Tôi” – sụt sịt – “tôi biết nó theo bạn đi trấn lột cửa hàng thực phẩm là hoàn toàn sai, nhưng… nó cũng có nhiều mặt tốt lắm.”

Ông Hal với hộp khăn giấy cạnh giường đưa cho bà. Bà lắc đầu và lục túi áo lấy miếng khăn giấy mang từ nhà. “Tôi có đây rồi.” Bà chậm chậm mắt. “Tôi xin lỗi. Chắc anh chẳng muốn nghe tôi khóc đâu. Tôi đang muốn thôi đây.”

“Ồ không sao đâu, chị Faye. Ý tôi là tất nhiên tôi không muốn chị buồn, nhưng tôi hiểu tấm lòng của chị. Tôi chắc giờ này chị đang lo cho Billy lắm.”

Bà gật đầu. “Vâng, tôi lo lắm. Giờ còn lo cho Macy nữa.” Thế là bà tâm sự với ông chuyện con gái gặp tai nạn, rồi sau đó có người lại nã súng vào cửa sổ phòng Macy lúc nửa đêm.

“Tôi tin chắc cảnh sát đã có kế hoạch bảo vệ cháu rồi, chị Faye ạ,” ông an ủi.

Bà Faye lại gật đầu đồng tình. “Họ có Lực lượng Phòng chống Bạo lực cùng vào cuộc với FBI. Với lại, có một anh cảnh sát kia nữa.” Bà mỉm cười. “Tôi cho rằng cậu ta có tình cảm với Macy.”

“Nếu Macy giống mẹ thì tôi hiểu tại sao cậu ta mến cô bé rồi.”

Bà Faye cuối đầu nhìn khay thức ăn. “Tôi thấy giờ chúng ta đang trong tình huống khó xử. Anh bảo chúng ta phải làm sao đây?”

Ông Hal hít vào một hơi dài, tự nhiên thấy hơi khó nói. “Tôi biết người ta bảo chị đừng tới, nhưng tôi chẳng buồn quan tâm. Tôi muốn mời chị đi chơi, nhưng đã lâu tôi chưa hẹn phụ nữ đi chơi rồi. Tôi… tôi không rõ liệu mình còn biết hẹn hò không nữa.”

Bà Faye sửng sốt nhưng sau đó, một nụ cười thật nhẹ thoáng hiện trên môi bà. “Tôi đang nói về cái bánh Fig Newton cuối cùng cơ mà.”

Ông Hal bật cười và lần đầu tiên sau nhiều tháng dài, ông mới thấy thực sự vui vẻ. “Thì ta cứ làm như tôi nói lúc đầu thôi: 50-50!”

Bà cười, để lộ vài vết chân chim mờ nơi đuôi mắt. “Anh không nhường phụ nữ ư? Nhất là đối với người anh đang mong họ sẽ đồng ý đi chơi với mình ấy?”

“Đụng đến bánh Fig Newton thì tôi không bao giờ nhường đâu.” Tuy nói thế, nhưng khi bẻ đôi chiếc bánh, ông nhường bà phần to hơn. Tay hai người chạm nhau, ông Hal thấy trong lòng xốn xang lạ thường. Thật dễ chịu, và ông tự nhủ đôi khi phải “ăn kẹo đồng” chưa hẳn là hoàn toàn không may!

****

Sau khi đã ăn mặc chỉnh tề và cười thỏa thích, Jake vội ra khỏi phòng ngủ. Mẹ anh đanh chờ ngoài sofa.

“Mẹ xin lỗi nhé,” bà nói. Mặt đỏ ửng vì ngượng.

“Không sao đâu mẹ.” Anh đứng ngay cạnh bà.

Bà chớp chớp mắt. “Khi không thấy con đến ăn trưa, mẹ đã gọi đến cơ quan hỏi thăm con.”

Chết! Ăn trưa á? "Con quên khuấy đi mất! Con xin lỗi. Con phải…"

"Cái cậu làm chung với con bảo con đang ở nhà," mẹ anh nói tiếp. "Mẹ lại tưởng con ốm." Bà mân mê chùm chìa khóa trong tay. "Mẹ có chìa khóa nhà con từ hè năm ngoái khi mẹ hay đến tưới cây cho con nên… đáng ra mẹ không hề… mẹ không biết con đang hẹn hò người nào hết. Không phải mẹ không vui hay gì đâu. Từ khi con và Lisa chia tay, mẹ còn lo cho con là khác. Mẹ muốn nói là mẹ biết con yêu nó lắm. Nhưng em trai con không cố tình gây ra đau khổ cho con đâu, với lại…"

Jake giơ bàn tay lên ngắt lời mẹ. Mỗi khi bối rối hay lo lắng, mẹ anh sẽ nói hết chuyện này sang chuyện khác. Đặc biệt là lúc này, anh biết mẹ anh sẽ nói mãi về một chuyện mà anh không muốn nghe. "Không có gì đâu mẹ ạ."

"Đáng lẽ mẹ không nên dùng chìa khóa để tự tiện mở cửa nhà của con." Bà thả chìa khóa nhà anh xuống bàn.

Jake ngồi xuống bên mẹ. Tuy vẫn chưa ngừng nói, nhưng ít nhất bà cũng đã đổi đề tài. "Con bé tội nghiệp. Mẹ biết cô ấy chắc xấu hổ lắm đây."

"Cô ấy không sao đâu." Hình ảnh Macy chẳng mặc gì ngoài một đôi dép đi trong nhà lấp đầy tâm trí anh. Những đường cong cân đối, vòng eo nhỏ xíu, và…

Mẹ anh vẫn không thôi. "Chắc con bé sẽ không tha thứ cho mẹ đâu."

"Cô ấy sẽ tha thứ mà." Không hiểu sao Jake tin chắc Macy không bao giờ giận ai lâu.

Mẹ anh ngẩng lên nhìn con trai. "Hai đứa nghiêm túc đấy chứ?"

Anh ngập ngừng một thoáng. "Vâng, Macy rất đặc biệt, mẹ ạ." Lúc đầu Jake tưởng lần đầu tiên thổ lộ lòng mình sẽ rất ngượng ngập. Anh đã sai.

"Mẹ phải xin lỗi con bé." Mẹ anh đứng bật dậy khỏi ghế.

Trước khi Jake kịp nghĩ ra cớ can ngăn mẹ đừng vào phòng ngủ của anh, bà đã xăm xăm đi vào. Anh nhảy bổ theo sau.

"Macy này?" Mẹ anh gõ gõ lên cửa phòng.

"Mẹ ơi, có lẽ lúc này không phải…"

"Vâng ạ?" Giọng Macy yếu ớt trả lời.

"Cô vào được không cháu?" mẹ Jake hỏi.

Im lặng. Lát sau, cô rụt rè. "Dạ… được ạ."

"Kìa mẹ, sao ta không…"

"Con bé bảo mẹ vào được cơ mà." Miệng nói, chân bà bước ngay vào trong phòng.

Jake bối rối vuốt tóc trước khi theo mẹ đi vào. Macy ngồi ghé cạnh mép giường. Cô vẫn đi đôi dép thỏ ấy nhưng đã mặc quần jean và áo thun anh mang theo từ nhà cô tối hôm qua. Hai má cô bỏ bừng. Con Elvis ngồi sát cạnh, nét mặt ngơ ngác như thể nó hiền lắm vậy.

"Cô là Brenda Baldwin," mẹ anh mở lời trước. "Cô xin lỗi cháu vì đã vội vào nhà mà không báo trước."

Macy hết nhìn Jake lại quay sang mẹ anh. "Cô không phải xin lỗi đâu ạ."

"Ồ, có chứ cháu. Cô thề là cô không hề muốn can thiệp vào chuyện riêng của các con bao giờ đâu. Chẳng là Jake có hẹn cô đi ăn trưa từ trước nhưng lại không đến, nên cô mới gọi đến cơ quan nó. Cậu bạn làm chung bảo Jake ở nhà, làm cô cứ tưởng nó ốm. Cô hoảng lên nên mới ghé đây xem nó ốm đau làm sao? Cô không nghĩ nó lại đang… ừm, đang bận thế."

Jake chỉ muốn rên lên nhưng anh kịp ngăn lại. "Chúng con đâu có… bận bịu gì đâu. Con với Macy vừa tắm xong ấy mà."

"Tắm riêng," Macy thêm vào. Elvis nhảy xuống và trốn dưới gầm giường. Macy nhìn theo con mèo và chỉ thèm được làm theo nó. "Cháu không… chúng cháu không… làm gì 'bận rộn' đâu ạ."

Jake quang vai mẹ định dẫn bà ra cửa. "Mẹ này, mình hẹn lần ăn trưa khác nhé?"

"Cũng được. Nhưng…" Bà quay sang Macy. "Cháu sẽ cùng Jake đến dự lễ thượng thọ ông ngoại Jake, nhé?"

Jake hốt hoảng nhìn mẹ. Bà tảng lờ.

"Jake đã mời cháu rồi phải không nào?" bà nói tiếp. "Cả nhà làm tiệc lớn lắm."

"Mẹ ơi, con…"

"Này Jake, chắc chắn là con mời rồi. Đúng không?" Mẹ anh nhìn Jake. Macy cũng nhìn Jake.

"Hay ta để sau hãy bàn chuyện này nhé mẹ?" Jake bàn lùi.

"Có gì đâu mà bàn bạc nào? Mẹ nhất định muốn Macy đến dự tiệc nhà mình. Nên nhớ ông ngoại con tròn một tăm tuổi cơ mà."

Macy chăm chú nhìn Jake. "Cháu… phải đi làm nhiều lắm, với lại…"

"Hãy hứa cháu sẽ đến đi, Macy. Đấy là cách duy nhất cho cô biết là cháu đã tha thứ cho cô." Lúc này bà mới nhìn kỹ nàng. "Trời ơi. Vết bầm kia kinh quá kìa."

Thình lình, chuông di động của Jake đổ hồi. Anh vội đến bên bàn nhỏ cạnh giường và cầm lên xem. Thấy số của Mark, anh vội trả lời ngay, "Tớ sẽ đến muộn một chút. Có chuyện gì không?" Tuy nghe điện thoại, anh vẫn chăm chú quan sát hai người phụ nữ trong phòng. Không đời nào anh dẫn Macy đến buổi tiệc để gặp cô gái anh từng yêu, người đã từng bỏ anh để chạy theo chính em trai ruột của anh được.

"Lại xảy ra một vụ đột nhập nữa. Ở ngay North Houston đây thôi," Mark tường thuật.

"Thế cậu và Ben không đi thay tớ được à?" Mẹ mình lại đáng nói gì nữa đây nhỉ?

"Được chứ, nhưng lần này lại có đánh dấu bằng sơn đỏ đấy cậu ạ."

Mục tiêu chú ý của Jake thay đổi ngay. "Tớ sẽ đến ngay. À, họ đã trả kết quả phân tích mẫu sơn cũ chưa thế?"

"Chưa," Donaldson đáp. "Tớ đã gọi điện hỏi. Chắc có lẽ phải mất vài ngày nữa đấy."

24. Chương 24

Mẹ Jake chưa chịu về cho đến khi Macy hứa sẽ cân nhắc đến chuyện cô sẽ đi cùng anh đến nhà bà dự buổi tiệc sắp tới. Tất nhiên, Macy sẽ hứa và sẽ cân nhắc, nhưng không đời nào cô thực sự dám đi. Nhất là sau khi cô nhìn thấy cách Jake phản ứng. Đó là lần đầu tiên cô thấy anh e ngại.

Nhưng tại sao anh phải e ngại nhỉ?

Được rồi, đúng là cô đã tạo được ấn tượng không hay ho lắm với mẹ anh, nhưng chẳng lẽ chỉ vì thế mà anh không muốn cô gặp những người khác trong gia đình anh ư? Nghĩ đến đó, con tim cô nhôn nhạo. Chẳng phải đau đớn gì, thậm chí không chút nhói lên nữa kìa, mà chỉ là hơi… hơi thổn thức mà thôi.

Khi mẹ anh vừa ra khỏi cửa, Jake vội lao vào phòng xin lỗi cô, rồi lại xin lỗi tiếp vì không thể đưa cô đi ăn sáng như đã hứa. Sau đấy anh vội vã mặc quần áo. Macy nhớ lúc nãy có người vừa gọi đến cho anh.

"Mọi chuyện có ổn không?" Cô hỏi.

Jake vừa tìm đôi vớ trong ngăn tủ vừa trả lời. "Lại xảy ra một vụ cướp nữa." Anh ngẩng đầu lên bảo. "Lần này chúng cũng dùng sơn đỏ để đánh dấu thành tích."

"Anh nghĩ tên Tanks là thủ phạm ư?"

"Có thể có liên quan." Anh mở tủ đứng chon áo sơ mi. "Em nhớ nhé, Ngoại sẽ đưa em đi tái khám. À, đặc vụ James có cử người theo sát em. Anh ta đang đậu xe trước cửa nhà kia kìa." Anh nghiêm nghị nhìn cô khi nhanh tay cài nút áo. "Chớ làm gì dại dột đấy, nhớ nhé?"

"Không hành động dại dột," cô lặp lại, nhớ đến những thông tin mình thu thập được về Ellie.

Jake vơ lấy điện thoại gọi cho anh chàng được cắt đi gác Macy – một tay đặc vụ FBI Adkins nào đấy – để thông báo kế hoạch trong ngày của Macy.

Từ khi nào Jake Baldwin tự lên kế hoạch trong ngày cho cô vậy? Anh chàng này thậm chí còn không muốn cô giáp mặt người thân của anh nữa mà. Macy suy nghĩ xem có nên hỏi anh về bản chi tiết công tác mới của anh không, nhưng nụ hôn anh dành cho cô ngay sau khi cúp máy khiến Macy không còn nhớ cô định làm gì nữa.

Anh tươi cười. "Anh và chàng Dudley sẽ nhớ em lắm đấy."

"Phải rồi." Cô chờ xem anh có đả động gì đến bữa tiệc chăng. Không có lấy một lời.

Mà chẳng phải là cô bận tâm gì. Đấy là gia đình anh. Cô chẳng có lý do gì để đến đó. Thực ra cô chẳng muốn đi – nên nếu anh có mời, cô sẽ từ chối cho xem. Với lại, chỉ riêng người thân của cô cũng đủ làm cô lo lắng ghê gớm rồi. Nghĩ đến đó, cô lại nhớ Billy và Ellie. Và đến sự thực tối qua mình vừa bị bắn.

"Này." Anh bất chợt nắm cánh tay cô. "Em không sao chứ?"

Cô gật đầu. "Em… em chỉ nghĩ là nên có ai đó nói chuyện với viện dưỡng lão chỗ Ellie làm việc ấy. Hay là em…"

"Thôi đi." Anh lừ mắt nhìn xuống cô.

"Thôi gì chứ?" Cô cũng lừ mắt nhìn lên và phân vân không biết anh đã phát hiện cô từng đọc tài liệu của anh hay chưa.

"Thôi đừng có tự đặt mình vào vòng nguy hiểm nữa."

"Nhưng em chỉ muốn…"

"Cứ để tụi anh lo chuyện này. Còn em thì đến bác sĩ tái khám đi."

Anh đăm đăm nhìn cô giây lát rồi ngó đồng hồ đeo tay. "Nhớ trả lời điện thoại bàn nhé. Anh sẽ gọi điện về đây cho em đấy."

Đúng lúc ấy, di động của anh reng chuông. Anh rút ra xem. "Mark lại gọi nữa rồi. Anh dợm bước ra cửa nhưng còn quay đầu dặn với. "Tự tìm thứ gì lót dạ đi nhé."

Há, giờ anh bắt đầu ra lệnh cho cô phải làm này làm nọ nữa cơ à?

Khi Jake đi rồi, Macy tìm mẩu giấy chép lại thông tin từ hồ sơ của anh. Tất cả những gì cô muốn làm là hỏi vài câu hỏi thôi mà. Mặc xác, cô sẽ xách theo cả FBI nếu anh ta chịu theo. Nghĩ đến đây thì cô nảy ra một ý. Macy cười hớn hở.

Trước tiên, cô gọi điện cho Ngoại. "Cháu không sao đâu," cô bảo với bà.

"Này cô nhỏ, bác sĩ bảo là…"

"Mai cháu sẽ đi mà."

"Cháu đi một mình nguy hiểm lắm," Ngoại vẫn chưa chịu thôi. "Lỡ cái thằng Tanks này…?"

"Cháu sẽ không đi một mình đâu," Macy phân trần. "Vệ sĩ của cháu sẽ kè kè theo cháu ấy mà." Cô đã hứa với Jake sẽ không làm gì dại dột, mà cái việc cô sắp làm này ấy à, không dại dột tí nào. Kế hoạch của cô còn cực kỳ thông minh đấy chứ.

Ngay sau khi Ngoại chịu nghe lời cô và cúp máy, Macy gọi cho đại lý cho thuê hơi và bảo họ mang xe đến. Sau đó, cô gọi đến Papa's Pizza đặt bánh mang đến tận nhà. Khi gặp được viên quản lý, cô thông báo tối

mai sẽ đi làm lại. Cứ để nhân viên FBI tiếp tục ăn lương chính phủ và đi theo bảo vệ cô. Cô đã nộp thuế rồi. Có thể Jake không thích đâu, nhưng một cô gái cũng phải đi làm kiếm sống nữa chứ.

Tiếp theo, cô gọi điện cho nhân viên tư vấn trong trường cô theo học. Macy trình bày hoàn cảnh của mình và yêu cầu liệu mình có được tiếp tục theo học không. Bỏ mấy lớp học đã đăng ký này, cô sẽ phải tốn mấy trăm đô la để học lại, tiền này cô chẳng biết lấy đâu ra. Nhân viên tư vấn hứa sẽ xem xét trường hợp của cô.

Gọi điện xong xuôi, cô cho mèo ăn rồi tự làm món nuôi macaroni với phô mai sau khi tìm được nguyên liệu trong tủ trữ thức ăn của Jake. Dù khi nấu xong, ăn không thấy ngon nhưng Macy vẫn cố ăn cho hết.

Trong lúc sốt ruột chờ đại lý cử người mang xe đến, cô cầm điện thoại không dây của Jake và đi một vòng quanh nhà. Cô xem xét mọi thứ, cố gắng tìm cho ra những bí mật của người đàn ông này là gì.

Macy thủ thỉ với con mèo. "Và tụi mình đều biết đàn ông ai chẳng có bí mật, Elvis nhỉ?"

Cô quan sát phòng khách nhà Jake tìm chút manh mối. Đồ trang trí nội thất nhà anh thuộc kiểu đương đại – không quá đắt tiền, cũng không ren rua diêm dúa cầu kỳ theo kiểu dễ khiến người ta tin đã có bàn tay phụ nữ tác động vào hay đại loại thế.

Macy vào phòng ngủ. Trong tủ đứng không treo quần áo phụ nữ, và không có đồ lót phụ nữ giúi trong góc ngăn kéo, việc này cho thấy hai điều: khả năng rất cao là anh không phải loại biến thái thích mặc quần áo phụ nữ, và anh cũng không dẫn đàn bà về nhà giải quyết chớp nhoáng rồi bỏ lại quần áo trong nhà. Tất nhiên, cô không mong điều đó xảy ra, cô chỉ muốn biết mọi góc tối trong đời sống của anh mà thôi. Việc đặt toàn bộ lòng tin vào một người đàn ông khó khăn lắm lắm. Nhất là sau khi Tom đã lừa dối cô.

Tay vẫn lăm lăm điện thoại, cô bước vào phòng tắm. Khi cô đang chúi mũi vào tủ thuốc thì điện thoại reo. Tưởng bên người cho thuê xe gọi tới, cô trả lời ngay. "A lô?"

"Chào em." Giọng Jake trầm ấm bên tai. Một cảm giác ấm áp không mong đợi tràn ngập trong ngực Macy.

"Chào anh". Cô cựa mình vào kệ bồn rửa và tự hỏi: chắc anh gọi về để mời cô đến nhà mẹ dự cuộc họp mặt gia đình chăng? Cô không khỏi phập phồng hy vọng.

"Có vẻ như anh không sao quên được cảnh em chỉ có mỗi đôi dép thỏ dưới chân, Macy ạ." Đường dây rột roạt.

"Em đoán chắc mẹ anh cũng thế." Cứ nghĩ đến lúc ấy, mặt Macy lại phừng phừng. Nghĩ đến cảnh Jake đang quấn khăn rồi không quấn khăn càng làm cho mặt cô đỏ hơn. Macy bắt mình tập trung vào tủ thuốc trước mặt. Tylenol, Band-Aids… Anh chàng thậm chí còn không có cả bao cao su kia đấy! Dù sao thế cũng không quan trọng. Cô đâu có định làm chuyện ấy với anh đâu nào.

"Em có tìm được gì ăn chưa vậy?" Jake trìu mến hỏi.

"Em ăn nui xào với phô mai rồi. Cảm ơn anh."

"Đừng khách sáo." Im lặng thật lâu. "Anh nghe trên radio nói có gánh xiếc hay mới ghé qua thành phố đấy. Tối qua, hình như em có nhắc đến chuyện xem xiếc gì đấy. Nhưng em chưa giải thích cho anh về chuyện này."

À, hồi em còn bé, ông ngoại em hứa đưa em đi xem xiếc nhưng sau đó ông gục chết trên đĩa spaghetti và thất hứa với em. "Không có gì đâu mà," cô trả lời. Cô đã đâu có thực sự muốn đi xem xiếc, cũng như bây giờ này, cô chẳng thiết tha muốn đến dự lê thượng thọ mừng ông của anh làm gì.

"Nếu em thích, anh sẽ mua vé cho hai đứa mình."

Macy nhắm mắt lại. "Thôi khỏi. Em nghe nói phân voi hôi lắm anh ạ."

"Ừ, thì thôi vậy." Im lặng. "Bác sĩ hẹn em tái khám lúc mấy giờ, Macy?"

"Họ chưa gọi lại cho biết giờ chính xác." Đó không hẳn là lời nói dối. Vâng, đúng là lời này ngụ ý rằng cô đã gọi xin giờ đến khám, cho nên có thể nói là lời này ngụ ý rằng cô đã gọi xin giờ đến khám, cho nên có thể nói là cô hơi nói quá một chút, nhưng cô nói quá cũng chỉ vì em trai mình mà thôi.

Đúng lúc ấy, cô vô ý đụng phải lọ thuốc Tylenl khiến nó rơi loảng xoảng xuống bồn rửa mặt.

"Em đang làm gì thế?" Jake hỏi ngay.

Do lúc nãy đã hơi nói xạo rồi nên giờ cô phải nói thật. "Em đang lục tủ thuốc nhà anh tìm xem anh có dùng thuốc trị mấy bệnh hoa liễu(1) hay không ấy mà."

(1) STD: sexually transmitted disease – bệnh lây lan qua đường tình dục - ND

Tiếng anh cười vang trong điện thoại. Chắc anh tưởng cô nói đùa.

"Sao, anh không mang bệnh gì hết phải không nào?"

"Làm sao em biết được. Em đã tìm xong đâu." Macy đưa mắt nhìn mấy ngăn tủ dưới kệ bồn rửa.

"Em còn tìm gì nữa thế, Cô gái Pizza?"

"À… mấy món lập dị ấy mà. Chẳng hạn xiềng xích hay roi da ấy."

Jake không nhịn được cười. Anh nói đùa. "Vậy xin em đừng nhìn dưới gầm giường nhé."

"Rất tiếc. Con Elvis vừa nhắc em kiểm tra dưới đó rồi." Macy nhác thấy bóng mình trong gương, đang tươi cười, cặp mắt chứa chan tình cảm. Quá nhiều tình cảm.

Anh lại cười. "Nếu kết quả điều tra cho thấy anh không có gì bất thường, thì… thứ Ba nhé?"

"Em chưa bao giờ đồng ý vào thứ Ba cả."

"Nhưng em sẽ đồng ý cho xem."

Nghe giọng anh rất tự tin, con tim cô lại lỗi một nhịp.

Có ai đấy gọi tên anh từ đằng xa, Jake vội nói, "Anh phải đi rồi." Đoạn anh hạ thấp giọng nói nhỏ, "Anh nhớ em quá."

Jake nhớ cô thật sao? Rồi thế là, Macy nhớ lại mình đêm qua đứng ngó trân trân ra cửa sau trong lòng sợ chết khiếp vì tưởng anh đã bị trúng đạn. Tim cô đập mạnh.

"Nhớ bảo trọng nghe anh," cô bảo, chợt nhận ra nghề cảnh sát có thể nguy hiểm đến thế nào, nhưng lúc ấy đường dây đã ngắt. Anh có nghe thấy cô không? Lỡ anh không bảo trọng thì sao nhỉ?

Nỗi lo lắng cho anh lớn dần thành cơn bấn loạn, hệt như cơn bấn loạn những lúc cô nghĩ về Billy. Thốt nhiên, cô nhận ra rằng mình đang lo thắt ruột gan cho một người đã rối tinh cả lên khi mẹ anh ta mời cô đến dự tiệc mừng thọ bách niên cho bố của bà ấy. Chẳng phải cô muốn nhận lời đâu nhé.

Cô ra khỏi nhà tắm, dừng lại, quay người, rồi bước sang phòng ngủ của anh. Cô nhìn xuống gầm giường.

Không roi da.

Không xiềng xích.

Ngay cả tạp chí Playboy cũng không nốt.

Nhưng khi nằm sấp trên nền nhà và hơi thở hổn hển làm lông thỏ trên dép cô rung rung, Macy chợt thấy một thứ còn ghê hơn, một thứ đang chờ đợi được phơi bày. Thứ này không nấp dưới gầm giường, mà lại lẩn khuất trong sâu thẳm tâm hồn cô. Phải, cô đã đâm đầu vào sự thật. Cô vừa muốn em trai bình an vô sự lại vừa muốn xem xiếc. Cô muốn được Jake mời đến buổi tiệc sinh nhật ngớ ngẩn của ông ngoại anh. Và cô muốn nói Vâng với kế hoạch của ngày thứ Ba, với mối quan hệ tình cảm cùng Jake.

*****

Donaldson chờ trên bậc thềm ngôi nhà vừa cướp, Jake bước ra khỏi xe. Đã gần hai tiếng đồng hồ kể từ khi anh rời khỏi nhà, nhưng anh lại bị mắc kẹt ở văn phòng vì đặc vụ James tra hỏi anh đủ thứ câu hỏi về mẹ Macy và khả năng bà có dính líu đến vụ vượt ngục. Jake chỉ nhìn thẳng vào mắt James và hỏi, "Anh đã gặp bà ấy chưa đã?"

Mới chỉ đi khỏi có hai tiếng mà anh đã nhớ Macy quay quắt. Anh ghét phải rời xa cô, dù chỉ một chốc, nhưng anh càng sớm bắt được Tanks và đưa Bily bình an về trại, thì anh sẽ càng sớm được tập trung vun đắp tình cảm với cô. Hình ảnh cô trần truồng, co kéo lấy tấm khăn tắm với anh, lại đảo qua tâm trí anh. Sự ham muốn, nỗi ước ao, và một nụ cười cồn cào lấy ruột gan Jake.

Anh gặp Mark trước nhà. "Chuyện gì thế?"

"Chẳng ai ra mở cửa cả," Mark đáp rồi gõ cửa lần nữa.

"Thế ai gọi điện báo mất trộm nào?"

"Chủ nhà chứ còn ai nữa. Một ông Brown nào đó."

"Để tớ ra sau kiểm tra xem sao." Theo thói quen, Jake vừa đi vừa đặt tay lên khẩu súng trong bao đeo dưới cánh tay, hướng về bên hông ngôi nhà.

Cánh cổng có dấu hiệu bị cạy phá đang hé mở. Khi bước qua đống mảnh gỗ vương vãi dưới đất, Jake nhìn thấy những chữ viết bậy trên tường. Khốn nạn, kiểu chữ này có giống kiểu chữ viết ở nhà Macy không chứ. Bỗng có tiếng loảng xoảng từ trong nhà vọng ra. Jake đưa tay nắm chặt khẩu Glock và di chuyển ra sân sau.

"Này ông Brown?" anh gọi to. "Cảnh sát đây."

****

Cho đến giờ này, kế hoạch của Macy vẫn diễn ra suôn sẻ. Xe hơi cô thuê trờ đến đúng lúc cô vò nát miếng khăn giấy thứ hai. Nhân viên FBI có trách nhiệm giám sát cô ngần ngại khi thấy Macy xuất hiện với mắt đỏ hoe vì khóc, trán tím bầm và chân đi dép thỏ. Tuy nhiên, cô ngẩng cao đầu và bảo cô vừa nhận được điện thoại bảo đến chỗ làm ngay. Tay đặc vụ phản đối, bảo rằng Baldwin không nhắc đến chuyện đi làm. "Mọi chuyện thay đổi rồi," Macy tỉnh bơ. "Chẳng phải nhiệm vụ của anh là đi theo tôi sao?"

Điện thoại anh ta chợt reo lên và anh ta nghe máy. "Vâng. Ta có chắc đó chính là hắn không? Vâng, khi nào xác định được thì nhớ gọi cho tôi nhé. Thế tôi vẫn phải đi theo cô Tucker chứ? Thôi đành vậy." Anh ta cau có.

"Gì thế?" Macy hỏi ngay khi anh này cúp máy.

Anh ta có vẻ như chẳng muốn chia sẻ thông tin với cô chút nào, nhưng cuối cùng cũng bảo. "Họ bảo đã tìm được đầu mối dẫn đến tên Tanks rồi. Chỗ ấy cách đây chừng 200 dặm."

Macy hy vọng đó là thông tin chính xác, nhưng bắt được Tanks cũng chẳng đem cô lại gần Billy thêm được. "Thế có nghĩa anh không phải theo tôi nữa chứ gì?"

"Nếu không có lệnh mới, tôi vẫn phải theo cô như hình với bóng."

Thế là anh ta theo cô vào nhà. Macy thay vào bộ đồng phục của nhân viên giao pizza, trang điểm qua quýt, rồi lái xe đến tiệm Papa's Pizza, nơi cô mua – tất nhiên là theo giá ưu đãi dành cho nhân viên – sáu chiếc pizza phô mai. Cô lái xe ra khỏi bãi đậu, quan sát xem anh chàng đặc vụ liên bang có theo đuôi mình không. Vẫn ngay sau đuôi. Thế có nghĩa đích kế tiếp của cô sẽ là viện dưỡng lão nơi Ellie Chandler từng làm việc.

"Em không có đang làm gì dại dột đâu đấy nhé Jake," Macy lẩm bẩm.

Macy nhớ rằng mình đã thấy như thể có điều gì đó không ổn trong những thông tin cô đọc về Ellie. Biết đâu ai đó trong viện dưỡng lão có thể giúp cô gỡ nút thắt ấy. Ellie có thực sự muốn giúp Billy không, hay cô ta thông đồng với Tanks? Macy biết em trai mình tin tưởng người yêu, nhưng mãi đến năm lên chín Billy vẫn còn tin có bà tiên răng cơ mà. Cho dù cơ sự có thế nào, cô vẫn không thể nào quên giọng cao chói lói của Ellie trong điện thoại nhà cô.

Em yêu em trai của chị.

****

Jake dấn thêm một bước vào sân sau. Tiếng loảng xoảng vang lên phá tan không gian tĩnh lặng. Anh rút khẩu Glock ra, vì cẩn thận nhiều hơn là vì bản năng.

Đi ngang qua hông nhà, anh thấy một người đứng sau chiếc Mustang mục nát. "Ông Brown phải không?"

Người kia quay lại. Jake giương súng lên nhưng không nhắm thẳng vào ông ta. Người kia giơ tay hàng để chứng minh ông ta không có vụ khí, nhưng Jake không bỏ qua ánh mắt hối lỗi của ông này.

"Tôi sống ở đây," ông ta nói oang oang.

"Ông là ông Brown à?" Jake hỏi. "Tôi là cảnh sát Houston đây."

"Phải. Chính tôi đã gọi các anh đến."

Jake hạ súng xuống nhưng vẫn tiếp tục dò xét vẻ mặt của người đàn ông. Có điều gì đó rất không ổn.

25. Chương 25

"Anh có tin gì thêm về tên Tanks chưa?" Macy hỏi đặc vụ Adkins khi cô đậu xe trong bãi của viện dưỡng lão và đến bên xe anh ta.

"Chưa có gì cả."

Macy giải thích rằng khi đem giao pizza vào đây, thường thì phải mất vài phút tìm ra người có trách nhiệm ký giấy nhận hàng. "Chờ tôi chừng ít nhất là 10 phút rồi hãy phát hoảng nhé." Anh chàng FBI trông chẳng vui vẻ gì, nhưng cô đã kịp thấy bên cạnh anh ta có cuốn tiểu thuyết của James Patterson và nghiệm ra anh ta cũng sẽ chẳng nhớ nhung gì nhiều đến cô đâu.

Vào đến bên trong ngôi nhà của ông già bà cả, Macy để ý tìm một người không quá giống nhân viên cao cấp để có thể mời cô ra ngoài tức khắc, đồng thời người ấy phải khá nhiệt tình khi trả lời những câu hỏi của cô. Nhìn quanh một hồi, Macy biết mình chẳng có lắm thời gian.

Một ông cụ đẩy xe lăn đi qua. Rồi cô thấy một nhân viên vệ sinh lau dọn tủ đựng dụng cụ.

"Xin chào!" Macy mỉm cười niềm nở. "Tôi đang tìm nơi cô Ellie Chandler làm việc. Cô ấy là người phụ việc cho điều dưỡng, tóc vàng nhạt, giọng nói lanh lảnh ấy ạ."

Người đàn ông, trạc lục tuần và đầu hói lọi, ngước mắt khỏi cây chổi. "Hôm nay Ellie không đi làm."

Tôi biết. Nghĩ nhanh nhanh vào. "Tôi phải giao số bánh này cho một trong những người cô ấy chăm sóc, nhưng tôi quên mất là phòng nào rồi."

"Cô ấy làm việc ở khu B. Nhưng cô phải kiểm tra với y tá đi nhé. Có vài cụ trong này theo chế độ ăn uống nghiêm ngặt lắm đấy."

Này Macy, nghĩ nhanh hơn nữa nào! "Ồ. Vâng trước đây Ellie cũng đã từng đặt bánh cho người này rồi. Bà ấy tên là gì nhỉ. Một trong những bệnh nhân mà Ellie quý nhất ấy." Macy thầm khấn trời cho Ellie có được một bệnh nhân ruột.

"Vậy chắc là bà Kelly rồi. Bà ấy ở phòng B-15 nhé. Tôi nhớ là bà ấy chưa phải kiêng khem gì đâu."

"Cảm ơn ạ." Macy đã dợm bước đi. Đoạn: "Vậy ông có biết khi nào Ellie quay lại làm việc không ạ?"

Ông ta nhíu mày. "Nghe nói cô bé gọi điện đến ngay sát giờ làm rồi xin nghỉ rất lâu. Thật không giống Ellie chút nào."

"Không giống là không giống thế nào ạ?" Macy vờ như tình cờ hỏi thêm.

"Ellie quan tâm chăm sóc bệnh nhân ở đây còn hơn người nhà của họ nữa. Ngày nghỉ cô bé cũng đến bệnh viện. Lại còn tự nướng bánh sinh nhật cho họ nữa chứ."

"Thế cơ ạ?" Macy gượng cười.

“Hầu hết bệnh nhân đều gọi cô bé là thiên thần. Mà con bé cũng gần giống như thế rồi chứ còn gì.”

“Vâng. Thôi, tôi phải đi tìm bà Kelly đây.”

Macy vừa vội vã chạy đi tìm phòng B-15 vừa băn khoăn nghĩ thầm. Ellie, cô là ai? Cô là thế nào với Billy? Là bạn hay là thù vậy?

*****

Jake nhắc anh em chụp ảnh những chữ sơn đỏ trên tường. Chắc lại đều liên quan đến băng nhóm tội phạm. Tất cả đều dính líu đến Tanks – Jake linh cảm như thế. Một linh cảm rằng vụ án này sắp đi đến hồi kết nhộn nhạo trong lòng anh. Vụ mới nhất này sẽ giúp anh tìm được kẻ đang bị truy nã.

Khi Mark thẩm vấn ông Brown trong phòng khách, Jake đi quanh phòng vừa quan sát vừa nghe ngóng.

“…trong ngành sơn biển quảng cáo cỡ lớn,” Jake nghe thấy ông Brown trả lời. “Chúng lấy đi gần hết máy phun sơn và máy nén khí của tôi. Toàn những thứ nuôi sống tôi bấy lâu nay.”

“Là loại biển quảng cáo nào, thưa ông?” Mark hỏi.

“Giống loại anh hay thấy ngoài xa lộ ấy,” ông này gắt. “Thế anh có đưa cho tôi giấy tờ để báo lại với công ty bảo hiểm của tôi không đấy?”

Jake vẫn chưa quên ánh mắt hối hận của người này khi anh lần đầu chạm trán ông ta ngoài sân sau. Đi ngang qua góc nhà bày các phương tiện giải trí, Jake quan sát khu vực trước đây đặt tivi.

m giọng của Mark làm Jake chú ý. “Sao chúng biết cách mở két sắt?”

Jake tiến lên trước. Chi tiết này không khớp với những vụ khác. Bọn trộm thường lấy những món đồ dễ thấy – như tivi, máy tính, vân vân – rồi bỏ đi ngay. Chúng chưa bao giờ phá khóa két sắt cả.

“Tôi… Tôi không biết,” ông Brown lắp bắp. “Cha… chắc bà nhà tôi quên khóa đấy mà.”

Jake chăm chú nhìn ông ta. “Ông bị mất những gì nào?”

Ông ta nhìn lảng đi chỗ khác. “Toàn nữ trang của vợ tôi. Mấy thứ gia bảo.”

Jake khoanh tay trước ngực hỏi rành rọt. “Vậy chứ vợ ông đâu, ông Brown?”

Mặt chủ nhà biến sắc. “Bà ấy trong bệnh viện với con gái tôi. Nhà tôi định kêu gọi lòng hảo tâm của mọi người giúp con tôi chữa bệnh ung thư. Bà ấy đã vất vả lắm rồi. Các anh không thể để nhà tôi được yên hay sao?”

“Việc của chúng tôi là điều tra mọi đầu mối, ông ạ,” Mark nói vào. Rõ ràng anh cảm nhận được sự nghi ngờ của Jake.

Ông Brown ưỡn ngực. “Con chúng tôi đang phải chống chọi với căn bệnh nan y. Các anh không thương tình để cho gia đình chúng tôi được yên ư?”

“Tôi rất tiếc,” Mark đáp, nhưng mắt anh không chứa đựng nỗi cảm thông lúc này đang hình thành trong lòng Jake. “Chúng tôi phải thi hành nhiệm vụ thôi.”

Là hai tiếng ung thư, xuất hiện trong cùng một câu với con gái bé bỏng, đã làm Jake động lòng trắc ẩn. Chứng kiến cảnh cha mình vật vã đã là kinh khủng quá rồi. Anh không thể hình dung ra làm sao một đứa bé lại có thể đương đầu với điều ấy. “Cháu bị ung thư gì thế ạ?”

“Ung thư máu.”

“Họ đã tiến hành ghép tủy chưa?” Jake hỏi.

Ông Brown nắm chặt hai bàn tay. “Đã thử rồi. Chẳng có ăn thua gì cả. Hiện họ có một loại thuốc mới đang trong giai đoạn thử nghiệm nhưng công ty bảo hiểm không chịu chi trả. Chính vì thế vợ tôi mới đi vận động những nhân vật uy tín trong cộng đồng…”

Jake nhìn ra cửa sổ quan sát chỗ khi nãy anh bắt gặp ông Brown đứng cạnh chiếc Mustang cũ. Dù có thông cảm hay không, mối nghi ngờ trong anh vẫn ngày một lớn dần.

****

Macy sốt ruột nhìn đồng hồ đeo tay. Cô đang ngồi trong phòng bà Kelly, nghe bà ca ngợi Ellie tốt bụng mà trong bụng thầm cầu trời để anh chàng FBI, cái bóng của cô, vẫn đủ kiên nhẫn mà chờ đợi. Đáng lẽ cô phải ra xe từ năm phút trước, nhưng bà lão cứ nói mãi không thôi, mà Macy đeo bám từng lời một, hầu mong nghe được chút thông tin hữu ích.

"Mong là không có chuyện gì xảy ra với con bé," bè Kelly thở dài. "Chắc lại là thằng anh của con bé đã gây chuyện gì nữa rồi."

"Ra là thế!" Macy reo lên.

"Ra là gì cơ?"

"Cháu quên là Ellie có anh trai." Đầu óc Macy bắt đầu xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau. Hồ sơ của Jake ghi Ellie là con một, trong khi Macy nhớ Billy từng bảo Ellie dính líu đến Tanks chỉ bởi thằng anh trai. Điểm này chắc chắn rất quan trọng đây.

"Thế anh của Ellie có ở chung nhà với cô bé không cô?" Macy hỏi.

Bà Kelly nâng ly trà lên. "Ellie bảo thỉnh thoảng thằng ấy có về vài bữa rồi lại đi. Nghe có vẻ như nó không được chín chắn cho lắm."

Macy nhìn đồng hồ rồi bảo. "Cháu xin phép vì đã đến giờ phải đi rồi ạ. Cháu rất buồn về chuyện chú Fred." Nàng siết tay bà lão với tình cảm chân thành khi phải mất một người bạn. "Cô giữ gìn sức khỏe nhé."

"Ừ." Bà lão rơm rớm nước mắt. "Cháu nhắn Ellie là cô cảm ơn vì con bé mua bánh cho cô nhé. Lát nữa cô sẽ hâm nóng và dùng trong bữa tối."

Lại một lời phải nói dối nữa. Macy nhăn mặt. Tất cả vì Billy, cô tự nhắc nhở mình khi hối hả ra ngoài.

Khi nhìn thấy điện thoại công cộng ngoài hành lang, Macy đã định gọi điện cho Jake báo thông tin cô vừa thu lượm được. Nhưng sau đó, cô tự nhủ có lẽ tốt hơn là chờ cô điều tra xong đã. Nếu đưa phải thông tin sai lệch cho cảnh sát thì sẽ chẳng giúp được gì. Cô sẽ làm họ điều tra lệch hướng mất.

Vừa ra khỏi cổng viện dưỡng lão, Macy đã thấy đặc vụ FBI mở cửa xe đi ra. Cô khoát tay ngăn lại và vội vã vào xe mình trước khi anh ta kịp đến bên và hỏi han dài dòng. Mỗi khi cử động, vai cô lại nhói đau, một phản ứng phụ từ vụ tai nạn vừa rồi, nhưng aspirin là thuốc chữa bá bệnh mà. Chỉ có nỗi đau trong tim cô lại là chuyện khác.

Tiếp theo Macy nhắm đến nhà vợ một tù nhân trốn trại cùng đợt với Billy. Chase Robert từng ở cùng xà lim với David Tanks. Macy chưa biết làm thế nào mà manh mối này có thể giúp cô tìm đến Billy, nhưng ít nhất cô cũng đang cố. Cô nhìn gương chiếu hậu để tìm cái bóng của mình. Nhìn ra anh ta, cô mỉm cười.

Làm sao Jake có thể nổi cáu được chứ nếu cô vẫn dẫn anh chàng vệ sĩ của mình đi theo?

****

Jake ra khỏi nhà ông Brown. Donaldson gặp anh ngoài xe. "Tớ không ngờ là cậu làm thế đấy," Donaldson bảo.

"Làm gì cơ?" Jake mở cửa xe.

"Cậu nhìn thấy ông ta giấu diếm rồi, phải vậy không? Khi cậu đi ra sân sau ấy."

"Tớ đã chẳng nhìn thấy gì cả.," Jake thực lòng đáp. "Nhà ông ta bị trộm thật."

"Cũng có thể. Nhưng cậu nghĩ tớ tin rằng bọn trộm đánh rơi bọc nữ trang trị giá năm mươi nghìn đô la ngoài vườn ư? Và cậu cứ như tình cờ tìm ra nó ấy?"

Chưa trả lời bạn vội, Jake rút điện thoại gọi về nhà xem Macy đã đi chưa. Máy trả lời điện thoại tự động kích hoạt. Cô chắc phải là ở chỗ bác sĩ.

"Ông ta chỉ dàn cảnh để lừa công ty bảo hiểm thôi," Mark luận tội. "Cái ông Brown này khai láo từ đầu đến cuối mà."

“Cậu không tin cả chuyện con gái ông ấy bị ung thư à?”

“Chắc là không. Ông ta bịa chuyện phòng khi bị cậu hỏi vặn về số nữ trang mà thôi. Làm gì có công ty bảo hiểm nào từ chối chi trả tiền điều trị cho một đứa bé chứ?”

Jake giật đóng nắp điện thoại. “Đây là thế giới thực đấy, Cậu bé Vàng ạ. Chuyện khốn nạn vẫn diễn ra nhưng đám con nhà giàu như cậu làm sao biết được.”

Mark chán nản nhìn lên. “Cậu và tớ cược gì nào, nếu tớ điều tra ra vợ con gã mua sắm lu bù ở Mexico thì sao? Nếu thật là gã có vợ với cả con.”

“Được thôi. Cậu cứ kiểm tra đi. Nhưng nếu tớ đúng, cậu phải đóng góp một khoản kha khá cho quỹ trợ giúp cháu bé chữa bệnh đấy.”

“Kha khá cỡ nào?”

“Cậu nhắm đóng góp được bao nhiêu nào?”

Trong một giây, Jake tưởng Mark sẽ trả lời ngay. Nhưng rồi cậu ta lắc đầu. “Cũng được. Nếu tớ thua, tớ sẽ góp ngay. Nhưng nếu tớ thắng thì…?”

“Cậu thích gì tớ cũng chiều.” Jake chẳng cần lo. Nỗi đau trong ánh mắt ông Brown là có thật. Jake hiểu chứ - anh đã từng trải qua hoàn cảnh tương tự mà. Đúng là anh có thấy số nữ trang được cho là bị đánh cắp của ông Brown giấu trong cốp xe Mustang. Đúng là ông ta định lợi dụng sơ hở của công ty bảo hiểm để kiếm chác, nhưng…

“Cậu sẽ phải mua đồ điểm tâm cho tớ cả năm. Mà này, tớ cũng không ăn bánh Pop-Tarts không rắc đường nữa đâu đấy. Chịu không?”

“Chịu luôn.” Dứt lời Jake nhanh nhẹn vào xe.

****

“Anh Billy, dậy đi.”

Billy trở mình quay ra và thấy Andy đang cúi lom khom trên sofa. Ý nghĩ đầu tiên loáng qua trong đầu cậu là cậu cần phải nói chuyện với Ellie. Cậu vẫn cần phải tìm hiểu về cú điện thoại. Khuya hôm qua, cậu tìm mọi cách nói chuyện với Ellie nhưng cô gái khóa trái cửa phòng ngủ không muốn bước ra ngoài. Còn nữa, cho dù Andy thú thật là Ellie dùng điện thoại của nó nhưng sau đó thằng bé lại xóa hết tin nhắn và bộ nhớ trong máy. Cậu còn xui xẻo đến mức nào nữa đây chứ?

Billy nhìn đồng hồ treo tường. Đã gần ba giờ trưa. Làm thế nào mà cậu lại ngủ trưa thế không biết? Cậu còn phải quay lại ngôi nhà đó và tìm Tanks cơ mà.

“Nguy rồi anh ơi,” Andy thì thầm.

Nhìn nét mặt hoảng loạn của thằng bé, Billy bật ngay dậy. “Gì cơ…?”

Andy suỵt cho cậu im tiếng. “Cảnh sát đến đấy,” thằng bé thì thầm. “Xe của họ đang đậu ngoài kia kìa.”

****

Nhấn chuông mãi nhưng không thấy ai ra mở cửa, Macy đành rời bậc thềm. Chàng vệ sĩ riêng của cô cho xe đậu ngay phía sau, Macy quay lại vẫy tay chào anh ta. Đúng lúc ấy, một thằng bé đi xe đạp rẽ vào lối đi dẫn đến căn nhà. Làn da nâu rịn mồ hôi của thằng bé ánh lên dưới nắng chiều.

“Mẹ cháu gọi mang bánh pizza đến hả cô?” vừa quẳng chiếc xe đạp rẽ sát bậc thềm, nó vừa hỏi.

Macy mỉm cười. “Thế mẹ cháu không có nhà hay sao?”

“Mẹ đi,” thằng bé bất giác im lặng, “đâu rồi í.”

“Thật tiếc là cô không gặp được mẹ cháu.” Macy đọc thấy sự thèm thuồng trong mắt thằng bé. “Cháu này, hay cô để bánh ở đây rồi quay lại lấy tiền sau nhé?”

“Thế cũng được ạ?” thằng bé chìa tay cầm bánh.

Macy bật cười. “Được chứ.”

Cô vừa quay lưng dợm bước đi thì thằng bé nói với theo, “Cô ơi! Mẹ đang ở nhà cậu cháu cách đây một dãy nhà ấy. Căn có cửa chớp sơn màu đỏ ấy. Nếu cô cần mẹ cháu trả tiền ngay, mẹ cháu sẽ trả cho cô.”

“Cảm ơn cháu.” Trên đường ra xe, Macy phân vân tự hỏi liệu đến đó cô có biết thêm được chút thông tin nào không. Vụ của Chase Roberts sẽ cung cấp những thông tin gì cho cô nào? Tuy nhiên cảm thấy chút Nancy Drew(*) dấy lên trong máu – ê, cô đã có ít thông tin biết lại có ích cơ mà – cô quyết định cứ thử một phan cũng chẳng hại gì.

(*) Tên một nhân vật nữ thám tử nhỏ tuổi hư cấu trong loạt truyện cùng tên, xuất hiện lần đầu từ những năm 1930 – ND

Đậu xe trước căn nhà có cửa chớp sơn màu đỏ, cô lấy thêm hộp bánh pizza rồi thong thả đến bên cửa chính. Nghe trong nhà có tiếng người nói chuyện, cô yên tâm gõ cửa. m thanh im bặt đến quá nhanh. Gần như đến rợn người. Nhưng sau khi ngoái nhìn đặc vụ FBI ngồi trong xe, Macy yên tâm vì đã có người yểm trợ cho mình. Cô gõ cửa lần nữa.

“Ai đấy?” Có tiếng người hỏi sau cánh cửa đóng im ỉm.

“Pizza đây,” Macy trả lời. Giờ này, hãy nghĩ ra làm sao…

Cửa bật mở. Một ông đứng tuổi ngó nàng lom lom. “Vào đi,” ông ta bảo.

“Đây có phải…”

Chưa nói hết câu, một bàn tay đã thò ra và lôi tuột cô vào trong. Cánh cửa đóng sầm lại. Hộp bánh trên tay cô rơi xuống đất.

Chỉ cần nhìn mặt người đang nắm chặt khuỷu tay mình, Macy biết ngay cô vừa tự chui đầu vào rắc rối. Cô đã thấy hình chụp bổ sung hồ sơ tù của người này.

“Bọn tao không có gọi pizza,” Chase hùng hổ. “Vậy sao mày không thôi ngay cái trò nhảm chó của mày đi.” Gã xô mạnh cô vào tường.

“Tôi không liên quan gì đâu nhé.” Ông đứng tuổi ban nãy mở cửa nói rồi bỏ ra khỏi phòng.

“Chắc tôi… đến nhầm nhà chăng?” Macy cố nuốt xuống khi bàn tay của người kia siết quanh cổ cô. Macy tuyệt vọng nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó cô nhìn xuống đũng quần gã nọ. Cô co mạnh đầu gối lên nhưng lại đá hụt. Bàn tay ghì lấy cổ cô càng siết chặt hơn.

“Mày là ai, nói mau!”

Mặt gã tù trốn tại ghé sát vào mặt cô, Macy có thể ngửi thấy mùi hành tỏi hắn ăn từ trưa. Macy quờ tay trái sang mặt bàn kê nơi bức tường bên cạnh cô. Cô sờ phải một vật cứng có bề mặt trơn nhẵn. Một bức tượng.

Xin Đức Phật từ bi cứu khổ cứu nạn!

*****

“Mẹ nó!” Từ trên ghế sofa, Billy lăn ngay xuống đất. “Em có chắc đó là cảnh sát không?”

Andy đến bên cửa sổ hé mắt nhìn ra. “Kia đúng là xe cảnh sát đi tuần mà. Nhưng chỉ có một người ngồi trong xe thôi. Anh ta ngồi đó từ nãy đến giờ. Chắc không phải họ đến bắt anh đâu.”

Billy ráng thật bình tĩnh và bảo Andy. “Em thử ra xem họ cần gì nhé. Chớ… làm gì dại dột đấy. Nhưng nếu họ biết…” Billy nuốt khan. Chuyện đáng ra không diễn tiến thế này. “Nếu họ đã biết anh trốn ở đây, anh sẽ ra đầu thú ngay. Anh không muốn em hay Ellie phải chịu liên lụy vì anh.” Dù miệng nói thế, mắt cậu vẫn dáo dác tìm cửa hậu của chiếc xe moóc.

****

Jake chưa lái xe ra khỏi nơi ấy thì mong muốn được gọi kiểm tra Macy lại trỗi dậy. Anh tấp xe vào lề đường và lục danh bạ tìm số điện thoại của tay đặc vụ đi theo trông chừng cô ban sáng đã cho anh.

"Này cậu," anh chào khi đặc vụ Adkins trả lời, "Là Baldwin đây. Tình hình vẫn ổn cả chứ?"

"Ổn," câu trả lời cộc lốc.

Jake dựa hẳn lưng vào tựa ghế. "Cô ấy vẫn ở chỗ bác sĩ à?"

"Cô ấy không đi tái khám đâu."

Jake chồm người lên hỏi. "Sao lại thế?"

"Cô ấy bị gọi đi làm."

"Đi làm ư? Cô ta làm gì có xe," Jake sốt ruột.

"Cô ấy vừa thuê một chiếc sáng nay."

"Sao anh không gọi cho tôi hử?"

"Lệnh là tôi phải đi theo cô ấy. Là quan sát xem có chiếc Cavaliers màu vàng nào không. Nên tôi vẫn đang đi theo cô ấy và tìm kiếm chiếc Cavaliers màu vàng đấy thôi."

"Thế anh đang ở tiệm bánh pizza đấy à?"

"Không. Chúng tôi đang ở số nhà… 1060 phố Dayton. Cô ấy đang giao hàng."

Dayton? Dayton ư? Chuông báo động dồn dập gióng lên trong đầu Jake. Anh vồ lấy tập tài liệu về nhóm tù trốn trại và giở ra xem.

Số nhà 1042 phố Dayton.

Không hẳn là hai số khớp nhau, nhưng lại quá gần nhau nên chẳng thể nào là trùng hợp được. "Ngay lúc này anh có nhìn thấy cô ấy không?"

"Không. Cô ấy vào trong nhà họ rồi," Adkins thật thà.

"Bực quá. Đáng lý ra cô ấy không nên vào trong…"

"Chết!" Adkins bất ngờ kêu lên. "Kia có phải là tượng Phật không nhỉ?"

"Hả?" Jake la lên, nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy.

26. Chương 26

Jake vừa phóng xe vừa bấm số trên di động. Điện thoại của Adkins reng lên. Không tiếng trả lời. Jake hụ còi xe rồi phóng nhanh giữa dòng xe cộ, đồng thời đặt đèn nháy lên mui xe. Sau đó, anh gọi đội hỗ trợ đến ngay địa chỉ nhà trên phố Dayton.

Lần này Macy lại gây chuyện gì nữa đây? Mẹ kiếp, khi anh mà tóm được cô rồi.. Nếu như anh còn tóm được cô. Bố khỉ! Anh nắm chặt vô lăng, đánh vòng tay lái lách qua một chiếc xe, và đây là lần đầu tiên sau một thời gian dài, anh thì thầm cầu nguyện.

Vẫn còn cố chế ngự cơn hoảng loạn, anh nhấn chân thắng khi nhận ra mình vừa chạy quá phố Dayton. Sau khi quay đầu xe trái luật, anh phóng vụt đi, nhanh như con dơi bay khỏi địa ngục. Cuối cùng, Jake cũng nhìn thấy ngôi nhà cần tìm. Xe hơi đậu đầy đường: xe bốn chỗ, xe tuần tra cảnh sát, nhưng không thấy xe cứu thương.

Động cơ chưa tắt hẳn, Jake đã tung cửa chiếc Monte Carlo của mình mà chạy vội ra ngoài. Anh chạy đến thềm nhà, gót giày anh nghiến trên những mảnh vỡ vương vãi dưới chân. Đập vào mắt anh trước tiên là khung cửa sổ vỡ. Kế đến, Jake phát hiện bức tượng Phật bằng đá mất đầu nằm phơi bụng trên bậc thềm bê tông.

Thấy anh định vào trong, một cảnh sát mặc đồng phục chặn anh lại. "Cảnh sát Houston đây." Anh chìa phù hiệu rồi vội lách đám đông để vào sâu bên trong. Vừa đi anh vừa láo liên đưa mắt tìm. Không biết Macy đâu rồi nhỉ?

Kia rồi! Anh nhác thấy cô đang ngồi bó gối trên sofa. Jake nhẹ cả người. Giờ thì quyết định làm gì đi nào, hôn hay là bóp cổ cô đây nhỉ.

Macy ngước lên nhìn thấy anh. Sự hối hận thoáng qua ánh mắt cô.

Adkins đến bên anh bảo. "Tôi đoán thể nào anh cũng đến ngay mà."

"Chuyện gì xảy ra thế?" Jake hỏi nhanh.

"Ta tóm được một tên." Adkins chỉ vào gã đàn ông bị còng tay trong góc nhà.

Jake nhận ra ngay gã chính là Chase Roberts. Tên tù vượt ngục trông đằng đằng sát khí – mà nếu có thể hắn đã giết Macy mất rồi. Jake nhất định sẽ tự tay bóp cổ thằng này cho nó chết thôi.

"Anh nghĩ cái quái gì thế mà để cho cô ấy vào trong này hử?" Jake gầm gừ với người đáng lẽ phải có trách nhiệm bảo vệ cô.

"Tôi chỉ làm theo lệnh thôi. Việc của tôi là đi theo cô ấy kia mà," Adkins vặc lại.

"Thế anh không thấy địa chỉ này chỉ cách nhà vợ một trong những tên tù vượt ngục có mấy bước chân thôi à? Anh lấy tấm phù hiệu cảnh sát ở cái lỗ nào đấy hả?"

Đặc vụ Adkins nổi đóa sấn tới trước mặt anh.

Đúng lúc ấy, đặc vụ James bước đến. "Cậu ra ngoài kia một chút cho bình tĩnh lại đi," James bảo Adkins. Đoạn quay sang Jake. "Lính tôi, để tôi trị."

Jake bực tức nghiến răng. "Anh biết hắn vừa làm hỏng chuyện mà."

"Tôi thấy ai cũng làm hỏng chuyện hết." James lắc đầu. "Adkins mới được chỉ định tham gia vụ này sáng nay thôi. Cậu ấy chưa kịp đọc hồ sơ đâu." James thở hắt ra. "Còn bọn tôi cứ tưởng tóm được hắn rồi."

"Hắn nào?"

"Tanks. Nhưng hóa ra không phải."

"Anh nói thế là sao?" Jake hỏi vặn.

"Chúng tôi nhận được cuộc gọi báo rằng có ba gã trốn trong khách sạn cách biên giới chừng 20 dặm. Lời họ mô tả trùng với nhận dạng của Tanks và đồng bọn. Tôi bèn cử gần hết quân của mình xuống đó bắt bọn chúng." James đưa tay vuốt mặt. "Chúng ta đều đã mất cảnh giác."

James quay lại nhìn tên tội phạm bị còng tay. "Hơn nữa, giờ ta bắt được Chase Roberts, nghĩa là có thể sẽ giúp chúng ta lần ra…"

Jake nhăn nhó, "Suýt nữa Macy Tucker đã chết bởi tay hắn rồi."

James nhướn mày trái lên. "Này, tôi có không may giám sát không nổi cấp dưới thì anh cũng chẳng khá khẩm gì hơn tôi trong việc giữ chân bạn gái của anh đấy." James nói nửa đùa nửa thật. Rồi anh thở dài. "Tôi phải công nhận đây không phải tình huống lý tưởng gì. Nhưng phải nói bạn gái anh rất biết cách tự vệ đấy nhé. Tên Robert đau quá, mãi mới đứng thẳng được. Bức tượng Phật cũng chẳng may mắn hơn là mấy."

Jake liếc qua cô nàng thúc gối bé bỏng của mình. Macy đứng lên đi ngang qua phòng khách và đến bên họ. Jake nhìn ra thêm vài vết bầm mới trên hai cánh tay cô. Anh chìa ra ôm lấy cô.

"Em không sao đâu mà," Macy nói, đoạn nhìn đặc vụ James phân trần. "Vụ này do tôi gây ra tất. Jake không liên can gì cả."

"Tôi chẳng nghi ngờ gì chuyện ấy," James nói ngay. "Nhưng tôi tò mò muốn biết làm sao cô biết mà đến đây."

Macy quay lại nhìn Jake. Mắt cô sa sầm vì biết lỗi. "Tôi có lật xem tập hồ sơ trong xe anh Baldwin đây. Tôi đến nhà vợ Roberts, con trai chị ấy bảo mẹ nó ở địa chỉ này. Nhưng tôi lại không biết Chase Roberts trốn ở đây."

Đặc vụ James trừng mắt nhìn Jake khó chịu.

"Không phải lỗi anh ấy đâu," Macy lặp lại nhưng James đã bỏ đi.

Jake quay sang trách cô. "Ta đã thỏa thuận rồi cơ mà."

"Nhưng lúc đầu em nghĩ mình chẳng làm gì ghê gớm cả," cô phân bua. "Em luôn bảo đảm sao cho anh ta theo được em." Cô chỉ vào Adkins. "Em chỉ muốn hỏi vợ Roberts vài câu thôi. Em tưởng đâu…"

Jake gằn giọng, ghé sát mũi anh vào mũi cô. "Ta… đã… thỏa… thuận."

"Nhưng…"

"Em tới kia ngồi xuống và không có nhúch nhích đi đâu hết cho tới khi tôi cho phép." Anh chỉ vào sofa.

"Được thôi," cô bảo. "Nhưng khi nào anh hết cau có, em cần phải kể anh nghe thông tin em biết được về Ellie." Cô ngồi phịch xuống nơi anh vừa chỉ.

Jake thầm đếm đến mười trước khi anh phản ứng đúng như Macy mong đợi. Anh yêu cầu cô nói chính xác thông tin cô đã tìm hiểu được về Ellie.

****

Cảnh sát đang ở ngoài kia. Billy không thể tin nổi. Cậu bèn vào trong phòng ngủ. Ellie nhỏm dậy khỏi giường trong khi nãy giờ nằm đọc tạp chí làm vườn. "Em chưa muốn nói chuyện với anh đâu đấy."

Nhìn cửa sổ mở toang, cậu đưa ngón tay lên môi ra hiệu cho cô im lặng. Khi trống ngực đập thình thịch, Billy mới nhớ mình quên khẩu súng dưới gầm ghế sofa. Chẳng phải cậu định dùng súng ngay bây giờ, nhưng nếu phải tháo chạy, cậu nhất định phải mang cái thứ quỷ sứ ấy theo.

"Cái gì thế?" Ellie thì thầm. Ngay lúc ấy căn nhà tạm rung chuyển vì Andy vừa sập mạnh cánh cửa ngoài.

Billy đến sát cửa sổ, dùng ngón tay trỏ khẽ nâng nan rèm cửa lên xem bên ngoài có gì. Ellie vội đến sau lưng cậu, Billy thấy người yêu nghẹt thở khi phát hiện chiếc xe cảnh sát đậu gần đó.

Thấy Andy bước ra ngõ, viên cảnh sát bèn mở cửa xe bước ra. Anh ta mang theo máy bộ đàm. "Xe thùng xanh, biển số…" Khi anh ta kết thúc cuộc gọi, Andy tiến đến gần.

"Chào," Andy lên tiếng. Billy hy vọng giọng thằng bé không run rẩy một cách quá lộ liễu.

Viên cảnh sát nhìn quanh. "Tôi đang tìm nhà ông Nelson."

Andy cười niềm nở. "Ông ấy ở tít cuối đường kia kìa. Xe moóc của ông Nelson màu xanh lá cây."

"Thế đây không phải số 64 đường Callway à?"

"Đây là số 62. Có chuyện gì vậy? Chắc ông Harold lại không trả tiền trợ cấp nuôi con nữa à?"

Viên cảnh sát gật đầu và chỉ chiếc xe hiệu Falcon của Andy đậu nửa chừng trên sân trước. "Cậu không thấy nhãn kia hết hạn rồi sao?"

Andy sục hai tay vào túi quần jean. "À, em định hôm nay sẽ đi đáo hạn."

"Lo mà làm đi đấy." Dứt lời, anh ta vào xe và phóng xuống cuối đường.

Lúc Andy trở vào, căn nhà tạm lại rung lắc mạnh. Thằng bé vừa cười vừa gọi to. "Anh ta đi rồi."

"Nghe rồi," Billy đáp.

Ellie rưng rưng nước mắt.

Billy đến bên vòng tay ghì sát người yêu vào lòng. Và ngay trong khoảng khắc ấy, cậu biết cậu phải rời ra cô càng sớm càng tốt. Cậu không thể nào để cô lún sâu vào chuyện này hơn nữa. Nhưng trước hết, cậu cần biết một chuyện.

Hình như đọc được suy nghĩ trong đầu cậu, Ellie ngẩng lên. "Em thề em chưa bao giờ gọi điện cho David cả. Tối qua em chỉ gọi cho anh trai em và bà Kelly ở viện dưỡng lão thôi. Như anh cũng biết rồi đấy, em không dùng điện thoại của em. Em gọi từ máy của Andy."

Billy nhớ mình chưa tận mắt thấy gã nói chuyện qua điện thoại ngoài thềm căn nhà đó. Đến lúc này, cậu chợt nhận ra tính nghiêm trọng của chuyện này. "Anh của em biết em đang ở với anh, phải không? Anh ta bảo em bỏ anh ngay, không được dính dáng đến anh nữa, đúng không?"

"Đúng vậy." Ellie cau mày. "Nhưng sao anh biết anh ấy có nói thế?"

Billy cào tay vào mái tóc rối bù. "Em có nói cho anh ấy biết tụi mình đang ở đâu không?"

"Không. Sao anh hỏi em thế?"

"Anh ta đang ở chỗ Tanks đấy," Billy càu nhàu. "Tệ thật đấy Ellie! Anh trai em là đồng bọn của Tanks. Vậy mà Tanks vẫn định hại em, cũng giống như hắn sẽ hại chị Mace vậy." Billy túm chặt hai vai Ellie mà lắc. "Nếu biết Tanks định hãm hại em, liệu anh trai của em có còn tiếp tay cho hắn nữa không?"

"Anh ấy sẽ không đâu." Mắt cô gái ươn ướt. "Sao anh biết anh ấy đi với Tanks? Anh em đang ở nhà bạn cơ mà."

Billy không trả lời. Cậu còn bận xâu chuỗi các sự kiện với nhau. Khi cậu đến đấy xử Tanks, nếu anh của Ellie có mặt ở đấy và rút súng ra, Billy cũng sẽ phải bắn vào anh ta. Hoặc là thế, hoặc chính Billy lãnh đạn. Sao cuộc đời lại khắc nghiệt với cậu như thế?

Rồi Billy nhớ lúc nãy viên cảnh sát có đọc biển số xe của Ellie. "Xe thùng ngoài kia của ai vậy em?"

"Của anh em đấy."

Bước lên hai bước, Billy tựa trán vào tường, cố kiềm chế cơn hoảng loạn đang dần chế ngự mình. Sự vụ có thể nào tệ hơn thế này không chứ? Nếu có bất cứ trát tòa nào cho đòi anh trai của Ellie hay nếu cảnh sát có nghi ngờ hắn ta dính líu đến vụ vượt ngục vừa rồi, đám cảnh sát sẽ chóng quay lại đây ngay.

Billy nhìn lên bảo. "Anh phải đi khỏi đây ngay thôi." Cậu đan tay vuốt mặt. "Em cũng không ở thêm được đâu, Ellie ạ. Em có thể tạm lánh đến nơi nào đó ít bữa được không?" Cậu dợm bước ra cửa.

Cô gái nắm cánh tay Billy. "Em sẽ chẳng đi đâu mà không có anh. Anh làm em cáu phát điên đấy, Billy Moore, nhưng em vẫn yêu anh."

"Không đâu Ellie. Em không thể đi cùng anh được." Đã đến lúc chấm dứt mọi chuyện.

****

Mãi đến bảy giờ tối, Macy và Jake mới ra khỏi đồn và tìm chỗ ăn tối. Macy biết anh vẫn còn giận cô ghê lắm. Đáng lý ra anh không nên giận dữ mới phải. Nhất là khi thông tin về anh trai Ellie – hay nói đúng hơn là anh trai nuôi, như Jake và FBI phát hiện – hóa ra lại rất quan trọng. Có vẻ tên này cùng hội cùng thuyền với băng nhóm của Tanks. Còn nữa, sau khi điều tra, họ cũng biết những cú điện thoại Tanks gọi đến nhà Ellie đều nhằm lúc cô đi làm. Ai cũng ủng hộ giả thuyết Ellie không dính líu đến vụ vượt ngục, chỉ có lẽ là giúp Billy sau khi xảy ra sự cố mà thôi.

Dù bị đau và có hơi thất vọng, nhưng Macy vẫn chẳng đặng đừng cảm thấy chút oai hùng vì đã cung cấp thông tin quan trọng cho nhà chức trách, và vì đã góp phần nhỏ bé trong việc bắt giữ một tên tù vượt ngục. Cô hy vọng cuộc phiêu lưu nho nhỏ này không ảnh hưởng đến kế hoạch một ngày nào đó được làm việc trong văn phòng của công tố viên.

Vẫn biết việc tình cờ gặp Chase Roberts chủ yếu là do may rủi – cả may lẫn rủi – nhiều hơn là do kỹ năng phán đoán, nhưng ít nhất cô cũng được quyền vui vẻ sau khi hoàn thành công việc chứ nhỉ? Chưa hết đâu nhé, cô đã đánh nhau tay đôi với tội phạm trốn trại và chiến thắng vẻ vang. Ngoại nói đúng: đòn lên gối ấy vui ra phết.

Cô phục vụ đưa họ đến bàn. Macy cầm tờ thực đơn lên xem. Tuy Jake chưa hoàn toàn nguôi giận, nhưng Macy biết anh đang hết sức kiềm chế. Hơn nưa, một anh chàng Jake đang khó chịu giúp cô hiểu thêm rất nhiều điều về anh.

Macy nhìn trộm anh qua tờ thực đơn. Jake không xem thực đơn đặt trước mặt anh vì anh đang mải nhìn cô. Thật lòng mà nói, Macy thích quan sát Jake lúc anh cố gắng kiểm soát cơn nóng giận của mình. Không đời nào cô phải lòng anh chàng – chết tiệt, cô đang vẫy khăn xin hàng đấy à?

Cô lại giấu mặt sau tờ thực đơn của nhà hàng. Có thật cô muốn sa chân vào lối ấy không? Liệu cô có liều lĩnh để con tim mình bị ngốn ngấu? Mà cô có còn lựa chọn nào khác?

Thôi đi, còn lựa chọn chứ, tiếng nói nội tâm trong cô gào thét. Không phải cứ như thể là cô từng yêu đường gì hay sao ấy. Tình yêu không xảy đến chỉ sau có năm ngày. Ham muốn xác thịt ư? Có đấy. Quý mến à? Trời à, chắc chắn là có rồi. Có cả tôn trọng nữa. Nhưng yêu ư? Tình yêu phải cần thời gian vun đắp gầy dựng mới có được.

Họ thậm chí còn chưa làm tình với nhau cơ mà.

Thoát khỏi lối ấy ngay bây giờ sẽ cứu rỗi cô, trước khi nỗi ham muốn, lòng mến mộ và sự tôn trọng kịp gia tăng hơn nữa. Nhưng đến đấy là lúc tâm tư cô nghẽn lối. Cô không muốn được cứu rỗi. Không hề. Cô muốn đi xem xiếc. Ừm, đấy là một cách nói ẩn dụ. Cô muốn nhìn thấy và trải nghiệm mọi âm thanh lẫn hình ảnh của một mối quan hệ tình cảm gắn bó, muốn thiết tha tận hưởng những nỗi hưng phấn, thậm chí đấy có nghĩa là có khả năng cô sẽ dẫm phải đống phân voi to ụ.

Cô lại liếc qua tờ thực đơn nhìn anh. Jake vẫn đang chăm chú nhìn cô.

"Nhà hàng này có được không?" anh hỏi. "Ta có thể tìm nhà hàng khác có phục vụ đồ ăn chay đấy."

"Nơi này cũng được rồi." Cô đặt thực đơn xuống bàn. "Lát nữa phục vụ bàn ghé qua, anh gọi hộ em một bánh burger Boca nhé." Cô đứng lên và nói thêm. "Đừng bỏ hành." Ký ức về hơi thở kinh tởm của Chase Roberts vẫn còn lởn vởn trong cô.

"Em định làm gì vậy?" Anh nhìn theo cô khoác túi lên vai.

"Em đi toilet thôi."

"Liệu anh có tin được em chỉ vào đấy rồi trở ra mà không vướng vào rắc rối nào không?" Cau mày, anh chạm vào tay cô ngay nơi mà Chase Roberts đã làm bầm.

"Nếu vậy anh cho em mượn súng nhé?" Cô gượng cười khi thấy anh chán nản nhìn lên. "Hay anh muốn cùng em vào đó hơn?"

Jake cười tinh quái. "Anh dễ tính lắm. Nếu em vào trước cũng không sao."

Chợt hiểu ra ẩn ý, Macy thấy hai má đỏ lên. "Đùa hay nhỉ," cô nói rồi bỏ đi một mạch.

Một lát sau, khi đã rời toilet và trở về bàn ngồi trước mặt anh, Macy cố xua đi hình ảnh tưởng tượng cô và Jake, cùng nhễ nhại mồ hôi và thỏa mãn bên nhau, ra khỏi đầu. Nhưng chẳng được.

Cô phục vụ bàn đặt hai đĩa thức ăn xuống. "Hai phần burger Boca với khoai tây chiên đây." Cô nàng tóc đỏ đẹp bốc lửa ấy cười ve vãn Jake. "Anh cần thêm sô đa không?"

Jake gật đầu. "Cảm ơn."

Macy liếc nhìn ly trà cạn tới đáy trước mặt mình. Rõ là cô chẳng được đếm xỉa. Lòng cô quặn lên chút ghen tuông.

Jake khoát tay chỉ ly trà của Macy. "Cho thêm ly trà nữa, em nhé."

Cô gái cầm hai chiếc ly và bỏ đi.

"Cảm ơn," Macy nói nhanh. Rồi cô nhìn qua đĩa đồ ăn của anh. "Anh cũng ăn bánh burger Boca sao?"

Anh nhún vai. "Ừ."

"Anh có thích ăn không đã?"

Anh nheo mắt nhìn chiếc bánh vẻ đề phòng. "Thích chứ."

Macy biết ngay vì muốn làm cô vui lòng nên anh mới gọi món ấy. Nỗi ấm lòng khuấy đảo trong ngực cô.

Cô quan sát anh rưới tương cà lên bánh rồi ăn miếng đầu tiên. Jake trợn mắt trệu trạo nhai khiến cô phải cắn môi cố nhịn cười.

"Anh thấy sao nào?"

"Cũng được." Anh tiếp tục nhai. Cô phục vụ bàn quay lại đặt đồ uống lên bàn. Jake vội cầm ly của anh và uống hết nửa cốc. Xong xuôi, anh quay sang nhìn cô. "Gì thế?"

"Cứ thú nhận là anh không thích burger Boca đi mà."

"Anh có nói gì đâu…" Anh nhìn xuống cái bánh ăn dở dang cầm trên tay. "Bánh này chỉ…thiếu một thứ thôi à."

"Là gì nào?"

Anh lén liếc qua cô. "Nửa ký bò băm."

Cô cười giòn tan.

Jake thở dài. "Em đẹp quá đi mất, đến nỗi anh không thể giận em mãi được."

Cô nhấm nháp một cọng khoai tây chiên. Chính anh cho cô cảm giác mình xinh đẹp. Anh làm cô cảm nhận thấy nhiều điều. "Đẹp vậy có đáng để anh phải ăn burger Boca không?"

"Thì chính anh gọi món cơ mà, đúng không nào?"

Cô rưới thêm tương cà lên đĩa. "Anh gọi hamburger thường cũng được mà."

Anh cầm miếng khoai và chấm tương cà trên đĩa của cô. "Em sẽ chẳng bớt thích anh đi nếu anh ăn thịt chứ?"

"Không. Em tự mình ăn chay, nhưng không chỉ trích người khác." Bốn mắt gặp nhau. Cô lại cảm thấy điều ấy – sự động diệu kỳ, cơn rạo rực. Và còn nhiều hơn nữa. "Với lại, em đã mến anh nhiều quá rồi."

Nụ cười làm đuôi mắt anh nheo nheo. "Thật không?"

Cô ghé sát lại và hôn anh. Tuy chỉ là cái hôn bình thường, nhưng khi trở lại ghế ngồi, cô đọc thấy trong mắt anh rằng anh nghĩ nụ hôn ấy có ý nghĩa còn nhiều hơn thế. Nhiều hơn thế, như là một lời mời mọc đi đến tận cùng của mọi nỗi đam mê. Điều mà cô chưa sẵn lòng trao cho anh lắm. Thứ nhất, phải chờ dì Flo đi mất đã. Thứ hai, còn có vấn đề về chuyện anh chưa mời cô đến dự tiệc sinh nhật của ông ngoại anh. Anh còn ba ngày thôi đấy.

Cô cũng có ba ngày. Ba ngày trước khi quyết định gắn bó với anh. Ba ngày để tự thuyết phục chính mình – thuyết phục mình lao đầu theo nó. Theo đam mê. Theo liều lĩnh.

Đam mê!

Bàn tay anh chầm chậm vuốt ve đường cong trên cổ cô. "Anh cũng mến em lắm lắm."

Nụ cười của anh làm bên trong cô tan chảy. Ba ngày tới là sẽ rất dài.

27. Chương 27

"Sô-cô-la hay dâu tây này?" Jake hết nhìn mấy hộp kem đủ loại lại nhìn Macy. Anh cảm nhận hơi lạnh từ cô còn giá buốt hơn cả làn hơi phả từ tủ đông. Anh cũng chẳng hiểu ý cô ra sao nữa. Cô đã hôn anh và

cũng không lùi người né tránh khi anh hôn cô những hai lần lúc dừng xe nơi đèn đỏ. Jake nôn nóng muốn về nhà ngay chỉ để tập trung hoàn toàn vào việc hôn, mà không phải e ngại anh chàng trong chiếc xe màu đen đằng sau tha hồ tận hưởng cảnh tình tứ giữa anh và cô, nhưng lúc anh đậu xe vào cao ốc căn hộ, Macy lại dựng thanh chắn dè chừng lên. Thanh chắn mà Jake nhất định sẽ bẻ gãy.

"Sô-cô-la." Cô dè dặt mỉm cười và vuốt ve con Elvis đang ngồi sát cạnh trên sofa.

Jake lấy hai hộp kem và hai chén nhỏ mang ra bàn nước. Ngay sau đấy, anh mở nhạc rock nhè nhẹ rồi ngồi xuống cạnh cô. "Vậy chứ em thích vị kem nào nhất?" anh hỏi.

"Kem sữa trộn sô-cô-la hạt. Còn anh?"

"Tùy tâm trạng. Có nhiều khi, anh chỉ thèm mỗi sô-cô-la thôi. Rồi anh cũng có giai đoạn thích vị dâu tây nữa." Anh xúc một thìa đầy kem hồng hồng từ chén của mình và chìa trước miệng cô. "Em thử xem."

Macy làm theo. Khi đôi môi xinh xắn của cô ngậm quanh chiếc thìa nhỏ, bao hình ảnh gợi cảm theo nhau đến với tâm trí anh. Anh vờ như ngẫu nhiên chỉnh lại phần quần bỗng trở nên chật chội.

"Em thấy sao nào?"

"Cũng ngon. Nhưng vẫn không phải là sô-cô-la." Macy nhìn xuống chén mình. "Này, vậy là ông của anh sắp một trăm tuổi cơ à?"

"Ừ," Jake đáp. Sau chén kem kia, anh nhìn thấy ngực cô đang vểnh cộm lên trên nền chiếc áo cánh. Anh không thể rời mắt đi chỗ khác. "Cho anh nếm thử kem sô-cô-la nào."

Cô xúc cho anh một thìa. Jake tận hưởng vị kem mát lạnh và ngọt lịm tan dần trên lưỡi mình.

"Em biết không, tự nhiên anh nổi hứng thích kem sô-cô-la mất rồi," Jake bảo. Anh đặt chén của mình xuống bàn và nhích đến bên cô, nhẹ nhàng quàng tay ôm vai cô. Anh cười cười và xúc trộm một thìa trong chén của Macy.

"Ê này!" Cô ôm chén kem trước ngực.

Anh xúc thêm thìa nữa và chìa ra cho cô. "Anh chia cho mà." Anh đăm đăm nhìn đôi môi cô hé mở và chấp nhận lời mời của anh.

Ngay khi anh rút thìa ra, Jake khỏa ngay môi mình vào tiêu diệt. Anh lùa lưỡi vòng quanh rồi tìm thấy miếng kem sô-cô-la lạnh ngắt trong miệng cô. Vị ngọt đậm đà của sô-cô-la làm anh càng muốn lấn sâu hơn nữa. Đặt chén kem xuống lòng, cô vòng tay ôm lấy cổ anh.

Môi anh vẫn quyện lấy môi cô, Jake cầm chén của cô đặt lên bàn nước. Và rồi, cánh tay anh len vào giữa lưng và ghế sofa, bồng nhấc cô lên ngồi dạng chân lên đùi mình. Khi ngã ba giữa đùi cô dè lên khối cộm giữa hai đùi anh dưới lớp quần jean, Jake rên lên khe khẽ. Nụ hôn của họ ngày càng nóng bỏng hơn và ngọt ngào thêm.

Hai bàn tay cô trượt từ cổ xuống ngực anh trong lúc cô quấn quýt với lưỡi anh không rời. Tay anh vuốt từ lưng xuống dưới và kéo cô vào sát hơn phần căng nhức của mình. Thân dưới êm ái của cô nảy lên là tất cả những dấu hiệu khuyến khích mà anh mong đợi. Anh luồn tay xuống dưới áo, vuốt ve làn da mượt mà anh đang thèm muốn được nếm trải. Jake cho tay ra sau lưng cô, tháo móc áo ngực. Rồi anh vuốt hai tay ra trước, len bàn tay dưới lớp lụa mềm và nâng niu hai gò bồng đảo không che chắn của Macy. Đầu ngực cô vểnh lên trong lòng bàn tay anh.

Anh rê những nụ hôn xuống cổ trong lúc lần tay cởi nút áo cô. Một chiếc cúc bật mở, môi anh lập tức trùm lên làn da trắng ngần vừa hé lộ. Chiếc cúc thứ hai tuột ra, Jake thỏa thích ngắm nhìn. Bầu ngực cô lấp ló sau vòng áo nịt ngực lỏng lẻo.

Nỗi ước ao được thấy hết thúc giục anh cởi nhanh áo lót của Macy. Lúc giành nhau khăn tắm, anh đã thấy, nhưng bây giờ hoàn toàn khác khi ấy. Lúc này thích hợp hơn. Không có việc gì đáng tiếc xảy đến. Chỉ có hai người họ san sẻ thân thể cùng nhau, làm nhau vui sướng. Cùng nhau trở thành một cặp nhân tình.

"Chuẩn," Jake thì thầm và cúi xuống nếm lấy da thịt cô. Anh âu yếm ngực cô, cô chà xát thân mình lên lòng anh.

Anh cởi chiếc nút áo cuối cùng của cô. Khi môi miệng anh lần lượt vừa vỗ về hai bầu ngực cô, anh cởi luôn áo ngoài và áo lót cho cô, hai mảnh trang phục bay phấp phới xuống mặt thảm màu be. Miệng anh trùm lên môi cô khi anh đỡ lưng cô ngả lên mặt sofa. Áo sơ mi của anh cũng theo áo cô nằm yên dưới thảm trước khi anh duỗi người nằm xuống cạnh cô. Macy vẫn khép mắt khi anh ngắm nhìn mái tóc nâu đen dày của cô xõa trên mặt ghế màu hung.

Anh với tay lên bàn nước, nhúng đầu ngón tay vào chén kem dâu rồi vẽ vòng lên một bên ngực cô. Macy mở bừng mắt, ưỡn người và rên lên khe khẽ.

"Em thích thế chứ?" anh hỏi.

Một tiếng Vâng khe khẽ run rẩy thoát khỏi môi cô.

Nhìn hơi lạnh làm đầu ngực cô rắn lại, Jake không thể kiềm chế hơn được nữa, anh cuối xuống ngậm lấy. Hạ thể cô lại chà xát vào đùi anh. Đó hoàn toàn là tín hiệu cho thấy cô là của anh – cụ thể đấy là lời mời gọi anh hãy chiếm hữu cô.

Bàn tay anh len xuống cởi nút quần jean và từ từ kéo khóa. Khóa quần anh thì đã căng phồng lên rồi. Anh chạm đến cạp chiếc quần nhỏ bằng lụa của Macy. Khi anh len một ngón tay vào, phần đàn ông của anh bật lê cùng ước muốn được tìm đường vào bên trong, được tận hưởng lúc da thịt trơn mượt của cô giúp anh vào sâu hơn nữa. Anh chạm vào nơi mượt mà và ngạc nhiên bởi sự mịn màng của nó.

"Mềm mại quá," anh thì thầm. Ngón tay anh trượt xuống thấp hơn. "Và sẵn sàng."

"Đừng anh! Em… mình… không được đâu anh."

Cô chặn tay anh lại. Jake nín thở.

"Mình không thể làm thế này được."

Anh nghe rõ từng từ, nhưng chúng chẳng có nghia lý gì. "Được mà, Macy."

"Không." Cô giằng tay anh ra khỏi quần jean của mình rồi luống cuống chui ra khỏi người anh đang đè trên cô. Macy ngồi hẳn dậy.

"Nhưng tại sao chứ?"

"Tại vì không được, thế thôi."

Jake cứng ngắc, và căng đến mức muốn nổ tung. Anh với tay chỉnh lại tư thế và ráng trở mình ngồi dậy. Jake quay sang nhìn cô, nửa người trên để trần, quần jean mở nút, bung dây kéo, mái tóc dày rối bù. Dù có vẻ thật khó tin, nhưng anh lại thấy mình càng cứng hơn nữa. Không tin mình có thể ăn nói mạch lạc lúc này, Jake tập trung vào nhịp thở.

Hít vào.

Thở ra.

Và rồi vì chỉ cần nhìn cô thôi cũng trở nên quá sức chịu đựng, Jake bèn nhìn lên trần nhà.

"Em xin lỗi," Macy lí nhí. "Đáng lẽ em nên dừng lại sớm, lúc…"

Mặt ghế sofa dịch chuyển khi cô đứng dậy. Sau khi đếm đến ba, Jake gục đầu xuống nhìn cô xỏ tay vào cánh tay áo.

"Tại sao phải dừng lại khi em và anh cùng ham muốn như nhau?" Jake lắng tai chờ câu trả lời, lo sợ hồi hộp với điều mình sắp phải nghe. Anh vẫn nhớ đã có lần anh hỏi cô về những trò gã chồng cũ từng gây ra. Macy đã không trả lời. Chẳng lẽ cô vẫn còn yêu tên khốn kiếp ấy?

Vớ vẩn thật, anh không muốn nghe lời giải thích ấy. Anh muốn Macy trở thành một phần trong cuộc sống của anh, nhưng anh không chịu được làm kẻ thế thân cho người khác. Trời ạ, không đời nào! Với Lisa, anh đã chịu cảnh ấy một lần rồi. Có Chúa mới biết cô ta và em trai anh đã thì thụt sau lưng anh tự lúc nào cơ chứ.

Những ngón tay Macy run rẩy khi cô cài nút áo che lấy khuôn ngực trần. Anh nhác thấy áo ngực của cô vẫn nằm trên nền nhà. Macy khẽ khàng ngồi xuống bên anh.

Jake nuốt khan. "Có phải là về chồng cũ của em không?"

Cô tròn mắt sửng sốt. "Không! Đó là…" Macy hất tóc ra sau vai. "Là tại dì Flo thôi."

Anh hít vào thật sâu, bàng hoàng nhìn nàng. "Vì dì em á?"

"Anh biết mà." Cô phẩy tay. "Là dì Flo đó."

Cáu tiết, Jake bấu nhẹ sống mũi bằng ngón trỏ và ngón cái. "Anh chẳng hiểu quái gì cả. Tại sao và thế nào mà dì của em lại ngăn trở mình làm tình được nhỉ?"

Cô nhoẻn cười. "Không phải thế. 'Dì Flo' là một cách gọi khác của kỳ kinh nguyệt phụ nữ ấy mà. Anh có nhớ hôm anh đưa em đến tiệm thuốc không?"

Phải mất một giây sau anh mới hiểu ý cô. "Ôi trời!" Jake không ngờ đang lúc cương cứng đến mụ người, anh vẫn còn suy nghĩ được. "Thật à? Chỉ vì thế thôi ư?"

"Vâng." Cô vẫn cứ cười xinh đến nao lòng.

Anh cũng cười. "Đấy là lý do duy nhất em dừng lại ấy à?"

"À há."

Câu trả lời không hẳn là Trời ơi chứ còn gì nữa, nhưng Jake vẫn hiểu ra như thế. Jake bật cười. "Vậy khi nào dì em đi luôn nào?"

Cô vịn tay lên vai anh. "Dì sẽ còn ở lại đến thứ Ba tuần sau."

Bàn tay cô ấm nóng trên vai anh. Ấm và mềm mại, Jake muốn cô đem hơi ấm nồng nàn ấy đến nhiều chỗ khác nữa. "Lâu thế cơ à?" Máu nóng lại dồn thêm xuống thân dưới anh.

"Cỡ cỡ đó. Dì ấy có lịch trình của riêng dì mà."

Anh nhìn xuống cổ áo hình chữ V để hở của cô. Anh vẫn có thể nếm lấy vị ngực cô lẫn hương kem dâu nhỉ? Mặc kệ dì Flo. "Thế có văn bản pháp luật nào ghi rõ khi dì Flo đến thì em không thể…?"

"Luật khắc vào bia đá rồi đấy nhé." Cô cầm chén kem đã tan quá nửa từ bàn lên. "Thôi ăn ít kem sô-cô-la đi anh." Cô xúc một muỗng cho vào miệng mình và một muỗng đưa lên môi anh. "Người ta nói ăn kem còn hay hơn sex đấy."

Anh ăn kem và nuốt xuống, vị ngọt của kem trôi tuột xuống cổ họng. "Rõ là em chưa sex xiếc gì với anh."

Cô lấy muỗng về và chậm rãi liếm kem còn dính trên đó. "Vậy ra, anh tài nghệ đến thế cơ à, hử?"

Hình ảnh tưởng tượng miệng cô trên thứ khác theo nhau quấy nhiễu tâm trí anh. Jake phát sặc. "Ừ."

"Còn tài nghệ hơn là sô-cô-la thật ngon luôn ư?" Lưỡi cô vẫn liếm quanh chiếc muỗng.

"Còn hơn ấy chứ." Anh giật chiếc muỗng trên tay cô để xúc thêm kem.

Mắt Macy lấp lánh như cười. "Anh nói nghe hay lắm, nhưng…"

"Chàng Dudley không chỉ nói suông đâu nhé." Anh chỉ cán muỗng xuống quần mình.

Cô nhìn xuống quần anh rồi ngẩng phắt lên. "Thô bỉ quá đi," Macy phàn nàn. Nhưng Jake chắc chắn là cô đang cười.

"Không, anh nói thật mà." Anh cúi xuống hôn cô, rồi hôn sâu hơn. Khi anh ngẩng đầu lên lấy hơi, sự cương cứng lại càng thêm đau đớn. Anh đứng lên bảo, "Và vì không thể cãi lệnh của dì Flo nên anh sẽ đi…" Anh chợt nảy ra một ý. "Em muốn tham gia không? Ít nhất cách này cũng giúp giải tỏa đôi chút căng thẳng của hai đứa mình."

****

Billy bước lên thềm. "Em chắc ở đây không có ai chứ?" cậu hỏi.

"Chắc mà. Em trông nom căn nhà này hộ cho bầ ấy." Ellie mở cửa trước của căn nhà nhỏ trên bờ biển. "Con gái duy nhất của bà Kelly sống mãi ở Ohio, mà bà Kelly thì chưa muốn bán nơi này. Lẽ ra em phải nhớ đến nơi này chứ nhỉ. Mình đã có thể đến thẳng đây rồi."

Billy nhìn quanh. Đồ đạc trong nhà toàn loại đắt tiền: từ đồ trang trí nội thất đến những vật lưu niệm nho nhỏ, ngay cả những cái chóa đèn cũng thế. "Anh trai em có biết chỗ này không?"

"Không." Cô thả chìa khóa vào túi xách. "Anh ấy hay quên chùi chân khi vào nhà, lại hay cẩu thả với bát đĩa sứ nữa chứ."

Billy nhìn xuống xem mình có mang đất cát vào nhà chăng. Giày của cậu sạch sẽ. Tấm thảm trải nền nhà dày cui, loại thảm dệt có khả năng đan hồi trở lại bằng phẳng sau mỗi bước chân lún.

"Vào đây này anh," Ellie gọi, dẫn cậu vào phòng khách. Ở đấy, cô kéo rèm cửa sang hai bên và mở toang mấy cánh cửa sổ. Tiếng đại dương ì ầm và mùi biển mặn mòi tràn ngập căn phòng. Hai người ngắm nhìn cảnh đại dương, Ellie tựa đầu vào vai Billy thỏ thẻ. "Cảnh đẹp quá, phải không anh?"

"Ừ." Ngực Billy nhói đau. Đau vì mặc dù cậu đang làm cho Ellie nghĩ rằng cậu sẽ ở lại đây với cô, nhưng thực ra là không. Đau vì cậu thấy mình thật lạc lõng trong nhà đẹp đẽ này. Đau vì biển khơi ngoài kia tráng lệ quá, thế mà chỉ chóng thôi – sau khi cậu hạ được tên Tanks rồi ấy – có thể cậu sẽ không bao giờ còn được thấy biển nữa. Đau vì anh trai Ellie có thể rồi sẽ lún chân trong những gì sắp sửa xảy đến. Ellie rất yêu quý anh mình. Và như thế, người yêu cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu.

"Yêu em ngay tại đây đi anh," Ellie nài nỉ. "Trước cảnh biển về đêm và ánh trăng huyền ảo này."

Cô gái kéo chiếc áo thun cùng áo lót ra khỏi đầu. Đoạn cô cởi bỏ quần soóc jean và cả chiếc quần lót đỏ rồi đứng đấy trước mặt cậu. Ánh trăng vằng vặc tắm đẫm cơ thể trắng ngần và trần trụi của Ellie khiến mắt cậu không thể nhìn đi chỗ khác. Nói đúng hơn, Billy không hề muốn ngoảnh mặt đi. Cậu muốn nắm bắt lấy hình ảnh cô và khắc ghi vào tâm não.

Bầu ngực của Ellie đẹp như trong tạp chí Playboy. Cậu với tay chạm vào một bên, ngắm nhìn nó. Một tiếng gừ gừ khẽ thoát lên từ lồng ngực Ellie, cô gái giật toang khóa quần jean của cậu. Dù biết mình phải từ chối cô và bỏ đi ngay lúc ấy, nhưng Billy vẫn muốn thêm một lần được ân ái cùng cô.

Thêm một lần được nếm lấy vị của cô, được cảm nhận da thịt cô thổn thức khi đưa cô đến cao trào. Thêm một lần được đắm mình trong cô, được hối hả khi cô vòng chân quanh eo cậu mà cầu xin cậu hãy yêu cô lâu hơn nữa.

Chỉ một lần nữa thôi.

*****

Trong lúc Jake đi tắm, Macy nhanh chóng tìm được bộ drap trải sofa. Cô đã từ chối lời đề nghị giải tỏa căng thẳng của anh. Ô, mà cô cũng đã thấy rất muốn ấy nhé. Nhưng cô cũng thấy sợ nữa. Hôm nay tinh thần tình cảm của cô lung tung bấn loạn lên cả rồi. Chắc chắn đến thứ Ba, khi dì Flo đi, cô biết mình sẽ có một tâm trạng mới. Nhưng biết đâu, đến lúc ấy, anh đã mời cô đến dự tiệc tại sinh nhật ông anh. Biết đâu, đến khi ấy, cô hẳn sẽ thôi nghi ngại và thực lòng bắt đầu tin vào những kết thúc có hậu.

Tiếng bước chân mạnh mẽ vọng lại từ hành lang. Jake dừng bước và đứng đó, chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi lót. Mái tóc của anh đen bóng và trông như được vuốt ngược ra sau. Mấy giọt nước tắm vẫn còn đọng trên ngực Jake. Cô nhìn theo một giọt nước lấp lánh chảy dọc qua ngực rồi biến vào rốn anh.

"Em đang làm gì vậy?" Tiếng anh hỏi khiến cô ngước lên nhìn.

"Đang soạn giường." Macy nhìn lảng đi và cắm cúi làm nốt việc của mình.

"Sao em phải làm thế chứ? Hôm qua mình ngủ chung giường rồi cơ mà."

Cô giắt cạnh ngoài của tấm drap xuống nệm ghế. "Hôm qua anh chỉ làm theo lời bác sĩ dặn." Cô lại liếc nhìn anh. Thêm một giọt nước chảy ngoằn ngoèo xuống cạp quần của Jake.

Anh xoa tay lên ngực. “Chẳng có lý gì…”

“Sau những gì suýt đã xảy ra, em nghĩ như thế này là tốt nhất.”

Jake đăm chiêu vuốt mặt. “Chắc em không cho rằng anh đang dụ dỗ em làm một việc em không thích đấy chứ?”

“Không.” Cô trả lời rất thật. “Nhưng em sợ em sẽ dụ anh thì có.”

Cặp mắt xanh biếc của anh lấp lánh. “Vậy anh xin em vào ngủ với anh đấy.”

Thấy anh tiến sát lại, cô đặt một tay lên ngực anh. Hơi lạnh từ ngực anh truyền sang tay cô. Jake có tắm nước lạnh thật.

“Em xin anh mà, Jake.”

Anh ôm ngang eo cô. “Sẽ không có chuyện gì đâu, anh thề đấy. Nếu em tấn công anh, anh sẽ chống trả quyết liệt cho xem.”

“Em biết rồi. Nhưng nếu em ngủ ngoài này, em sẽ yên tâm hơn vì biết chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra hết.”

“Macy, chuyện này vớ vẩn quá. Lý do duy nhất mà lúc này mình không làm tình ngay trên giường đấy hay ghế này là bởi vì em đang có vấn đề… phụ nữ của em.”

“Vấn đề phụ nữ ư?” Cô nhoẻn cười.

Anh cũng cười nheo. “Em này, nếu cái này,” anh chỉ xuống dưới, “giờ là chàng Dudley, thì anh sẽ gọi rắc rối hàng tháng của em là vấn đề phụ nữ nhé?”

Macy bật cười. “Vậy cũng công bằng thôi. Nhưng tối nay, em vẫn ngủ ngoài này đấy.”

Anh cầm tay cô kéo nhẹ. “Mình vào giường đi em.”

“Không.” Cô dúi chân sâu xuống thảm.

Thấy ánh mắt kiên quyết của cô, anh buông tay Macy và vuốt tóc bằng cả hai tay. “Trời đất, em thật là cô nàng bướng bỉnh đấy nhỉ?”

“Em không có.” Cô ngập ngừng giây lát. “Thôi được. Em bướng đấy. Nhưng anh thì có thua gì. Thôi thì đằng nào mình cũng tranh luận, em thấy nên nói cho anh nghe một điều khác nữa mà anh chắc sẽ chẳng thích đâu.”

“Thêm tin vui gì nữa à?” Anh ngẩng đầu, hai vai thẳng lên và cặp lông mày nhíu lại. Anh chàng Jake cau có đã trở về.

“Tối mai em sẽ đi làm lại.”

Cô quan sát toàn thân anh đanh lại vì bực bội, nhưng kỳ thực, việc này không còn làm Macy thấy sợ anh nữa. Không như cô từng run sợ khi thấy bố mình biểu hiện vẻ thịnh nộ. Ngay cả khi Tom nổi nóng cũng khiến cô cảm thấy chút bực bội khó chịu. Nhưng với Jake thì không. Cô sẵn sàng đương đầu với anh. Đầu đối đầu. Mặt đối mặt. Cô thích như thế này.

“Nằm mơ đi em,” anh gầm gừ.

“Họ cử người đi theo em cả ngày. Em sợ gì mà không đi làm chứ?”

“Hôm nay cũng có người đi với em suốt. Kết cục thế nào, em đã biết rồi đấy.”

Cô lắc đầu. “Em không đi làm không được. Em còn phải trang trải chi phí hàng ngày nữa. Với lại, em còn nợ anh gần một trăm đô la kia kìa.”

“Cái gì? Em nợ anh tiền hồi nào?”

“Em thấy biên lai của tiệm Home Depot trong xe anh rồi.”

“Cùng với lúc em xem trộm tài liệu của anh ấy phỏng?”

"Tập trung vào đề tài này đi," Macy gắt. "Ý em muốn nói là em biết số tiền anh phải chi rồi. Tổng cộng tiền mua khóa cửa và sơn là…"

"Xin em đấy! Anh có bảo em nợ tiền anh bao giờ đâu?"

"Thế anh nghĩ là em cứ để cho anh trả hết từng ấy ư?"

"Anh tự mua. Lúc mua, anh có hỏi em đâu. Đấy là quà anh tặng."

"Hôm đó đâu phải phải sinh nhật em đâu mà tặng quà. Vời lại, em không thể…"

"Quên chuyện tiền nong đi!" Jake rít lên. "Em nghĩ anh sẽ để mặc em liều chết đi kiếm tiền trả nợ anh ư?"

Thay anh ngang ngạnh nghển cằm lên, Macy cũng bướng bỉnh nghển cằm. Nếu Jake và cô sẽ xây dựng quan hệ gắn bó, Jake phải hiểu ngay từ đầu rằng Macy không phải mâu người dễ bị thuyết phục. "Không chỉ là chuyện trả tiền cho anh. Em còn phải trả tiền thuê nhà nữa."

"Để anh trả cho." Anh đi nhanh đến bên bàn và lấy trong ngăn kéo ra cuốn sổ séc. "Em cần bao nhiêu nào?"

"A, hay nhỉ, sao anh không phát vào mông em, cho em biết tài khoản ngân hàng của anh, rồi em sẽ gọi anh là bố già hảo ngọt luôn thể?" Cô thở dài, quay lưng lại với anh và với tất cả những lời nào mà anh có thể nói ra được.

******

Jake nằm trên giường mình, nhìn trừng trừng lên trần nhà và mãi một tiếng sau mới hết giận. Chẳng hiểu vì đâu anh lại nhớ đến một bài thuyết giảng của Harry mà cậu từng tập luyện cho anh nghe. Lời nhắn nhủ của bài giảng là về việc phải biết đặt mình vào hoàn cảnh người khác.

Jake chợt ngộ ra hai điều: anh vẫn còn nhớ cậu em tai da diết và, quỷ thật, nếu anh đặt mình vào địa vị của Macy thì… nghĩ đến đó, anh lại tự giận mình. Ngay chính anh cũng có cảm giác như bị ngộ độc thực phẩm khi phải nhận của bố thí cơ mà. Lúc đầu, Jake không hiểu vì đâu anh cư xử như một thằng khốn nạn, nhưng sau đó anh vỡ lẽ. Khuynh hướng muốn che chở cho cô có thể đã hơi thái quá. Phải, anh đã khiếm nhã với cô.

Nhưng nói thế không phải Macy dễ tính gì cho cam.

Cứng đầu.

Gàn dở.

Nhưng cực kỳ đáng yêu.

Jake ngồi bật dậy và ra phòng khách, sửa soạn lời xin lỗi, và cũng mơ hồ hy vọng khuyên cô nghe lấy lý lẽ. Nhưng Macy đã ngủ say với con Elvis cuộn tròn bên cạnh. Một đợt sóng yêu thương tha thiết lại trào dâng khiến Jake chẳng làm được gì ngoài việc đứng ngây người nhìn cô khe khẽ thở. Tư thế cô nằm ngủ, hai tay chấp vào nhau kê dưới má khiến Macy trông thật con trẻ, thật ngây thơ, thật hết mực yếu ớt.

Nhớ lại hôm trước Macy có nói cha cô bỏ đi khi cô tròn 12 tuổi, Jake tự nhiên ghét ông ta dù chưa từng giáp mặt bao giờ. Cứ nghĩ đến tay chồng cũ làm cô tổn thương, đến đứa em trai lợi dụng tình cảm của cô, từng đường gân thớ thịt của anh run lên vì giận. Hình dung tên Tanks và Chase Roberts tính làm hại cô, máu trong người anh sôi lên giận dữ.

Anh chỉ muốn ghì cô vào lòng để không ai có thể làm hại cô được nữa. Nghĩ đến đó, anh sực nhớ đến rắc rối anh đang phải đối mặt. Không đời nào anh để cô đi làm vào ngày mai.

Đến nước này, Jake tự biết chỉ một mình anh sẽ không thể bảo vệ được cô. Anh cần người giúp mình một tay. Dù rất ngại nhờ vả, Jake thấy mình không còn cách nào khác. Anh biết anh cần phải gọi điện cho ai rồi.

****

Phải mất vài tiếng sau Billy mới lén rời xa tấm thân mềm mại của Ellie. Hai đứa đã ân ái những hai lần và ngủ thiếp đi trên nền nhà. Billy tìm quần lót và quần jean, xỏ đồ vào.

"Anh định làm gì vậy?" Ellie lầm bầm, giọng đặc sệt ngái ngủ.

Billy kéo khóa quần lên. "Anh phải đi tìm Tanks."

Cô gái chống khuỷu tay lên và nhìn cậu bằng ánh mắt buồn vô hạn. "Anh sẽ không quay về đây nữa, đúng không anh? Đây là lần từ biệt ấy à?"

Cổ họng Billy nghẹn đắng. Cậu không dám trả lời vì e mình sẽ làm chuyện gì đó ngu ngốc như là bật khóc chẳng hạn, vậy nên cậu vờ chăm chú mặc quần áo. Nhưng khi cậu nhét khẩu súng lục vào lưng quần jean thì Eliie ngồi hẳn dậy, Billy không thể im lặng mãi được.

"Anh sẽ báo cho em biết chỗ anh bỏ xe lại sau."

"Bỏ xe lại à? Này Billy Moore, anh đang định làm gì đấy hử?"

28. Chương 28

"Cô nàng ngái ngủ ơi, muốn uống chút cà phê không này?"

Macy mở mắt nhìn vào một khuôn mặt đã cạo râu nhẵn nhụi và tươi cười. Hơi nước bốc lên từ tách và mùi thơm hấp dẫn xộc lên tận mũi.

Cô né người ra xa để hơi thở sáng sớm chưa đánh răng của mình không làm anh bổ ngửa, đoạn ngồi dậy. Mặt nệm sofa lún xuống khi Jake ngồi xuống bên cô.

Khi đã yên vị rồi, anh đưa cô tách cà phê. "Em hay khó chịu vào buổi sáng nhỉ?"

Cô tự ti ý thức được hình ảnh của mình, đưa tay chải qua mái tóc rối. "Còn anh thì không thế ư?"

"Không hề." Anh cầm điều khiển tivi trên bàn nước lên. "Có lẽ chương trình hoạt hình sáng thứ Bảy sẽ làm em tươi tỉnh hơn chút trong khi anh chuẩn bị ít ngũ cốc cho hai đứa mình nhé. Làm thế luôn có tác dụng với em trai anh hồi trước ấy. Em thích ngũ cốc Lucky Charms không, Macy?"

Cô nhấm nháp tách cà phê sữa có màu caramel ngọt ngào. "Có ạ." Tách cà phê ngon tuyệt. "Cảm ơn anh." Thế rồi lời kể của anh về em trai mới nhập vào đầu óc cô, Macy liếc thoáng qua. "Em không biết là anh có em trai cơ đấy."

"Ừ." Anh cuối xuống định hôn cô nhưng Macy đã lấy tay che miệng.

"Trong miệng em toàn quái thú tí hon đây này."

"Vậy hãy đi mà tàn sát chúng nó đi. Không hôn anh, anh không phục vụ đồ ăn sáng đâu đấy." Anh đứng lên, trông thật vui vẻ và cực kỳ hấp dẫn trong chiếc quần jean bạc màu và áo thun màu trắng.

Cô ngạc nhiên nhìn nụ cười tươi tắn của anh. Cô nhớ đến tối qua khi cơn giận dữ khiến mắt anh tối sầm và môi mím chặt. "Em tưởng anh giận em cơ mà."

"Vẫn giận chứ." Anh kéo cô đứng lên và nhẹ huých rồi phát vào mông cô. "Nhanh nhanh lên nào."

Sau khi đánh răng xong, cô ngồi bên sofa và cùng ăn sáng với anh. Anh không nhắc đến chuyện bất đồng tối qua về việc cô định đi làm, Macy cũng không khơi lại. Ăn hết một tô ngũ cốc, họ ngồi ôm nhau trên sofa xem phim về chú chó Scooby-Doo. Nói đúng hơn là chỉ mình cô cố gắng tập trung vào màn hình vì Jake còn mải hôn lên cổ và cắn nhẹ sau vành tai Macy. Đôi môi và đầu lưỡi của anh khơi dậy sự ham muốn ngọt ngào dâng tràn cơ thể cô. Thốt nhiên, chú chó Scooby-Doo không còn thú vị như trước nữa.

"Anh nên thôi đi nào," cô thì thào, cố nghĩ đến một đề tài nào đấy để thay đổi tâm trạng. "Anh có bao nhiêu anh chị em cơ?"

"Một em trai."

Bàn tay lẻn xuống dưới gấu áo mặc nhà của cô, sục sạo tìm ngực Macy và rê tròn quanh chúng. Macy như nghẹt thở. Cô đưa tay vào trong áo và nắm tay anh kéo ra ngoài.

"Jake, nếu cư thế này, mình lại chỉ thêm bức bối."

Anh nhổm người, ngồi thẳng lại và đưa tay chỉnh đũng quần. "Anh đã quá giai đoạn ấy cả nửa tiếng trước rồi em à."

Cô mỉm cười, thầm hài lòng vì anh khao khát cô cũng nhiều như cô khao khát anh vậy. Cô với tay chạm vào môi anh. "Thế hôm nay anh không phải đi làm à?"

"Anh chỉ cần có mặt ở văn phòng vài tiếng là được."

Chuông cửa reo vang. Jake lại kéo quần trước khi anh đứng lên ra mở cửa. Sau khi nhìn qua mắt cửa, anh lại trở lại hành lang. "Bà ngoại của em đấy. Anh sẽ trốn đến khi nào chàng Dudley tử tế hơn một chút. Chắc không phải chờ đến mãi thứ Ba đâu."

Macy nhoẻn cười và ra mở cửa đón bà ngoại. Nhưng cửa vừa mở cũng là lúc cô bắt đầu thấy lo. Vừa ôm hôn chào đón bà, Macy vừa hỏi. "Mọi chuyện ổn cả chứ ạ?"

"Ta không thể đến thăm cháu ta à?" Bà vào hẳn bên trong.

"Được chứ ạ." Macy đóng cửa lại. "Chỉ là cháu hơi bất ngờ khi thấy bà đột ngột ghé qua thôi." Lúc hai bà cháu ngồi bên bàn bếp và Macy rót mời bà tách cà phê, cô nghe thấy tiếng Jake nói chuyện điện thoại. "Mẹ cháu đâu rồi hả bà?"

"Ngoại nhíu mày. "Trong bệnh viện. Chuyện này lạ thật. Mẹ cháu chưa bao giờ tình nguyện làm cả thứ Bảy. Chắc chắn có chuyện gì rồi đây."

Macy căng thẳng siết lấy tách cà phê còn ấm. "Theo bà thì đó là chuyện gì cơ?"

"Chả biết. Nhưng mẹ cháu lại đi sắm đồ này, lại còn mua đồ lót mới nữa. Nói thế là cháu hiểu rồi chứ gì."

"Đàn ông à?" Macy nhớ tối qua mình cũng thấy cần sắm vài bộ đồ lót mới.

"Chỉ còn biết hy vọng là thế." Ngoại trầm ngâm uống tách nước trên tay. "Mười bốn năm qua, mẹ cháu có quen ai đâu."

Macy chán nản nhìn lên. "Bà cho rằng làm thế là khôn ngoan ư? Thế lỡ cuối cùng, người phải chịu đau khổ là mẹ cháu thì sao nào? Theo bà, trong trường hợp đó, mẹ cháu có đứng vững được không?" Mình có biết rằng mình sẽ đứng vững được không?

"Ôi dào, thà yêu rồi đau khổ còn hơn…"

"Cháu xin bà đấy!" Macy đã đặt tách xuống, sẵn sàng lý sự để bảo vệ luận điểm của mình, nhưng lúc ấy Jake lại bước vào bếp. Chỉ cần nhìn thấy anh, thói hung hăng tranh cãi của cô xẹp lép.

Anh gật đầu chào Ngoại. "Chào bà." Anh quay sang Macy và bảo. "Anh phải vào sở ngay." Anh cúi xuống hôn cô. Đó không phải nụ hôn phớt qua, mà là nụ hôn thắm thiết thay cho lời nhắn nhủ anh-sẽ-rất-nhớ-em, với thoáng quấn quýt đầu lưỡi.

Macy liếc nhanh bà ngoại, mắt bà sáng rỡ như thể bà rất thích cảnh âu yếm đang diễn ra trước mặt mình. Đoạn cô tái tập trung vào Jake và về chuyện anh vừa nói phải đến sở. "Lại có chuyện rồi hả anh?"

"Tụi anh tìm được nhà của vài tên đồng bọn cũ của Tanks. Donaldson và anh định đến đó hỏi thêm về mấy vụ cướp ấy mà." Hẳn là anh nhìn ra vẻ lo lắng từ cô, nên anh nói thêm, "Anh sẽ không sao đâu." Anh lại hôn cô say đắm trước khi nâng cằm cô lên và dặn, "Khoảng 2 giờ chiều là anh có mặt ở nhà rồi. Em có định đi đâu thì chờ anh về hãy đi nhé." Anh quay sang gật đầu với Ngoại đầy ngụ ý.

"Hiểu rồi," Ngoại trả lời.

Jake đã đi mất trước khi Macy kịp nhận ra một trò lừa. Cô nhìn qua Ngoại. Hai trò lừa mới phải.

"Anh ấy nhờ bà đến làm bảo mẫu cho cháu phải không bà?"

Ngoại nhìn quanh và nói lẳng. “Nhà này xinh quá nhỉ?”

“Cháu chẳng cần người trông nom đâu.” Macy nhìn đồng hồ treo tường và làm như không nhìn thấy con Elvis vừa khệnh khạng vào phòng. “Bà cũng còn phải đứng lớp nữa mà?”

“Tammy dạy hộ rồi.” Ngoại cúi xuống vuốt lông con mèo. “Jake đồng ý cho cháu mang Elvis đến đây cơ đấy. Cậu ấy có thích mèo của cháu không? Bà thấy Elvis có vẻ quấn quýt với Jake đấy.”

“Elvis ghét anh ấy lắm. Lẽ ra anh ấy không nên phiền bà đến đây mới phải.”

“Cậu ta chỉ muốn bảo vệ cháu thôi. Mà con Elvis sẽ dần thích cậu ta. Cháu cũng thế còn gì.” Bà chăm chú nhìn sofa còn chăn mền chưa dọn. “Thế hai đứa không tính chuyện nghiêm túc à?”

Macy cầm tách của cô lên. “Cháu chưa biết anh ấy được lấy một tuần! Thậm chí anh ấy còn không mời cháu đến…”

“Đến đâu cơ?”

Macy đỏ mặt. “Không có gì đâu ạ.”

“Nghe như có gì mới đúng.”

Trời đất ơi, đúng là giấu diếm Ngoại cũng khó như dạy mèo nhảy disco dưới trời mưa vậy. ”Một buổi tiệc gia đình thôi ạ. Mẹ anh ấy mời cháu nhưng Jake lại không nói gì thêm cả. Chỉ có một lý do duy nhất mà một người đàn ông không muốn ta gặp gia đình anh ta: anh ta không thực tình nghiêm túc.”

“Cháu gặp mẹ Jake rồi cơ à?” Ngoại cười nhăn nhở.

“Rồi ạ.” Macy gục mặt xuống bàn, lòng chưa muốn kể hết chuyện ấy với bà. “Tối nay cháu sẽ đi làm,” cô lẩm bẩm, đoạn ngẩng đầu lên. “Và thứ Hai cháu sẽ đi học lại. Jake muốn gì thì cũng ráng chịu đi.”

****

Ông Hal đang rửa bọt cạo râu dính trên cằm thì nghe tiếng cửa kẹt mở. “Chị đến trễ rồi nhé,” ông nói với ra. “Thế là đáng phạt nửa cái bánh Fig Newton.”

“Bánh Fig Newton ư?” Con gái ông ló đầu vào cửa nhà tắm.

“Ôi, chào con, Melissa.” Ông với cây gậy chống và tự đi ra ngoài.

Cô gái lùi lại nhường đường cho ông. “Bố nhầm con với ai thế?”

“Với cô y tá.” Lời nói dối làm cơ vai ông căng thẳng. Mặc dù con ông đã bằng lòng cho ông tiến bước, mọi việc vẫn có gì đấy khó xử. Khó xử khi phải nhìn vào con gái mình, con bé giống mẹ nó như đúc, để mở lòng rằng ông đang mang tình cảm với một phụ nữ khác.

“Bố đi lại thoải mái hơn nhiều rồi đấy,” Melissa nhận xét.

“Ừ.” Ông Hal nhẹ nhàng ngồi lên giường và xem đồng hồ treo tường. “Hôm nay là thứ Bảy. Con nên về nhà với tụi nhỏ đi chứ.”

“Thế bác sĩ đã vào thăm bệnh cho bố chưa ạ?”

“Khoảng một tiếng đồng hồ trước rồi. Ông ấy bảo chiều nay bố có thể về nếu xét nghiệm máu cho kết quả tốt.”

“Hay quá. Con cũng mới dọn phòng cho bố xong.”

Ông Hal nhíu mày. “Phòng của bố ư?”

“Vâng. Bố sẽ ở nhà con vài tuần cho đến khi khỏe hẳn rồi tính.”

“Không được đâu.”

“Kìa bố! Bố nhất định phải về nhà con, không lôi thôi gì nữa.”

“Nghe này cô nhỏ…”

"Thôi mà bố!" Môi Melissa run run. "Bố này, mẹ đã buộc con phải hứa chăm sóc cho bố đàng hoàng, và con… đến giờ con vẫn chưa nguôi nhớ mẹ. Con không biết mình sẽ sống ra sao nếu con lại mất cả bố nữa. Mà không, con có biết đấy chứ. Bởi vì hai năm qua, những gì bố làm là vùi mình vào công việc. Chỉ Chủ nhật bố mới ghé nhà chúng con thôi. Bây giờ lại thêm việc này nưa." Nước mắt lăn dài trên má cô.

Ông Hal mở miệng định nói nhưng lại nghẹn lời. Thấy con gái phải đau lòng, người làm bố như ông cũng chẳng sung sướng gì. "Đừng khóc nữa." Ông kéo con vào lòng. "Thôi nào con yêu."

"Con nhớ mẹ," Melissa thổn thức. "Con không muốn mất cả bố nữa đâu."

"Bố cũng nhớ mẹ vô cùng. Với lại, con mất bố làm sao được." Ông quàng tay ôm lưng Melissa.

Cửa phòng ông bật mở. "Xin lỗi, tôi đến muộn. Tôi có mang bánh Fig…"

Ông Hal nuốt khan nhìn bà Faye dừng phắt lại trước ngưỡng cửa phòng ông. Melissa rời khỏi vòng tay ông, cặp mắt đẫm lệ của cô trông ngạc nhiên.

Trông ông Hal có cái gì đó vừa đông cứng lại. Chắc là não bộ đấy. Khổ nỗi ông không hề biết cái nút rã đông nằm ở chỗ nào.

"Chào mọi người," bà Faye hết nhìn Melissa lại quay sang nhìn ông.

Ông Hal gắng lắm mới gật đầu nổi.

Bà Faye nhìn ông gượng cười. "Anh ăn trưa rồi à?"

Ông lại gật.

Bà Faye quay sang Melissa. "Tôi… là tình nguyện viên của bệnh viện."

Melissa cũng gật.

Bà Faye chờ khoảng hai, ba giây gì đó rồi, khỉ thật, bà cũng gật theo. Bầu không khí im lặng ngượng ngập tràn ngập căn phòng. Bà Faye thối lui.

"Chắc là tôi… tôi nên đi cho hai người tự nhiên."

Một tiếng Không đã chực chờ nơi đầu lưỡi ông Hal. Ngay trên đầu lưỡi. Những gì ông cần làm là thốt ra. Mà, có Chúa chứng giám, bà đã cho ông dư dả thời gian để nói đấy chứ. Bà có vội vàng chạy biến ngay đâu; bà chầm chậm đi ra. Thậm chí còn ngoại lại nhìn ông.

Chỉ cần một từ: Không. Hoặc hai từ: Đừng đi là đủ. Lã ra chỉ cần có chừng đó thôi. Nhưng ông đã không nói được một tiếng chết tiệt nào. Ông đã để mặc người phụ nữ không rõ vì sao từng khiến cho cuộc sống của ông ngọt ngào hơn rời khỏi phòng bệnh này. Rời khỏi cuộc đời ông.

****

Macy vào phòng tắm lúc khoảng ba giờ chiều. Mẹ Thiên nhiên thật quá ư đỏng đảnh. Dì Flo đã bỏ đi mất rồi. Sáng nay cô thức dậy thì thấy con mụ vô lại ấy đã đào tẩu. Cái tháng duy nhất mà lẽ ra cô đã có thể có chút thời gian giảm nhiệt, chút thời gian suy nghĩ thấu đáo, thì việc này lại xảy ra. Giờ thì sao đây?

Tắt nước vòi sen, Macy tựa trán vào tường gạch men. Muốn bắt tay thì làm, còn không thì biến.

Cô bước ra khỏi buồng tắm thì đã nghe có tiếng người nói chuyện. Jake đã về rồi sao? Cô mở hé cửa, thò đầu ra và khẽ thốt lên. Anh đứng ngay đấy.

"Chết!" Cô vội thụt lùi và nhanh tay lấy khăn tắm quấn quanh người.

Anh ngoái đầu lại rồi đẩy cửa vào hẳn bên trong. "Chào đón anh về nhà đi chứ!" Nhìn tấm khăn quấn quanh người cô, Jake cười tinh nghịch. "Nếu anh nhớ không nhầm thì lần trước em giật khăn của anh…"

"Anh chớ có làm bậy đấy."

"Yên tâm đi, anh không lấy khăn của em đâu." Anh cúi xuống hôn cô. "Em có nhớ anh không?"

"Không."

“Em nói dối.”

“Này hai đứa,” tiếng Ngoại gọi to làm cả hai giật nảy mình. “Bà đi đây. Gặp lại sau nhé.”

Jake co rúm người lại. “Anh thề là bà không nhìn thấy anh vào đây mà.”

“Bà em có mắt sau gáy, còn thính tai hơn cả tai dơi nữa kìa.”

“Bà nghe thấy rồi nhé,” Ngoại lên tiến. “Thôi, chào hai cháu.”

“Tạm biệt,” Macy chán nản nhìn lên. Nhưng khi quay lại với Jake, cô chợt nhớ mình đang giận anh. “Anh nhờ bà đến giám sát em chứ gì?”

Jake nhíu mày. “Ừ đấy.” Anh thừa nhận. “Thế anh gặp rắc rối cỡ nào đây?”

Cô không ngờ anh nhanh nhẩu nhận tội ngay. “Có bao giờ nghe đến rắc rối ngập đầu chưa hả?”

“Đấy có phải cái nơi người ta thường gặp lút đầu mà không chèo chống gì được ấy không nhỉ?”

“Phải đấy.” Cô trừng mắt nhìn anh, nhưng trong lòng chẳng còn đâu lửa giận. Nguôi tự lúc nào.

Anh vén một cọng tóc khỏi má cô. “Chắc em chẳng tình cờ có thừa một tay chèo cho anh mượn đâu nhỉ?”

“Anh không thể cứ làm thế mãi được. Em không thích…”

Anh nâng cằm cô lên. “Chỉ đến khi tên Tanks bị bắt thôi mà. Cũng sắp rồi em ạ.”

Cơn tò mò trỗi dậy. “Thế anh đã tìm ra chỗ ẩn náu của hắn chưa?”

“Chưa có thông tin chắc chắn. Donaldson chỉ…” Ánh mắt anh đưa xuống người cô.

Macy liếc xuống tấm khăn, lúc này phần trước đang hở ra một đoạn xuống mãi rốn cô. Sau khi chỉnh lại mép khăn, cô mở cửa phòng tắm và bảo. “Ra ngoài.”

“Tại sao chứ?” Giọng Jake khàn khàn. “Đằng nào đến thứ Ba, anh cũng được nhìn thấy hết cơ mà.”

Nếu em còn nhịn được đến ngày ấy. “Đi ra. Em phải mặc quần áo… chuẩn bị đi làm nữa.” Có khi cãi nhau to sẽ giúp cô thêm thời gian trì hoãn.

Rủi thay, anh không phản đối gì. Anh chỉ hôn phớt trên môi cô rồi bước ra.

Hai mươi phút sau, đã mặc đồng phục và trang điểm xong, Macy bước ra phòng khách những tưởng sẽ thấy anh đang ngồi trên sofa. Khi không thấy anh, Macy trở lại hành lang đúng lúc cửa phòng ngủ của anh bật mở. Anh bước ra làm cô sửng sốt.

“Gì chứ?” Jake vừa chỉnh chiếc mũ lưỡi trai, vừa hỏi.

Macy nhìn chằm chằm anh trong bộ đồng phục của nhân viên tiệm Papa’s Pizza. “Anh không đùa đấy chứ!” Cô khanh khách cười.

“Anh không đùa đâu cưng. Là cách kiếm tiền lương thiện cơ mà. Với lại, anh nghe nói tiền boa sẽ rất cao nếu anh qua được đào tạo bài bản.”

Cô khoanh tay nhìn anh. “Nếu em đoán không lầm thì anh sẽ đi với em trong thời gian đào tạo hử?”

“Anh bảo ông chủ phải cử nhân viên giỏi nhất chỉ dân, anh mới chịu.”

Cô lắc đầu. “Anh điên quá.”

“Chỉ điên vì em thôi.” Anh kéo cô sát lại. “Thế em có muốn đục đồng phục không?”

Cô xỉa ngón tay vào ngực anh. “Anh lại thô bỉ nữa rồi. Em sẽ đổi cả đời để khỏi phải nghe lại cái câu ấy đấy.” Tất nhiên ông Prack không thể hấp dẫn bằng một chút xíu Jake.

“Đàn ông mà em. Tụi anh toàn thô bỉ vậy cả.” Nụ cười trên môi anh phai dần. “Nghe lại à? Ai nói câu ấy trước anh đấy?”

Cô cầm tay anh. “Anh chứ còn ai.” Cô cau mày nhìn anh đang nhăn nhó. “Chẳng có gì quan trọng đâu.”

“Chẳng là chẳng thế nào! Chỉ một mình anh được nói đùa kiểu ấy với em thôi. Em nhớ lấy đi nhé.”

*****

Ông Hal nghiến răng nhìn cô y tá. “Không.”

“Ông Klein này, bác sĩ cho phép ông xuất viện cơ mà.”

“Thế hử, thế thì cô gọi lại cho bác sĩ đi bảo ông ấy cho tôi nhập viện lại ngay.”

“Tôi không hiểu,” cô y tá bực mình. “Ông bị đau ở đâu à?”

“Phải đấy.” Ông không nói dối. Tim ông đang quặn đau gì đấy. Sự đau khổ trong ánh mắt bà Faye cứ mãi loáng qua tâm trí ông suốt thôi và khiến cho nỗi hối hận liên tục quất vào ngực ông Ông đã gọi điện về nhà riêng của bà để lại hàng trăm lời nhắn. Bà Faye không hệ gọi lại cho ông. Ông đã không đủ cam đảm để đuổi theo bà hôm ấy, thế nên ông sẽ phải xuống địa ngục đời đời nếu ông rời khỏi đây trước khi được nói chuyện với bà.

*****

Macy vừa mới ném chiếc túi giữ ấm cho bánh pizza lên hàng ghế sau thì Jake đã len lên ghế trước ngồi cạnh ghế tài xế. “Được bao nhiêu thế?” anh hỏi.

“Mười đô la. Em đã bảo anh rồi, tay này boa hậu hĩ lắm.” Macy nhướn nhướn mày trêu anh. Với Macy, chưa có buổi giao bánh nào vui như hôm nay. Họ cùng nói chuyện về Billy. Jake an ủi cô rằng mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy. Họ thẳng thừng chòng ghẹo nhau về tiền boa mỗi người thu được. Họ còn tranh nhau lái xe nữa. Nhưng vì cô đứng tên thuê xe nên Jake phải nhường thôi.

“Tại em ngả ngớn với hắn,” Jake buộc tội.

“Em đâu có.”

“Có mà. Anh nghe giọng em nói câu ‘Cảm ơn đã tín nhiệm Papa’s Pizza’ rồi.” Anh thêm chút giọng õng ẹo khi tái hiện lời cô.

Macy bật cười. “Ai đi giao bánh chẳng phải nói câu ấy. Tại anh ghen ăn tức ở vì lần giao vừa rồi anh được boa có sáu đô la thôi. Với lại, anh cũng tán cô ấy còn gì.” Cô giả giọng anh. “Tối nay trông em xinh quá.”

“Cứ cho là anh được boa ít đi, nhưng cô ta gạch dưới số điện thoại in trên tấm séc rồi mới đưa cho anh. Em cũng phải tính khoản ấy là tiền boa chứ.”

“Vậy anh sẽ gọi cho cô ấy chứ?” Macy giả vờ không quan tâm.

“Đời nào,” anh đáp theo kiểu lẽ tất nhiên. “Anh là người một lần một cô thôi. Mà giờ thì anh đang để mắt tới một cô nói chung là đặc biệt. Giá như dì Flo của cô ấy biến đi cho rảnh mắt.”

Cô chặc lưỡi liếc trộm anh trước khi lái chiếc Honda hòa vào dòng xe cộ đông đúc. “Thật sao? Anh một lần yêu một cô thôi à?”

“Thật mà. Anh tuân thủ chế độ một vợ một chồng đấy.”

Mấy ngày qua, Jake trung thành với bản tính của mình, đã tránh hết mọi câu hỏi liên quan đến chuyện đời tư. Macy đã từng gợi chuyện về gia đình, em trai, và về lễ thượng thọ của ông anh, nhưng Jake đều né như né đạn. Tuy nhiên Macy không vì thế mà thôi nã súng.

“Vậy anh từng chung tình với bao nhiêu cô rồi?”

“Vài cô thôi. À này, thường thì tiền boa của em…”

“Đừng đánh trống lảng nữa, anh Jake. Vài cô là bao nhiêu cơ?” cô hỏi tới.

Im lặng lớn dần, cuối cùng Macy nghe thấy anh thở dài hỏi. “Ý em là anh đã ngủ với bao nhiêu cô chứ gì?”

“Không. Em hỏi anh từng gắn bó với bao nhiêu người cơ.”

“Thế em xác định một mối quan hệ gắn bó theo tiêu chuẩn nào vậy?”

“Ngủ với họ có thể coi là một tiêu chuẩn đấy.” Cô bật cười.

“Anh cũng nghĩ thế.” Anh dựa hẳn lưng trên ghế và chuyển tư thế ngồi.

Cô nắm chặt vô lăng hơn. “Anh định không trả lời em chứ gì?”

“Không, anh chỉ đang đếm thôi.” Anh nhìn lảng sang kính chiếu hậu như thể muốn xem có xe của FBI đằng sau không.

Cô cũng liếc nhanh gương trước khi hỏi. “Nhiều đến mức ấy cơ à?”

“Em này, trong khi anh đang đếm, sao em không nói trước đi.”

Cô cứng người. “Nhưng em là người đặt ra câu hỏi cơ mà.”

“Đúng vậy. Nhưng em không thể ra những câu hỏi chính em cũng không trả lời được.”

Anh cũng hay làm thế đấy thôi. “Nếu em trả lời, anh có hứa sẽ nói cho em biết không đã?” Cô liếc xéo anh?

“Lời thề Hướng đạo đấy nhé.”

“Cứ cho là em hoang tưởng khi nghi ngờ anh đi, nhưng… anh đã từng là hướng đạo sinh chưa mà thề?”

“Anh có đủ bộ huân chương đây này. Khi nào mình đến nhà mẹ anh, em sẽ thấy ngay thôi.”

Tim Macy thắt lại. “Anh định đưa em đến nhà mẹ anh thật à?” Đấy có phải lời mời dự tiệc không nhỉ? Phải chăng anh vừa chợt quyết định cô là một phần trong gia đình hay sao?

Anh chăm chú nhìn cô. “Mẹ anh không khác thường lắm đâu. Thật ra thì, mẹ anh…”

“Em đâu có ghét mẹ anh. Chỉ là anh… từ hôm đó, anh không nhắc đến chuyện đi dự tiệc cả.”

“Thì giờ anh đang nói đến chuyện ấy đây. Tối nào đó tụi mình sẽ đến dùng bữa với mẹ.”

“Được thôi.” Tuy đây không phải lời mời dự tiệc, nhưng cũng là chút ý nghĩa gì đó.

“Sao đây?” anh hỏi. “Em yêu mấy người rồi, Macy?”

Cô trả lời ngay, không do dự. “Hai.”

“Hai ư?” anh lặp lại. “Em nói thật đi, chỉ có hai thôi sao?”

“Gì chứ? Anh cho rằng em lập dị vì em không hay ngủ lang, hay anh không tin em?”

“Đâu có, anh… Em này, tới giờ này em vẫn không ngủ với anh nên anh biết em không thích ngủ lang. Chỉ có điều anh tưởng em sẽ trả lời là năm hoặc sáu cơ.”

“À. Em lấy chồng suốt năm năm cơ mà.” Cô ngừng lời. “Thế đấy là con số của anh đấy à? Năm hay sáu thế?”

Anh day mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. “Có nhiều hơn số ấy một chút. Nhưng anh lớn tuổi hơn em mà.”

“Nhiều hơn là bao nhiêu nào?” Thấy anh không trả lời, cô nói tiếp, “Nếu anh không trả lời, em sẽ…”

“Khoảng mười sáu ấy. Hồi học đại học, anh có hơi quá đà.”

“Và anh chung thủy với cả mười sáu cô ư?” Macy vặc lại, cô nhớ đến câu tuyên bố của anh lúc nãy. Nỗi đau về sự lăng nhăng của Tom vẫn đang còn ám ảnh.

“Anh chưa từng lừa dối một cô nào. Và anh sẽ không bao giờ như thế.” Anh quay sang hỏi cô. “Có phải vì thế nên sau khi ly dị em không yêu ai? Em tưởng đàn ông trên đời đều giống Tom ư?”

“Không phải. Em chưa đến nỗi thiển cận thế. Em biết đàn ông không phải ai cũng giống Tom.” Cô im lặng giây lát. “Nhưng họ có thể giống ông ngoại em, giống bố em, hay giống Billy. Với lại, thiếu gì người giống cả ông Prack nữa.” Macy chặc lưỡi, nghĩ đến thật khá nực cười. Nhưng Jake lại chẳng cười, nên tự nhiên cô cũng không thích nói đùa nữa. “Mình nên quay về thôi.”

Họ lái xe quay lại tiệm Papa's Pizza trong im lặng, xe của FBI vẫn theo sát đằng sau. Sự lóng ngóng vì đã trưng ra rành rành những nỗi sợ hãi của mình làm Macy vội và với tay mở cửa xe ngay sau khi dừng bánh.

Jake nắm cánh tay cô. "Tom lừa dối em. Billy làm em thất vọng. Bố em bỏ rơi em. Vậy ông ngoại em đã làm gì thế?"

29. Chương 29

"Ông em đã làm gì nào?" Jake nhắc lại.

Trong một thoáng, Macy định bắt chước Jake Baldwin và tìm cách nói lảng sang chuyện khác, nhưng sự thật buộc ra. "Ông em đột tử." Cô cắn môi. "Ông hứa sẽ đưa em đi… xem xiếc, nhưng ngay sau đó, ông gục chết trên đĩa mì spaghetti. Ngoại thì bảo là đĩa lasagna cơ. Nhưng em thì vẫn thấy đó là đĩa spaghetti."

"Em nhìn thấy ông em chết ư?" Anh dịu giọng.

Macy gật đầu.

"Tệ thật." Anh rướn tới dịu dàng vuốt má cô.

"Phải. Tệ lắm." Macy cố nuốt cục nghẹn trong cổ xuống và thầm trách mình yếu đuối khi vẫn còn quá xúc động vị một chuyện xảy ra đã lâu lắm rồi.

Anh tì trán anh lên trán cô "Anh không định chết sớm đâu."

Cục nghẹn bỗng lớn hơn. "Nhưng nghề của anh nguy hiểm lắm." Cái trò nấc nghẹn ngào ngu xuẩn ấy lại bật lên từ lồng ngực cô

"Chuyện ấy thì không thể cãi được rồi. Nhưng anh là cảnh sát giỏi cơ mà." Môi anh lướt trên thái dương cô.

Làm thì làm, không làm thì biến. Ôi trời, Macy muốn đi xem xiếc nhưng lại không chờ được đến tận thứ Ba. Cô vùi mặt vào vai anh. Anh êm ấm quá, thơm tho quá. Nhưng chợt nhớ chiếc xe đậu sau hai người họ, cô vội đứng thẳng lên.

Đặc vụ liên bang không phải là người duy nhất đang quan sát. Một ông Prack đang cau có đang đứng trên cửa tiệm Papa's Pizza nhìn ra.

Macy thở dài. "Mình nên vào thôi. Lại thằng cha khó chịu ấy nữa."

Jake cau mày hỏi. "Hắn ta làm gì em thế?"

"Kém miếng khó chịu ấy mà."

Jake nhìn cô, rõ ràng là không tin lời cô lắm. "Hắn là thằng đòi đục đồng phục chứ gì."

"Thôi quên chuyện ấy đi, anh ạ."

"Quên là thế nào? Đấy là tội quấy rối tình dục đấy."

"Đúng thế, nhưng chỉ là lời em đối chứng với lời ông ta thôi. Với lại, ông ta chưa bao giờ dám đụng vào người em. Hồi này, ông ta cũng thôi không gạ gẫm em nữa. Giờ ông ta chỉ có kém miếng khó chịu với em thôi."

"Vậy mà em để yên được à?"

"Em sẽ mất việc. Anh biết là sẽ thế mà. Em cũng biết. Mà hiện giờ em đã có đủ thứ chuyện phải lo rồi nên không kham nổi thêm chuyện đó đâu.

"Vài tuần nữa thôi em sẽ bắt đầu công việc ở nhà thờ. Cho đến khi chuyện đó diễn ra, anh có thể…"

“Em đã nói rồi, dẫu thế em vẫn phải làm bán thời gian ở chỗ khác kia mà. Học phí trường luật không rẻ đâu anh. Thị trường việc làm cũng không sáng sủa gì. Còn nữa, mình đã bàn tới việc anh sẽ thành bố già hảo ngọt rồi. Không có chuyện đó đâu.”

Anh thở hắt ra. “Macy, em nghe đây. Anh sẽ cho em vay tiền học nốt. Khỉ thật, em có thể trả anh cả lãi nữa.”

Cô mệt mỏi ngả đầu tựa vào lưng ghế. “Jake này, hãy để em tự làm đi mà.”

“Tại sao em không cho anh giúp em chứ?”

“Bởi vì anh đã giúp em quá nhiều rồi. Anh nhìn lại đi. Anh là cảnh sát mà phải đóng vai đi giao bánh như vầy. Còn nữa, anh sửa nhà cho em, cứu mạng em, ngay cả bây giờ em cũng đang ở nhờ nhà anh đấy. Em không thể để anh giúp nữa đâu trước khi em…”

“Em sẽ làm sao?”

Em sẽ thành giống như mẹ em. Trở nên hoàn toàn phụ thuộc vào anh. “Em sẽ phát điên.” Cô vừa nói vừa xuống xe.

Họ chưa đến cửa tiệm thì chuông điện thoại của Jake reo lên. Anh đứng lại nghe, Macy cũng đứng với anh vì cô nghĩ có thể cuộc gọi là về Billy.

“Baldwin nghe đây,” anh liếc nhanh cô rồi trao điện thoại cho cô. “Bà em gọi đấy.”

“Mọi chuyện ổn không vậy bà?” Macy hỏi ngay.

“Vừa ổn vừa không. Là mẹ cháu đấy, Macy ạ. Khi nào đi làm về cháu nhớ ghé qua đây nhé?”

“Vâng ạ,” cô bắt gặp ánh mắt của Jake. “Thế mẹ lại đang khóc hả bà?”

“Chẳng phải.” Giọng Ngoại có vẻ lo lắng. “Mẹ cháu… xỏ khoen ở rốn đấy.”

“Ôi trời đất ơi. Khóc hết nước mắt rồi mẹ cháu lại quay sang đeo khoen như thế ư? Có tưởng tượng nổi vài tháng nữa trông mẹ cháu ra thế nào không đây?”

“Chính vì thế nên bà mới muốn diệt mầm mống từ trong trứng nước cháu ạ.”

“Hết giờ làm cháu sẽ qua đó ngay nhé bà. Với lại vì Chúa, bà làm ơn giấu hết các loại kim xỏ giùm cháu với nhé.”

*****

Một giờ đồng hồ sau, Macy đậu xe trước cửa nhà Ngoại và liếc qua Jake. “Giá anh cứ để em tự lái xe về nhà anh có phải tiện không. Em không sao đâu mà. Em không nghĩ tên Tanks lại chờ theo đuôi em từ tiệm Papa’s Pizza.”

“Không đời nào. Anh không ngại đâu, anh sẽ ngồi chờ trong xe. Có khi anh còn chợp mắt được một chút ấy chứ. Anh sẽ ở đây, đợi em ra. Thôi em đi nhanh đi.” Anh vòng tay qua người Macy để mở cửa phía bên cô.

Cô cúi xuống hôn anh. “Cảm ơn anh.” Ngay sau đó, Macy phải cố quên cơn rạo rực do cái hôn khơi dậy.

Vào trong nhà rồi, cô thấy Ngoại đang tập yoga dưới chiếu, còn mẹ cô ngồi trên ghế tựa. “Ôi Macy,” mẹ cô reo lên. “Mẹ không biết là con sẽ tới.”

Cô ngồi xuống sofa và bảo. “Con chỉ tiện thể ghé qua thôi.”

Mẹ cô nhíu mày. “Mẹ kể hết cho Macy nghe rồi à?”

Ngoại kéo đầu gối sát vào mặt. “Có lẽ mẹ vô tình nhắc đến thôi mà.”

Bà Faye lắc đầu. “Ừ thì mẹ có đeo khoen ở rốn đấy. Có gì quan trọng đâu nào?”

“Con đã năm mươi sáu tuổi rồi. Với lại, con là con gái ta,” Ngoại gắt.

“Mẹ cho con xem luật nào cấm người già không được đeo khoen rốn xem nào.”

Macy cố hiểu cho ra. “Có phải mẹ, à, mẹ hẹn hò với ông nào làm chỗ hiệu bấm lỗ xỏ khoen không ạ?”

“Mẹ chẳng hẹ hò ai cả!” Bà Faye bực bội. “Tối hôm trước, con nói đúng lắm. Đàn ông chỉ gây phiền muộn mà thôi. Họ… họ khiến người ta tin tưởng một đằng rồi sau đó họ làm một nẻo. Mà trời ạ, con bé chỉ đáng bằng nửa tuổi ông ấy!”

Macy và Ngoại quay sang nhìn nhau và cùng gật đầu ngầm thấu hiểu.

“Ai đã làm gì và ai trông như bằng nửa tuổi ai mới được?” Ngoại hỏi.

“Con không muốn nói đến chuyện ấy nữa. Bởi vì cứ hễ nhắc đến chuyện ấy là con lại khóc, mà con đã quyết sẽ không khóc vì tên đàn ông nào nữa. Trừ thằng Billy ra.” Mắt bà rơm rớm nước. “Đây là cho con trai của con.” Bà Faye chỉ vào mắt mình. “Con có thể khóc vì Billy. Nó là thằng con bé bỏng của con, mà giờ thì chỉ có Chúa mới biết nó ở đâu, và… “

Macy chuyển sang ngồi lên tay ghế tựa của mẹ cô. Đoạn cô ghé đầu lên vai mẹ. “Có chuyện gì vậy mẹ? Kể cho con nghe đi.”

*****

Jake mở cửa căn hộ của anh và đứng ngắm Macy bước vào trong, bồng con Elvis lên và mang nó đến bên sofa. Cô lại trông căng thẳng và mệt mỏi. Cô đã không chịu kể mẹ cô gặp chuyện gì. Jake muốn hỏi thăm nhưng anh tôn trọng sự riêng tư của cô.

Anh cuối xuống hôn cô. “Anh pha sô-cô-la nóng cho em nhé?”

“Trong nhà có sẵn hả anh?”

Jake nháy mắt với cô. “Hôm nay anh vừa mua đấy.”

“Anh tốt đến khó tin đấy.”

Anh bật cười. “Anh tuy không hoàn hảo, nhưng anh thật lòng mà.”

Sau khi cô uống xong sô-cô-la, còn anh làm một chai bia, Jake băn khoăn không biết nên tiếp cận đề tài sắp xếp chỗ ngủ như thế nào. Anh muốn cô ở cạnh anh, trên giường anh. Đêm qua. Chỉ vì thiếu vắng cô mà anh không tài nào ngủ được. Tất nhiên, đêm trước đó nằm cạnh cô, anh cũng không ngủ được nhưng Jake thà có cô ở bên còn hơn phải nằm một mình. Đặc biệt là khi anh lo sợ cô sẽ nhanh chóng ra khỏi cuộc đời anh cũng như lúc cô bước vào trong đấy.

Nói thế không có nghĩa Jake sợ Macy sẽ bước ra khỏi cửa. Chẳng qua anh chưa bao giờ phải cố gắng nhiều như vậy để thuyết phục được một người. Và mặc cho có nhiều lúc khi cô ngước nhìn anh và anh cảm thấy thật rõ ràng rằng cô sẽ thuộc về anh mãi mãi, nhưng anh cũng đã đọc thấy trong mắt cô điều gì đấy dao động, như thể cô chỉ chực chờ thời điểm thích hợp để chạy vụt đi mất.

Macy ngồi thẳng dậy. “Em đi gội sạch mùi pizza đây.”

Anh ôm ngang người cô và cúi xuống hít hà lên cổ cô. “Anh yêu mùi pizza.”

“Em mong là thế,” cô bật cười. “Bởi người anh cũng ám toàn mùi ấy.”

Anh ngửi dưới cánh tay mình. “Vậy thôi, thà để anh ngửi lấy em còn hơn.” Anh chậm rãi hôn cô, và cuối cùng khi cô đã lùi lại được, cả hai đều thở hổn hển. Họ cùng đứng lên và đi tắm – tắm riêng, mặc cho nỗi thất vọng không được thốt thành lời của Jake.

Mười phút sau, Jake vừa lau tóc vừa chạy sang tìm cô. Macy đứng trong phòng tắm mở toang mà chải tóc. Trên đường giao bánh pizza, họ rẽ qua nhà cô lấy thêm mấy bộ quần áo nên lúc này cô mặc một bộ pyjama khác. Cũng bằng vải cotton nhưng xanh màu trứng sáo, riêng phần áo vừa vặn hơn ôm khít người cô. Anh nhìn dọc suốt thân hình cô, thầm tán thưởng từng đường cong nét lượn.

Anh bước đến sau lưng, vòng tay ngang người cô, và nhìn hình ảnh cô trong gương. “Em có mệt không?” Anh hỏi.

“Hơi hơi.”

Jake tì cằm lên đầu cô. “Em làm ơn giúp anh một việc trọng đại nhé?”

“Việc gì cơ?” Mắt cô gặp ánh mắt anh trong gương.

“”Hãy ngủ với anh đêm nay.” Anh áp ngón tay lên môi cô trước khi cô kịp từ chối. “Anh hứa sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Anh nhớ dì Flo mà. Anh chỉ muốn em ở bên anh thôi. Đêm qua không có em, anh chẳng ngủ được gì cả.”

Macy trông như sắp sửa gân cổ lên cãi, nhưng rồi chỉ im lặng gật đầu. Anh đan tay vào tay cô và dẫn cô về phòng ngủ trước khi Macy kịp đổi ý.

Jake lật chăn xuống rồi đứng ngắm cô leo lên giường. Anh bất giác mỉm cười. “Em dọn giường cho anh đấy à?”

“Và giặt luôn drap trải giường nữa. Em không thích rận lắm.”

“Nhà anh làm gì có rận.” Khi cả anh và cô đều nằm ấm chỗ, Jake không dám choàng tay qua vì sợ cô nghĩ anh định làm gì đó không hay. Thế nên, anh buộc phải hỏi ý cô trước. “Anh ôm em có được không, Macy?”

Cô trở mình quay người lại gần hơn và gối đầu lên vai anh. Jake quàng tay trên lưng Macy và đặt bàn tay lên hông cô. “Như thế này thoải mái thật,” anh thì thầm.

“Ừ thật,” cô đồng tình. Con mèo nhảy lên cuộn mình nằm cạnh cô.

Jake không biết họ nằm ôm nhau như thế bao lâu nhưng anh chắc chắn cô còn thức. “Trả một trăm đô để cho anh biết em nghĩ gì nhé?” anh gợi chuyện.

Anh cảm nhận được cô nhoẻn cười trên ngực anh. “Em tưởng giá thị trường là một xu cơ mà.”

“Lạm phát mà em.”

Cô chặc lưỡi, nhưng âm thanh ngọt ngào ấy thoáng đến đã thoáng đi. Macy thở dài. “Em đang lo. Lo cho mẹ. Chủ yếu là lo cho Billy. Với lại… Em thấy mình có lỗi.”

Anh lùa tay qua tóc cô. Những lọn tóc mượt mà còn hơi âm ẩm. “Em có lỗi gì chứ?”

“Có lỗi vì tối nay đã vui vẻ cùng anh. Vui vẻ với anh ngay ngay từ buổi sáng đầu tiên sau khi anh xuất hiện.”

“Tối đầu tiên mình gặp nhau, em đâu có thích anh.” Jake vừa cựa mình, con mèo Elvis đã rít lên.

“Đúng vậy, lúc ấy anh để giả lắm. Ngoại trừ lúc anh bênh em trước mặt Tom.” Cô ngừng lời. “Và em thấy có lỗi vì lúc này đây em lại đang êm ấm nơi này, trong lúc lẽ ra em phải lo lắng cho em trai mình. Tất nhiên em vẫn lo cho nó, nhưng ở bên anh em thấy hạnh phúc ngập tràn. Tại sao người ta có thể vui trong lúc…”

“Em đừng thế nữa,” Jake cắt ngang. “Theo như anh biết thì đến giờ này vẫn chưa có chuyện gì xảy ra với Billy. Với lại, dù em có yêu thương em mình bao nhiêu…” Anh im bặt, không rõ mình có nên nói ra những lời mình phải nói mà không làm cô đau lòng được không. Làm tổn thương cô là điều anh không hề muốn.

“Thì sao?” Cô vuốt lông con Elvis.

Jake buộc lòng nói hết. “Dù có thương Billy bao nhiêu, em cũng phải công nhận rằng Billy đã tự làm khổ đời mình. Anh không khuyên em thôi đừng yêu thương cậu ấy nữa. Nhưng em không thể tự dằn vặt vì sai lầm của người khác được.”

“Em cũng biết thế,” Macy thành thực. “Nhưng Billy không phải đứa hư hỏng. Nó thương em lắm đấy Jake. Và em cũng thương nó. Với lại… Billy từng bênh vực cho em.” Cô nghẹn ngào. “Thằng bé từng đỡ đòn cho em cơ mà.”

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống ngực anh. Jake ôm cô chặt hơn. “Cậu ấy bênh em khỏi ai thế?” Jake nhớ Macy từng nhắc đến chuyện này nhưng cô không giải thích gì thêm. Giờ thì anh phải biết. Anh muốn biết tất cả về cô: những điều làm cô vui, cô buồn. Mọi chuyện.

“Bố em.” Cô run rẩy trả lời.

Jake lộn ruột. Anh đã có được bố mẹ anh trên cả tuyệt vời. Có thể là anh không đồng ý với mọi đức tin của cha mẹ mình, nhưng anh chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu của cha mẹ dành cho mình. Gắn bó với nghề cảnh sát, anh nhiều lần gặp những bậc làm cha làm mẹ không hoàn hảo, nhưng Jake vẫn không thể hiểu chuyện như thế sao có thể xảy ra. "Cái gì?"

"Khi say xỉn, bố em độc ác lắm. Tuy không phải lúc nào ông cũng say, nhưng khi đã say, bố em như người mất trí vậy. Tỉnh thoảng bố còn đánh cả mẹ nữa. Có một lần em đứng ra can, bố đánh luôn cả em. Vào cái đêm trước ngày sinh nhật của em…"

Giọng cô nghe thật đau đớn đến nỗi anh thấy lồng ngực mình nặng trĩu. "Chuyện gì xảy ra trong đêm đó?"

"Mẹ em đến lớp học đêm để học làm y tá, còn em trông chừng Billy." Cô im lặng giây lát. "Bố em về nhà trong bộ dạng say khướt. Em bèn đưa Billy về phòng nó còn em cũng im lặng về phòng riêng của mình. Trong lúc ấy, bố cứ đi theo em mà quát om sòm. Thấy thế, Billy chạy ra chắn giữa em và bố." Cô kéo đầu chăn lau nước mắt. Cả phút cô mãi không nói được câu nào. "Em không bao giờ quên câu Billy nói hôm ấy, 'Bố không được đánh chị!' " Giọng cô run rẩy. "Thế mà bố em liền đánh nó đấy Jake. Cú đánh quá mạnh khiến Billy văng sang tận góc phòng bên kia. Em tưởng nó chết ngay lúc ấy rồi chứ."

Jake chờ một phút sau rồi mới hỏi cô, "Sau đó em làm gì?"

"Em ném cây đèn bàn vào ông ấy. Em chửi rủa ông ấy thậm tệ bằng những từ mà chính em cũng không biết mình học ở đâu nữa. Khi ông ấy ra khỏi nhà, em liền gọi số điện thoại khẩn cấp 911. Sau đó, mẹ em về nhà trước khi xe cứu thương tới. Billy cũng tỉnh nhưng nó không nhớ trước đó đã xảy ra chuyện gì."

Cô nói tiếp sau giây lát im lặng. "Mẹ bảo em nói dối. Bảo em phải khai rằng Billy ngã từ trên giường xuống đất. Mẹ còn bảo bố không cố tình đánh nó. Con ma men xúi ông làm bậy mà thôi." Jake thấy hai tay cô nắm chặt đầu chăn. "Em giận mẹ em cũng vì thế. Hôm sau, bố em xách quần áo đi luôn khiến mẹ em suy sụp hoàn toàn. Em càng giận mẹ hơn khi biết mẹ vẫn còn yêu bố, anh ạ."

"Ôi trời!" Jake ôm cô sát gần anh hơn, anh đau đớn cùng cô, ước gì anh có thể san sẻ thời thơ ấu đầm ấm của anh cho cô. Nhưng không thể được.

"Mẹ con em chuyển đến ở với bà ngoại và bà chăm lo mọi bề. Mẹ em khóc suốt không nguôi. Mẹ bỏ học, bỏ cả sở làm. Mất cả hàng mấy năm trời, nhưng rốt cuộc em cũng thôi không ghét mẹ nữa mà thay vào đấy lại ghét con người mẹ trước kia."

Jake làm như không nhìn thấy con mèo đang nhích đến nằm cạnh gối của anh. "Con người mẹ trước kia như thế nào?"

"Yếu đuối. Sống phụ thuộc. Luôn là nạn nhân của cuộc đời. Em thề em sẽ không bao giờ giống mẹ. Nhưng em có làm được đâu." Cô sụt sịt. "Em tha thứ cho Tom hết lần này đến lần khác. Sợ mất chồng, em tìm mọi cớ để biện minh cho việc làm sai trái của anh ta. Em sẵn lòng là nạn nhân. Em chịu đựng đủ điều chỉ vì… Em quá giống mẹ. Em đã nghi là anh ta lừa dối em một năm sau khi cưới kia. Vậy mà em chẳng làm gì cả." Cô lại sụt sịt khóc.

"Nhưng em quyết chí bỏ được hắn đấy thôi." Những ý nghĩ về Tom làm tổn thương Macy bấu chặt vào tâm can Jake. Căn phòng chìm vào im lặng. "Hắn có bao giờ đánh em không, Macy?" Anh sẽ xé xác thằng khốn nạn ấy ra.

"Không. Nhưng Tom có thói quen xấu là hay túm lấy em mà quát ầm ĩ. Vậy mà em cứ nín nhịn mãi."

"Hắn đúng là thằng đần." Giờ Jake càng hiểu vì sao Macy luôn quyết tâm giữ lối sống độc lập, không phụ thuộc vào ai.

Cô đặt bàn tay lên vai anh, nhưng lại vội rụt về. "Ôi, em làm anh bị ướt rồi." Cô kéo chăn lau chỗ da anh bị ướt. "Xin lỗi nhé."

"Em làm anh ướt lúc nào mà chả được." Anh kéo cô nằm đè lên mình. Tấm thân mềm mại của cô cho anh cảm giác ngọt ngào dễ chịu chưa từng thấy. Jake những muốn cô hoàn toàn trông cậy vào anh để anh được chăm sóc cho cô.

Macy chớp mắt. Hai mắt cô đọng đầy nước, nhưng trông sắc mặt cô đã vui hơn. Cô lại kéo chăn lau ngực cho anh. "Chắc mai em phải giặt lại chăn rồi."

"Em cũng cứ việc làm chăn màn anh ướt. Anh thấy chẳng sao cả. Miễn là em ở đây với anh thôi."

Anh nhấc đầu lên và chạm môi anh vào môi cô. Miệng cô có vị mằn mặn của nước mắt. Jake kéo dài mãi nụ hôn, lòng những muốn xua đi bao ký ức đau lòng của cô. Sự dịu dàng chuyển dần thành đam mê, nhưng anh nhớ đến lời hứa không làm chuyện gì cả với cô lúc trước. "Chúng mình… nên dừng lại đi em."

Cô lăn khỏi ngực anh. "Toilet đây." Cô cùng con mèo nhảy xuống giường.

Jake vẫn còn tự nhủ mình phải giảm bớt lửa đam mê và bình tâm trở lại thì Macy đã quay về, cuộn mình nằm sát bên anh. Anh suýt chút nữa bảo cô hãy nằm cách anh một chút, nhưng anh thốt nhiên hiểu rằng anh thà chịu cương cứng mãi còn hơn phải đẩy cô ra xa. Anh vòng tay ôm cô vào lòng và mặc kệ cơn ham muốn nhục thể giày vò – anh đã hứa rồi, và anh sẽ giữ lời. Dù ngực cô áp sát vào cạnh sườn anh có mềm mại cỡ nào, dù những sợi tóc lòa xòa của cô bay trên ngực anh có khêu gợi đến đâu, thì cũng mặc.

Cô nép sát vào anh hơn nữa. Bàn tay vuốt ve mãi khuôn ngực anh. "Tim anh đang đập kìa." Tay cô lẻn xuống thấp hơn, thấp hơn nữa, mãi đến lưng quần lót của anh; rồi tay cô lại nhích dần từng chút ngược lên bụng lên ngực anh. "Bây giờ tim anh lại đập nhanh hơn lúc nãy rồi."

"Ừ nhỉ." Nhận thấy một phần cơ thể mình đang ngỏng lên để nghe ngóng, Jake co đầu gối lên che bớt.

Những ngón tay cô chậm rãi vẽ vòng tròn quanh đầu ngực trái của anh. Sự tra tấn ngọt ngào. Macy nép sát hơn vào anh. Cơ thể cô ép chặt người anh. Từng xăng ti mét trên người anh cảm nhận mỗi phần nhỏ trên cơ thể cô. Bàn chân cô từ từ vuốt lên đùi phải của anh. Cô nàng chẳng thể biết được đang gây ra cho anh những gì.

Hay cô có biết?

Đôi môi cô áp vào tai anh, đầu lưỡi cô tấm ướt vành tai của Jake. Cô đang cố tình hành hạ anh chăng?

Macy thủ thỉ bên tai Jake. "Tối qua, lúc anh vừa từ nhà tắm đi ra, anh có một giọt nước chảy bắt đầu từ đây rồi…" cô chỉ đầu ngón tay lên gần cổ anh và trượt xuống dưới, "kết thúc ở đây."

Cô vẽ hình trái tim quanh rốn anh. Jake biết đó là hình trái tim vì mọi đầu dây thần kinh của anh đang tập trung vào đường đi của ngón tay cô.

"Và rồi…" Cô nói tiếp, ngón tay cô cũng dịch chuyển theo "Em thấy cũng giọt nước ấy chạy xuống dưới, xuống mãi đến…

"Thôi em!" Jake chộp lấy cổ tay cô.

"Sao vậy?" Cô cười khúc khích, tiếng cười nữ tính thật gợi tình. "Dì Flo đi rồi mà. Cái vấn đề phụ nữ của em không còn nữa. Dì Flo biến mất từ khuya hôm qua. Em… đã trở lại tươi mới."

Phải mất một giây sau, Jake mới hiểu cô nói gì. Anh buông tay cô và dọn giọng. "Vậy chứ… giọt nước ấy đã đến tận đâu nào?"

30. Chương 30

Má cô kề trên ngực anh, những ngón tay cô vuốt ve Jake. Một cảm giác bất an xuất hiện trong cô. Anh đã quan hệ với nhiều cô quá rồi. Liệu cô có được bằng họ? Có phải Tom ngoại tình vì cô không giỏi chuyện phòng the? Cô ngước lên, định tuyên bố bỏ cuộc, nhưng rồi cô thấy ánh mắt anh nhìn cô. Chưa ai từng nhìn cô si mê đến thế. Một chút xíu tự tin trong cô bắt đầu nhen nhúm.

Cô lật bàn tay lại và những ngón tay cô ôm quanh anh. Anh thật to lớn, và mỗi lúc một lớn hơn. Anh thở mạnh. "Macy, anh không biết mình có thể kìm nén được bao lâu nữa."

Cô quên bẵng cảm giác bất an mà chỉ muốn khiến anh cuồng loạn. Hình ảnh được hôn anh choáng ngập tâm trí cô. Tay vẫn nhè nhẹ mơn trớn, cô hôn lên ngực, rồi dịch xuống. Nhích xuống nữa. Tóc cô xõa trên bụng anh khi ép chặt môi mình lên Jake.

Một tiếng xuýt xoa thoát ra khỏi họng Jake. "Đến lượt anh!" Jake xoay người lại.

"Em đã kịp làm gì đâu," Macy phàn nàn khi lướt tay trên cơ thể Jake. "Hay là anh không thích…"

"Anh thích chứ. Rất thích là đằng khác. Nhất định sau này anh sẽ tận hưởng hết mà."

Anh nắm hai cổ tay cô, nhoài người lên và đặt tay cô vòng lên đầu. "Em cứ giữ nguyên như thế cho anh," anh ra lệnh.

Cô xòe tay nắm thanh ngang bằng kim loại trên đầu giường anh. Anh nhìn theo tay cô trước khi ánh mắt khát thèm của anh xuống thấp hơn. "Phải rồi, đúng thế đấy." Những ngón tay anh chạm nhẹ lên làn da mịn màng của cô. Mắt anh vẫn nhìn sâu vào đáy mắt cô. "Anh đã muốn em ngay từ lần đầu gặp nhau."

"Mái tóc em là thứ đầu tiên hút hồn anh đấy." Giọng nói của anh chất chứa lửa đam mê. Anh với tay lên lùa vào những lọn tóc xoăn của cô. "Thế rồi," anh ngả người nhìn xuống cô, "anh thấy phần áo bung ra, để lộ áo lót bên trong. Và anh chỉ muốn làm thế này thôi." Anh ôm lấy cô trong hai bàn tay ấm áp. "Và cả thế này nữa." Anh cúi xuống hôn cô.

Môi anh rời khỏi cô. "Sau đó, khi em đến văn phòng anh, áo len của em co lên và anh thấy… Anh chỉ thấy có chút xíu mảng da trần ở ngay đây thôi." Ngón tay anh chạm lên người Macy. "Lúc ấy anh chỉ ước mỗi một việc là được âu yếm nó."

"Em nóng bỏng quá."

Macy nghẹt thở. "Anh không phải làm thế đâu. Em…"

"Suỵt." Anh vuốt ve cô.

Macy quên hết mọi hồ nghi. Cô quên hết xung quanh ngoại trừ cảm xúc đang dâng trào trong cô. Và khi chợt nhận ra mình đang gào lên vì sung sướng, Macy vội đưa tay bụm miệng. "Ối em xin lỗi."

"Sao em phải xin lỗi? Em cứ làm những gì em muốn."

Cô thở gấp. "Em không biết mình có thể nhanh như vậy. Em cũng không ngờ mình là người thích hét cơ đấy."

"Thế có thích hơn sô-cô-la không nhỉ?" anh hỏi. "Loại thượng hạng ấy?"

Nụ cười anh ngạo nghễ. Anh đẩy người vào trong cô. Nỗi khát khao muốn được cảm nhận anh khiến cô nâng người cao lên.

"Nhìn anh này. Trả lời anh rằng sô-cô-la không thể sánh bằng lúc này được đi em."

"Sô-cô-la nào cơ?" Cô muốn, muốn có anh, trọn vẹn…

"Chết thật. Anh quên bao bảo vệ rồi," Jake thở mạnh. "Chờ anh một phút nhé."

Chiếc giường chuyển động khi anh trở lại bên cô. "Nhớ anh không cưng?"

Cô tủm tỉm cười. "Anh giấu đồ đó trong vớ à?"

"Thói quen cũ ấy mà. Mẹ anh hay lục lọi lắm." Anh nhướn mày trêu cô. "Giống một cô khác mà anh quen ấy."

Anh lướt một ngón tay qua môi cô. Sau đó đắm đuối hôn lên cổ Macy. Nhưng đó không phải là nơi van nài được chú ý. "Chẳng phải ban nãy ta đã tiến xa hơi rồi mà anh?"

"Ôi, cô bé hư hỏng này hay đòi hỏi quá đi thôi." Anh chống khuỷu tay lên và vuốt ve đôi môi cô. "Cưng của anh muốn thế nào?"

"Mỗi thứ một ít."

“Căng thẳng với đàn ông quá nhỉ?”

“Anh vừa mới nói căng thẳng ấy à?”

Jake kéo cô lên trên. “Em trước đi.”

Macy dịch chuyển cho tới khi anh ở ngay nơi anh cần, ngay nơi cô muốn anh. Thế rồi, như thể họ có cả ngày bên nhau, cô bắt đầu di chuyển.

Tiếng rên khẽ của anh làm Macy thêm tự tin. Chống tay lên ngực anh, cô bắt đầu, thật chậm. Mắt họ dõi theo từng cử chỉ của nhau. Thế rồi, Jake giơ tay đưa ngón cái sát vào miệng cô. Macy hé môi nhẹ nhàng ngậm ngón tay anh. Bốn mắt đắm đuối không rời.

Mọi thứ trong trí cô buông xuôi, tất cả buông xuôi chỉ còn mỗi một Jake Baldwin trước mặt: cách anh làm cô cảm nhận, cách anh ngắm nhìn cô Macy phó mặc cho anh. Cảm giám vỡ òa.

“Chưa xong đâu em,” anh thốt lên. “Em muốn cả hai mà.” Lời anh thì thầm sâu kín. “Em… sẽ… có… cả… hai.”

Cô khóa chân khi anh vào sâu trong cô. Sâu hơn nữa, sâu hơn nữa. Sâu hơn vào cuộc đời. Vào tim. Vào tâm hồn cô. Niềm khao khát của cô dồn ứ lại, và cuối cùng òa vỡ thành ngàn mảnh mê ly.

Cô nghe thấy Jake thở đứt quãng và đổ xuống người cô. Ngay sau đó, anh lăn nằm xuống giường nhưng vẫn kéo cô sát lại. Tiếng họ thở gấp hòa vào nhau lan tỏa trong căn phòng im ắng.

Mãi sau anh mới hỏi, “Em không sao chứ?”

Macy gật đầu trên ngực anh. Jake cúi xuống hôn lên thái dương người yêu.

“Anh biết mình yêu nhau sẽ rất tuyệt vời, nhưng anh không tưởng tượng được em.. Em kỳ diệu quá.” Anh xoay người nằm nghiêng ngắm cô. “Dáng vẻ của em. Từng cử động của em.” Anh cầm tay cô. “Từng cái động chạm của em trên người anh.” Anh hôn lòng bàn tay cô. “Mùi vị cơ thể em. Tóc em xòa lên ngực anh. Cả tiếng kêu của em nữa.”

Macy thấy mặt nóng bừng. “Phần em cũng thấy thật tuyệt vời nữa.”

Anh đã lại hồi sinh. “Anh hy vọng em không thích ngủ ngay. Vì từ giờ trở đi em sẽ chẳng ngủ nghê gì nhiều được đâu.”

*****

Jake không nói chơi. Đêm hôm ấy, họ yêu nhau thêm hai lần nữa. Lần cuối cùng tỉnh giấc bên anh, Macy chống khuỷu tay và nằm nghiêng ngắm anh. Người đàn ông tuyệt vời này là một người tình tuyệt vời. Hình ảnh những gì họ đã làm thoáng qua tâm trí. Cô nhớ đến lúc mình thét lên…

Ngay lập tức mặt cô đỏ như gấc.

Tại sao một điều ngay lúc trước đang tuyệt vời đến thế, mà ngay lúc sau lại đang xấu hổ nhỉ? Ôi Chúa ơi, cô đã cư xử như đứa con gái hư ham thú vui nhục dục! Như cô nàng Samantha trong phim Sex and the City. Mà cô thì có giống Samantha tẹo nào đâu? Cô bị gì thế nhỉ?

Macy nhìn đồng hồ. Gần 12 giờ trưa. Giờ đã là buổi trưa rồi sao? Ôi chết thật. Chẳng phải cô đã hẹn dùng bữa trưa với mẹ và Ngoại đó ư? Macy vội nhảy xuống giường.

“Em làm gì thế?” Jake ngồi lên, nụ cười ngái ngủ khi anh ngắm cô. Anh cong ngón tay ra hiệu cho cô. “Lại đây nào.”

Mình đang trần trụi! Mình khỏa thân!

Trời đất, anh đã thấy hết, đã chạm vào hết. Vậy mà cô vẫn cuống cuồng tìm cách che chắn.

“Em đang tìm quần áo. Em… em đã hẹn bà ngoại là em sẽ ghé ăn trưa ở nhà bà.”

“Ô.” Ánh mắt anh tràn ngập nỗi thất vọng.

Nỗi thất vọng của anh lây sang đến cô. Vẫn che lấy ngực mình, cô nói thêm, “Bà cũng mời cả anh nữa đấy.”

“Thật à?” Mắt anh lấp lánh đưa nhìn xuống. “Em đang phô ra chút xíu ở phía dưới kia kìa.”

Macy hạ vật che cơ thể xuống thấp hơn một chút để che chắn kín hơn. “Em dùng nhà tắm ngoài hành lang nhé.” Miệng nói, cô vội vã đi ngay.

“Phía sau em đẹp lắm đấy.”

Cô vội vàng che phía sau.

Macy mới chỉnh nhiệt độ nước cho vừa phải thì một anh chàng Jake vẫn chưa mặc gì bước ngay vào trong. “Cái gì thế…?”

“Chàng Dudley thích tiết kiệm nước ấy mà.” Kéo cô vào ngực mình, Jake nâng cằm cô lên nhìn vào mắt anh. “Đây là cơn bồn chồn sau đêm ân ái ấy à?”

“Không phải. À chắc là vậy. Nhưng mình phải nhanh lên mới kịp.”

Như thể Jake có cả ngày dài tháng rộng, anh đánh bóng bọt xà phòng và xoa lên khắp lưng cô. “Anh đã gọi điện cho bà báo mình sẽ đến trễ một chút.”

“Thật à?”

Anh không trả lời, chỉ nhìn xuống người cô và bảo. “Em biết cách chữa chứng bồn chồn ấy chứ gì?”

“Để em… đoán xem nhé. Có phải lấy độc trị độc không nào?”

Anh cười. “Không phải.”

“Không ư? Vậy là gì chứ?” Cô áp sát người vào anh. Giờ cô đã chấp nhận mọi chuyện mà không hề thấy trơ trẽn – cô chẳng còn ý chí để quan tâm đến điều đó nữa. Cảm giác thật tuyệt vời. Nước ấm khỏa đầy lên lưng. Hơi nóng từ Jake bao bọc lấy cô.

“Là em làm những trò còn đáng xấu hổ hơn những gì đã làm đêm trước.”

Cô nhìn lên hỏi anh. “Em tưởng mình đã làm đủ rồi cơ mà!”

Jake chặt lưỡi. “Cưng ơi, anh còn phải dạy em dài dài rồi đấy.”

****

Nhà bà Ngoại sực nức hương thơm đặc trưng của bữa trưa ngày Chủ nhật. Macy quan sát Jake chén sạch đĩa thịt nướng và khoai tây nghiền thứ hai, nhưng cô vẫn dùng món chay như ngày thường. Suốt bữa ăn, hầu như mẹ cô chỉ lặng, vẫn dung dưỡng một trái tim tan vỡ.

Khi chuông điện thoại reo, Ngoại chộp lấy điện thoại đặt trên quầy bếp ngay sau lưng bà coi số gọi đến. “Lại là ông ta.”

“Đừng trả lời,” bà Faye nói ngay.

“Ai thế ạ?” Cả Jake và Macy cùng đồng thanh hỏi, và Macy ngờ là cả hai cùng nghĩ đến một điều: Billy.

“Là ông Klein,” Ngoại đáp. “Lần thứ ba mươi trong ngày.”

Tối qua, bà Faye đã kể hết từ đầu đến cuối: họ gặp nhau ra sao, tán tỉnh nhau như thế nào, vì sao bà đã không tiết lộ danh phận mình… Ồ, cả việc bà bắt gặp ông đang ôm một cô gái trẻ nữa chứ.

Ngoại lên tiếng. “Sao con không nói chuyện với anh ta xem anh ta muốn gì nào?”

“Cứ làm như con sẽ tin bất cứ lời nào anh ấy nói nữa vậy,” bà Faye gắt.

Jake thở dài. “Thế đặc vụ James không có nhắc cô không nên gặp chú ấy cho đến khi vụ này xong xuôi à?”

Ngoại lại cất lời. “Thế cháu không thấy là đàn bà con gái trong nhà này hết muốn nghe lời đàn ông rồi ư? Chúng ta tự biết phải làm gì mà.”

Jake nhíu mày. “Như thế sẽ làm hại đến…”

Bà Faye lên tiếng. “Cô đã nói với anh chàng FBI ấy là cô không dính dáng gì đến vụ vượt ngục của Billy.”

Chuông điện thoại reo không ngớt. Ngoại xúc thêm một nĩa khoai tây nghiền.

"Ông này đã nhá hàng cho Faye thấy đấy."

Mẹ Macy gắp thêm một miếng thịt nướng bỏ vào đĩa của Jake. "Thôi mình nói chuyện khác đi."

Macy nhìn mẹ. "Anh Jake không muốn ăn nữa đâu mẹ ạ."

Mẹ cô chớp mắt. "Sao con biết?"

"Bởi vì anh ấy không yêu cầu mà."

"Lỡ Jake muốn ăn thêm nhưng lại ngại hỏi thì sao?" mẹ cô gợi ý.

"Không, anh ấy không như thế đâu. Anh ấy cứ thích gì là lấy thôi à." Macy nhớ lại chuyện sáng nay.

Jake nhịn cười và cầm nĩa lên. "Cháu ăn được cô ạ. Nhưng sau đó, cháu sẽ để dành bụng ăn tráng miệng." Anh chỉ đĩa bánh táo đang được để nguội trên quầy bếp. "Mà nếu cháu có quên nói, thì giờ cháu xin cảm ơn bà và cô đã mời cháu đến đây hôm nay."

"Thế cháu đã giới thiệu Macy với gia đình cháu chưa?" Ngoại hỏi.

Chợt nhớ cô từng thổ lộ với bà về vụ bữa tiệc mừng sinh nhật, Macy nghiêm mặt nhìn bà cảnh cáo. Cô biết bà ngoại của mình định lái câu chuyện đến đâu, bà là người có thể biến một cuộc nói chuyện cực kỳ bảo thủ thành cuộc tán gẫu phóng khoáng tự do bằng những cách tế nhị - hoặc đôi khi không được tế nhị cho lắm.

"Cô ấy đã gặp mẹ cháu rồi ạ." Nụ cười của Jake rõ ràng biểu lộ là anh đang nhớ đến cuộc hội ngộ bất ngờ giữa mẹ anh và cô.

"Thế còn các thành viên khác trong gia đình thì sao?" Ngoại gặng hỏi.

Thốt nhiên, Jake tỏ ra luống cuống. "Cháu cũng định thu xếp cho Macy sớm gặp mọi người đây ạ."

"Sớm là bao giờ hả cháu?"

Chắc chắn Jake rất ngạc nhiên khi nghe câu hỏi ấy, vì miếng cà rốt làm anh phát sặc. Ho xong, anh quay sang nhìn Macy. Cô nhìn thấy nó trong mắt anh. Thấy nỗi sợ hãi. Tại sao anh không muốn cô đến dự tiệc sinh nhật của ông ngoại anh nhỉ? Anh nuốt ực xuống to đến nỗi cô ngồi bên cũng nghe thấy.

"Gặp gỡ hết thảy gia đình là quan trọng đấy," mẹ cô nhận xét.

Vậy là mẹ cô cũng tham gia kế hoạch nho nhỏ của Ngoại đây. Macy vội lừ mắt nhìn mẹ.

Cô đứng lên thu dọn muỗng nĩa. "Chúng con chưa có nghiêm túc đến mức đó đâu. Hai đứa còn biết quá ít về nhau mà."

"Không, nghiêm túc chứ," Jake phản đối. "Mà chúng cháu cũng biết khá rõ về nhau rồi."

"Cậu ấy là người yêu của con cơ mà," mẹ cô nhắc.

Macy chán nản nhìn lên. "Anh ấy chưa chính thức là người yêu của con mà mẹ."

"Theo anh thì đêm qua đã coi là chính thức rồi đấy," Jake nói rất nhỏ nhưng Macy biết chắc Ngoại và mẹ cô đều đã nghe thấy.

Macy lườm Jake. "Tụi mình không có nghiêm túc đến cỡ đó." Miệng nói thế nhưng tim cô đập thình thịch như thể cô đang nói dối trầm trọng.

"Con đã mời cậu ấy đến gặp mẹ và bà rồi còn gì," mẹ cô không bằng lòng.

Macy nghiến răng. "Con đâu có mời. Bà mời anh Jake đấy chứ." Thì cũng giống mẹ anh mời con. Nhưng con thực lòng muốn anh ấy tới đây. Tại sao Jake không muốn con gặp gia đình của anh nhỉ? Cô bỏ trốn vào bếp lấy cớ phải rửa bát đĩa.

Nước trong bồn rửa vừa kịp sủi bọt thì Jake đã đến sau lưng cô. Gần đến thế này, đến nỗi cô có thể cảm nhận được bao súng đeo dưới cánh tay anh. Lúc anh khoác súng lên vai, cô có hỏi anh liệu có cần mang súng theo không. Anh hôn cô và bảo, chừng nào tên Tanks còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, chừng đó

anh vẫn cần mang súng bên mình. Macy không thể không băn khoăn liệu có chuyện gì khác thay đổi không khi tên Tanks sa lưới.

"Làm giùm anh một chuyện nào," anh thì thào bên tai cô.

"Chuyện gì cơ? Rửa bát thật nhanh rồi đem bánh ra bàn ư?" Macy cố gắng tỏ ra bình thường, vờ như tim cô không sắp vỡ thành trăm ngàn mảnh, vờ như cô không phải lòng cái anh chàng cảnh sát đẹp trai điếng người không muốn giới thiệu cô với người thân của mình này.

"Thứ bảy tuần này, em hãy đi cùng anh đến nhà mẹ anh nhé. Đến dự bữa tiệc mà mẹ anh có nói ấy."

Macy nghẹn ngào quay lại với anh. "Ngoại nói gì với anh rồi?"

Jake chớp mắt ngạc nhiên. "Nói gì là gì cơ?"

Thôi được, vậy là bà đã dùng lối gợi ý tế nhị với Jake. "Chẳng có gì."

Anh chăm chú nhìn cô. "Không phải là Ngoại em đã nói gì. Mà là về những điều em nói kia."

"Em có nhắc gì đến chuyện tiệc tùng đâu nhỉ?"

"Về chuyện chúng ta… không nghiêm túc ấy." Anh gõ nhẹ lên đầu mũi cô. "Chúng mình hoàn toàn nghiêm túc mà."

Cô chớp chớp mắt cố ngăn mấy giọt nước mắt chực trào tuôn. "Anh không phải mang em theo cùng đâu. Nếu anh không muốn thì đừng gượng ép nữa."

Anh bối rối nhìn cô. "Anh muốn đưa em đi mà. Chỉ là…"

"Chỉ là sao?"

"Chẳng có gì." Anh thở hắt ra. "Nhưng làm ơn giùm anh nhé. Anh muốn em ăn mặc thật gợi cảm vào nhé. Anh muốn cả nhà hiểu rằng anh cực kỳ may mắn nên mới có được em."

Macy rối trí với câu nói của anh, cô ngước nhìn lên. Nhưng nụ hôn của anh đã dập tắt bao nhiêu câu hỏi.

"Các con ơi, vào ăn tráng miệng nào." Mẹ cô gọi với vào.

Macy lau khô tay và sánh vai Jake vào phòng ăn.

Vừa giơ tay định cầm bánh, bà Faye vội ôm bụng kêu lên "Ối!"

"Chỗ đeo khoen bị nhiễm trùng chứ gì?" Ngoại nạt cho.

"Không có gì đâu ạ," mẹ cô chối.

"Không ư?" Ngoại đảo tròn mắt quay sang nói với Jake. "Đeo khoen xỏ lỗ phải được cấm đi. Cháu có tưởng tượng nổi không cơ chứ? Đàn bà năm mươi sáu tuổi rồi còn đeo khoen ở rốn. Chỉ có trời mới biết tại sao."

Bà Faye quắc mắt lên. "Con sẽ trình bày nguyên do ngay bây giờ đây: con đeo khoen rốn là vì con biết chồng cũ của con ghét con làm thế. Có thể bởi chính mẹ cũng ghét con làm thế. Con đeo khoen rốn là vì con… con đang bất cần đây. Mà nếu giờ con thích đeo khoen chỗ nào, con sẽ xỏ ngay chỗ ấy. Biết đâu xỏ lưỡi cũng nên!" Bà thè cái bộ phận cơ thể sắp-được-xuyên-xỏ ấy ra về phía Ngoại.

Macy liếc trộm Jake. "Bà và mẹ không phải khi nào cũng quá quắt vậy đâu." Thình lình cô nhìn thấy một cô gái vừa đến đứng ngoài cánh cửa lưới.

Mẹ cô vẫn chưa nói xong. "Có thể con sẽ đeo khoen mũi nữa đấy."

"Mẹ ơi!" Macy vẫy tay kéo sự chú ý của mẹ về phía mình rồi chỉ ra cửa.

Mẹ cô lùi lại một bước dài, đụng mạnh vào bức tường phía sau lưng bà. "Cô đi đi. Tôi không giành ông ấy của cô đâu mà sợ. Cô cứ đi mà sở hữu ông ấy. Tất cả những gì tôi làm là chia đồ ăn trưa cùng thôi. Còn việc tôi nhìn thấy ông ở truồng lại không phải lỗi của tôi. Tôi nhìn thấy khối người như thế trong chỗ ấy mà lại."

"Ai thế em?" Jake hỏi Macy.

Macy chỉ còn biết ôm đầu. “Nếu em không lầm thì đó là bạn gái của ông Klein đấy.”

31. Chương 31

“Chuyện này không hay rồi,” Jake cảnh giác.

“Tôi… Cháu… Cô từng nhìn thấy ông ấy không mặc quần áo ư?” Người phụ nữ đứng nơi cửa liếc nhìn ra sau lưng.

Macy té ngửa vào người Jake. Đấy chỉ là một cử chỉ nhỏ, nhưng Jake thích thế, vì nó chứng tỏ cô tin tưởng anh sẽ đỡ cô.

“Chuyện này đúng là không hay rồi,” cô thều thào.

Jake hết nhìn bà Faye lại nhìn cô gái tóc nâu đứng trên ngưỡng cửa. Thế rồi, hiện ra sau lưng cô tóc nâu là một người đàn ông vạm vỡ có mái tóc muối tiêu. Hal Klein chăng?

“Cho phép chúng tôi vào nhà nhé?” người đàn ông tuy hỏi thế nhưng lại không đợi lấy câu trả lời. Ông bước hẳn vào trong.

“Không,” bà Faye Moore bảo. “Anh không được vào.”

“Tử tế chút đi con,” bà ngoại của Macy khuyên. “Cứ nghe người ta trình bày đi, xong xuôi, con muốn lên gối anh ta cũng được mà.”

Mắt ông Klein mở to sửng sốt, nhưng vẫn vẫy cô gái tóc nâu cùng vào theo.

Jake, lúc này đã chuyển sang tư thế của cảnh sát, thận trọng phân tích tình huống. Ông Klein bước chậm rãi, nhưng không quá chậm với một người đang bị thương ở ngực và bị đe dọa một cú đá vào hạ bộ. Jake cũng nhận thấy cách ông nhìn vào bà Faye. Linh tính mách bảo anh rằng cô gái tóc nâu kia không phải bồ nhí của ông.

Cánh cửa lưới đóng sầm lại sau lưng cô gái. Bầu không khí im lặng tràn ngập căn nhà nhỏ chật. Mãi sau, ông Klein lên tiếng trước. “Chị Faye à, xin giới thiệu với chị đây là con gái tôi. Melissa, đây là cô Faye Moore. Cô ấy chính là người tình nguyện đến giúp bệnh viện mà bố từng nói là bố muốn mời cô ấy đi chơi đấy.”

Bà Faye gần như ngã ngồi xuống ghế tựa trong phòng ăn. “Con… con gái anh ư?”

Ông Klein gật đầu. “Mãi sau này tôi mới nhận ra rằng hình như chị có chút hiểu lầm. Và bởi vì tôi muốn làm bạn với chị nên thiết nghĩ nhất định chúng ta phải làm cho rõ chuyện này.”

Jake, đang cố nhịn cười, bước lên chìa tay cho ông Hal. “Jake Baldwin.”

“Chắc là bạn trai nhỉ?” Ông Klein vừa bắt tay anh vừa nhìn sang Macy.

Jake cũng liếc sang Macy, đoạn nháy mắt. “Vâng ạ, là bạn trai.”

****

Jake yêu thích được nhìn Macy ngủ, yêu cái cách cô gối đầu vừa vặn lên cánh tay anh. Anh yêu cả đầu mũi hơi hếch của cô, yêu cái nhân trung sâu, thậm chí yêu luôn mái tóc lúc nào cũng dễ dàng bù rối. Anh yêu vóc người mảnh mai của cô áp sát cơ thể anh. Tất cả đều hoàn hảo. Như thể cả cuộc đời anh đã sinh ra chỉ để chờ đợi cô. Không chỉ là chuyện yêu đương. Nói thế không có nghĩa ân ái với cô không phải là đỉnh cao của thú yêu đương anh từng được hưởng. n ái với cô là điều tuyệt vời nhất trên đời. Nhưng giữa anh và Macy không chỉ có thế.

Anh yêu cô. Chân lý ấy đã sáng tỏ trong bữa trưa hôm nay. Jake suýt chết nghẹn khi thấy Macy nói với mẹ cô rằng chuyện giữa họ không nghiêm túc. Đến lúc ấy anh mới hiểu Macy coi chuyện anh không mời cô

đến dự tiệc sinh nhật của ông ngoại anh là dấu hiệu cho thấy anh không nghiêm túc trong quan hệ với cô. Thế là anh sửa sai ngay. Anh đã mời cô đến dự bữa tiệc của ông ngoại.

Suy nghĩ đầu tiên của anh là, trời ạ, dĩ nhiên rồi, anh rất muốn cô dì chú bác nhà anh được gặp Macy. Suy nghĩ thứ hai của anh là anh muốn quẳng cái hạnh phúc anh đang có này vào mặt em trai và Lisa. Nhưng bây giờ, Jake thoáng băn khoăn. Tất nhiên, anh vẫn muốn đưa Macy ra mắt bà con họ hàng, nhưng chuyện chọc tức em trai về gia tài mình đang có này nghe như là một kế hoạch vĩ đại. Ngay cả viễn cảnh phải thấy Harry và Lisa tay trong tay cũng không làm anh chùn bước như trước. À, chí ít cũng không làm anh buồn bã như trước nữa. Nhưng điều anh không muốn làm chút nào là phải giải thích cho Macy biết người đàn bà anh từng hết lòng yêu thương đã bỏ anh đi theo người khác.

Jake ngủ thiếp đi chừng nửa tiếng trước khi chuông điện thoại di động reo lên làm anh bật dậy khỏi giường. Chợt nhớ ra điện thoại vẫn trong túi quần của bộ quần áo anh trút bỏ ngoài phòng khách, nơi anh và Macy hoan lạc cùng nhau sau khi về nhà, thế là Jake vội vàng chạy ra tìm điện thoại.

"Baldwin nghe đây," Jake trả lời, thầm hy vọng người gọi tới nhầm số, bởi điện thoại gọi đến nữa đêm hiếm khi báo tin tốt lành.

"Jake, Stan đây." Giọng bạn anh cực kỳ nghiêm trọng. "Tớ đang ở hiện trường một vụ án mạng. Có vẻ như có liên quan đến vụ tên Tanks. Tớ muốn cho cậu biết chút tin tay trên."

Hình ảnh của Billy hiện lên trong đầu Jake và anh phải nhắm nghiền mắt lại khi lùa tay qua tóc. Đường dây im lặng. "Đừng nói đó là Billy Moore nhé."

"Tớ vẫn chưa nói chắc được. Tụi tớ định chụp thêm mấy tấm hình trực diện của nạn nhân. Bên CSI đang lấy dấu vân tay và họ vẫn chưa trả kết quả cho mình, nhưng chiều cao và độ tuổi thì trùng đấy. Chúng tớ đang định đưa thi thể về nhà xác của hạt đây."

"Khỉ thật," Jake buột miệng. Thốt nhiên anh nghe hơi thở đứt quãng ngay sau lưng mình. Anh quay phắt lại và thấy Macy đang quấn tấm drap quanh người đứng dựa vào tường. "Tớ đến ngay đây," anh nói.

Nỗi sợ hãi lóng lánh trong mắt Macy. "Billy à?" cô hỏi.

Cổ họng Jake đắng nghét. "Họ vẫn chưa dám chắc." Anh muốn nhóm lên trong cô một tia hy vọng mong manh, nhưng Macy cũng cần biết được sự thật. "Cảnh sát vừa tìm thấy một cái xác."

Cô vụt đưa tay bưng miệng. Jake xót xa khi thấy Macy khóc nấc lên.

Một tiếng đồng hồ sau, tại nhà xác của hạt, Jake nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt Macy, nhưng anh nhất định không để cô phải chứng kiến những gì tận mắt anh vừa nhìn thấy.

"Em muốn vào trong đó." Macy định đi qua anh để bước hẳn vào trong.

Jake chặn cô lại và ôm ghì Macy vào lòng. "Kết quả vân tay sẽ chóng có thôi."

"Còn em chỉ cần hai giây là biết có phải nó không! Nó là em trai em cơ mà!"

Jake vội kéo cô trở lại và siết chặt cô trong vòng tay. "Bên chuyên môn đang xem xét tử thi," anh nói dối.

Macy ra phòng chờ và ngồi phịch xuống chiếc ghế đôi. Jake vội chạy theo sau và đặt một tay lên vai cô nhưng Macy hất tay anh ra. Ừ thì, nếu việc nổi cáu với anh giúp được cô kinh qua giờ khắc này, Jake không lấy thế làm phiền.

Cửa phòng chờ vụt mở toang. Donaldson bước vào. Chính Jake đã gọi điện cho Mark trên đường đến đây. Anh biết nếu nạn nhân là Billy thật, anh sẽ bận an ủi Macy và người thân của cô, trong khi anh cần một ai đó có thẩm quyền đến lấy thông tin chi tiết. Jake đứng lên đón bạn.

Donaldson nhìn Macy và hỏi anh. "Cô ấy có sao không vậy?"

"Macy đang đau lòng lắm đấy." Còn Jake cảm thấy mình vô dụng vì không biết phải giúp Macy như thế nào

Mark hạ thấp giọng hỏi. "Vậy nạn nhân đúng là Billy à?"

"Tớ vẫn chưa biết cậu à. Mấy phút nữa sẽ có kết quả vân tay."

“Cô ấy không thể nhận diện tử thi à?”

“Xác chết bầm dập lắm. Rất ghê.” Jake chớp mắt, hy vọng hình ảnh kia đừng quay về ám ảnh anh thêm nữa. “Tớ không muốn cô ấy phải chứng kiến.”

“Thế Stan đã đến chưa?”

“Tớ đã thấy cậu ấy đâu. Khi Stan đến thì cậu moi cho hết thông tin cậu ấy biết nhé. Hay chí ít là những thông tin mà cậu ấy có thể cung cấp cho chúng ta.” Jake quay sang nhìn Macy đang buồn đến héo người. “Cô ấy không đáng phải chịu đựng chuyện này.”

“Đời đôi khi cũng khốn nạn phải không nào?” Donaldson triết lý. Rồi: “Ồ, mà tiện thể đây, cậu nhận định đúng về vụ Brown đấy.”

“Brown nào cơ?” Jake ngơ ngác hỏi lại.

“Cái nhà ông bán sơn bị mất trộm ấy. Đúng là con ông ấy bị ung thư thật. Con bé đang ở trung tâm điều trị liệu ung thư M.D Anderson.” Donaldson lắc đầu. “Tớ đã đóng góp chút tiền rồi. Giấu tên đấy, nên cậu chớ có hở ra với ai đấy nhé.”

Jake ngạc nhiên nhìn cậu ta. “Tớ chỉ nói đùa chứ bắt cậu làm thật đâu nhỉ?”

“Sao lại không?” Donaldson bật cười. “Nếu tớ mà đúng thì tớ đã bắt cậu chung độ thật rồi. Tớ đã tưởng được thấy mặt cậu méo xẹo khi sáng nào cũng phải mua đồ ăn sáng cho tớ rồi đấy chứ.” Cậu ta mỉm cười, nhưng tình huống nghiêm trọng hiện tại làm nụ cười nhạt ngay. “Vả lại, tiền này là việc thiện mà.”

Mark đan tay vào nhau. “Hôm qua, tớ đã nói chuyện với ông Brown. Lúc ấy ông ta và em trai cùng treo tấm biển kêu gọi mọi người quyên góp cho quỹ phòng chống ung thư. Thật đau lòng.”

“Ừ.” Jake thầm ghi nhớ phải đóng góp tiền giúp cháu bé.

Cửa phòng chờ bật mở và Stan đi nhanh vào trong. Macy vội bật dậy đi đến gần. “Có phải nạn nhân…?”

Jake vòng tay ôm lấy cô, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

“Không,” Stan đáp

Macy gần như quỵ xuống trong tay anh. Nhẹ cả người, Jake ôm người yêu chặt hơn nữa.

Jake hỏi bạn. “Thế cậu đã kết luận nạn nhân là ai chưa?”

Stan gật đầu. “Là anh trai nuôi của Ellie Chandler.”

****

Macy trở mình khi đang gối đầu lên vai Jake. Họ đã về nhà gần một tiếng đồng hồ, nằm trên giường cũng bằng ấy thời gian, nhưng Macy vẫn không tài nào ngủ được. Lúc đầu Macy mừng vì người đang nằm trong phòng lạnh của nhà xác lạnh lẽo không phải là Billy. Nhưng sau đó cô cảm giác như người có lỗi bởi đã nhất thời vui mừng khi mới hay tin tử thi là anh trai của Ellie chứ không phải em trai mình.

“Em không sao chứ?” Nghe anh hỏi, Macy biết Jake cũng không ngủ được.

“Không sao.” Macy hít vào mùi thơm đầy nam tính từ người anh. “Em cảm ơn anh.”

“Vì gì mới được chứ?”

“Về tất cả. Vì anh đang ở đây với em này.”

“Anh chẳng muốn đi đâu cả.” Im lặng. “Mà này, sao em cứ thao thức hoài thế?”

“Chọn lấy một đề tài đi anh,” cô đáp, cố ra giọng vui vẻ mà thực lòng không thể. “Khoen rốn của mẹ em này, mối quan tâm đột ngột của bà về đàn ông này, em trai em mang tội danh tù vượt ngục này, anh trai Ellie đang nằm lạnh cóng trong nhà xác này, niềm hạnh phúc của em rằng đấy là anh trai của cô ấy chứ không phải em trai em này. À phải rồi, còn chuyện về cả xấp hóa đơn tuần sau đến hạn và mấy môn thi hụt nữa chứ.” Với lại, cả chuyện em đang lo sợ về những gì đang xảy đến giữa hai chúng mình nữa.

"Hừm. Danh sách dài quá nhỉ." Anh kéo cô nằm lên người mình và nhìn sâu vào đáy mắt cô. "Nào, mình cùng bàn tuần tự từng việc một nhé. Khoen rốn của mẹ em chẳng là chuyện gì cả. Chỉ là một vết xỏ thôi. Rồi sẽ tự lành ấy mà. Ngoài ra, anh nghĩ mẹ có quan tâm đến ông Klein là tin mừng đấy chứ."

Anh xoa xoa hai bả vai cô. "Anh hiểu tại sao em phải lo lắng, nhưng cho đến giờ này Billy vẫn bình yên cơ mà. Còn em vui vì nạn nhân vừa rồi không phải Billy là tất nhiên thôi, ai là con người mà không thấy nhẹ lòng trong hoàn cảnh ấy chứ." Anh vén lọn tóc vương trên má cô. "Còn gì nữa nào?" Anh dừng lại giây lát. "À, đến chuyện thanh toán hóa đơn ư? Anh đã bảo anh sẽ cho em vay tiền rồi mà. Cho vay đấy," Jake nói thêm. "Cuối cùng, nếu trường không cho em thi lại thì cũng chưa phải trời sập đến nơi. Mình sẽ tìm cách giải quyết."

Macy nhìn anh đăm đăm. "Anh học ở đâu cách bàn bạc giúp người khác gỡ rối thế?"

"Cái đó thấm vào máu anh rồi. Là một phần của việc làm con trai mục sư mà lại."

Cô mỉm cười nói đùa. "Vậy mà em cứ tưởng con trai mục sư là mấy cậu thích gây rối và sống chỉ để lòn váy phụ nữ thôi chứ."

"Thì anh cũng là loại như vậy đấy."

Cả hai cùng im lặng. Mười phút sau, Jake vẫn đang lắng tai nghe Macy thở nhè nhẹ. Giấc ngủ trốn họ, biến đi tận nơi nào. Jake biết một cách giúp cả hai thôi trằn trọc nhưng anh không biết Macy có chịu nghe lời anh chăng. Tối nay cô đã vất vả nhiều rồi.

Thốt nhiên, cô hỏi anh. "Anh có muốn chứng minh không?"

"Chứng minh gì cơ?"

"Chứng minh điều em vừa nói ấy." Macy bỗng lưỡng lự. "Ý em là lòn vào váy phụ nữ ấy. Em… có nghe nói sex có tác dụng an thần." Bàn tay cô chuyển xuống bụng anh rồi đi lên.

Anh quay sang nhìn cô, vẻ thích thú. "Anh cũng đang nghĩ đúng như em vậy."

"Vậy sao anh không làm đi?" Những ngón tay cô âu yếm vuốt ve anh mãi không thôi.

"Bởi vì anh không chắc anh đang suy nghĩ bằng đầu trên hay đầu dưới nữa."

Cô xỉa ngón tay vào ngực anh. "Thô bỉ quá đi."

"Đấy cũng là một nét tính cách nữa của con trai mục sư đấy."

Anh cầm tay cô và giúi vào trong quần mình. Macy nắm trọn lấy anh. Cơn hưng phấn ngọt ngào từ cái động chạm ấy khiến Jake nghẹn thở, nhưng đúng lúc ấy, anh lại đổi ý muốn một thứ khác. Anh kéo tay Macy ra ngoài.

"Đến lượt anh rồi," anh bảo.

"Anh biết không," cô thủ thỉ khi anh lật cô nằm ngửa trên giường. "Có vẻ như mấy lượt của em bao giờ cũng bị rút ngắn hết ấy."

Anh chặc lưỡi. "Ừ, phải, khi cho sẽ vui hơn là khi nhận mà." Anh kéo tay qua đầu cô, cởi bỏ luôn quần pijama. "Đêm nay, em xứng đáng được nhận."

Bất ngờ, anh ngã người ra và bảo. "Có cái gì đó không ổn… à, anh biết rồi!" Jake nhảy xuống giường và bật công tắc đèn. Nhưng khi anh trở lại, cô đã kéo chăn che kín mình

"Đừng anh."

"Sao vậy, Macy?"

"Em không mặc gì cả."

Anh cười. "Chính vì thế anh mới bật đèn chứ."

Macy ngồi lên, drap giường lùng bùng quanh chân cô khi cô đi ra tắt đèn. Xong xuôi, chăn vẫn quấn quanh như thế, cô trèo lên giường ngả người xuống

Anh cân nhắc giây lát rồi bảo, “Thôi được. Anh với em, mỗi người nhường nhau một chút nhé.” Anh với tay bật đèn ngủ và hạ cường độ ánh sáng xuống mức dìu dịu.

Cô nhíu mày. “Nếu thế anh vẫn nhìn thấy em mà.”

Anh cúi xuống hôn cô. “Tại anh muốn ngắm em mà lại.”

“Nhưng sáng nay lúc trong nhà tắm, anh đã nhìn thấy hết rồi thôi.” Macy nằng nặc, như thể chỉ nhìn cô một lần là đủ với anh vậy.

“Thế em tưởng anh không biết lý do em che chắn không cho anh nhìn à?”

“Em nghĩ anh cũng thích thế ấy chứ.” Cô thoáng bĩu môi. Trời ơi, cô bĩu môi trông có khêu gợi không cơ chứ

“Anh thích mà. Nhưng bây giờ anh muốn ngắm em. Coi nào, Macy.” Anh kéo chăn trên người cô xuống. “Anh đảm bảo em sẽ thích những gì anh làm cho xem.”

Cô nắm đầu chăn kéo lên. “Nhưng anh định làm gì mới được chứ?”

“Anh sẽ mát xa cho em.”

Cô nắm chặt mép chăn trên ngực. “Em tưởng mình sẽ yêu nhau cơ mà.”

“Mình sẽ làm cả hai. Thế em chưa bao giờ nghe đến chuyện mát xa với kết thúc có hậu à?”

“Bỉ ổi!” Cô trách anh.

Anh bật cười. “Ừ, bỉ ổi chính đáng đấy em.” Anh với lấy lọ tinh dầu trong ngăn kéo của tủ nhỏ sát đầu gường. “Coi nào.” Anh cúi xuống gỡ dần mép chăn trong tay cô nắm chặt. “Thư giãn đi em. Anh sẽ làm cho em cực kỳ dễ chịu cho xem. Sau đó, em sẽ ngủ ngon như em bé đấy.”

Cô để anh kéo chăn ra. Nhìn thấy Macy đỏ mặt, Jake chỉ chực bật cười. Sau bao lần ân ái từ đêm cho tới sáng nay, cái đỏ mặt của cô tuy có hơi bất ngờ nhưng lại rất tinh khôi. Macy làm anh rạo rực. Jake cởi bỏ quần con để cô thấy anh khao khát đến mức nào.

Mắt cô mơ màng nhìn xuống dưới nhưng rồi ngước lên ngay. Anh vừa lấy ra chút tinh dầu lên tay và xoa hai bàn tay cho dầu ấm lên, vừa mải mê ngắm tấm thân ngọc ngà của cô đang nằm hổn hển trước mặt anh. “Em đẹp quá!”

“Không…”

“Suỵt. Im lặng nào. Em không được nói. Cứ nằm yên mà tận hưởng thôi.” Anh cầm bàn tay trái của cô lên rồi xoa dầu vào lòng bàn tay. Kế đến, anh chậm rãi day lên cánh tay cô, từng chút, từng chút một. Mát xa tay bên này xong, anh chuyển sang tay kia. Cô quan sát anh làm nhưng thi thoảng lại ngó xuống ngực và bụng dưới của anh. Sau đó, vì ngại biết anh đang quan sát mình, cô vội bước lên ngay.

Mát xa hai cánh tay cô xong, Jake lấy thêm dầu, làm nóng lên, rồi thoa lên khắp da bụng, chậm rãi nhích lên từng chút khi dần đi lên ngực Macy. Anh mân mê khắp ngực cô. Rồi anh xoa đều hai vai, xua tan đi mọi căng thẳng, nhưng cứ mỗi vài giây anh lại cho tay trở về lướt trên ngực cô như nhắc cô đừng quên khoái cảm sắp đến.

Macy thở dài. Mỗi lần hít vào, cô lại thở sâu hơn thư giãn hơn.

“Nếu em nghĩ thế này là sướng rồi, em hãy chờ đến khi anh chuyển xuống dưới,” anh thì thầm.

Mấy phút sau, Jake nhích xuống cuối giường. Anh vừa nhấc một bàn chân của cô lên, Macy đã e dè khép đùi lại. Thấy vậy, anh nhẹ nhàng luồn bàn tay vào giữa hai chân cô. Ngay lúc anh mát xa đường lõm dưới bàn chân Macy, Jake đã thấy cô mềm người thoải mái hơn, vậy là anh bèn tách hai đùi cô ra xa để mình được ngắm nhìn thỏa thích những gì nằm giữa hai đùi cô.

Anh xoa nắn xong hai bàn chân, bụng chân, và khi lần lên đến hai đùi, anh cho tay thi thoảng trượt vào trong, về phía tâm điểm của cô. Cô đã sẵn sàng cho anh, nhưng Jake còn chút việc cần hoàn tất.

“Em nằm sấp xuống đi, Macy”

Cô ngoan ngoãn nghe theo anh

Thật chậm rãi, dùng cả hai tay để làm cô thư giãn lẫn hứng tình cùng lúc, anh đã làm cô bủn rủn. Hai tay anh chầm chậm xoa day qua vùng mông cong cong và qua mọi nơi khác. Anh hôn lên cổ, thủ thỉ bao lời tán dương vẻ đẹp của cô. Sau đó, anh xoa dầu lên ngực và bụng mình, đeo bao cẩn thận rồi lật Macy nằm ngửa trên giường.

Cơ thể anh phủ lên người cô. Cơ thể hai người trơn trượt vào nhau. Macy vòng chân quắp ngang lưng anh. Anh vén tóc cô vừa xòa xuống má. Trước mắt anh, Macy hoàn toàn thư giãn và sẵn sàng đón anh vào trong cô. Mà anh cũng đã quá sẵn sàng. Hông anh trượt tìm đúng lối vào và đi vào trong cô.

"Jake này," cô thì thầm, ưỡn hông cao để đón nhận anh vào sâu hơn nữa.

"Gì vậy?" Anh khoan thai nhịp nhàng.

"Anh muốn nhìn em khỏa thân lúc nào cũng được."

"Hay quá."

Anh bật cười, rồi khi cô đẩy hông lên nuốt trọn lấy anh, anh không còn kiểm soát được nữa, nhịp điệu yêu đương của họ từ chậm rãi chuyển sang hối hả, từ khoan thai dìu dặt sang dồn dập mạnh mẽ vô cùng. Chỉ năm phút sau, Macy đã ngủ ngon lành trong vòng tay anh. Ngay sau đó, Jake cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

****

Billy ngồi nép bên gốc cây sồi già, cách ngôi nhà có cánh cửa chớp sơn màu xanh lá cây nơi cậu đã trông thấy tên Tanks. Nguồn sáng duy nhất ở nơi đây mà từ một ngọn đèn đường chiếu sáng cho cả dãy nhà, nhưng Billy đã ngồi đây lâu đến nỗi mắt cậu đã quen với ánh sáng mờ mờ này.

Nhắm nghiền đôi mắt , Billy lại nhớ Ellie khỏa thân đúng dưới ánh trăng bàng bạc. Billy nhớ cô đến đau đớn, nhưng cậu đã quyết không bao giờ quay về ngôi nhà trên bãi biển ấy. Chỉ có cách ấy là tốt nhất mà thôi. Có lúc cậu đã định nhấc máy gọi cho Ellie để xem tình hình của cô ra sao, nhưng rồi Billy lại nghĩ dù chỉ là một cuộc gọi cũng sẽ khiến Ellie bám víu vào đó để hy vọng. Ellie Chandler phải hiểu được rằng chẳng còn hy vọng nào cả.

Billy rê đầu lưỡi vào mặt trong của môi mình. Cậu đã không còn cắn môi nữa, nhưng thôi thúc lại vẫn còn. Chắc chỉ là thói quen khó bỏ. Cảm nhận được sức nặng lạnh ngắt của khẩu súng trĩu trên mạn sườn, Billy bèn rút súng và đặt xuống cạnh chỗ mình ngồi.

Cậu tự hỏi không biết cảm giác bị trúng đạn sẽ như thế nào, không biết đầu đạn xé rách da thịt và đập gãy xương sẽ ra sao. Hồi trước cậu có nghe nói rằng sẽ không đau đâu, nhưng khi tận mắt chứng kiến ông Hal Klein và Brandon bị trúng đạn thì cậu không còn chắc nữa. Tuy nhiên, cậu biết chắc nỗi đau ấy không thể sánh bằng nỗi đau mất hết người thân và phải ngồi tù cả đời. Rõ ràng trên đời có nhiều số phận con người còn bi đát hơn cả cái chết.

Billy cầm khẩu súng lên. Cậu sẽ không bao giờ tự sát. Cậu vốn nhát đòn chẳng dám làm thế. Nhưng nếu tên Tanks không giết cậu thì cảnh sát sẽ kết liễu cậu thôi. Cơ may cậu thực sự thoát khỏi vụ này mà vẫn còn sống là bao nhiêu ấy nhỉ? Chẳng được là bao.

Billy lo đến thắt ruột như cảm giác xót xa không còn mạnh mẽ như lần gần nhất cậu nghĩ đến khả năng sẽ bị trúng đạn. Tất nhiên, Billy chẳng dũng cảm thêm chút nào chỉ là càng ngày cậu càng thêm nản lòng.

Tấm màn của đêm tối nặng nề đè lên vai Billy. Cậuchớp chớp mắt. Đã bao nhiêu ngày nay cậu không ngủ tồi. Mệt quá, cậu tự nhủ, nhưng nhất định cậu phải tỉnh táo. Phải chờ cho tên Tanks ló mặt. Phải tin hắn sẽ xuất đầu lộ diện.

Chùm sáng từ đèn pha xe hơi quét qua chỗ cậu đang nấp khi chiếc xe quành vào con phố. Billy phấp phỏng chờ xem xe ấy có phóng đi hướng khác hay không. Thật chậm rãi, với chỉ còn tiếng bánh xe nghiến trên mặt đường sỏi, chiếc xe lăn bánh vào lối đi dẫn tới ngôi nhà có cửa chớp sơn màu xanh lá cây.

32. Chương 32

Bốn ngày đêm trôi qua mà không có thêm xác chết hay vụ tấn công nào vào Macy, và cô lấy đấy làm chút an ủi. Trong những ngày yên ắng ấy, Jake đi làm ban ngày, còn buổi tối anh đi giao pizza với cô. Chẳng phải sự hiện diện của anh bên cô khiến Macy không còn thấp thỏm chực chờ nổi cơn hoảng loạn gì đây; nỗi lo lắng về Billy chẳng bao giờ tan biến. Thêm vào đó là tình cảm với Jake ngày một lớn hơn, làm Macy không biết ý chí của cô còn trụ thêm được bao lâu nữa.

"Này, cháu thử cái này vào xem nào." Giọng của Ngoại vọng vào từ sau tấm màn phòng thử quần áo, một bàn tay thò vào đưa thêm hai chiếc váy cho cô. Macy cầm cả hai.

Đi mua sắm đáng ra là phải vui lắm. Nhưng hôm nay thì không. Sáng nay, cũng như mọi bữa sáng khác khi Jake đã đi làm, Macy thấy lòng hoang mang trống rỗng. Không phải vì cô sẽ nhớ anh, dầu là cô nhớ thật, nhưng mà vì trong mấy ngày gần đây, cô bỗng ý thức được rằng mỗi khi anh đi làm, rất có thể anh sẽ không trở về nữa. Chưa bao giờ mà những bản tin chiều, những thông tin về các vụ cướp bóc, bắn giết và sự tàn ác của con người nói chung, lại làm cho cô lo lắng như lúc này.

Trong lúc cởi bỏ quần jean, tâm trí Macy mãi rà soát qua các tình huống "lỡ khi" như cô vẫn thường nghĩ đến mỗi buổi sáng thức dậy. Lỡ khi một trong những tên trong băng nhóm tội phạm mà Jake ghé qua nói chuyện lại có súng thì sao? Lỡ khi anh bị triệu đến một cuộc đột nhập đang diễn ra thì thế nào? Lỡ khi tên Tanks quyết định báo thù viên cảnh sát đã tống hắn vào tù thì chuyện gì sẽ đến với Jake?

Lỡ Jake gục chết khi đang ăn spaghetti, cô sẽ ra sao?

Lỡ khi vụ án này kết thúc, Jake, cũng như Tom, quyết định rằng Macy không thích hợp với mình và anh sẽ tìm bến mới thì sao?

Macy đá chiếc quần jean văng ra góc phòng thay đồ. Trong các nỗi lo sợ kia, khả năng cuối cùng là đáng sợ nhất. Chỉ mặc mỗi bộ đồ lót trên người, Macy ngắm bóng mình trong gương. Phía trên bầu ngực trái của cô có dấu vết yêu đương nho nhỏ Jake để lại sau cuộc mây mưa sáng nay. Chạm tay vào nó, cô nhớ đến phản ứng tức thì của Jake khi trông thấy cô mặc áo lót màu xanh dương.

Ngay cả với thú yêu đương hơn cả tuyệt vời như thế, nhưng mấy ngày qua vẫn không dễ dàng gì đối với Macy. Không dễ gì không cảm thấy mặc cảm tội lỗi vì được hạnh phúc. Không dễ dàng gì không lo lắng rằng hạnh phúc ấy sẽ chấm dứt đột ngột. Với Macy, sống trong cảnh ấy chẳng khác nào đứng chờ cho chiếc giày thứ hai rơi xuống - vào ngay đống phân chó mới bậy trên đường. Mà không, phải nói là phân voi thì đúng hơn!

Macy cố vùi đầu vào bài vở học bù thi lại mà các giáo sư tốt bụng đã cho phép cô tiếp tục hoàn tất. Cô ôn bài hôm thứ Hai và thứ Ba vào phòng thi trong lúc vệ sĩ riêng ngồi túc trực ngoài hành lang. Cô làm bài chỉ suýt soát điểm đậu. Làm sao cô có thể tập trung vào luật hiến pháp trong khi luôn có cảm giác rằng định luật Murphy đang rình rập nhảy xổ ra chứng minh cho cô thấy rằng yêu Jake là sai lầm lớn trong đời?

"Sao rồi? Con thấy áo ấy thế nào?" mẹ cô hỏi oang oang trước cửa phòng thay đồ. Hồi này, bà Faye hay nói to hơn và tự tin hơn trước, chắc chắn đó là kết quả của tình cảm thắm thiết giữa bà và ông Hal.

"Mẹ đợi con một chút ạ," Macy miễn cưỡng lấy váy từ móc treo xuống. Cô vặn vẹo mình tròng chiếc áo bó sát vào người, rồi hít lấy một hơi, ngắm nghía mình trong gương.

Quá bó. Quá sâu. Quá ngắn. Quá đỏ.

Ăn mặc thật hấp dẫn, Jake đã dặn thế. Tại sao anh muốn cô hấp dẫn khi dự tiệc sinh nhật một ông cụ trăm tuổi nhỉ?

"Ra đây cho chúng ta xem xem nào?" Ngoại sốt ruột giục.

Chính Ngoại đã đề nghị cả ba người cùng đi mua váy dự tiệc mới cho Macy. Chỉ mỗi mình Macy và viên đặc vụ FBI bảo vệ cho rằng đó không phải là ý hay. Macy đảm bảo anh chàng đặc vụ liên bang đang đứng

ngoài cửa tiệm kia sẽ xin từ chức ngay sau khi hết ca trực. Bà Faye đã bắt anh chàng xách đủ túi đồ, rồi còn xịt lên người anh đủ loại nước hoa đàn ông, vì bà đang muốn tìm ra mùi mình muốn tặng ông Hal.

"Mặc mỗi cái váy mà sao lâu thế?" mẹ cô cằn nhằn.

Macy bước ra ngoài đứng tạo dáng. "Trông con như một cô gái gọi nhưng lại cần phải bơm ngực ấy."

"Đâu có." Ngoại giơ tay nâng vòng một cỡ B của cô lên. "Cháu chỉ cần một cái áo lót nâng ngực thôi à."

"Cậu Jake sẽ phát cuồng lên mất," mẹ cô khúc khích. "Nếu chưa yêu con, cậu ta sẽ…"

Như chỉ chờ có thế, với Ngoại đang đẩy hai ngực cô lên còn mẹ thì đang cười khúc khích bàn về chuyện yêu đương, Macy bắt đầu sụt sịt. Lần này chắc chắn cô cần phải đến hơn hai miếng khăn giấy.

****

Jake đậu xe cách nhà mình cả dãy nhà. Bao nhiêu là xe nối đuôi nhau đỗ dọc hai bên đường. Trời ạ, mà anh có muốn đến đây đâu cơ chứ. Jake ngồi lặng, hai tay nắm chặt vô lăng, mắt nhìn trân trối lên bầu trời trong xanh không một gợn mây, hoàn toàn đối nghịch với cơn bão trong lòng anh đang nung nấu.

"Vậy ra đây là nhà mẹ anh ư?" Macy sốt ruột đổi tư thế ngồi trên ghế bên cạnh anh.

Anh liếc trộm cô và cố giấu cái nhíu mày đăm chiêu. "Ừ."

"Anh không sao đấy chứ?"

"Tất nhiên là anh không sao cả." Anh mở cửa bước ra ngoài, xách theo đồ đạc cần mang theo cất ở hàng ghế sau: túi đựng quà sinh nhật, món salad gà anh đến lấy giùm mẹ ở tiệm ngon nổi tiếng. vừa đi được một bước, Jake quay sang nắm cánh tay Macy. "Em đừng có thích ở lại lâu đấy. Ta đến đây chỉ để có mặt thôi."

"Nhưng đây là tiệc sinh nhật của ông anh cơ mà."

"Thực ra sinh nhật của ông là thứ Năm vừa rồi kia. Hôm ấy, anh đã đến thăm ông rồi."

"Thật ư?" Macy ngạc nhiên.

"Ông ở trong viện dưỡng lão ngay gần cơ quan anh. Tuần nào anh cũng đến thăm ông ít nhất một lần, nhân lúc được nghỉ trưa."

Macy rụt tay về.

Jake nhìn cô. "Em sao thế?"

Cô lắc đầu. "Em bỗng nhận ra anh ít nói về bản thân anh quá đấy."

"Những gì quan trọng, em đều biết cả rồi." Mà thật vậy, "Thôi nào, mình vào đi cho xong chuyện nào."

"Anh đúng là biết cách làm phụ nữ thấy yên tâm nhỉ." Giọng cô đầy vẻ mỉa mai.

"Xin lỗi em. Hôm nay anh hơi mệt." Cả tuần rồi, Jake làm việc cật lực để theo kịp những vụ án khác của mình, và cũng để bù lại khoảng thời gian mình đã nghỉ phép, hy vọng có thể tìm hiểu đến tận gốc gác những vụ cướp có đánh dấu bằng sơn đỏ, hy vọng chúng sẽ dẫn anh tới Tanks. Nhưng, chẳng có gì cả. Mọi đầu mối anh và Donaldson để mắt tới đều dẫn đến ngõ cụt. Chưa hết, hôm qua đặc vụ James báo với anh rằng FBI đã quyết định thôi không cho người bảo vệ Macy nữa. Ai cũng chắc mẩm rằng Tanks đã rời khỏi Houston rồi. Thậm chí, Macy đã bắt đầu gợi ý là cô sẽ quay về nhà mình, khiến Jake bắt đầu thấy bế tắc.

Tất nhiên, anh bế tắc không chỉ bởi vì chưa bắt được David Tanks hoặc lo cho an nguy của cô. Mà là vì chuyện giữa hai người họ nữa. Jake thú thật với lòng rằng mình đã yêu cô. Tuy nhiên anh chưa nói ra; anh hy vọng Macy sẽ lên tiếng trước. Trong thâm tâm, anh biết cô cũng yêu anh. Nhưng không hiểu sao lắm lúc trong mắt cô lại có vẻ sợ hãi hốt hoảng như con thú hoang chực chờ quay đầu chạy trốn. Và cái khả năng mình sẽ đánh mất cô đã làm nổ tung chiếc hộp cảm xúc chồng chéo tiêu cực, chiếc hộp vẫn còn cất giữ những tình cảm của anh dành cho Lisa và em trai mình.

"Nói thật nhé," Jake cất tiếng khi họ đến gần nhà mẹ anh. "Mình chỉ vào cho có mặt rồi ra ngay đấy." Anh hít một hơi thật sâu, rồi với tay mở cửa.

Macy quan sát Jake bước lên thềm nhà như thể anh đang bước vào phòng giam. Tuy nhiên, ngược lại với thái độ u uất ám ảnh của anh, hai người họ lập tức bị cuốn vào một nhóm người nói cười vui vẻ - cuốn vào thế giới của Jake, Macy thầm nghĩ, thầm cảm thấy còn luống cuống hơn nữa.

"Nhóc Jake, cậu cháu trai yêu quý của chú đây rồi," ai đó kêu lên, rồi một ông tóc xám vạm vỡ có đôi mắt lấp lánh ánh xanh ôm chầm lấy Jake. Jake cũng nồng nhiệt ôm choàng lấy ông, một cái ôm thật chặt kèm thêm những cái vỗ vai mạnh mẽ, rồi khi Jake buông tay và quay ra, anh đã vui vẻ trở lại. Anh hồ hởi giới thiệu Macy với chú Bill, em ruột của bố anh.

Bill cũng nồng nhiệt ôm hôn Macy. "Người nhà này thích ôm lắm," ông bảo, mắt ông ấp lánh tán thưởng chiếc váy mùa hè trắng muốt Macy đang mặc. Váy này không khêu gợi bằng chiếc váy ngắn màu đỏ bà Faye chọn cho cô, nhưng nó cũng đủ tôn lên mọi đường cong trên cơ thể yêu kiều của cô.

Ông Bill gật gù. "Jake này, cháu khá lắm. Khi nào cũng có khiếu thẩm mỹ khi chọn bạn gái đấy nhé."

Chỉ trong có mấy giây, Macy đã được một mớ người ôm hàng tá lần: nào là cô dì, chú bác, em họ của Jake và cuối cùng là ông ngoại của anh cũng đẩy xe lăn đến bên cô.

Gia tộc của Jake đa dạng về tính cách và địa vị xã hội. Anh lúc nào cũng kè kè bên cô như muốn tuyên bố anh có trách nhiệm đặc biệt đối với Macy. Lát sau, mẹ anh đến bên hai người, sau khi đã ôm hôn nhiệt tình, bà lấy đi món salad gà và kéo tay Macy dẫn cô vào bếp.

May thấy mặt mình nóng bừng khi nhớ đến vụ giành khăn tắm. Nhưng ở người bà toát ra vẻ gì đó làm cô thấy thoải mái.

"Cô có việc gì cho cháu giúp một tay không ạ?" cô hỏi.

"Cháu cứ đứng đó nói chuyện cho vui là được rồi." Bà vẫy tay quanh bếp và màn giới thiệu lại bắt đầu.

Macy gặp dì của Jake - thêm một người thích ôm - và Ann cô em họ của anh, rồi khi ấy một cô gái tóc nâu xinh đẹp từ lối đi bên ngoài bước vào căn bếp.

"Macy này," mẹ Jake nghe có vẻ hơi hồi hộp. "Đây là Lisa. Là vợ của Harry, em trai Jake đấy cháu ạ."

"Chào Lisa," Macy chào, ngỡ ngàng khi biết em trai Jake đã cưới vợ. Dù vì sao lại ngạc nhiên thì cô không biết. Jake đã không chia sẻ chút thông tin gì về mấy người này cho cô. Và cho dù ai nấy đều rất thân thiện, Macy vẫn có cảm giác nhộn nhạo trong lòng, như thể cô không hòa nhập được vào nơi này.

Lisa mỉm cười. "Trông chị… quen quen nhỉ."

"Thật ư?" Macy hỏi, lòng thấy kỳ kỳ như là mọi người có mặt đều nín thở theo dõi diễn tiến cuộc chuyện trò giữa họ.

"Vâng. Em chắc chắn là chúng mình đã gặp nhau ở đâu đó rồi."

Macy chăm chú nhìn mặt Lisa."Tôi trông cô cũng quen lắm. Cô không theo học trường luật Houston đấy chứ?"

"Không. Thế chị có tham gia câu lạc bộ nhiếp ảnh không?"

"Không có." Macy lắc đầu.

Cánh cửa Lisa vừa đi vào lại bật mở. Qua khóe mắt Macy thấy Jake bướcvào. Cô im bặt khi thấy anh vòng tay quanh Lisa. À mà không… anh ta không phải Jake.

"Đây là Harry," Lisa giới thiệu. "Ông xã em. Còn đây là," cô gái chìa tay chỉ Macy, "chị Macy Tucker."

Macy mỉm cười nhận xét. "Hai anh em anh giống nhau quá đi thôi."

Harry ngây người, im lặng nhìn Macy một thoáng, rồi nghiêng đầu bảo. "Cô trông quen quá."

Lisa kêu lên. "Em cũng vừa bảo thế đấy!"

"Cô có đi lễ ở nhà thờ North Baptist không vậy?" Harry hỏi.

"E là không," Macy thú thật.

“Gượm đã,” Harry reo lên. “Macy Tucker. Cô ở bên Vườn Cộng Đồng, đúng không? Có đôi lần tôi thấy cô đến đó, nhưng hình của cô trong bài báo về khu vườn đó lại được treo trong văn phòng của nhà thờ. Cô là người khởi xướng của chương trình từ thiện ấy mà. Cha Luis hết lời khen ngợi cô đấy. Tôi là mục sư Harry.”

Macy niềm nở. “Tôi có nghe mọi người nói về mục sư Harry, nhưng lại không biết họ của anh là…”

“Họ chỉ gọi tôi là mục sư Harry thôi. Trời, thật vinh hạnh được gặp cô đấy.”

Macy chưa kịp phản ứng gì thì mục sư Harrry đã thân ái ôm lấy cô.

Thình lình, cô nghe tiếng cửa kẹt mở sau lưng mình. Căn phòng chợt im bặt gượng gạo. Harry vội buông Macy ra.

Thoát ra khỏi vòng tay ôm, Macy quay lại và cô thấy Jake. Cô nghẹt thở khi thấy nét mặt không thể gọi là thân thiện và vui vẻ của anh. Nhưng Jake không nhìn cô - đúng hơn là anh đang nhìn cậu em ruột.

Harry chìa tay. “Chào Jake!”

Cứ nhìn nét mặt anh, Macy nghĩ anh sẽ không bắt tay Harry. Tuy nhiên cuối cùng anh chìa tay ra nhưng cái bắt tay của họ kết thúc quá nhanh. Vừa may cánh cửa lại bật mở và một người chú của Jake bước vào. “Jake này, cháu ra ngoài giúp mọi người nướng thịt được không vậy?”

Jake đi ra nhanh đến nỗi Macy nghe có cơn gió nhẹ thoảng qua.

“Thôi, mẹ nghĩ vậy là ổn rồi nhỉ,” mẹ Jake nói

“Cứ như có người xì hơi trong nhà thờ vậy,” Harry lẩm bẩm rời khỏi căn bếp, theo sau là cô vợ với vẻ mặt lo lắng.

Macy quay lại nhìn mẹ của Jake và phân vân không biết nên đi theo anh hay đứng lại đây, nơi không khí đang mỗi lúc một gượng gạo hơn.

Hình như sự căng hẳng đang đuổi từng người một ra khỏi căn bếp nhà Baldwin. Thốt nhiên, Macy thấy chỉ còn mình cô với vbà Baldwin ở lại. Bà mẹ cầm ổ bánh nmì lớn trên mặt bàn gỗ sồi và quăng mạnh xuống đất. Sau đó, bà quay phắt lại đối mặt với cô rồi bất ngờ đổ vào vòng tay cô và khóc nức nở.

Macy sững sờ, nhưng do đã quá quen với các bà mẹ mau nước mắt, cô dịu dàng ôm mẹ anh vào lòng và nói đùa. “Cháu chỉ được khóc nội trong hai miếng khăn giấy thôi, cô ạ.”

****

Jake vừa bê bịch than lên vừa thề rằng ngay sau khi nhóm lửa xong, anh sẽ đưa Macy ra khỏi đây ngay lập tức. Đến đây đã là một sai lầm rồi. Anh nhất định phải đưa Macy đi trước khi có người tiết lộ với cô bí mật xấu xa của gia đình này.

“Ta nói chuyện được không?” Tiếng Harry vọng lại từ đằng sau khi những viên than đen nhánh lăn trên vỉ nướng.

Jake ném túi rỗng xuống thềm nhà xi măng và quay lại đối diện với em trai. Bao tình cảm lồng lộn trong anh. Anh nhớ Harry quá đỗi, nhưng khi nhìn thấy em, kỷ niệm cũ lại hiện về rõ mồn một. Anh vuốt tóc và thú nhận. “Anh tưởng mình sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thực tế, anh không làm thế được.”

Harry nắm cánh tay Jake. “Sớm muộn gì ta cũng phải giải quyết cho xong chuyện này cơ mà.”

Jake hất tay em ra. “À, có lẽ nếu tôi không bước vào và nhìn thấy chú ôm ấp cô người yêu mới của tôi, chắc ta sẽ dễ nói chuyện hơn đấy.”

Harry lắc đầu. “Em sẽ không đối chất với cái câu chụp mũ ấy đâu.”

Kệ bố chú, Jake thầm nghĩ. Anh xứng đáng được trút giận lên Harry. Niềm khao khát được trả thù trỗi lên dữ dội. Mấy năm qua, anh đã tưởng tượng ra bao nhiêu lời xỉ vả nặng nề để quẳng vào mặt em trai mình. Nhưng lúc này đây, Jake đã tự trấn tĩnh lại được. “Tôi có việc phải đi đây.”

Một lần nữa, Harry nắm tay anh giữ lại. "Anh Jake, em biết anh bị tổn thương, và anh có lý do để giận em như thế. Nhưng có Chúa chứng giám, em không mang tội như anh nghĩ đâu. Chẳng phải đã đến lúc anh nên nghe em phân trần rồi ư?"

Jake mở miệng hớp lấy không khí và lùi lại một bước. "Có cái thứ quái gì chú nói ra mà có thể thay đổi kết cục rồi đâu?"

"Em đã cầu xin Chúa run rủi anh đến đây hôm nay."

Thế chú có cầu Chúa để cướp được hôn thê của tôi không nhỉ? Jake nghiến răng kiềm chế để khỏi thốt lên những lời thóa mạ. Nhưng có trời biết anh rất muốn nói hết cho nhẹ lòng. Harry đã phản bội anh, đã tổn thương anh, và ngay lúc này đây anh chỉ muốn làm cậu đau lòng hơn bao giờ hết.

Em trai anh nói tiếp: "Macy rất… em nghe người ta nói cô ấy đỉnh lắm đấy."

Kiểu ăn nói từ tốn của Harry và việc cậu sớm gọi tên Macy là những điều làm Jake không kiềm chế được nữa. Anh lập tức sấn tới. "Ra vậy. Giờ chú còn định cướp cô ấy trên giường của tôi nữa chứ gì? Này thưa Đức thầy, đừng phí thời gian vô ích nữa. Macy chưa phải là hôn thê của tôi, nên cậu có ngủ với cô ấy thì cũng không vui bằng ngủ với Lisa đâu."

Bất ngờ có tiếng loảng xoảng chát chúa sau lưng hai người họ. Jake quay phắt lại. Macy đứng sững nơi ngưỡng cửa, thịt gà sống và mảnh thố bằng sứ vỡ tan tành văng quanh chân cô. Nước ướp gà bắn tung tóe trên chiếc váy trắng, một cái mề gà sống úp trên quai xăng đang trắng muốt bên chân phải của cô.

Tim Jake như rơi đâu đó gần cái mề gà kia. Những lời lẽ anh vừa ném vào mặt cậu em trai giờ ong ong trong đầu anh và lập tức Jake phải tự nhận mình là thằng khùng. Không, là thằng ngu kia. Là thằng mất dạy! Anh vừa thầm cầu Chúa phù hộ để Macy chưa kịp nghe thấy những gì anh vừa nói, nhưng ánh mắt đau đớn của cô chẳng chừa cho anh chút hy vọng gì. Tuyệt nhiên không.

Jake lùa cả hai tay qua tóc, lồng hai bàn tay sau gáy và bóp thật mạnh. Lời xin lỗi đã đậu sẵn trên đầu môi, nhưng anh biết anh có xin lỗi bao nhiêu cũng không đủ nữa rồi.

Mắt Macy ầng ậc nước. Cô đá mạnh miếng mề gà. Nó vô tình bay lên văng trúng ngực Jake khiến nước ướp văng đầy áo anh. Sau đó, Macy lẳng lặng quay lưng và đi nhanh vào trong nhà.

****

Sự im lặng của Macy tiếp diễn suốt dọc đường về nhà, dù Jake đã đuổi theo cô và hết lòng xin lỗi. Lúc ấy, Jake hóa ra giống như mẹ mình: ra rả nói không ngừng. Anh đã nói ra từ "xin lỗi" bao nhiêu lần rồi ấy nhỉ? Thậm chí, anh còn nói anh rất yêu cô. Tuy nhiên, Macy lặng thinh không đáp. Tay ôm túi xách trong lòng, cô chú mục vào kính chắn gió trước mặt. Cô không nhỏ lấy một giọt nước mắt. Không nói, không khóc. Jake thấu hiểu tình thế đã nghiêm trọng lắm rồi.

Khi đậu xe trước căn hộ của mình, Jake tìm cách nói lời xin lỗi một cách chân thành nhất. "Macy ơi, anh biết những gì mình nói thật tàn nhẫn và không thể thông cảm được. Nhưng anh xin thề với em là thực lòng anh không hề nghĩ như thế đâu… Chẳng qua chỉ vì anh muốn đả thương Harry nên đã lôi tên em vào đó. Anh biết anh sai… em giận anh là hoàn toàn đúng. Giờ em có làm gì, anh cũng xin chịu hết."

Không nhỏ một giọt nước mắt, Macy nhìn anh và nói khô khan. "Tốt. Nếu vậy anh cũng đã hiểu tại sao tôi không bao giờ còn muốn nhìn thấy mặt anh nữa."

Dứt lời, cô lập tức ra khỏi xe anh. Khi Jake đuổi kịp cô cũng là lúc cô đang ném quần áo của mình vào bao ni lông vẫn thường dùng để đựng rác. Elvis, đã được nhốt vào lồng, đang ngước lên nhìn anh kêu meo meo.

"Em không thể đi đâu được." Jake nghẹn họng. Anh nắm chặt cơ sau gáy đến độ anh chắc chắn ngày mai nó sẽ tím bầm.

Xúc cảm dâng lên mạnh mẽ khiến anh khó khăn lắm mới thốt lên. "Anh sẽ ngủ ngoài sofa. Anh sẽ không dám nói một tiếng nào với em đâu. Nhưng em không thể quay về nhà em được. Tên Tanks vẫn có thể còn ở ngoài kia."

Macy giật lấy bộ quần áo mặc nhà trong ngăn kéo tủ gương của Jake rồi ném vào túi ni lông. Xong xuôi, một tay xách bao rác đựng quần áo, một tay xách lồng mèo, cô bước qua trước mặt anh để ra cửa. Cánh cửa chính sập đánh rầm. Nếu Jake có bị kẹp tay giữa cánh cửa ấy, anh cũng không đau hơn bây giờ. Thực tế, Jake còn tưởng tim mình vừa bị cánh cửa kia kẹp nát.

Và tất nhiên, anh đáng phải chịu sự trừng phạt ấy.

****

Macy trong bộ đồ mặc nhà ngồi bó gối trên sofa, đăm đăm nhìn màn hình tivi. Nhưng dù có nhìn chăm chú bao nhiêu, cô cũng không nhớ suốt ba tiếng đồng hồ qua, truyền hình đã phát đi những gì. Điều quan trọng nhất là cô không khóc. Cô nhất định sẽ không thở than như mẹ. Cô sẽ không quỵ ngã. Cô sẽ không bỏ học bỏ làm. Cô sẽ không chạy đến nương náu nơi nhà Ngoại để lượm lặt những mảnh vỡ của cuộc đời mình.

Tiếng gọi ngoài cửa thực là có đi vào nhận thức của cô nhưng cô quyết định coi như không nghe thấy. Cho dù có là ai thì mãi rồi họ cũng mỏi tay mà phải bỏ đi thôi. Hồi nãy đã vậy rồi. Nhưng đúng lúc ấy cô nghe tiếng Ngoại.

Macy vừa mở chốt cửa, bà và mẹ cô đã vội bước vào. Nhìn nét mặt nghiêm nghị của họ, Macy cho rằng họ đã biết chuyện. Hoặc là thế, hoặc họ vừa nhận được tin tức về Billy. Tim Macy nhói lên trong lồng ngực. Mấy tiếng vừa rồi cô đã quá ích kỷ chỉ biết nghĩ đến bản thân mình.

“Có chuyện gì thế ạ?” Macy hỏi.

“Jake gọi cho chúng ta,” Ngoại đáp.

“Về Billy ư?”

“Không, là về con,” mẹ cô đỡ lời. “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Macy siết chiếc gối vào ngực, mãi đến lúc ấy cô mới biết mình đang ôm nó.

“Nó làm gì con thế?” mẹ cô gặng hỏi. “Để mẹ nói chú Hal cho nó một trận.”

Macy lắc đầu, cố nuốt xuống, dù cổ họng như đang có gì chặn lại.

Ngoại bước lên. “Thôi nào Faye, con bé đã không muốn nói thì đừng cố ép nữa.” Bà chìa túi giấy đựng thực phẩm ra. “Sô-cô-la nóng đây. Bà sẽ pha cho cháu một ly đúp.”

Macy gật đầu, nhìn mẹ và Ngoại. Cô đã từng thề không chạy vào vòng tay họ để cùng tổ chức tiệc than thân. Nhưng nếu họ chạy đến với cô thì có khác gì không nhỉ?

“Con biết Jake ở ngay ngoài kia, đúng không nào?” mẹ cô ngọt nhạt. “Nó đậu xe ngay trước cửa nhà con đấy. Nó gọi cho bà và mẹ. Bảo rằng nó đã làm tổn thương con, rằng là lỗi của nó, và rằng nó lo cho con lắm đấy.”

Nghe đến đó, cục nghẹn nơi cổ cô dâng lên. Chết tiệt! Cô sẽ khóc mất thôi! Macy vội quay về ghế sofa, ngồi phịch xuống ghế, và vùi mặt vào chiếc gối mềm.

****

Billy quá mệt mỏi vì phải chờ đợi. Mệt mỏi vì phải chờ Tanks. Mệt mỏi vì lo nghĩ đến Ellie. Cậu có nghe đài thông báo anh của cô đã bị giết chết. Tanks là thủ phạm - linh tính mách bảo cậu thế đấy. Billy cũng biết Ellie vẫn còn ở căn nhà ngoài bãi biển. Cậu đã mấy lần gọi theo số Ellie nhất định bắt cậu cầm theo, nhưng khi cô trả lời, Billy lại cúp máy.

Đêm nay, cũng như bốn đêm trước, cũng chiếc xe hơi ấy đậu bên lối vào căn nhà có cửa chớp sơn màu xanh lục, và đêm nay, cũng như những đêm trước, trong xe chỉ có một người duy nhất. Nhưng đêm nay, mọi chuyện sẽ rất khác.

Biily nhìn theo gã kia mở cửa vào nhà. “Tao mệt lắm rồi đấy,” Cậu lẩm bẩm. Đoạn, rút khẩu súng giắt ở lưng quần ra, cậu xăm xăm băng qua con phố nhỏ. Nếu tên này biết chỗ của Tanks, Billy sẽ hỏi cho ra. Dù

không muốn làm hại ai, và hy vọng tình thế không buộc mình phải làm thế, Billy quyết định sẽ không chờ thêm nữa. Dù có phải chết, cậu cũng sẽ tìm cho ra David Tanks.

Súng lăm lăm trong tay, Billy nhảy hai bậc một và lên đến thềm ngôi nhà nọ và gõ cửa.

"Tôi ra ngay đây," một giọng đàn ông đáp.

Billy nắm chặt khẩu súng và chờ. Cậu không phải đợi lâu. Cửa bất ngờ bật mở và họng một khấu súng ngắn cưa bớt nòng dí vào bụng cậu.

33. Chương 33

Jake ngồi ngoài xe hơi, mắt tập trung quan sát nhà Macy trong lúc con tim tập trung kiềm nén khỏi phải tan vỡ. Anh đã thấy bà ngoại và mẹ cô vào nhà từ nãy. Macy mở cửa cho họ, nhưng không mở cửa cho anh.

"Bực mình chết được!" Jake đấm vào vô lăng mạnh đến nỗi chiếc xe rung lên nhè nhẹ.

Anh đã làm hỏng mọi chuyện quá mức đến độ anh không thể sáng suốt nữa. Nếu không vì e ngại tên Tanks sẽ thừa dịp này đến tìm Macy, anh đã ra ngay cửa hàng rượu mua một chai bất kỳ để làm tê liệt cơn đau khổ này. Jake không nghiện rượu, cũng không hay uống rượu mạnh nhưng bây giờ, anh chắc chắn anh sẽ uống ăn đứt bất kỳ ai. Chẳng phải mọi tên con trai mục sư dòng Baptist đều nổi tiếng như thế sao?

Jake hít một hơi thật sâu tự trấn tĩnh kìm lại nỗi thôi thúc chạy đến cửa nhà Macy mà cầu xin cô nghe anh phân bua một lần nữa,. Chẳng lẽ khi nghe giọng của anh, cô vẫn không hiểu anh hối hận đến chừng nào ư? Jake những mong Ngoại và mẹ cô sẽ thuyết phục Macy ít nhất cũng cho anh vào nhà một lú

Jake vừa định mở cửa xe thì chuông điện thoại di động cũa anh vang lên. Jake rút điện thoại trong túi áo, không buồn nhìn số người gọi đến và trả lời ngay. "A lô?" Hy vọng làm lồng ngực anh đau thắ

"Anh Baldwin phải không?" có tiếng con trai từ đầu dây bên kia gọi tớ

Jake chán nản ngả đầu trên lưng ghế, anh chẳng hứng thú tiếp chuyện với ai ngoài Macy. "Ừ. Ai gọi đấy?"

"Em Billy đây."

Jake ngồi bật dậy. "Ừ?" anh nín thở hỏi.

"Anh này, em biết tên Tanks ở chỗ nào. Em nghĩ có lẽ anh cũng nên đến đây. Giúp em hạ hắn. Rồi em sẽ ra đầu thú." Giọng cậu nhóc này nghe có vẻ rất căng thẳng, rất kịch.

"Billy, cậu có sao không vậy?" Jake hỏi.

"Em chỉ muốn giải quyết dứt điểm vụ này thôi." Thằng nhóc im lặng giây lát. "Chị Macy vẫn bình thường chứ?"

Jake đành nói dối. "Ừ, vẫn bình thường. Thế bây giờ tên Tanks đang ở đâu?"

****

Chỉ một lát sau, Jake đã ra khỏi xe anh vừa đậu cách nhà kho bỏ hoang nơi Billy bảo cậu và Tanks đang ở đấy một dãy nhà. Kế đến xe của Stan rẽ vào, và xe Mark cũng trờ tới. Vì không thấy người của Lực lượng Phòng chống Bạo lực có mặt, Jake đoán họ đã không còn theo dõi điện thoại của anh nữa. Tất nhiên, anh sẽ gọi điện cho họ, đồng thời gọi cả đội tiếp viện của cảnh sát địa phương, nhưng chỉ sau khi anh đưa Billy ra ngoài bình an trước đã. Anh nợ Macy từng ấy.

Anh rút nhanh điện thoại gọi cho cảnh sát viên Sala, một đồng nghiệp chịu đến nhà Macy trông chừng hộ. "Mọi chuyện vẫn ổn cả chứ, Sala?"

"Ổn. Tớ vẫn kiểm soát tốt tình thình," bạn anh đáp.

Nghe vậy, Jake yên tâm cúp máy rồi đến bên Stan và Mark.

"Đây là những gì tớ biết, và tớ nghĩ mình nên làm như sau," anh bàn thảo. "Nếu khu nhà kho này giống như mọi này kho khác, thì sẽ có ba lối vào, tất cả đều không khóa. Tớ sẽ đảm trách cửa trước. Stan, cậu ra cửa hậu. Mark, cậu chịu trách nhiệm cửa hông. Nếu chưa nghe tiếng súng nổ, hai cậu chớ vào trong vội." Anh chìa tấm ảnh của Billy ra. "Hãy đưa thằng bé này còn sống ra ngoài nhé."

Ba người cùng bước dọc con phố vắng. Ai nấy đều lăm lăm súng trong tay. Bóng tối bao trùm dãy nhà. Jake ngần ngừ, cân nhắc lại việc bỏ qua hoàn toàn quy trình hành động của ngành. Anh rút di động ra. "Tớ sẽ gọi cho đặc vụ James ngay bây giờ. Như thế ta được thoát tội mà vẫn có thêm năm, sáu phút trước khi họ ập đến."

Cả Stan và Donaldson đều gật đầu đồng tình.

Jake gọi cho James. Anh nói ngắn gọn thẳng vào vấn đề. "Tôi đang ở ngoài một nhà kho bỏ hoang. Tôi nghĩ tên Tanks đang trốn trong đấy." Thông báo địa chỉ xong anh cúp máy luôn.

Khi đến gần tòa nhà, Stan hất đầu về phía chiếc xe máy phân khối lớn đậu gần đó. Jake gật đầu. Con mồi của họ đang ở đây thật.

Ai nấy đều đã vào vị trí. Khi đến bên cửa chính, Jake nghe tiếng người từ nhà vọng ra, và rồi…

Nổ súng ư?

"Cảnh sát đây! Buông vũ khí xuống!" Jake xông vào trong nhà kho, mắt vội phải làm quen với bóng tối. Anh chớp chớp mắt, thầm cầu nguyện như trước nay vẫn làm khi giương vũ khí, ngón trỏ đặt lên cò.

Thấy một bóng đen xuất hiện và bất ngờ nhảy sang trái, Jake chúi đầu dưới tấm kệ bằng thép. Bóng đen chạy nhanh ra giữa lối đi giữa hai hàng kệ. Nhìn dáng vóc người này, Jake biết ngay đó là Tanks.

"Đầu hàng đi!" anh quát to.

"Tiên sư mày!" Tanks gào lên đáp trả. Thêm một tràng đạn lại nổ vang. Đầu đạn văng lên chát chuá trúng vào kệ sắt tạo quanh chỗ Jake đang đứng. Rồi im bặt.

"Tao sẽ không quay vào tù đâu!" David Tanks gào thét.

Thêm nhiều tiếng súng nổ phía sau nhà kho. Liệu đấy là Stan bắn hay là ai khác ấy nhỉ? Tối quá chẳng phân biệt được.

"Billy!" Jake gọi lớn, rồi nghe thấy tiếng loạt xoạt ở vị trí của Tanks khi nãy.

Nghĩ rằng tên Tanks vẫn tiếp tục di chuyển, Jake nhảy ra ngoài, súng giơ cao, tính phóng đến bên chiếc tủ lạnh đổ nghiêng anh định làm dùng làm là chắn cho mình. Tanks nhìn ra Jake. Một viên đạn lao thật sát vào Jake đến nỗi anh cảm nhận được nó vút qua người mình trước khi anh chạy đến đích.

Một bóng đen từ phía sau nhà khi nhẹ nhàng đi lên. Stan ư? Jake nghe thấy tiếng động ngay sau lưng mình, anh quay phắt lại, súng chĩa thẳng, may mà đến giây cuối, anh nhận ra đó là Mark đang cúi đầu nấp sau chồng hộp bằng gỗ.

"Mày kém quân rồi!" Jake nhìn về phía Tanks xuất hiện lần cuối. "Đầu hàng ngay đi!"

"Tao thà là chết," Tanks quay lại. "Mà sẽ không chết một mình đâu."

"Billy, cậu có ở đây không vậy?" Jake gọi lớn. Anh không nghe tiếng trả lời, bất chợt nhớ đến loạt đạn nổ trước khi anh xông vào nhà kho. Phải chăng Billy đã dính đạn rồi?

"Billy đâu rồi Tanks?" Jake la to.

Chỉ có bức màn im lặng trả lời anh.

Rồi bỗng có ai đó va vào dãy kệ sắt đúng chỗ Jake phát hiện ra Tanks đứng lúc trước. Jake lắng tai, hy vọng nhờ đó anh có thể đoán đường đi của tên Tanks. Từ khoé mắt mình Jake nhìn thấy Mark. Cậu ta ngoắc về bên phải, như muốn báo trước hướng đi sắp tới của mình, rồi lẩn lên phía trước.

Jake nghe thêm nhiều tiếng động từ chỗ anh tin là Tanks đang ở đấy. Rõ ràng là khi thấy Mark không có gì che chắn, tên Tanks đã nhảy ra chĩa súng vào cậu ta. Jake cũng nhảy ra, "Tao đây này thằng khốn!"

Đột nhiên có tiếng người hét vang. "Đừng!" Súng nổ từ phía. Jake nhìn thấy Tanks ngã ngữa ra sau.

"Tớ nghĩ Tanks bị hạ rồi," Jake hô vang, mắt vẫn chăm chăm nhìn vào bóng tối nơi tên tội phạm vừa ngã xuống. "Stan đâu?"

"Tớ không sao."

Jake nhìn quanh tìm Mark. Khi không thấy cậu ta, anh gọi to, "Mark Donaldson!" lo sợ bắt đầu nhen nhúm trong anh.

"Tớ… ổn… Chắc thế."

"Chắc là chắc thế nào?" Jake bước đến gần chỗ phát ra tiếng bạn mình, cậu ta nghe rất căng thẳng, trong khi mắt và súng của Jake vẫn chằm chằm nhìn tên Tanks đang nằm một đống dưới đất. Hắn chết rồi ư? Chưa chắc. Jake không muốn chơi trò may rủi ở đây.

Anh nhìn thấy Stan đang đi về phía Tanks, bạn anh gọi to, "Để hắn cho tớ." Và rồi: "Hắn ngưng thở rồi."

Jake chạy vội về hướng có tiếng của Mark và thấy bạn mình đang ngồi xổm tì người vào một chồng hộp gỗ. Dù là trong bóng tối, Jake vẫn nhìn thấy máu. Đầy hai tay Mark. Jake quỳ xuống kéo áo khoác của bạn ra xem.

"Cậu bị bắn trúng đâu nào?"

Mark nắm lấy tay anh. "Tớ nghĩ không phải là tớ đâu." Cậu ta lắc lắc đầu như thể vẫn chưa hết bàng hoàng. Cậu chỉ qua bên phải, vào một người nằm lù lù trên nền nhà bê tông.

"Chết rồi!" Jake nhận ra Billy. "Ê nhóc!"

Thoạt tiên Billy không trả lời, nhưng mãi sau này thằng bé hé mắt ra nhìn lên Jake. Billy có nhiều nét rất giống Macy nên chỉ nhìn cậu bé cũng đủ làm tim anh xót xa - và nỗi đau làm Jake nhăn mặt.

"Gọi xe cứu thương ngay," Jake gào lên bảo Stan.

"Tanks… chết chưa?" Billy thều thào hỏi anh. Máu ộc ra từ vai cậu. Nhiều máu. Quá nhiều. Jake ép mạnh bàn tay vào vết thương, thầm cầu trời mong máu chảy chậm lại.

"Rồi," anh đáp lời Billy.

Mark sụp xuống ngay cạnh Jake. "Tanks nhắm ngay vào tớ. Thằng nhóc phóng tới xô tớ ngã ra. Nó lãnh viên đạn thay cho tớ đấy."

Billy nhắm nghiền mắt. "Cũng không đau như em tưởng. Hãy chăm sóc cho…"

Máu trào qua những kẽ tay của Jake. "Này nhóc, nghe này. Chị cậu đang chờ cậu. Anh rất cần cậu phải sống."

"Em đã đối xử quá… tệ với chị ấy," Billy lẩm bẩm.

Anh cũng vậy. "Anh biết. Nhưng dù thế nào chị ấy vẫn thương cậu mà."

Jake chỉ có thể nói được chừng ấy để an ủi chính mình.

"Cảnh sát đây!" ngoài cửa chính có tiếng người sang sảng vọng vào.Tiếng người đi kèm với tiếng súng chĩa về phía Stan.

"Chúng tôi là cũng là cảnh sát." Jake đứng ngay dậy. Súng xé nổ.

****

Macy ngồi trong phòng chờ, giữa bà ngoại và mẹ. Cô thấy mình như không thở được nữa. Trước đó đặc vụ James gọi điện báo cho cô về vụ chạm trán, và nói rằng Billy bị trúng đạn. James không bảo gì về việc Billy bị thương nặng hay nhẹ, hay là còn có ai khác bị thương hay không. Ngay khi nhận được cuộc gọi ấy,

Macy cuống cuồng chạy ngay ra cửa xem Jake còn ở đó không. Cô có thấy một chiếc xe, nhưng người ngồi trong xe không phải là Jake.

Khi ba người đến nơi, bệnh viện thông báo rằng Billy đang ở trong phòng mổ. Bà Faye hỏi một cô y tá mình quen, "Có nặng lắm không vậy?"

Cô y tá nhún vai. "Cháu cũng không biết nữa. Để cháu đi tìm bác sĩ trực phòng cấp cứu đến gặp cô nhé."

Macy kịp hỏi trước khi cô ta dợm bước đi. "Em ơi, còn ai khác bị thương không em?"

Cô y tá đứng lại trả lời, "Em nghe nói có một người tử vong. Nhưng không được đưa đến đây."

Tử vong. Hai tiếng va đập mạnh vào não bộ Macy.

Jake chăng?

Mười phút sau bác sĩ bước vào. "Gia đình bệnh nhân Moore phải không?"

Cả ba người đứng bật dậy, và bác sĩ nói tiếp. "Cậu Moore vẫn đang được phẫu thuật. Tôi nói thật, tình hình không lấy gì làm khả quan cho lắm. Nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

Bà Faye ngồi phịch xuống ghế và bắt đầu thút thít. Ngoại căng thẳng cố đứng vững và chìa tay nắm lấy tay Macy. Mấy phút sau, bác sĩ rời đi. Ngoại và Macy cùng ngồi bên và Faye, nắm tay nhau trong im lặng.

Cửa phòng chờ bật mở và Mark Donaldson bước vào. Macy chăm chú quan sát nét mặt anh, đồng thời đoán xem anh sắp báo tin gì cho cô. Khi thấy áo Mark có vết máu, ruột gan cô đau quặn. Macy không đứng lên. Cô không thể. Cả thở cũng không thể.

Mark đi ngang qua phòng. Mắt anh tập trung vào Macy. "Billy sao rồi?"

"Vẫn đang trong phòng mổ." Ngoại là người trả lời, bóp nhẹ bàn tay Macy trong tay mình.

"Còn J-Jake?" Macy nghẹn ngào mãi mới nói được. "Có phải anh ấy…?" Cổ cô nghẹn đắng ngực cô nặng nề đau buốt khi chờ đợi câu trả lời của Mark.

"Bên Lực lượng Phòng chống bạo lực đang giữ anh ấy thêm vài phút. Jake nhờ tôi đến để đảm bảo cho mọi người đây an toàn. Anh ấy sẽ có mặt ở đây sớm thôi."

Mọi đường gân thớ thịt trong người May bủn rủn vì nhẹ nhỏm.

"Chúng tôi nghe nói có thương vong," Ngoại nói với Mark.

Donaldson gật đầu. "Là Tanks đấy."

Jake còn sống. Còn sống đấy! Nhận thức ấy lượn lờ quanh tim cô, làm nguôi đi nỗi sợ hãi. Nhưng ngay sau đó, Macy lại nhớ đến em trai mình.

Tình hình không được khả quan cho lắm. Câu nói của bác sĩ vang lên trong tâm trí khiến ngực cô lại nhói đau. Yêu thương luôn đi kèm với một giá quá đắt. Một cái giá cô chẳng thể kham nỗi.

****

Jake giữ thăng bằng cho khay nhựa cứng có mấy ly sô-cô-la nóng trên tay khi anh mở cửa phòng chờ trong khu chăm sóc đặc biệt của bệnh viện. Anh nhìn ngay vào Macy. Cô đang ngồi giữa bà và mẹ. Cô nhìn lên, rồi đưa mắt ngay đi nơi khác. Lòng anh trống vắng đến lạ lùng. Trước khi đến đây, anh không biết mình sẽ được đón tiếp ra sao. Nhưng khi nghe Mark bảo Macy có hỏi thăm anh, Jake hy vọng điều tốt đẹp nhất sẽ đến với mình.

Ngoại ra hiệu cho bà Faye và cả hai người cùng đứng dậy. Ngoại đến bên nói nhỏ với anh, "Tôi cho cậu mười phút, nhưng cậu liệu hồn đấy."

Kế đến, mẹ cô ghé sát vào tai Jake thì thầm. "Cậu mà làm con bé đau khổ lần nữa thì tôi thề là cậu phải đối mặt với tôi. Mẹ tôi có dạy cú lên gối rất hiểm."

Jake nhìn theo hai người đi khuất, đoạn ngồi xuống bên Macy. Anh chìa một ly sô-cô-la nóng cho cô. "Anh mua nước cho em này."

Cô nhận lấy. "Cảm ơn."

Chỉ hai tiếng thật ngắn gọn. Macy ban cho anh hai tiếng đơn giản như thế nhưng hy vọng đã như ánh thái dương sưởi ấm lòng anh. "Lẽ ra anh đến từ lâu rồi nhưng James giữ anh lại để hỏi thêm vài câu."

"Anh không phải giải thích."

Macy nói mà không nhìn anh. Sao cô lại không nhìn anh chứ?

Cô nói tiếp, "Mark kể hết những gì anh đã làm rồi. Anh đã cố gắng cứu Billy. Cảm ơn."

Jake nào muốn nhận lời cảm ơn của cô. Anh chỉ muốn có cô mà thôi. "Anh nghe nói tình hình cậu ấy đã khá hơn nhiều rồi phải không em?"

Anh định cầm tay cô. Macy rụt lại, Jake đành đan hai tay vào nhau mà trong lòng nhức nhối.

"Anh chỉ muốn giúp em thôi mà."

Cô quay lại nhìn anh. Rốt cuộc cũng chịu nhìn rồi. "Anh muốn giúp tôi thật ư?" Trong mắt cô chất chứa biết bao nỗi xót xa, khiến Jake thấy như tim mình vừa mới mẻ đi một ít.

"Anh sẽ làm mọi chuyện. Em nói ra đi."

"Vậy anh hãy đi đi." Macy khoát tay chỉ khoảng trống giữa anh và cô. "Chuyện này đau khổ lắm. Tôi đã khổ sở vì Billy nhiều rồi. Tôi không thể chịu hai nỗi đau cùng một lúc được đâu."

Jake thở dài. "Đáng lẽ anh không nên đưa em đến dự tiệc hôm ấy. Anh…"

Macy nheo mắt nhìn anh. "Hoặc lẽ ra anh nên bảo tôi là anh vẫn còn yêu say đắm cô gái khác."

Jake đưa tay vuốt mặt. "Em tưởng thế thật à? Nhưng anh không yêu Lisa. Anh yêu em cơ mà."

Macy ngoảnh mặt đi. "Không phải. Anh không thật lòng với tôi. Đáng lẽ ngay từ đầu anh nên nói cho tôi biết. Kể hết với tôi về Lisa."

"Anh không muốn em biết chuyện giữa anh và Lisa vì… vì anh không muốn em biết rằng có người khác từng coi anh không ra gì."

"Vậy hóa ra lòng kiêu hãnh của anh còn quan trọng hơn việc phải thành thật với tôi ư?"

"Không phải thế!" Anh cào mái tóc bằng mấy ngón tay, chợt nhớ ra mấy tiếng ấy từng xuất hiện rất nhiều. Lòng kiêu hãnh. "Chắc vậy," anh thú nhận. "Đúng là lòng kiêu hãnh có phần trong chuyện này." Jake siết chặt hai tay. "Nhưng anh biết anh đã sai. Xin thề với em là những gì anh nói đều không có ý đó. Em hãy tha thứ…"

"Không, tôi không thể." Giọng cô lạnh tanh. "Không thể. Mà nói thật nhé, tôi cũng chẳng muốn cố."

Trái đắng dâng lên chặn ngang cổ Jake. "Em thực lòng muốn anh đi khỏi đây ư, Macy?"

"Làm ơn giùm." cô quay mặt nhìn bức tường vô tri.

Jake phải mất tòan bộ nỗi niềm ý chí mới có thể bước ra khỏi căn phòng đợi, nhưng anh nợ cô chừng ấy.

****

Ngày hôm sau, Jake đỗ xe trước cửa nhà sau chuyến ghé thăm Ellie Chandler. Cho đến lúc ấy, nhà chức trách không cáo buộc cô gái vào bất cứ tội danh nào. Đôi giày để lại dấu ở hiên được chứng minh là giày của anh nuôi Ellie, đồng thời khi vụ đào tẩu xảy ra, cô gái có chứng cứ ngoại phạm rất vững vàng. Thậm chí họ không tìm được bằng chứng cho thấy cô gái có đi chung với Billy. Dù Jake tin chắc họ có gặp nhau, anh vẫn nhẹ nhỏm khi cảnh sát không tìm thấy được bằng chứng cho điều đó.

Billy đã tỉnh sau ca mổ, cậu khai rằng suýt nữa một người bạn của anh nuôi Ellie đã bắn mình vì hắn sợ Tanks cũng sẽ giết hắn. Chính từ người này, Billy đã lần ra chỗ của Tanks. Khi cảnh sát tìm ra tên này, hắn đã khai tất tần tật, tường trình chính xác chuyện tên Tanks [bad word] lộn tra hỏi anh của Ellie về chỗ ở của cô gái. Sự đối đầu sau đấy trở nên căng thẳng. Anh của Ellie đã chết khi cố bảo vệ cho em.

Khi nghe Jake kể đầu đuôi, Ellie đã khóc hết nước mắt. Sau đó cô gái lại khóc như mưa với anh khi kể rằng Billy từ chối không muốn gặp cô. Có trời mới biết. Jake cực kỳ thông cảm với Ellie. Anh cũng muốn khóc rống lên, và khi bước quả cửa vào căn hộ của mình, nỗi đau trong ngực anh càng tăng gấp bội. Mọi đồ đạc trong nhà đều gợi nhớ đến Macy.

Chuông cửa nhà anh reo lên, Jake vội vã ra mở cửa, khấp khởi, trông mong…

"Lisa ư?" Jake chờ cơn thịnh nộ lại dâng cao kèm theo vòng xoáy cảm xúc mãnh liệt như mỗi khi anh nhớ về cô nhưng lần này cơn giận dữ không đến - hoặc nếu có đến, chắc chắn nó cũng bị chôn vùi dưới bao nỗi thống khổ của anh rồi.

"Em vào được không?" Lisa hỏi.

Anh lùi lại nhường đường. "Có gì đâu mà không được." Con trai mục sư luôn lịch sự. Ngoại trừ khi đụng chạm đến những vấn đề cốt tử. Anh nhớ lại những lời lẽ kinh khủng anh ném vào Harry, những từ ngữ nhục mạ cả Macy lẫn Lisa.

"Cảm ơn anh." Cô gái xoắn lọn tóc vào ngón tay, một thói quen mỗi khi hồi hộp. "Anh Jake này, em sẽ đi ngay sau khi nói hết những gì cần nói."

Không thấy anh trả lời, Lisa tiếp tục. "Trong khi anh và em vẫn còn đính hôn với nhau, giữa anh Harry và em đã chẳng có gì. Em biết chuyện ấy thật khó tin nhưng đó là sự thật, anh ạ."

Jake lắc đầu. "Có quan trọng gì nữa đâu."

Lisa thở dài. "Quan trọng chứ anh. Em biết khi chúng em cưới nhau, người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy thế nào. Nói thật là nếu…. nếu có cơ hội làm lại từ đầu, chúng em sẽ cư xử hoàn toàn khác."

"Nhận thức muộn màng thật hay nhỉ." Jake bỏ đi tìm bia trong bếp. Anh cũng lấy cho Lisa một chai từ tủ lạnh. Khi quay lưng lại, cô gái đã đi theo anh và dừng lai ở cửa bếp. Anh chìa chai bia cho cô.

Lisa lắc đầu. "Anh và em chia tay nhau cả mấy tuần lễ rồi thì Harry mới đến tìm em. Khi chúng mình còn đính hôn với nhau, Harry và em cùng đi ăn trưa có hai lần. Em không chối rằng chúng em có liên hệ với nhau, nhưng chẳng có gì luyến ái cả. Khi gặp nhau, chúng em chỉ tán chuyện mà thôi."

Jake đặt chai bia anh định lấy cho Lisa xuống bàn. "Em nói chuyện với một mình anh còn chưa đủ sao?" Ừm có lẽ là anh còn chút hờn giận đây. Hay đấy chỉ là anh tò mò, muốn được thấu hiểu?

"Nói chuyện ư?" Lisa nhại lại. "Bọn mình chẳng bao giờ nói chuyện cả. Mà không, để em nói lại cho đúng nhé. Chính anh mới là không buồn nói chuyện với em. Từ khi bố anh lâm bạo bệnh, anh xa lánh em hẳn."

"Hóa ra em lấy Harry vì cậu ấy biết nói chuyện với em ư?" Anh nuốt ngụm bia đắng xuống và nhăn mặt kinh tởm.

"Không. Em cưới Harry vì em yêu anh ấy."

"Xin lỗi nếu anh có nói sai, nhưng anh có thể thề là hình như em cũng yêu cả anh nữa."

"Em cứ ngỡ là em yêu anh. Hoặc có thể em từng yêu anh thực lòng. Nhưng đó không phải tình yêu đích thực."

Jake nhấp thêm một ngụm bia.

Lisa nói thêm. "Chuyện này đang giết dần giết mòn Harry đấy."

"Cũng chẳng có nhàn nhã gì với anh lắm đâu."

"Chúng em không bày mưu để phản bội anh. Rất nhiều lần chúng em đã định thanh minh. Anh đã đuổi Harry đi khi anh ấy đến gặp anh. Mỗi lần chồng em gọi cho anh, anh đều cúp máy."

"Thế hai người định giải thích cái gì với tôi nào? Cô đính hôn với em ruột tôi, chỉ sau khi chúng ta chia tay có mấy tháng." Jake dằn chai bia xuống mặt quầy bếp.

"Chúng em không dự định thế. Chúng em định đợi sau một năm hoặc hơn mới chính thức công khai quan hệ của mình cơ."

“Làm thế cũng đỡ bẽ mặt tôi lắm ấy nhỉ?”

“Bọn em không thể chờ được.” Lisa rơm rớm nước mắt. “Em có thai. Bao bị thủng. Em trai anh là mục sư. Anh cũng biết chuyện ấy như thế nào rồi đấy. Hoặc là kết hôn còn không phải nạo thai. Em không thể làm thế được.”

Jake sửng sốt nhìn xuống bụng Lisa. Anh có nghe ai nói đến em bé nào đâu nhỉ? Nếu họ có con, nhất định người trong nhà phải cho anh biết từ lâu rồi mới phải.

Như đoán được suy nghĩ của anh, Lisa nói ngay. “Em bị sẩy thai trong tuần trăng mật rồi.”

Jake nhớ khi yêu nhau. Lisa mong có con vô cùng. Còn em trai anh… mất con chắc chắn làm cậu ấy chết cả cõi lòng.

Anh nuốt khan. “Anh rất tiếc.”

Lisa gật đầu. “Anh Harry cần anh. Anh không thể tránh né chúng em cả đời được. Mình là người một nhà cơ mà.”

Jake nắm chặt chai bia trên quầy. “Thế em muốn anh phải làm gì bây giờ? Làm sao mỗi tối Chủ nhật anh có thể ngồi đối diện hai người khi mà… khi mà chúng ta đã từng quan hệ?”

Lisa ngạc nhiên nhìn anh. “Nếu Harry chịu ngồi với anh, em nghĩ anh cũng có thể làm tương tự.” Cô ngừng lại. “Với lại, em không tưởng tượng nổi anh vẫn còn nhớ lúc ân ái với em!”

“Anh là đàn ông. Đàn ông luôn nhớ những chuyện ấy.”

Nếu Macy ở đây lúc này, thể nào cô cũng chê anh ăn nói thô tục. Tất nhiên, Lisa không bao giờ nói thế. Lisa không phải là Macy. Nghĩ đến đó, Jake phải công nhận rằng mình chưa khi nào cảm nhận về Lisa như đã từng cảm nhận Macy. Về chuyện phòng the, lẫn về mặt tình cảm, tất tần tật. Kết hôn với Lisa đã có thể là sai lầm vĩ đại rồi.

Lisa nhắc lại. “Chúng em chưa bao giờ cố tình gây đau khổ cho anh. Anh Harry đang khổ tâm lắm lắm.”

Uống cạn chai của mình, Jake quay sang chai bia anh vừa mời Lisa nhưng cô từ chối. Anh mở nắp chai ” Cho anh thêm chút thời gian nữa đi. Anh hứa sẽ… nói chuyện với Harry”

Jake chờ Lisa ra về - anh đang cần được ở một mình - nhưng cô gái vẫn đứng yên tại chỗ. “Chuyện gì xảy ra giữa anh và Macy thế?” cô hỏi. “Sau bữa tiệc ấy?”

Anh thở dài sườn sượt. “Chấm dứt rồi.”

“Tại sao vậy?”

“Có quan trọng gì đâu?” anh nhấp ngụm bia và ước độ cồn trong đó mạnh hơn nữa.

“Quan trọng chứ sao không.” Lisa bước đến gần. “Phụ nữ thường không nhớ những thứ như chuyện phòng the, nhưng chúng em nhớ nhiều chuyện khác. Chẳng hạn chúng em luôn nhớ cách người yêu nhìn mình. Em đã thấy ánh mắt của anh nhìn cô ấy. Anh chưa bao giờ nhìn em như thế cả. Anh yêu cô ấy lắm phải không?”

Jake áp chai bia lên trán, cố gắng tìm chút nguôi ngoai qua chiếc chai giá lạnh. “Ừ, nhưng đấy không phải quyết định của anh. Là lựa chọn của cô ấy.”

“Thế anh đã thổ lộ tình cảm của mình với cô ấy chưa đã?”

“Rồi. Anh nói nhiều lần, bằng nhiều cách khác nhau ấy chứ.”

“Anh hãy tìm thêm nhiều cách khác nữa đi. Chớ nghĩ rằng cô ấy có biệt tài đọc suy nghĩ của anh đấy nhé. Nếu anh yêu Macy, hãy nói thật lòng mình ngay. Mà không, để em nói lại cho rõ. Chứng tỏ cho cô ấy biết cô ấy có ý nghĩa như thế nào với anh. Một lần này thôi, xin anh hãy dẹp bỏ lòng kiêu hãnh đi và mở lòng nhận tình yêu vào.”

“Lòng kiêu hãnh của anh?” Jake buồn bã. “Và anh làm thế bằng cách nào đây chứ hả Lisa? Làm sao anh chứng tỏ được với Macy rằng cô ấy còn quan trọng hơn cả lòng kiêu hãnh của anh vậy?”

34. Chương 34

Sáng hôm sau, Jake đẩy cửa vào văn phòng của Marl Donalson và đặt túi giấy đựng thức ăn sáng lên bàn làm việc của cậu bé Vàng. Vì đang nói chuyện điện thoại, Mark khoát tay ra hiệu mời anh ngồi.

"Vâng, thưa ngài," cộng sự của Jake nói với người ở đầu dây bên kia. "Tôi hiểu rồi ạ. Tôi đảm bảo lực lượng Phòng chống Bạo lực vùng Gulf Coast sẽ minh chứng cho những lời tôi vừa nói. Vâng, vâng. Cảm ơn ngài." Anh gác máy.

"Lại chuyện tên Tanks à?" Jake hỏi.

"Không. Là vụ Billy Moore kìa." Donaldson cầm túi lên và nói đùa. Mua "Đừng nói với tớ đây là chương trình khuyến mãi mua một tặng một nhé."

"Không, tớ mua cho cậu đấy." Jake nhìn điện thoại trên bàn Mark. "Mà này, chuyện gì về Billy thế?"

"À, tớ gọi điện đến mấy nơi ấy mà." Donalson giở gói giấy thiếc lấy bánh mì kẹp xúc xích phô mai ra xem. "Cậu biết không, điều tớ nhớ nhất về cuộc sống xa hoa là việc được người ta phục vụ đồ ăn cho mình. Thức ăn do mình tự nấu – hoặc thậm chí là tự đi mua về - chẳng bảo giờ ngon bằng cả."

Jake rướn người tới, đầu óc vẫn băn khoăn về Billy. "Cậu gọi cho ai mới được chứ?"

"Cho Tổng thống." Mark cắn ngập răng vào miếng bánh. "Ôi, bánh này ngon quá."

"Tổng tư lệnh Lực lượng phòng chống bạo lực ấy à?" Jake cầm túi điểm tâm của mình lên.

Mark đưa tay với miếng giấy ăn. "Không. Tổng thống Hoa Kỳ."

Jake bật cười còn Mark vẫn tỉnh bơ. "Cậu đùa tớ chứ gì, Donaldson?"

"Không." Mark nuốt xuống. "Thi thoảng sử dụng vài mối quan hệ của Cậu bé Vàng cũng tốt ấy chứ." Thấy vụn bánh rơi xuống bàn, Mark gầm gừ. "Lần sau cậu phải bỏ bánh vào đĩa đàng hoàng nhé." Nói đùa xong, cậu ta toét miệng cười.

Jake vẫn còn sửng sốt nên không để ý câu nói đùa của Mark. "Cái gì?"

"Lúc trước, Billy cứu mạng viên quản giáo. Hôm qua cậu ấy lại cứu mạng tớ nữa. Tớ, là con trai của người tình cờ lại là một thành viên trong nhóm bạn thân nhất của tổng thống. Thêm vào chi tiết là Billy tự ra đầu thú và chỉ vượt ngục khi tên Tanks đe dọa giết hại người thân của cậu ấy. Với lại thêm chuyện tham nhũng trong nhà tù mà cậu ấy biết nữa, cậu ấy đã không thể tin tưởng được ai trong nhà tù mà nhờ vả giúp đỡ. Tớ đang cố tìm cách thuyết phục họ tha bổng cho Billy. Chắc là tổng thống sẽ gọi một cuộc cho thống đốc bang ấy mà."

Jake tựa hẳn người vào lưng ghế. "Cậu thực sự cho rằng ...? Billy có bao nhiêu cơ hội được ra tù thế?"

Mark nhún vai. "Chẳng biết. Nhưng sếp lớn ấy quý bố tớ lắm."

Jake mừng thay cho Macy. "Trời đất, cậu mà thành công thì tớ hứa sẽ không bao giờ gọi cậu là Cậu bé Vàng nữa."

"Cậu ra văn bản đàng hoàng nhé?" Mark bật cười, lấy chai nước trong hộc bàn, nhấp một ngụm, ngồi nghiêm mặt hỏi. "Chuyện giữa cậu và Macy đến đâu rồi thế?"

"Vẫn thế. Nhưng tớ đã biết mình phải làm gì rồi. Có điều tớ chưa biết cách thực hiện mà thôi."

"Thực hiện cái gì cơ?"

Jake định nói lảng sang chuyện khác, nhưng rồi khỉ quá, anh biết định nhờ bạn góp ý thì có sao đâu nào. "Làm thế nào để chứng tỏ cho một người phụ nữ thấy rằng cô ấy quan trọng hơn niềm kiêu hãnh của cậu?"

Mark cắn thêm một miếng bánh và có vẻ như đang cân nhắc câu trả lời. "Làm mọi chuyện ngớ ngẩn nhất để chứng minh cậu thật lòng yêu cô ấy."

“Được thôi,” Jake gật gù. “Nhưng tớ làm sao làm chuyện ngớ ngẩn về mình cơ nhỉ?”

Mắt Mark sáng rỡ. “Thuê trực thăng đeo tấm băng rôn có dòng chữ ‘Jake Baldwin già đầu mà còn ngu không thể tả. Tái bút: Anh yêu em’, rồi cho bay khắp trời Houston.”

Jake nhíu mày, “Thế lỡ trực thăng bay qua, Macy đang ở trong nhà thì làm thế nào?”

“Cậu cứ cho bay tiếp chừng nào cô ấy nhìn thấy thì thôi.”

“Cậu có biết làm như thế rất tốn kém không hả?”

“Cậu có bảo là ý tưởng phải không mắc tiền đâu nào.” Mark ăn thêm miếng nữa. “Hượm đã!” Cậu chàng toe toét chính xác cậu phải làm gì rồi.”

****

Macy bước vào tiệm Papa’s Pizza. Hôm ấy là chiều thứ Sáu, nhiều nhân viên của tiệm đứng ngoài cửa ngước nhìn lên. Macy mặc họ, bước thẳng đến nhấn nút trên bảng chấm công và bỏ túi xách ra sau cửa hàng.

Hôm nay là ngày vui của cô. Nhờ vào việc mọi hãng thông tấn đều tập trung đưa tin vụ Billy nên một trong những luật sư hàng đầu của Houston, Macy đã từng gặp người này trong một đợt thực tập ngắn hạn, đã đứng ra nhận bào chữa cho em cô. Luật sư lấy lời khai của hai anh em liên quan đến vụ trốn lột cửa hàng thực phẩm với Billy, cả hai đều thừa nhận là Billy đã không biết kế hoạch của bọn chúng. Viên luật sư lập tức kháng án, rồi sau hàng loạt cuộc lập hồ sơ cùng vài cuộc gọi từ Nhà Trắng, rốt cuộc Billy được quản thúc tại gia cho tới khi những giấy tờ pháp lý về trường hợp của cậu được hoàn tất. Như thế, rất có khả năng em trai cô không phải quay về trại tạm giam nữa! Cho đến bây giờ, Macy vẫn bàng hoàng và chưa dám tin đó là sự thật.

Dù có nhiều niềm vui nhưng Macy không khỏi u uất buồn bã. Tất nhiên cô biết nguyên nhân cho nỗi buồn của mình. Cô nhớ Jake. Nhưng có nhiều thứ tốt hơn là phải bỏ qua.

Cô đến bên quầy và đếm tiền hàng.

Sandy ngoắc cô sang. “Cậu thấy cái này chưa?”

“Thấy gì?”

“Thấy cái kìa kìa.” Sandy chỉ tay lên trời.

Macy nhìn ra ngoài cửa và nhìn lên. “Tớ chẳng thấy gì cả.”

“Trên bảng quảng cáo to tướng kia kìa.”

Nàng nhìn lên đọc dòng chữ khổng lồ:

CÔ GÁI PIZZA, XIN EM HÃY…

Xin em hãy làm gì mới được chứ? Lời nhắn trên bảng ấy cố tình bỏ lửng.

“Tớ tự hỏi không biết ý nghĩa của dòng chữ ấy là gì.“ Sandy băn khoăn.

“Tớ… chẳng biết đâu.” Macy trở vào trong tiệm, bụng bảo dạ có khi dòng chữ ấy chẳng có ý nghĩa gì cả. Đó chỉ là mánh tiếp thị của công ty quảng cáo thôi. Chỉ vì Jake hay gọi cô là Cô gái Pizza không có nghĩa là .. Jake sẽ không bao giờ làm một việc kỳ dị như vậy. Thật không giống tính cách của anh chút nào.

Macy cứ mãi tự nhắc mình câu ấy không biết bao nhiêu lần. Thế nhưng tại sao, mỗi khi ra ngoài giao bánh, cô lại nhìn lên tấm bảng to đùng ấy? Và tại sao cái người nào đó đã trả tiền sơn tấm biển ấy lại chọn đặt nó ở đây, ngay bên cạnh tiệm Papa’s Pizza? Macy đã nghĩ đến chuyện gọi điện cho Jake để hỏi cho ra lẽ, nhưng chỉ cần nghe tiếng anh nói thôi cũng đủ làm cô tan nát con tim rồi.

Đêm ấy trên giường ngủ, Macy trằn trọc suốt mấy tiếng đồng hồ, rồi quyết định không nghĩ đến tấm bảng ấy nữa. Không thể nào là do Jake được.

Thứ Bảy, khoảng giữa trưa, vừa đỗ xe tại tiệm bánh Macy đã thấy chiếc xe tải của đài truyền hình đậu bên ngoài. Một tay quay phim đang đứng trước cửa tiệm và ngả người ra sau ghi hình tấm bảng quảng cáo nọ.

Cô phóng viên đứng cạnh anh ta nhìn thấy Macy bèn chạy ngay đến. Macy đã làm một việc logic nhất. Cô bỏ chạy.

"Cô ơi?" Cô phóng viên đi giày cao mười phân lênh khênh chạy theo cô vào trong tiệm. "Xin cô trả lời vài câu cho bản tin được không ạ?"

Macy quay lại. "Về gì chứ?" Rất có thể họ hỏi về Billy cũng nên.

"Về tấm bảng quảng cáo. Cả thành phố đang xôn xao vì nó đấy ạ."

"Tại sao chứ?" Macy vờ như không biết gì.

"Các đài truyền thanh của thành phố Houston đều nhận được vô số cuộc gọi hỏi về chúng đấy."

"Thế ra tấm bảng này không chỉ có một à?" Macy nín thở.

"Không. Có đến bốn bảng. Nhưng chỉ có mỗi tấm này gần tiệm bánh pizza mà thôi."

Bốn tấm cơ à? Nếu vậy không phải Jake làm rồi. Chắc chắn công ty quảng cáo vừa tung ra chiêu mới thôi. Tuần tới, mấy tấm bảng ấy sẽ thêm vào tên một tiệm bánh hoặc một sản phẩm pizza đông lạnh thôi mà. Macy thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cũng có chút xíu thất vọng khuấy đảo trong cô.

Không, cô không thất vọng. Macy không mong Jake thực hiện một việc gì đó lớn lao để mong cô quay lại với anh. Nói thật, là cô không hề mong như thế. Trái tim cô thổn thức. Bố khỉ cái thứ xao xuyến bâng khuâng ấy!

Đến chủ nhật, Macy bật tivi và dò đài địa phương để xem tin thời tiết. Thấy cô phóng viên gặp trong tiệm Papa's Pizza hôm trước, mắt Macy lập tức dán vào màn hình. Thôi được, có lẽ là không phải cô muốn nghe thông tin về thời tiết đâu.

"Tối qua, thông điệp trên những tấm bảng về cô gái Piza đã thay đổi."

Macy ngồi phịch xuống ghế sofa và ôm chiếc gối vào ngực.

Ống kính rời cô phóng viên và chuyển đến dòng chữ trên bảng.

XIN EM HÃY THA THỨ CHO ANH, CÔ GÁI PIZZA ƠI

Một lần nữa, câu viết đó lại bị bỏ lửng.

Macy vụt đưa tay bưng miệng và tự hỏi. Là Jake ư?

Cô phóng viên liến thoắng. "Có vẻ như chúng ta đang có một chuyện tình thú vị đây, thưa quý vị. Vậy, ai đã viết những dòng chữ này… Cô gái Pizza bí ẩn thực ra là ai? Ai là chàng trai đang cầu xin nàng tha thứ? Có thể vị trí của bốn tấm bảng quảng cáo sẽ gợi ý cho chúng ta câu trả lời đấy các bạn ạ."

Cô phóng viên lần lượt đọc cái địa chỉ. Macy nín thở lắng nghe. Một tấm gần nhà Ngoại. Một tấm gần trường học của cô và một tấm nằm ngay góc vườn rau của nhà thờ.

Macy bắt đầu thấy trong lòng nôn nao. Cô vào nhà tắm lấy hộp khăn giấy, ôm mào Elvis ra sofa, và cho phép mình dùng hai miếng khăn giấy.

****

Vào Ngày thứ Tư của tuần kế tiếp, Macy đến thăm bà ngoại. Mọi thành viên trong gia đình đều quây quần trong phòng khách, dán mắt vào tivi để xem bản tin trưa. Macy đăm đăm nhìn dòng chữ trên áo bà ngoại. LET'S MAKE THIS EASY. JUST TELL ME I'M RIGHT.

"Cháu nghĩ mấy tấm bảng đó dành cho ai ấy nhỉ?" Ngoại hỏi cô.

Macy trừng mắt bảo bà im lặng. Cô biết bà đã đoán ra rồi – Ngoại chẳng bao giờ bỏ sót điều gì cả - nhưng mẹ cô và Billy lại là chuyện khác.

"Con nghĩ nhà mình đều biết là dành cho ai rồi mà." Bà Faye lên tiếng.

Thôi, Macy sẽ phải cân nhắc lại mức độ nhạy bén của mẹ cô thôi. Chắc là chỉ số thông minh của mẹ đã gia tăng kể từ khi bà thôi khóc lóc cả ngày rồi.

"Vấn đề quan trọng ở đây là," Billy thêm vào, "động thái của Cô gái Pizza sắp tới sẽ ra sao đây?"

Macy quày quả đến bên tivi và nhấn nút tắt. "Mọi người không còn chuyện gì khác để nói hay sao thế?"

"Chị sao vậy?" Billy ngồi thẳng lên mà không hề nhăn nhó. Sức khỏe của nó hồi phục từng ngày. Giờ đã khỏe đến mức câu bình phẩm của nó về việc cô từ chối gặp Jake đã qua rồi giai đoạn làm co chỉ hơi khó chịu mà chuyển sang sắp làm cô nổi đóa.

Với tay lấy ly trà trên bàn, Billy chăm chú nhìn cô. "Anh ấy đã làm gì khiến chị giận dữ thế?"

Không kiềm chế được, Macy buột miệng. "Thế Ellie đã làm gì em khiến em đối xử tệ với nó như vậy?" Khi Ellie vào viện thăm em cô, Billy nhất định không chịu giáp mặt cô gái.

Billy nhíu mày. "Nói vậy là xấu đấy bà chị."

"Ừ đấy, nhưng có vậy em mới hiểu ra vấn đề."

"Con đã đọc bảng quảng cáo gần nhà ta chưa, Mace?" mẹ cô hỏi. Và rồi, hoàn toàn chẳng để ý gì đến sự căng thẳng trong nhà, bà ngồi xuống bên cậu con trai. Billy đang đeo một chiếc lắc bạc trên cổ tay, chiếc lắc có thể mang về những kỷ niệm tươi đẹp cho chương trình nói chuyện cùng Martha Stewart.

"Không, con chẳng buồn nhìn," cô phải thu hết nghị lực để không nhìn lên ấy, và cô đã thành công giữ cho mắt mình nhìn xuống. Cô sẽ không đầu hàng Jake. Sao được? Làm thế có quá nhiều rủi ro mất mát.

Cửa trước nhà Ngoại bật mở, và ông Klein nhanh nhẹn đi vào. "Chú đã nhìn thấy dòng chữ ấy rồi, là, 'Anh cần em trong đời' ". Ông chăm chú nhìn Macy. "Chàng trai ấy yêu cháu quá sâu đậm rồi đấy. Nghe như cậu ta đang rất đau khổ. Nam giới phải can đảm lắm lắm mới dám thú nhận tình yêu và lỗi lầm trước toàn thiên hạ như vậy đấy."

Bà Faye đến bên ôm hôn người vừa đến. Tình cảm của họ quả là tiến nhanh như vũ bão vậy. Ngoại còn tự hào mách với Macy là đêm hôm kia, mẹ cô không về nhà. NHư thế chẳng có nghĩa gì cả. Ngoại đang tự hào vì con gái mình còn làm tình, nhưng lại dọa sẽ đuổi Faye ra khỏi nhà nếu bà không chịu tháo khoen trên rốn ư? Vận hành bất thường không còn là từ có thể được dùng để miêu tả gia đình này nữa rồi.

"Lâu nay cháu cũng cố bảo chị ấy là anh Jake rất yêu chị ấy đấy thôi." Billy góp lời.

Macy quay lưng đi ra cửa vừa nói. "Cháu chợt nhớ ra hôm nay cháu phải đi ngắm móng chân."

"Ngồi xuống," Ngoại ra lệnh. "Cháu không đi đâu cả. Mọi người bỏ cái đề tài ấy đi. Macy sẽ làm điều đúng đắn thôi.. Macy thông minh lắm."

Bà quay sang lườm bà Faye. "Macy không bao giờ đục lỗ trên người nó ở những chỗ không nên đục."

Macy nhìn bà ngoại, bỏ qua cái chuyện "đục lỗ" mà nêu thẳng vấn đề mình đang quan tâm. "Bà nói thế là sao ạ, sao lại sẽ chứ? Cháu đang làm điều đúng đắn cơ mà."

"Ta chẳng có ý gì sất. Giờ thì xuống bếp góp một tay đi." Ngoại nắm lấy đuôi tóc của cô mà kéo.

Macy đành theo bà xuống bếp. Mà cô còn sự lựa chọn nào đâu cơ chứ khi đã bị bà ngoại nắm tóc lôi đi. Xuống đến nơi, cô hờn giận thở hắt ra và hất tóc khỏi tay bà. "Bà khi nào cũng nói con sẽ làm điều đúng đắn những khi bà nghĩ con đang làm chuyện sai lầm. Nhưng lần này thì đâu có sai."

"Chắc không?" bà với lấy lọ muối tiêu.

"Chắc chứ ạ." Đúng không nhỉ?

Ngoại quay lại hỏi cô. "Jake nó đã làm gì mà nên nông nỗi này?"

Macy ngồi xuống ghế tựa trước bàn ăn. "Cháu không muốn đả động đến chuyện ấy nữa đâu." Cô chưa kể cho bà hay bất cứ ai nghe chuyện đã xảy ra trong buổi tiệc. Nhắc đến thì quá đau lòng.

"Bà nghĩ cái ý tưởng dùng bảng quảng cáo kia thật lãng mạn ấy chứ." Ngoại thêm muối vào bốn thố nhỏ đang sôi trên mặt bếp. Một trong bốn thố ấy là đồ ăn chay. Trên đời chỉ có mình bà ngoại tôn trọng sở thích ăn uống của cô.

Và cả Jake nữa chứ. Anh chàng dân chơi kín miệng, ương ngạnh và thích ăn thịt ấy chấp nhận mọi bản tính vốn có của Macy. Thậm chí anh còn chất đầy tủ lạnh bằng bánh burger chay và tủ trữ thức ăn đầy sô cô la, rồi lại còn gom thực đơn giao hàng tận nhà của tất cả các nhà hàng chay trong thành phố. Macy nhớ anh quá. Cô nhớ anh nhiều đến nỗi ngay cả móng chân cô cũng nhức nhối.

Trước khi kịp ý thức chuyện gì đang xảy ra thì cô đã bật khóc, thấy vậy Ngoại đẩy hộp khăn giấy đến trước mặt cô. "Càng lúc cháu càng giống mẹ, Macy ạ. Tất nhiên là trước lúc mẹ cháu khôn ra cơ. Mất đến cả mười bốn năm đấy. Bà hi vọng là cháu không phải đau khổ lâu thế. Nhưng mà này, dù đau khổ đến mấy cũng liệu chớ đeo khoen lung tung đấy nhé."

*****

Chín giờ tối ngày thứ Năm, Macy mang ly sô cô la nóng ra sofa và bật ti vi lên. Cả ngày hôm nay, cô nhất quyết không chạy xe đến gần bảng quảng cáo nào, nhưng cô không thể bỏ qua bản tin thời sự. Dầu gì thì cũng liên quan đến cô mà.

Hay ít nhất thì cô cũng chắc chắn đến chín chín phần trăm. Cũng như cô tin đến chín mươi chín phần trăm là Jake có liên quan đến chuyện chủ tiệm Papa's Pizza đột ngột sa thải ông Prack. Nói thế không có nghĩa cô thương hại ông ta. Jake nói đúng – những gì ông Prack làm là tội quấy rối tình dục. Ông ta bị sai thải cũng đáng thôi.

Bản tin hiện lên. Cô phóng viên quen thuộc xuất hiện trên màn hình tay cầm một xấp bao thư. "Đây là những lá thư dành cho Chàng trai bí ẩn của Bảng quảng cáo, gửi qua địa chỉ của tôi. Tôi đã đọc vài lá, và phải thành thật mà nói này Cô gái Pizza ơi, nếu cô không yêu chàng trai này… hàng trăm cô gái sẽ sẵn lòng thế chỗ của cô đấy. Trong số thư tôi nhận được có ít nhất 40 người cầu hôn anh ấy – trong số đó, nhiều người không hề úp mở đâu nhé." Cô phóng viên cười rất tươi.

Nhưng Macy không cười. Cô chẳng thấy có gì đáng cười cả.

35. Chương 35

Jake đang ngồi sau bàn làm việc cố tập trung vào những vụ án cần giải quyết thay vì nghĩ đến nỗi trống trải trong cả tâm hồn lẫn cuộc đời mình. Đúng lúc ấy, Mark vội vã bước vào phòng anh.

"Lại đây nào. Bản tin đang đưa trong căn tin ấy. Cậu sẽ chẳng tin được đâu."

Jake chán nản ngả người trên ghế. "Tớ chẳng muốn đi đâu cả."

Anh không còn muốn xem thời sự kể từ khi họ bắt đầu đọc những lá thư của những người muốn thế chỗ Macy. Một cô còn viết trong thư là cô ta sẵn sàng nếm anh như nếm kem Popsicle. Anh thì chỉ muốn một người phụ nữ duy nhất đùa giỡn với cây Popsicle của anh mà thôi, mà khổ nỗi, anh không biết nên tiếp cận cô ấy như thế nào và vào thời điểm nào cho thích hợp.

"Thôi nào ông mục sư con," Mark nài nỉ. "Nhấc mông khỏi ghế và lại đây ngay đi. Tin này tốt lành đấy. Tớ hứa mà. Nó sẽ làm cái mặt xụ một đống của cậu phải mỉm cười đấy."

Jake đành theo bạn vào phòng ăn, nơi có một nhóm khá đông đang vây quanh chiếc ti vi chiếu những tấm bảng quảng cáo lớn. Trời ạ, khi sự thật bị phanh phui thì cả đồn cảnh sát này – mà không cả Houston này ấy chứ - sẽ tha hồ đàm tiếu về chuyện tình bi thảm của anh mất. Jake cố nuốt cảm giác bực bội xuống, bởi anh biết rằng nếu làm thế giúp anh giành lại Macy thì cũng đáng. Nếu anh giành lại được Macy, anh sẵn sàng cho cả nước Mỹ biết chuyện chứ chẳng chơi.

Cảnh trên màn hình chuyển nhanh và cô phóng viên tóc vàng hoe xuất hiện. “Chúng tôi đang ở trung tâm điều trị Ung thơ M.D. Anderson, chúng tôi đã xác định được ông Brown thuộc công ty quảng cáo Brown Billboard Company ở đây. Chính ông chịu trách nhiệm hàng loạt bảng quảng cáo Cô gái Pizza. Thưa ông Brown, ông có thể tiết lộ danh tính người đàn ông đằng sau những tấm bảng quảng cáo vừa rồi không ạ? Thực ra anh ta cần người yêu thứ lỗi gì, thưa ông?”

“Dĩ nhiên là không thể tiết lộ được đâu.” Ông Brown trông phật ý ra mặt.

“Anh ấy dự định sẽ tiếp tục xin lỗi đến tận bao giờ, thưa ông?”

“Nếu tôi muốn cược, thì tôi sẽ cược là anh ấy sẽ còn tiếp tục cho đến khi cô gái bằng lòng tha thứ cho anh. Khi một người đàn ông yêu một người một cô mãnh liệt đến thế, anh ta sẽ làm tất cả vì tình yêu của mình. Nếu cô gái nọ nhận lời khuyên của tôi, cô ấy nên tha thứ cho anh ấy đi. Đây không phải là một anh chàng tầm thường đâu. Anh ta là người mấy cô bà hay khen là đáng được giữ rịt đấy.”

“Chúng tôi được biết ông nhận được hàng chục đơn đặt hàng tương tự của người đàn ông lãng mạn này.”

“Sức mạnh truyền thông thôi mà,” ông Brown ra chiều hiểu biết. “Tôi phải rất cẩn trọng với các quy định cả ngành, nhưng để quảng cáo thì không gì hiệu quả bằng những tấm pa nô lớn như thế này đâu.”

“Chính vì thế ông cũng dùng bảng ấy để kêu gọi quyên góp quỹ cho con gái bị ung thư của ông. Đúng không, thưa ông Brown?”

“Đúng vậy,” ông Brown bộc bạch câu chuyện về cô con gái. Cuối cùng, họ phát đi ảnh của bé. Ông Brown run run xúc động. “Con bé kiên cường lắm.”

Cô phóng viên quay lại với ông kính. Những giọt nước mắt long lanh trên mí mắt cô. “Các bạn vừa nghe thêm một câu chuyện cảm động về tình yêu thương. Nếu quý vị muốn ủng hộ quỹ này, xin vui lòng liên hệ …”

Mark huých khuỷa tay vào Jake. “Bao nhiêu là điều tốt đẹp xuất phát từ chuyện này đấy thấy chưa?”

“Ừ.” Có lẽ đã đến lúc chuyện của anh nên chìm vào dĩ vãng để cho giới truyền thông bắt đầu tập trung vào ông Brown. Jake hi vọng cả hai câu chuyện về tình yêu thương này đều có cái kết có hậu.

****

Billy gọi điện nhắn Andy lên nhà mình. Dù không hé môi với cảnh sát câu chuyện thiếu niên này giúp mình sau khi vượt ngục, Billy kể hết với bà và mẹ. Andy trông có vẻ vui mừng đến thăm cậu, và mọi người đã hàn huyên suốt mấy tiếng đồng hồ cùng với cả mẹ và bà.

Khi Andy về rồi, Ngoại gọi Billy và mẹ cậu vào căn bếp kiêm phòng họp gia đình. Mọi chuyện quan trọng trong nhà đều được bàn bạc quanh chiếc bàn ăn này đây. Billy như mở cờ trong bụng vì cậu biết rõ nội dung cuộc họp hôm nay là gì.

“Thằng bé cần một mái ấm.” Ngoại mào đầu. “Nó không thể tiếp tục sống một mình như thế được.”

Billy vờ như không biết gì. “Cứ để nó thỉnh thoảng đến chơi cũng được mà Ngoại.”

Ngoại nghiêng đầu nhìn cậu. “À, cũng còn tùy ở mức độ tu tỉnh của cháu nữa đấy, Billy ạ. Ta chắc chắn không thích nuôi hai thằng phá làng phá xóm ở đây đâu đấy.”

Billy cười xòa. “Nếu cháu thực thoát khỏi vụ này thì cháu sẽ đi học bà ạ. Rồi đi làm nữa. Những ngày ăn chơi đàn đúm của cháu qua rồi. Với lại, Andy cũng có quậy lắm đâu.”

“Ta phải tiến hành theo luật thôi.” Ngoại bảo, “Những trường hợp như thế này rất dễ gây lộn xộn nếu không có giấy tờ pháp lý hẳn hoi.”

Bà Faye nói như reo. “ Con gái anh Hal là cho Hội bảo vệ Quyền trẻ em đấy. Chắc chắn con bé giúp ta được. Sau khi con bỏ khoen ở rốn, con bé ấy quý con nhiều hơn rồi.” Bà nhìn mẹ mình mà cười.

Ngoại lo âu nhìn Billy. “Cháu nghĩ liệu Andy có chịu về đây ở không?”

“Có chứ ạ.” Billy nhấp một ngụm trà. “Nó khao khát có người thân mà bà. Ngay cả tù vượt ngục như con , nó còn đưa về nhà. Thế đã nói lên gì nào?”

“Đã nói lên rằng nó là đứa khôn lanh,” Ngoại vừa trả lời thì có tiếng gõ cửa. “Tôi ra ngay đây!” Ngoại nói lớn, bà đứng bật dậy và đi nhanh ra cửa.

Giây lát sau, bà gọi với vào trong nhà. “Faye này, con ra ngoài này một chút được không?” Mẹ Billy đi ra, để mặc cậu ngồi lại một mình.

Billy từ từ đứng lên. Cậu vẫn còn đau nếu như của động quá gấp. Dựa lưng vào quầy bếp, cậu bỏ ly xuống bồn rửa. Cậu đang đứng quay lưng ra cửa thì nghe tiếng bước chân vào phòng. Billy hỏi trước khi quay lại “ Ai vừa gọi cửa thế hả bà?”

Cậu nghẹn thở. Ellie. Cô đang đứng ở cửa bếp, mặc đồng phục y tá màu xanh lá cây và không hề trang điểm. Cô gái vô cùng bối rối, còn Billy chỉ im lặng và ngây người đứng nhìn. Lạy chúa. Cô xinh đẹp quá chừng.

Ellie mân mê gấu áo xanh của bộ đồng phục. Lát sau, cô mới dám nhìn lên. “Nếu anh muốn, em sẽ đi về ngay lập tức.”

Billy không biết nói gì. Kể từ khi biết tin anh Ellie bị giết, cậu tưởng cô căm ghét cậu vô cùng. Không, chẳng phải cậu tự tay giết anh của người yêu mình, nhưng là vì cậu, vì cô gái đã dính líu đến cậu, mà anh cô ấy phải chết.

Ellie quay mặt đi. “Đáng lẽ em không nên đến đây. Nhưng em muốn nhìn thấy anh. Em muốn thấy tận mắt anh bình an vô sự. Nhưng thôi, em đi đây. Xin lỗi vì đã làm phiền anh, Billy.” Cô gái quay lưng định đi ra cửa.

“Khoan đã.”

Ellie quay phắt lại. Cặp mắt xanh lục bảo của cô gái dịu dàng nhìn sâu vào mắt cậu. Ngực Billy đau thắt. “Không phải anh không muốn gặp em đâu. Anh… chỉ là anh tưởng ánh sẽ trách anh gây ra cái chết cho anh của em.”

Mắt cô gái rưng rưng lệ. “Lúc đầu em đã trách bản thân sao đã liên quan đến anh, nhưng sau đó, em suy nghĩ kỹ về bản tính của anh ấy từ tấm bé tới bây giờ. Khi nào anh ấy cũng vướng vào rắc rối hết. Anh em không phải người xấu, nhưng anh ấy bao giờ cũng quyết định sau lầm.”

“Giống như kiểu anh,” Billy trầm ngâm.

Ellie lắc đầu. “Đã là người ai chả có lỗi hả anh. Có thể trong quá khứ anh có vài quyết định sai lầm. Nhưng anh đã cứu sống những hai mạng người cơ mà Billy. Anh còn sẵn sàng chết thay cho anh cảnh sát ấy nữa.”

Billyl ghét nghe mấy lời vớ vẩn ấy lắm rồi, và cậu buột miệng nói ra những điều bấy lâu chưa dám nói với ai. “Không phải là anh tính toán hay thực sự có ý làm thế đâu. Anh chỉ phản xạ thôi mà.”

Ellie tròn mắt nhìn cậu. “Đúng vậy. Nhưng Billy ơi, ở vào tình huống của anh, không phải ai cũng có phản ứng giống anh đâu.” Cô bước đến gần hơn. “Đấy là điều em nhìn thấy nơi anh. Thậm chí ngay từ đầu, trong những lá thư của anh, anh rất nhân hậu và tốt tính. Anh đương đầu chịu trách nhiệm với việc anh làm. Anh không phải là người xấu, Billy ạ. Tuy nhiên lắm lúc em thấy anh cứ nghĩ xấu về bản thân mình. Không ai hoàn hảo cả, và những lỗi ta mắc phải đâu có quyết định con người ta tốt xấu thế nào đâu, mà điều quyết định con người ta tốt xấu thế nào đâu, mà điều quyết định chính là cái cách ta sửa chữa sai lầm và học hỏi từ những sai lầm ấy đấy.”

Ngực Billly như cất được gánh nặng kể từ khi bỏ lại Ellie trong ngôi nhà ngoài bãi biển. Thậm chí còn nhẹ nhóm hơn khi cậu biết mình rất có thể không phải quay lại nhà tù. “Luật sư của anh bảo.. bảo anh chắc chắn không phải quay lại nhà tù đâu.” Billy rời quầy bếp và chống hai tay lên thành ghế tựa. “Anh muốn được đi học. Anh có nhiều dự định lắm.”

Ellie nhìn cầu đăm đăm. “Thế thì tốt quá rồi.”

“Anh phải làm lại cuộc đời. Sẽ mất ít thời gian.”

"Em hiểu mà." Cô dợm bước ra khỏi bếp cùng ánh mắt đau đớn, và Billy nhận ra Ellie đã không hiểu ý mình. Bước giật lùi kế tiếp của Ellie đang đưa cô tránh xa hơn cậu hơn nữa. Cô ấy đang bỏ đi. Bỏ đi mãi.

Billy nói nhanh. "Em giúp anh với nhé, Ellie?"

Cô gái vấp phải khung cửa. Ellie ngước lên nhìn cậu. "Anh muốn em giúp anh ư?"

"Hơn bất cứ thứ gì khác trên đời."

Hai người gặp nhau ở giữa căn bếp nhỏ. Và Billy đứng trước mặt cô, cậu nghĩ mình sẽ chết mất nếu không được chạm vào cô. Thế là cậu vươn tay ra đặt lên eo Ellie. Niềm vui mừng pha lẫn đau đớn từ cái đụng chạm ấy lan tỏa khắp người cậu.

Cô gái cúi xuống và đặt bàn tay lên ngực Billy. Cặp môi mềm mại của người yêu gần đến nỗi những gì xảy ra đều rất tự nhiên tự tại. Uống lấy làn môi ngọt ngào của Ellie và tự hứa với lòng mình sẽ trở thành người đúng như Ellie kỳ vọng.

"Này hai đứa, đừng có quấn quýt với nhau quá đấy!" Ngoại gọi lớn.

****

Chiều muộn hôm ấy, Jake thu hết can đảm để đến gặp Macy. Anh hỏi thăm tiệm Papa's Pizza để biết chắc cô không đi làm và gọi điện cho Ngoại để chắc rằng cô có mặt ở nhà lúc anh định đến.

"Con bé có nhà đấy. Đến mà nói chuyện với nó đi." Bà ngừng lời giây lát. "Cậu gan đấy. Giờ cậu lại có chiêu gì nào?"

"Bà cứ xem tin tức đi hẳng biết." Jake tin rằng Ngoại đủ tinh tường để nhận biết chính anh chịu trách nhiệm về những tấm quảng cáo đó.

"Ta sẽ xem. Mà này, cậu còn nợ ta và con gái ta đấy nhé."

"Nợ gì cơ ạ?" Jake mến người phụ nữ này và hy vọng anh sớm được là thành viên trong gia đình của bà.

"Cậu có biết chúng ta đã viết bao nhiêu thư tình gửi đi các đài truyền hình, nói rằng người biết thư sẵn sàng lấy anh chàng tội nghiệp là cậu đấy không? Ta và Faye bảo nhau đấy là cách khiến Macy cho rằng có nhiều người muốn cậu."

Jake bật cười. "Thế bà và cô, ai là người muốn nếm cháu như nếm kem Popsicle thế ạ?"

Ngoại khúc khích. "Copy từ một tiểu thuyết lãng mạn ấy mà."

"Vậy là cháu nợ bà và cô thật rồi. Bà ra giá đi."

"Thế làm cho cháu ngoại ta hạnh phúc thì thế nào nhỉ?"

"Hi vọng là cháu vẫn còn cơ hội bà ạ."

Một giờ sau, Jake đỗ xe trước cửa nhà Macy. Anh chờ hai chiếc xe lớn của đài truyền hình đậu sát xe anh rồi mới đến trước cửa nhà cô.

Jake gõ cửa.

Tiếng Macy từ sau cánh cửa đóng kín vọng ra. "Ai đấy?"

"Anh, Jake đây mà. Cho anh vào đi, anh xin em đấy." chỉ có im lặng đáp lại lời yêu cầu khẩn thiết của anh. Tim anh nhói đau khi anh lại thầm cầu nguyện thêm lần nữa. "Xin em, phóng viên các đài đang rượt theo anh đây này. Anh thì chỉ muốn gặp riêng em và nói hết mọi điều cần nói thôi. Trừ phi em muốn nghe chúng trên bản tin tối nay."

Cửa nhà lập tức bật mở, Macy hoảng hốt ló đầu ra nhìn đám đông phóng viên đang băng qua bãi cỏ trước nhà và tiến về phía cô.

"Chết thật.!" Macy ra hiệu cho anh vào trong rồi nhanh tay đóng sập cửa lại và khóa trái bên trong.

Khi Jake đã an toàn bên trong cánh cửa khép kín, cô lườm anh. "Sao tự nhiên tôi đi cứu anh làm gì không biết. Tự anh gây ra chuyện này cơ mà."

"Anh xin nhận tội." Anh cười và tìm cách làm cho Macy vui lên. Chúa ơi, được gặp lại cô thật dễ chịu biết bao.

Macy đảo tròn mắt. "Sao anh có thể làm một việc quá là .."

"Công khai?" Jake đỡ lời. Anh tiến đến gần cô và chỉ muốn đưa tay chạm vào cô.

"Vâng, đúng vậy." Macy lùi lại.

Bước lùi ấy làm anh đau lòng quá thể. Jake cố trụ vào hi vọng. "Anh tưởng đến lúc này em đã đoán ra rồi chứ."

"À, có lẽ tôi không thông minh như anh nghĩ đâu."

Anh nghe tiếng phóng viên lao xao ngoài cửa chính. "Anh làm thế để em hiểu rằng anh sẵn sàng dẹp bỏ sĩ diện vì em. Không có gì .. là quan trọng bằng em cả."

Macy lùi thêm bước nữa rồi quay lưng đi thẳng vào phòng khách. Ít nhất cô cũng không tống cổ anh ra cửa.

Anh theo Macy vào phòng khách và im lặng nhìn cô ngồi xuống sofa. Con Elvis lén đến gần Jake và luồn qua hai mắt chân anh mấy vòng liền. Anh cúi xuống vuốt ve chú mèo mướp. "Macy, mèo của em cũng mừng khi gặp anh đây này."

"Rồi khẩu phần ăn của nó cũng vì thế mà bị cắt hết." Cô lườm con Elvis.

Jake đứng thẳng lên, đến bên sofa và ngồi xuống cạnh cô, thận trọng chưa dám chạm vào cô ngay. Đây có thể là cơ hội cuối cùng của anh. Ý nghĩ ấy làm tim anh hoảng loạn.

"Macy này…"

"Đừng." Cô chặn ngón tay lên môi anh rồi rụt ngay tay về. "Em không làm được đâu."

Câu nói của Macy như mũi dùi nung đỏ xuyên qua ngực anh. "Làm gì vậy? Tha thứ cho anh chăng? Chẳng lẽ em thực sự tin là anh không yêu em sao? Anh buồn giận Harry quá lâu nên hôm ấy, anh đã mất bình tĩnh. Chẳng lẽ em cho rằng những gì anh nói hôm ấy đều là thật ư?"

"Không phải chuyện đó."

Macy nhắm mắt lại. Hàng mi đen và dày phủ lên làn da mong manh dưới mi mắt cô. Quầng thâm quanh mặt Macy mách với anh rằng, mấy đêm qua, cô ngủ không ngon giấc. Jake muốn tin rằng cô mất ngủ vì nhớ anh, nhưng biết rằng Macy đang rất đau khổ, rằng anh là nguyên nhân của nỗi đau ấy, lại làm cho mặc cảm tội lỗi của anh thêm sâu nặng.

"Vậy thì vì lẽ gì chứ?"

Cô mở mắt, nhìn thẳng vào anh. Jake nhận thấy sự yếu đuối và sợ hãi trong ánh mắt ấy và anh chợt hiểu. Chỉ trong một thoáng, moi sự đều rõ ràng.

"Vậy là không chỉ vì chuyện đã xảy ra ở nhà mẹ anh hôm ấy phải không em? Là về bố em, và về chuyện nói chung em không còn tin đàn ông nữa." Khi thấy Macy không trả lời, Jake biết mình nói đúng.

Anh đứng lên, đi tới đi lui trong phòng. "Anh phải làm gì đây để chứng minh là anh không phải là bố em vậy hả Macy? Anh sẽ không bao giờ bỏ em mà đi. Anh cũng không giống Billy khi nghĩ rằng em yêu thương và hi sinh cho nó là chuyện tất nhiên. Anh càng không giống tay chồng cũ khốn nạn của em ,từng sở hữu một mảnh thiên đường mà lại không hề nhận biết."

Macy chớp mắt, cặp mắt xanh lơ của cô đầy ắp lệ buồn. "Nhưng anh vẫn có thể giống ông của em. Anh có thể bị giết. Anh sống trong nguy hiểm từng ngày. Anh từng bị bắn. Anh nổ súng tiêu diệt tội phạm. Vào cái ngày Billy bị thương, em cứ ngỡ anh đã chết. Họ bảo có cả thương vong. Em tưởng đấy là anh. Em không thể chịu nổi cảm giác ấy. Em không chịu nổi cảm giác khi phải mất đi người thân yêu nữa."

Anh nhìn nước mắt lăn dài trên má cô. "Nhưng anh có bị giết đâu. Anh vẫn còn sống đây. Vẫn sờ sờ đây này."

"Nhưng anh có thể bị giết."

Jake nghiến răng. "Em nói gì vậy Macy? Em muốn anh từ bỏ sự nghiệp của mình ư? Đấy có phải là điều em muốn nói?" Ý nghĩ đó làm cho kế hoạch cuộc đời anh tưởng anh bị san phẳng. Cả đời anh chỉ muốn được làm cảnh sát. Nhưng nếu làm thế có nghĩa là…

"Không phải thế. Em không… chỉ là em…"

"Vậy thì là gì đây?" Jake quỳ xuống trước mặt cô. "Anh yêu em, Macy. Anh yêu em nhiều đến nỗi anh không thể tưởng tượng cuộc đời anh thiếu vắng em sẽ như thế nào."

Macy chớp mắt. Thêm vài giọt nước mắt lã chã. "Em sợ lắm. Em sợ anh bị người ta giết. Em sợ bị anh lừa dối. Em sợ nếu em quá yêu anh, thì khi mất anh em sẽ không sống nổi. Rồi anh sẽ bỏ em và em … em trở thành giống mẹ em mất."

Anh dịu dàng nắm hai bàn tay cô trong tay anh. "Anh không bao giờ cố tình bỏ em. Anh không bao giờ lừa dối em. Trời ạ. Macy này, em không thể sống mà không dám tin vào bất cứ ai chỉ vì họ có thể sẽ chết." Đúng lúc ấy, Elvis đến bên dụi đầu vào chân anh. "Em yêu Elvis, đúng không nào? Nhưng em cũng biết là nó sẽ chết trước em. Cho dù vậy, tình yêu thương của em dành cho nó vẫn không hề suy chuyển."

Macy chớp mắt, và có vẻ như Jake đã thực sự làm cô thông suốt. Nhưng muốn chắc chắn hơn, anh bèn nói tiếp. "Vả lại, ngay cả mẹ em cũng hiểu ra, và đã cho tình yêu thêm một cơ hội. Nói thật với em, chính anh cũng lo sợ mà. Anh nghĩ đó là một phần lý do anh không dám kể chuyện của Harry và Lisa. Anh cứ tưởng nếu em biết có người đã bỏ anh, em sẽ ngần ngại không muốn đến với anh. Lắm lúc anh có cảm giác em chỉ chăm chăm nhìn ra cửa, chờ anh phạm lỗi là em sẽ bỏ anh đi ngay."

"Anh đã mắc sai lầm." Cô thốt ra những lời ấy như cứu cánh cuối cùng.

"Anh biết. Một sai lầm chết người là khác. Chính vì thế anh mời phải dùng đến bảng quảng cáo, để chứng tỏ với em rằng …. Rằng anh biết lỗi. Rằng em quan trọng hơn thảy lòng kiêu hãnh của anh."

Cô buông tay anh ra. "Đáng lẽ anh nên kể cho em nghe về Lisa và em trai anh." Macy run rẩy thở dài. "Với lại những gì anh nói hôm ấy."

"Anh biết anh đã thốt lên những lời kinh khủng. Cho đến cuối đời, anh sẽ vẫn không thôi hối hận. Anh chỉ mong em đừng để cuộc đời anh từ nay thiếu vắng hình bóng của em." Bốn mắt họ đắm đuối nhìn nhau, và Jake chưa bao giờ từng quả quyết như lúc này đây rằng cô cũng rất yêu mình. Ngực anh ngập tràn hi vọng. "Anh cần có em trọn đời."

Có tiếng gõ cửa. Macy nhìn lên rồi hoảng hốt trông sang Jake. "Họ muốn gì vậy không biết?"

Anh cúi xuống tì trán mình lên trán cô. "Một kết thúc có hậu như trong chuyện cổ tích chăng?"

"Em không chắc là mình có tin vào chuyện cổ tích không nữa."

"Nếu vậy anh sẽ dành bốn mươi hay năm mươi năm tới để chứng minh rằng em đã sai rồi." Anh âu yếm hôn lên môi cô. "Macy Tucker, em hãy làm vợ anh nhé?"

"Nếu em từ chối, anh sẽ tiếp tục đưa thông điệp lên bảng quảng cáo ư?"

"Chắc vậy."

"Liệu rồi rốt cuộc anh sẽ chọn cô gái định nếm anh như nếm kem Popsicle chứ?"

Jake cười thành tiếng. "Xin lỗi nhé, nhưng Ngoại không làm thế với anh đâu."

Macy trợn mắt. "Thế ra…"

"Đúng vậy."

Macy lắc đầu đoạn chăm chú nhìn anh, nhưng cái nhìn của cô cho anh hiểu mọi chuyện rồi sẽ êm xuôi ổn thỏa. "Anh chúa là hay gây rối đấy nhé," mãi sau cô mới bảo.

Jake nhướn mày. “Em cũng vậy thôi.”

“Ôi thôi đi! Em có làm gì đâu nào?”

Anh chìa tay ra đếm. “Một là : em đả thương hạt giống của dòng họ anh. Hai là: em khai bậy với FBI rằng anh là cớm bẩn. Ba là: Em làm anh tin chuyện bịa rằng anh sắp đi tu. Bốn là: Em bắt anh đi mua băng vệ sinh với em. Năm là: em không chịu nhận anh là người yêu của em. Sáu là: em không ăn thịt hun khói. Nhưng nhớ nhắc anh báo với em là anh đã tìm ra một loại thịt hun khói chay tại cửa hàng thực phẩm đặc sản rồi nhé. Bảy là: em giành khăn tắm của anh khiến mẹ anh nhìn thấy anh khỏa thân cùng với .. cột cờ dựng đứng. Tám là: em làm anh mê mẩn vì em.”

Anh chạm tay lên má cô. Chúa ơi, anh yêu thích được chạm vào cô. “Chín là, mà đây là lỗi lớn nhất: em đặt tên cho cậu bé của anh là chàng Dudley.”

Cô tựa vào người anh mà bật cười. “Vậy chắc là cả hai đứa mình đều rắc rối quá phải không anh? Thế là hợp nhau quá, anh nhỉ?”

“Ừ,”Jake đăm đăm nhìn cô. “Nói thế có nghĩa là em . .. đồng ý?”

“Thế theo anh thì sao nào?”

“Vậy là anh bắt được em rồi nhé. Jake mỉm cười. “Nhưng anh muốn nghe chính em nói với anh cơ.”

“Jake Baldwin, anh bắt được em rồi,” cô dựa vào rồi hôn anh say đắm.

Anh kéo cô ngồi lên lòng mình, hôn cô để cho cô thấy cả anh lẫn chàng Dudley đều nghĩ anh và cô hợp nhau đến thế nào.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/bat-duoc-anh-roi-nhe